

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRI DULONG

Sırlar ve Affedışler

TERRI DULONG

Sırlar ve Affedişler

*"Hayır, o benim öz kızım değildi ama bunun önemi yoktu.
Yaş aldıkça, ailenin doğumla ilgisinin olmadığını daha
iyi anlıyordum."*

Kocasını Andrew'nun ani vefatının ardından Marin Kane'in Cedar Key'e dönmekten başka çaresi kalmamıştır. Marin iğne oyası mağazasını işletmeyi ve sakin memleketine bir kez daha yerleşmeyi planlarken bir gün, merhum kocasına ait bir mektubun varlığından haberdar olur.

Aklında soru işaretleri oluşturan bu mektup, aslında çok daha fazla sırrı içinde barındırmaktadır. Mektubu okuyan Marin, kocasının ölmeden önce kendisini aldattığı ve bu ilişkiden bir kızının olduğu şüphesine kapılır. Nitekim haklı da çıkar.

Marin ihanet duygusunun üstesinden gelmekte güçlük çekse de kocasının gayrimeşru kızı Fiona'yla iletişime geçmeye karar verir. Bu yolda Marin'i zorlu bir affediş ve kabulleniş süreci beklemektedir. Ancak eski arkadaşlar ve yeni bir aşk tarafından canlandırılan cevaplar ortaya çıktığında, hem Marin'i hem de Fiona'yı gerçek bir sığınağa ulaştıracak patikanın da adımları atılmaya başlanır.

TERRI DULONG

*Sırlar
ve
Affedışler*

Sırlar ve Affedişler

Özgün Adı: *Secrets On Cedar Key*

Terri DuLong

Editör : Gamze Büyükkaya

Çeviri : Deniz Bostancı

Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz

Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Romanş

Kitap No : 2203

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-448-556-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

© Terri DuLong, 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

TERRI DULONG

*Sırlar
ve
Affedışler*

Çeviren: Deniz Bostancı

*Maybelle karakterimle aynı yaşam sevincini taşıyan,
Cedar Key'den dostum Ingeborg M. Worth anısına...*

1

Kollarımı kavuşturmuş dikilerek yeni iş girişimimizi Yarning Together'dan ayıran boşluğa baktım. Bir gün önceki olaylardan sonra, annemin yün dükkânı işini genişletip iğne oyası işini de ekleme planı acaba gözü kara bir davranış mıydı diye düşünüyordum şimdi.

“Ah, Marin. Olanlar için çok üzgünüm. Sen iyi misin?”

Arkama döndüğümde Chloe dükkâna girdi ve sarılmak için beni kendine çekti.

“Burada dünkü tüm o kargaşa olup biterken benim Gainesville’de olacağımı bilmiyor muydun?”

Sahip olduğum azıcık güvenceyi ona da vermek isteyerek sırtını hafifçe sıvazladım.

“Ben iyiyim ve bu sabah Ned’in karısı beni aradı. Kalp kriziymiş ama iyileşecek. Birkaç gün boyunca Shands Hastanesi’nde tutacaklar, sonra taburcu edip eve çıkaracaklar.”

Chloe nefesini bıraktı. “Ah, *bu* iyi haber. Şükürler olsun. Ama... sorduğum için suçlu hissediyorum... işe dönmesi ne kadar sürecek?”

Benim suçluluk duygularım onunkiyle uyuşuyordu. “Eileen’e göre doktorlar altı ila sekiz hafta demişler.”

“Ah.”

“Kesinlikle. Ben burada iğne oyası dükkânını Noel’e kadar açabilmeyi umuyordum ve Ned’in iki ay içinde işe döneceğinden bile emin değiliz.”

Chloe kahve makinesine yöneldi ve kâğıt filtreye kaşık kaşık Maxwell House doldurmaya başladı. “Hımm, doğru,” dedi ve arka odaya gidip içi suyla dolu bir sürahiyle geri geldi.

“Bu haberle Dora nasıl baş etti?”

Kanepeye otururken, “İyi,” dedim. “Annemi tanırsın. Kriz anında, benim aksime her zaman iyi idare eder.” Yedi ay önce Gainesville’den gelen, kocamın sınıftayken çöktüğünü ve ambulansla Shands Hastanesi’ne götürüldüğünü haber veren telefon araması bunu ispatlıyordu.

Kapıdaki rüzgâr çanları çınlayınca ikimiz de kapıya döndük ve annem içeriye girdi. Her zamanki neşeli sesiyle, “Günaydın, kızlar,” diye cıvıladı.

Onun sağlığını ve uzun ömür genlerini almış olmayı dileyişim ilk kez olmuyordu. Yetmiş sekiz yaşında hiçbir kemik erimesi belirtisi göstermiyordu, çarpıcı beyaz saçları çekici bir garson kesimle daha yeni şekillendirilmişti ve çoğu günler enerji düzeyi benimkini geride bırakırdı ama onun gençlik dolu enerjisini ve görünüşünü yükselten şey iyimserliğiydi.

“Sence?” diye geveledim. İnşaatçımızın kalp krizi yüzünden işe gelmeyişi benim için iyi bir sabahla eşanlamlı değildi.

Annem başımın üstüne bir öpücük kondurarak, “Ah, Marin,” dedi. “Neşelen. İş bitirmesi için bir başkasını bulabiliriz.”

Kanepeye dikleşerek, “Gerçekten mi?” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yanıma oturarak, “Muhtemelen,” diye cevap verdi. “Bu sabah Worth Slater’den bir telefon aldım ve görünen o ki Ned’in işini ele almak istiyor.”

“Bildiğimiz Worth Slater mı?” Chloe’nin heyecanı daha da dik oturmama yol açtı.

“O kim?” Kocamın ölümünden sonra Gainesville’den Cedar Key’e, annemin yanına yerleşmişim ama kasabada-kileri henüz tanıımıyordum.

Chloe, “Wothington Slater,” diye açıkladı. “Marion Eyaleti’nin en zengin adamı olduğu söylenir. Ailesinin Ocala’da at çiftlik-leri vardı. Çok yakışıklı ve gözde bir bekâr olduğundan bahset-miyorum bile.”

Güldüm ve anneme baktım. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Neden onun gibi biri ellerini kirletmek istesin ki?”

Annem bana doğru bir parmak salladı. “Marin, birini çabuk yargılamamanı sana kaç kere söyledim? Tesadüf ki Worth’ün kendi inşaat şirketi varmış ve eski evlerle daireleri yenilemek de işinin bir parçasıymış. Bizim dârda olduğumu-zu biliyor ve hizmet vermek istedi.”

“Ah. Şey, iyi. O halde Bay Zengin Adam ne zaman çalış-maya başlayabilecek?”

“Emin değilim. Bugün öğleden sonra gelip ne yapılması gerektiğine bakacak. Ned’in verdiği fiyatı kabul edeceğini söyledi ki, bu çok nazik bir davranış.”

Dükkânları birbirinden ayıran kemerli eşik olması gereken yerde dolaşmak için ayağa kalkarak, “Bu çok cesaret ver-rici,” dedim. Kemerli eşik olması gereken yerdeki duvarda, karanlık ve tozlu bir odaya açılan orantısız bir delik vardı.

“Tanrım! Korkunç halde. Burayı asla doğru düzgün bir yere dönüştüremeyeceğiz.”

Gözlerime battığını hissettiğim gözyaşlarının Andrew'yu kaybetmenin acısından mı kaldığını yoksa hayatımdaki olumlu bir gelişmenin bekletildiğinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Kolu omzuma dolanan annem, “Elbette bunu yapacağız,” dedi.

Chloe, “Bu doğru,” dedi. “Sadece biraz gecikme var, o kadar. Şu an sadece bu yeni demlenmiş kahveden birer fincan içmeye ihtiyacımız var.” Demliği havaya kaldırdı, sonra üç fincanı doldurmaya başladı.

Cebimden bir kâğıt mendil çıkardım, burnumu sildim ve tekrar kanepeye yerleştim. “Kendimi çok bencil hissediyorum. Zavallı Ned, bu dükkânda dün ölebilirdi ve ben iğne oyası bölümünün açılmasıyla ilgili endişeleniyorum.”

Annem elimin üstünü okşadı. “O iyi olacak. İşe dönmesi biraz zaman alabilir ama hafif bir kalp kriziydi, bu yüzden şanslıymış.”

“Andrew’nun tersine,” dedim ve sesimdeki kıskançlık tınısını duydum.

Chloe oturmadan önce kahvelerimizi uzattı. “Tanrım, olanlar sırasında tek başına olmamakla şanslıymış ama sen çok korkmuş olmalısın, Marin. Dükkânda başka biri yoktu, değil mi?”

Koyu demlenmiş kahvemden bir yudum aldım ve başımı iki yana salladım. “Hayır, öğle yemeğinden yeni dönmüştüm. Annem Oliver’ı öğleden sonrası için eve götürmüştü ve bunu yaptığına, sağlık görevlilerinin gelmesi ve her şeye memnunum. Ben geri geldiğimde Ned halihazırda dükkân-daydı ve çalışıyordu. Birkaç dakika sonra kanepede oturmaya geldi ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Hayalet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gibi bembeyazdı, terliyordu ve berbat görünüyordu. Sol üst kolunda hafif bir ağrısı olduğunu söyledi. Bunun sabahdan duvar yıkması yüzünden olduğunu sanıyordu ama ben işi şansa bırakmak istemedim. Kas incinmesi veya yorgunluk olabilir ama aynı zamanda klasik kalp krizi belirtileri gösteriyordu. Sırf temkinli olmak için 911'i aradım."

Chloe, "Bunu iyi ki yapmışsın," dedi.

Başım la onayladım. "İyileşeceğini bilmekten memnunum."

"Eileen birkaç gün sonra eve döneceğini söyledi ve her şey yolunda giderse bir-iki ay içinde işe dönebilecekmiş."

Duvara bakmak için tekrar ayağa kalktım ve başımı iki yana salladım. "Kahretsin, daha başlamamıştık bile ve burada yapılacak çok iş var. Ön duvara çıkma pencere konulacak, tüm duvarlar ve zemin yenilenecek, boyanacak... umarım şu Worth Slater tüm bunları devralmaya gönüllü olur."

"Evet, demek istediğini anlıyorum." Chloe yanıma gelip duvara baktı ve karanlık odayı gözetledi.

"Peki, Worth veya bir başkası gelip üzerinde çalışmaya başlayınca kadar yün dükkânı bu çirkin delikle beraber mi yaşayacak?" Sesimdeki, beni elli altı yaşında bir kadın değil de daha çok bir ergenmiş gibi gösteren mızımız tonu fark ettim.

Annem beni temin etme girişiminde bulunarak, "Şey, mutlaka üzerini örtecek bir alçı veya örtü bulabiliriz," dedi.

"Hâlâ arka bahçeye avlu yapmayı ve arabalığı devralmayı düşünüyor musun?" Annemin, Chloe'nin sohbet konusunu olumsuz olana odaklanmaktansa başka bir yöne çekmesini sevdiğini biliyordum. Yün dükkânında ortak olarak bu kadar iyi çalışmalarının bir sebebi de buydu. Birkaç yıl önce annem dükkânı kuzenim Monica'dan satın aldığı anda verdiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

en iyi kararlardan biri Chloe'den ortağı olmasını istemesiydi. O, birlikte çalışması eğlenceli biriydi. Sadece yıllar önce tekstil üzerine, üstün bir lif ve renk bilgisi de gerektiren üniversite diploması almakla kalmamıştı; dükkân için de büyük bir kazançtı, her zaman işe el atıp müşteriler için o minik katkıda bulunur, gerekirse geç vakte kadar çalışır, dükkânın başarısı için elinden gelen her şeyi yapardı. Şimdi de, annemin dükkânı genişletip iğne oyasını da katmak istemesi üzerine ben de onlarla beraber çalışma fırsatını yakalamış oluyordum.

Annem, Chloe'ye, "Evet," dedi. "Üzerinde biraz daha düşündüm de, bence bunu yapmalıyız. Arabalıkla dükkân arasına inşa edilecek camdan bir avlu, örgücüler için güzel havalarda oturulacak harika bir yer oluşturur ve bence arabalığı yeniden düzenlemek zorunda kalacağız. Şu kemerli geçit yapılıncı şuradaki köşeyi tamamıyla kaybedeceğiz," dedi büfenin kahve malzemelerini sakladığı ve yazarkasanın olduğu eski tarz çalışma masasının bulunduğu bölgeyi işaret ederek. "Buradaki her şey baştan düzenlenebilir ve stoğun büyük bir kısmı arabalığa konabilir. Sadece gözler ve kübik bölmeler yerine çeşitli yünleri sergilemede daha yaratıcı davranabiliriz."

Chloe, "Ah, sana katılıyorum," dedi. "Ayrıca bence örgücüler etrafta dolaşmaya, göz atmaya ve değişik yünlere dokunmaya bayılacaklar. Eğer bir dükkân çok küçük ve karışık olursa bence bu, deneyimlemeyi engeller. Her şeyi bir arada bulundurmak çok eğlenceli olacak."

"Ve senin iğne oyası dükkânın hayata geçecek, Marin." Elimin üstüne yine hafifçe vurdu. "Sadece biraz sabırlı olmalıyız."

“Biliyorum. Haklısın, anne,” diye cevap verdim. “Her zaman dediğin gibi, her şey zamanı gelince olur. Tüm bunlarla ilgili çok çocuksu davrandığım için özür dilerim. Sanırım Noel’e kadar kendi iğne oyası dükkânımın sahibi olacağıma fazla güveniyordum.” Derin bir nefes bırakıp UPS’in bir gün önce bıraktığı yün kolilerine doğru döndüm. “Neyse, benim işe koyulup şu kolileri boşaltmam lazım. Senin de sabahın boştu, bu yüzden sen git. Chloe ve ben buradaki işleri hallederiz.”

“Lucas bana sipariş ettiğim kitabın bugün geleceğini söyledi, bu yüzden kitabı almak için oraya uğrayacağım. Ah, bir de bugün akşam yemeği hazırlama sırası bende, yani eve gelmek için acele etmene gerek yok. Lazanya ve salata yapacağım, olur mu?”

Hoşça kal demek için sarılmadan önce, “Harika,” dedim. Şu geçen yedi aydır annemle yaşıyor olmam ikimize de iyi gelmişti. Kabul etmekten utanç duyuyor olsam ve başkaları muhtemelen bilmiyor olsa da yirmi altı yıllık evlilik boyunca Andrew’yla olan ilişkimiz sıkıcı ve sönük bir hal almıştı. Geçtiğimiz kış emekli olmasını, kaybettiğimiz kıvılcımın bir kısmını tekrar yakalamayı umarak dört gözle bekliyordum ama ölümü bunu engellemişti. Tutku yoksunluğuna rağmen onu özlüyordum. Paylaştığımız rutini ve günlük sohbetlerimizi özlüyordum, bu yüzden annemin arkadaşlığı bana iyi gelmişti. Ayrıca ev arkadaşları olarak uyumlu görünüyorduk. Sessizliğime saygı duyuyordu, ev işlerini paylaşıyorduk ve hepsinin ötesinde Andrew ölünce beni kendisiyle yaşamak üzere evine davet etmiş olmasından memnundum.

Annem çıkmadan önce, “Saat beş civarında evde görüşürüz,” dedi.

Chloe, arka odaya götürüp yıkamak üzere kilimleri topladı. “Annenin yanma taşınmak sana iyi gelmiş gibi görünüyor. Senin orada olmanın Dora’yı çok sevindirdiğini biliyorum.”

Bir yandan yün kolilerini kesip açarken, “Evet,” dedim. “Onunla geçinmek her zaman kolay olmuştur. Şanslıyım.”

Chloe güldü. “Bu konuda haklısın. Birçok yetişkin kadın, annesinin yanına geri taşınma fikrine dudak bükerti. Ben bunu kesinlikle yapamazdım.”

Her bir çileyi yün kutusuna yerleştirmeden önce Almanya’da üretilen çorap yününü parmağım ile yokladım. Canlı pembeler, yeşiller, maviler ve eflatunlarla bu yünleri dükkânda uzun süre tutmayacağımızı biliyordum.

Ben yünleri kolilerden çıkarmaya, çeşitli yün çilelerini yeniden düzenlemeye devam ederken ve indirim e giren yünlerin durduğu ön masa için bir ilan yazarken aklımın başka yerlere gitmesine izin verdim ve hayatımın geri kalanını dükkânda geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamadım. Hepsi bu muydu? Otuz yaşında evlenmek, iki yetişkin erkek evlat annesi ve İngilizce profesörlüğünden emekli olmak ve şimdi de elli altı yaşında dul kalıp annemle yaşayarak kısa süre içinde iğne oyası dükkânı açmak. İç geçirdim. Daha kötüsü de olabilirdi. Kesinlikle çok daha kötüsü de olabilirdi.

2

O, dükkândan içeriye girdiğinde Chloe öğle yemeğinden henüz dönmemişti. Kapıya doğru ilk baktığımda ve yaşlıca, yakışıklı bir erkeğin içeriye girdiğini gördüğümde karısı için yün işini halletmeye veya hediye çeki almaya gelen biri olduğunu düşündüm.

Dükkânın ön tarafına doğru giderek, “Yardım edebilir miyim?” diye sordum.

“Evet, ben Eudora Foster’ı arıyorum.”

O zaman bu adamın Worthington Slater olduğu kafama dank etti ve Chloe’nin *lanet derecede yakışıklı* olduğunu söylerken hiç de abartmadığını hemen fark ettim. En az 1.80 boyundaydı, üzerindeki kısa kollu günlük gömleğin uçları, haki renkli pantolonuna sokulmuştu. Koyu bronz bir ten ve gümüş rengi saçlar yakışıklılığını tamamlıyordu. Bir işçi olarak çekiç sallamaktan çok, başarılı bir şirkette, bir masada oturan birine benziyordu.

Boğazımı temizleyip elimi uzatırken, “Evet,” dedim. “Ben Dora’nın kızıyım. Marin Kane. Tanıştığımıza mem-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nun oldum. Annem bugün öğleden sonra evde ama projeye bir göz atmak için uğrayacağını söylemişti.

Yüzünden sıcak bir tebessüm geçerken elinin benimkini kavradığını hissettim.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Bakışları duvardaki deliğe kaydı. “Yeniden düzenlenecek olay yerin burası olduğunu düşünüyorum?”

Başımla onayladım. “Evet, şu an daha çok bombalanmış bir alana benziyor,” dedim duvara doğru yürüyerek. “Annemin çok hoş olacağını söylediği şeyi gözümde canlandırmak benim için çok zor.”

Worth güldü. “Ah, yeteneklerime güvenmiyor musun?”

“Ah, öyle değil,” diye kekeledim. “Yani... şu an sadece karanlık ve pis bir alan. Ayrıca burayı iğne oyası dükkânına dönüştürmek için yapılacak çok iş var.”

Cebinden bir el feneri çıkardı ve bitişikteki odaya girdi.

Işığı tavana, duvarlara ve zemine tutarak, “Hımm,” dedi. “Şey, evet, çok işi var ama Ned’in bana söylediği gibi kesinlikle yapılabilir bir şey.”

“Gerçekten mi?” Heyecanımın yükseldiğini hissedebiliyordum. “Bunu bizim için yapmayı istiyor musun?”

Worth başıyla onayladı ve peşinden tekrar yün dükkânına gittim.

“Aynen,” dedi. “Annenle teyit edeceğim ama sence ne zaman başlamamı istiyor?”

“Dün?”

Tekrar güldü. “Biraz aceleniz var, değil mi?”

“Şey, biraz. Noel’e kadar açmış olmayı planlıyordum.”

“Ekimin başındayız. Bu bana yaklaşık on hafta verir. Sorun olacağını sanmıyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yakışıklılığının yanı sıra bu adamın coşkusu da sevmiştim.

“Ah, bu harika olur.”

Kapıya doğru yönelirken, “Tamam, o halde,” dedi. “Annene bu akşam onu evden arayacağımı söyle ama cuma başlayabilmek için hazırlanmam lazım.”

“Çok teşekkürler.”

Chloe yemekten döner dönmez iyi haberi onunla paylaştım.

“Mükemmel. O zaman her şey yeniden yoluna girdi. Ah, bu arada... Worth hakkındaki fikrin ne oldu?”

Yanaklarımdan bir sıcaklığın yükseldiğini hissedince şaşırdım. Lanet olası sıcak alevler. “Ah... hoştu. Çok hoştu ve sıcakkanlıydı. İşten de çok iyi anlıyor.”

Chloe güldü. “Bir başka deyişle... yalan söylemiyordum, değil mi? Oldukça seksiymiş?”

“Evet... sanırım öyle. Yani, pek fark etmedim. Burada uzun süre kalmadı.”

“Doğru,” dedi ve bir an sırtıttığını gördüm. “Bilirsin, Marlin, sırf kocan vefat etti diye senin hayatın bitti demek değil. Hâlâ yakışıklı ve hoş bir erkeğin kıymetini bilebilirsin.”

Bir anda kendimi telaşlanmış hissettim. “Evet, elbette. Bunu biliyorum,” dedim ve kapıdan Berkley girip bu konuyu uzatmamıza engel olunca minnet duydum.

Taşımakta olduğu bir sepet elde boyanmış yüne baktım. “Ah, iyi,” dedim. “Bizim için biraz daha yün eğirmişsin.”

“Evet, on çile daha.”

Chloe yumuşak yeşillere, sarılara, mavilere ve eflatunlara dokunmak için uzandı. “Çok güzel. Jill boyama işinde yine harikalar yaratmış.”

Berkley önceki yıl Massachusetts, Salem’den Cedar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Key'e taşınmış, İkinci Cadde'deki çikolata dükkânını açmıştı ve Maine, North Yarmouth'taki arkadaşının çiftliğinde duran alpakalarından bize yün tedarik ediyordu. Ayrıca adada yaşayan İngiliz gizem yazarı III. Saxton Tate'le birbirlerine âşık olmuşlardı.

"Teşekkürler," dedi ve bakışlarının duvarda dikkat çeken deliğe kaydığını gördüm. "Tanrım, dün burada Ned'in başına gelenleri duydum. O iyi mi?"

Berkley deliğin diğer tarafındaki odaya göz atarken onu Ned'in sağlık durumu hakkında bilgilendirdim.

"İyileşeceğine sevindim ama işin gecikecek olması çok yazık."

Ona, "Pek değil," dedim ve Worthington Slater'ın işi devralacağını açıkladım.

"Ah, bu harika. Bu durumda belki nihayet Noel'de iğne oyası dükkânını işletiyor olacaksın."

"Öyle umuyorum. Kahve için vaktin var mı?"

"Evet, hızlıca bir fincan kahve içmek iyi olur. Ah, sana haberim var. Saxton'ın kızı Resa ve kocası haftaya buraya geliyorlar."

Chloe, "Bu harika," dedi. "Sence oda-kahvaltıyı gerçekten satın alırlar mı?"

"Bence bu yüksek bir ihtimal. Resa'nın kocası Jake, Gainesville'de pediatri kliniği açmak için araştırmalar yapıyor ve görünüşe bakılırsa onunla ortak olmakla ilgilenen bir fizik doktoru bulmuş. Bu durumda buraya yerleşebilirler. Önümüzdeki hafta B&B'ye bakmak için Alison'la randevuları var, yani eğer beğenirlerse... kim bilir? Belki kendilerini bir fiyat teklif ederken bulurlar."

"Eminim kızıyla aynı kasabada yaşama ihtimali Saxton'ı epey heyecanlandırıyordur."

Berkley, Chloe'nin verdiği bir fincan kahveyi aldı. "Teşekkürler. Ah, çok heyecanlı. Sanırım otuz yıldır kızını görmüyor olmanın suçluluğunu hâlâ hissediyor, yani sanki ikinci bir şans yakalamış gibi. Umarım işler ikisi için de iyi gider."

Başımı salladım. "Resa oldukça anlayışlıydı, değil mi? Yani, çocukluğundan beri kendisiyle görüşmek için girişimde bulunmayan bir babayı her kız, hemen affetmez."

"Evet, bence Resa çok özel biri. Ebeveynlerinin boşanmasının babasıyla uzaklaşmasına neden olduğunu düşünüyor, bu yüzden babasını suçlamıyor."

"Bugün saat kaçta kapatıyorsun?" diye sordum. "Uğrayıp biraz çikolata almak istiyorum."

"Saat beşe kadar dükkânda olacağım ama elimdeki şekerlemeler bitti. Angell ve Phelps'ten kargom yarın geliyor."

"Sorun değil. Biraz siyah çikolata alırım."

"Pekâlâ, işte buradasın." Hepimiz döndüğümüzde Grace Trudeau'nun kucağında altı aylık kızı Solange'la birlikte içeriye girdiğini gördük.

Chloe, bebeği Grace'in kucağından almak için seğırtti. Havaya kaldırıp, "Peki, benim en sevdiğim yeğenim nasılmış?" diye cıvıladı, Solange'ın kıkırdamasına ve çenesinden salya akmasına yol açtı.

Berkley, "Ah, üzgünüm," dedi. "Buraya gelip yünleri bırakmak için dükkânı kapatmıştım."

Grace bir elini havada salladı. "Sorun değil. Uğrayıp çikolata tedarikimi yenilerim diye düşünmüştüm."

"Bu bebek gün geçtikçe güzelleşiyor," dedim ve bu doğrudu. Grace son derece çekiciydi ve Lucas'ın Fransız yakışıklılığı sayesinde iki ebeveyninin birleşimi olan yanık tenli, siyah, kıvrıcık saçlı bu muhteşem kız bebek ortaya çıkmıştı.

Grace güldü. “Teşekkürler. Biz de öyle düşünüyoruz ama son zamanlarda biraz yaygaracılığa yatkın. Dış çıkariyor.”

“O halde mızızlık yaptığında Chloe teyzesinin onu almasına izin verin.” Bebeğin yanağına bir öpücük kondurdu. “Haklısın. Chloe teyze mızızlığa aldırılmaz ve onu hemen güldürür.”

Sanki teyzesini haklı çıkarmak istermiş gibi Solange yeniden kıkırdadı ve hepimizi güldürdü. Chloe, yeğenine âşıktı ama bunun bir kısmının, kız kardeşiyle yeniden bir araya gelmiş olduklarına duyduğu minnet olduğunu da hissediyordum. On yıllık sallantılı bir ilişkinin ardından Maude Teyze, kız kardeşlerin farklılıklarını bir yana bırakmalarının yolunu açmıştı ve Chloe’nin şu an paylaştıkları sevgiye çok değer verdiğini biliyordum.

Berkley, “Gidip dükkânı yeniden açmanın vakti geldi,” dedi. “Ve kahve için de teşekkür ederim.”

“Solange’a öreceğim kazak için biraz yün almak istiyorum, sonra çikolatamı almak için hemen geleceğim.”

“*Bir kazak daha mı?*” diye Grace’e takıldım. “Bu çocuğun Levy Eyaleti’ndeki herkesten çok kazağı olacak.”

Grace güldü. “Aslında bu seferkini iki beden öreceğim. Bu kış atlatmak için bir sürü kazağı var, bu yüzden bari önümüzdeki yıllar için çalışmaya başlayayım.”

Chloe, “Ah, geçen gün gelen şu muhteşem nane yeşili ipliğe bir bak,” dedi. “Florida için çok uygun, kışın bile.”

Chloe, Grace’le ilgilenirken ben yeni gelen ürünleri açma işine geri döndüm.

Saat dört buçuğu biraz geçe Chloe, vitrinde sergilenmek üzere bebek alpaka yününden göz alıcı bir camgöbeği çizgili kazak üzerinde çalışırken bir başka satışı yazarkasaya işledim.

“Şey, sence de uygunsa ben kaçıyorum. Berkley kapatmadan önce çikolata dükkânına uğramak istiyorum.”

“Hiç sorun değil. Bu sırayı da bitireyim, sonra dükkânı kapatırım. Bugün son dakika müşterimizin olacağını sanmıyorum.”

Hırkamı ve el çantamı alırken, “Tamam, o halde yarın görüşürüz. İyi akşamlar,” dedim.

Oturma odasına girdiğimde beni annemin köpeği Oliver karşıladı. Siyah, standart bir kaniş olan Oliver’ı birkaç yıl önce annem kurtarmıştı ve hayatının en büyük neşe kaynaklarından biriydi.

Oliver çikolata poşetimi koklarken, “Ah, hayır, üzgünüm,” dedim. “Korkarım sana çikolata yok.” Evin arka tarafına doğru peşimden gelirken başını ve çenesinin altını okşamam onu mutlu etti.

Annem mutfakta, bir kâse salatanın son rötuşlarını yapıyordu.

Telefonum çaldığında, “Ah, gelmişsin. Lazanya fırında. Bir saate yemeğe oturmuş oluruz,” diyordu.

Telefona cevap verdiğimde bir erkek sesi, “Andrew Kane’le görüşebilir miyim, lütfen?” dedi.

Bu istekle hayrete düşmüş halde, “Kim arıyor?” diye geveledim.

“Ben Gainesville’de Mail Boxes’tan Rick.”

“Ah... şey... Andrew benim kocamdı ama mart ayında vefat etti.”

Arayanın sesindeki şaşkınlığı duydum. “Çok üzgünüm, Bayan Kane. Lütfen taziyelerimi kabul edin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Teşekkür ederim. Neyle ilgili arıyorsunuz?”

“Şey... Bay Kane’in bizde bir posta kutusu var ve... ee... kirasının süresi geçti. Ben de kendisinin... veya bir başkasının... posta kutusu hesabını yenilemek isteyip istemediğini görmek için aradım. Aksi takdirde korkarım posta kutusunun kirasını geçersiz kılmak zorundayım. Kendisinin bize verdiği numarayı aramayı denedim ama o numara kullanılmıyor. Bu numara da acil durumlar için verdiği numaraydı.”

Bu adam neyden bahsediyordu? Andrew’nun özel posta kutusu yoktu. Mektuplarımız her zaman eve teslim edilirdi. Yoksa var mıydı?

“Şey, hayır. Eğer kocamın böyle bir posta kutusu varsa bunu devam ettirmeye gerek yok. Eğer borç bakiyesi varsa seve seve öderim.”

“Ah, hayır. Sorun değil. Ben sadece kiranın iptalini yaparım. Yine de, posta kutusunda kalan bir mektup var. Bunu size yönlendirmemi ister misiniz?”

“Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim,” dedim ve adama Cedar Key Postanesi’ndeki posta adresini verdim.

Telefonu kapatınca başımı iki yana salladım. “Pekâlâ, bu oldukça garipti.”

Annem, “Aklın karışmış gibi görünüyor,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

Bir yandan hâlâ Andrew’nun neden kiralık kişisel bir posta kutusu olduğunu anlamaya çalışırken bir yandan an-neme az önceki görüşmeyi anlattım.

Annem, “Belki de üniversiteyle ilgilidir,” dedi. “Belki bir sebepten, gerçek bir adres yerine posta kutusu numarasına ihtiyaç duymuştur.”

“Hımm, olabilir.” O halde neden bir anda bu kadar huzursuz hissetmişim?

3

Ertesi günü, Andrew'ya gelen mektubun ne olabileceğini merak ederek geçirdim. Dürüst olmak gerekirse Andrew'nun kendine özel bir posta kutusu kiralayıp bundan bana bahsetmeye tenezzül etmemiş olması yüzünden kendimi meraklıdan çok dışlanmış gibi hissediyordum.

O öğleden sonra durumu annemden farklı biriyle tartışmalıydım, bu yüzden telefon görüşmesi meselesini Chloe'ye açtım.

“Muhtemelen çok sıra dışı bir şey değildir, annenin söylediği gibi belki de okulla ilgili malzemeleri almak içindir.”

“Evet ama bunlar ev adresimize neden gönderilemesin?”

Chloe örmekte olduğu sıradan başını kaldırdı. “Belki pornoya abone olmuştur?”

Bunun düşüncesi beni güldürdü. Andrew romantik veya tutkulu olmaktan çok uzaktı ama sanırım bu, müstehcen şeylere karşı düşkünlüğü bertaraf etmezdi.

“Olabilir ama emin değilim. Ayrıca beni arayan adam, postanın bir magazin veya benzeri bir şey değil, bir zarf ol-

duğunu söyledi. Hem ayrıca benim cepte telefonumun numarası acil durumlar için aranacaklar listesindeydi.”

“Mektup kimdenmiş? İade adresi neymiş?”

Çok aptaldım. Hayal kırıklığıyla, “Bunu sormak aklıma gelmedi,” dedim.

Chloe gülümsedi. “Hayal gücünün seni ele geçirmesine izin verme. Yarına kadar eline geçer.”

Annem, “Chloe haklı,” dedi. “Hadi, kızlar. Saat yedide örgü grubuyla burada tekrar toplanmamız için şimdi kapama vaktidir.”

Yün dükkânında perşembe günleri kadınların örgü örmek için toplanmaları her zaman hoşuma gitmiştir ve bu akşamki bana, elime geçecek olan postayı daha fazla düşünmemem için aklımı dağıtımamda yardımcı olmuştu.

Kanepeye oturmuştum, yanıma da Corabeth Williams yerleşmişti. Geçen yıl kendisinin Lacey Weston mahlasıyla en çok satan erotik kitapların yazarı olduğu ortaya çıktığında kasabada biraz ün kazanmıştı. Yetmişinci yaş gününe çok az kalan Corabeth, seksi maceraları kaleme alan birinden çok kurabiyeler pişiren bir büyükanneye benziyordu ama şaşkınlık sönünce Corabeth bir yandan romanlarını yazmaya devam ederken bir yandan da normal yaşantısına geri dönmüştü.

Güzel, eflatun bir kazağı almak için çantasına uzanırken, “Nasılsın, Marin?” dedi.

“İyiyim. Ah, bu çok güzel. Bu, Malabrigo yünü değil mi?”

“Öyle, bu renk tonuna da Cezayir menekşesi deniyor. Elde boyanmış merinos yününe bayılıyorum. Bu kazağı Şükran Günü’nde giymek için yetiştirmeyi umuyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

Başımı kaldırıncı kuzenim Sydney ve kız kardeşı Monica'nın dükkâna girdiklerini gördüm. Sydney Webster adaya dört yıl önce yerleşmişti ve annemin kız kardeşı Sybille'in uzun yıllar önce, varlığından haberimizin olmadığı bir bebeğı doğurduğunu öğrenmek bütün kasabayı hayretler içinde bırakmıştı.

Karşımdaki kanepeye oturdular ve ben de selamlamak için gülümsedim. İki oğlumu kesinlikle çok seviyordum ama Sydney ve Monica'yı beraber görünce her zaman bir kızımın da olmasını dilerdim.

"O hayran olunası üçüzler nasıllar?" diye sordum Monica'ya.

Çantasından neredeyse bitmiş pembe bir örgü şapkayı çıkartırken güldü. Korkunç ikilerini atlatmaya çalışıyorlar sanırım. Şubat ayında üç yaşına girdiklerinde bir şeylerin sakinleşeceğini umuyorum."

Sydney gülümsedi. "Buna güvenme."

"Gündüz bakımevi nasıl gidiyor?" diye sordum. Cedar Key adası, Monica gibi soluklanmaya veya çalışmaya ihtiyacı olan genç anneler için artık güzel bir gündüz bakımevine sahip olmakla şanslıydı.

"Ah, muhteşem. Leigh'nin çocuklarla arası çok iyi. Haftada sadece iki sabah ama bence benim için olduğu kadar onlar için de iyi oluyor. Sadece kendi aralarında olmaktan- sa diğer çocuklarla da oynamayı öğreniyorlar ve anlaşılan buna bayılıyorlar."

"Ben geldim," diye seslenildiğini duyduk ve başımızı kaldırıncı telaşlı bir Grace'in bize katıldığını gördük.

Normalde bakımlı ve tarz sahibi görünen Grace'in saçları birkaç gündür fırçalanmamış gibiydi, yüzünde makyaj yoktu ve üzerindeki tişörtün önünde aşağı doğru uzanan büyük, sarı bir leke vardı.

Sandalyelerden birine çarparken, "Biliyorum," dedi.

“Darmadağınığım. Solange iki gecedir beni uyutmuyor. Şu dış bir çıksa çok mutlu olacağım. Lucas’ı onunla yalnız bırakmak istemedim ama gelmem için ısrar etti.”

Monica, arkadaşının bacağına hafifçe vurmaya uzanırken güldü. “Anneliğe hoş geldin. Gelebilmene sevindim. Bu molaya ihtiyacın var. Ayrıca evet, dışı yakında çıkacaktır.”

Sydney karşıdan bana bakıp gülümsedi. “Bu günleri atlatmış olmak bizi memnun ediyor, ha?”

“Evet, aslında içinden geçerken o günlerin sonu yokmuş gibi görünüyor ama sana o uykusuz geceleri veren çocuklar bir anda büyüüp gidiyorlar.”

Sydney başıyla onayladı. “Doğru. Oğlanlar nasıllar?”

“İyiler. John, Boston’da yaşıyor ve çalışıyor olmaktan memnun. Hâlâ düzelmeyen ekonomide, iyi bir şirkette öyle bir pozisyon bulmuş olduğu için kendini şanslı sayıyor. Jason da Atlanta’daki işinden memnun ama mezuniyet çalışması için okula dönebileceğini düşünüyor.”

Grace, Solange için başladığı yeni kazak üzerinde çalışırken, “Bu gerçekten harika,” dedi. “Ama onları özlemiyor musun? Yani, kızımın daha sadece altı aylık olduğunu biliyorum ama onun benden uzaklaşması fikri bile bende ağlama isteği uyandırıyor.”

İç geçirdim. “Evet, onları gerçekten özleyorum. Hem de çok. Ama... ebeveynlerin rolü budur, değil mi? Elimizden gelen en iyi şekilde onları büyütmek ve sonra kendi hayatlarını kurmalarına izin vermek. Tabii, eğer benim gibi ellilerinde yuvana dönmezsen.”

Annem, “Yanımda olmanı seviyorum ve bunu biliyorsun, Marin,” dedi.

“Ve ayrıca, bu şartlar altında yapılacak en iyi şey buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gainesville'deki o kocaman evde tek başına oturman aptallık olurdu," diye ekledi Sydney.

Corabeth, "Katılıyorum," dedi. "Bence o evi satmak doğruydı ve hiç kimse sonunda burada, Cedar Key'de kendi evini alamayacağını söylemiyor."

"Hey, sözlerine dikkat et, Corabeth. Ev arkadaşımın beni terk etmesine yol açacaksın."

Güldüm ama yedi ay sonunda bunu kendim de biraz düşünüyordum.

Saat yedi buçuk olduğunda oda, örgü örüp sohbet eden kadınlarla doluydu. Kadınların dükkândan aldıkları yünlerin büyümlü bir şekilde çeşitli öğelere dönüşmesini izlemeyi her zaman çok seviyordum. Başımı çevirip Chloe ve Grace'in halası Maude'un elbise gibi görünen bir şey üzerinde çalışmakta olduğunu gördüm.

"Ah, Maude. Bu enfes bir şey. Solange için mi?"

Gülümseyerek başını okuduğu örnekten kaldırdı. "Evet, bu, Elsebeth Lavold'un *The Sugar and Spice Koleksiyonu*'ndan. Elbise modelinin adı Safran ve deniz yeşili Hempathy yünü kullanmak hoş olur diye düşündüm."

"Buna bayıldım, Maude teyze. Solange bu elbisenin içinde çok güzel görünecek."

"Şey, bu biraz zaman alacak. İki bedene göre örüyorum."

Annemin dükkânda etrafına bakındığını gördüm. "Berkley'nin bu akşam nerede olduğunu bilen var mı?"

Chloe, "Hayır," dedi. "Bugün onu gördüm ve akşam bu-
raya gelecekti."

Beş dakika sonra Berkley içeriye girdi.

"Tanrım, geciktiğim için özür dilerim," dedi. "Korkarım kötü bir haberim var. Bayan Maybelle vefat etti."

Odadaki herkes nefesini tutarken annemin bir eli ağzına

gitti. Sandalyesinden ayağa fırlarken, “Ne?” dedi.

Berkley başıyla onayladı. “Biliyorum. Büyük bir şok oldu. Saxton her zaman yaptığı gibi kontrol etmek için gün boyu telefonla ulaşmaya çalıştı. Saat beşe gelince iyice endişelendi ve evine gitti. Maybelle’in ona verdiği anahtarı kullanarak içeriye girdi... ve onu kucağında örgüsüyle koltukta yığılmış halde buldu. 911’i aradı ama çoktan ölmüş olduğunu biliyordu. Kalp krizi geçirmiş olmalı.”

“Ah, Tanrım,” dedi Maude. “Ne korkunç. Maybelle’in gerçekten bir kalp sorunu vardı... ama yine de.”

Kolumu anneme dolamak için yerimden kalktım. Elli yılı aşkın bir süredir Maybelle’le iyi arkadaşlardı. Bu kaybın onun için kolay olmayacağını biliyordum.

Sydney, “Herhangi biri vaftiz kızı Victoria’yla iletişim kurabildi mi?” diye sordu.

“Evet, Saxton’da onun New York numarası vardı ve aradı. Elbette o da çok şaşırdı. Her şey çok hızlı oldu.”

Corabeth başını iki yana salladı. “Çok yazık ama neyse ki Victoria onunla yeniden iletişime geçmişti ve geçen yaz burada beraber iki ay geçirebildiler.”

Chloe başıyla onayladı. “Evet, Maybelle bu ziyaretten çok memnun kalmıştı ve Victoria’nın küçük oğlu Sam’e bayılmıştı. Cenaze ayarlamasından bahsetmek için henüz çok mu erken? Bunu Victoria mı üstlenecek?”

“Evet,” dedi Berkley. “Maybelle kısa süre önce vasiyetini değiştirmişti. Vasiyeti Victoria infaz edecek. Saxton’a Maybelle’in yakılmak istediğini söyledi. Yarın anma töreniyle ilgili detayları konuşmak üzere Saxton’ı arayacakmış.”

Chloe, “Tanrım,” dedi. “Acaba Victoria evi ne yapacak? O ev altmışların başından beri Maybelle’e aitti.”

Annem, “Evet, öyle,” dedi. “O eve bayılırdı ve onun gü-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

venli limanı olduğunu söylerdi. Belki Victoria orayı, oğluy-
la beraber burayı ziyaret etmek için kullanır. Bu kesinlikle
çok üzücü bir haber. Neden kahve ve çöreklerimizi şimdi
alıp bu akşam erken dağılmıyoruz?”

Annemin sırtını sıvazlayarak, “İyi fikir,” dedim.

Chloe ve ben, ertesi gün annemin yün dükkânına hiç gelmemesi konusunda ısrarlıydık. İkimiz müşterileri ve teslimatları halledebilirdik.

Saat onda dükkâna girdiğimde Chloe, “Annen bu sabah nasıl?” diye sordu.

“Oldukça iyi sanırım. Hayatındaki bir kişiyi daha kaybetmek onun için zor. Önce Sybile, sonra da Saren öldü, ardından kocam ve şimdi de iyi bir dostu. Bu sabah sessizdi ama annemi bilirsin. Dayanıklısıdır. Bence iyi olacak.”

Chloe başını salladı. “Bayan Maybelle’i çok iyi tanı mıyordum ama epey karakterli biriydi. Kesinlikle hayattan zevk alıyordu. Kaç yaşındaydı? Biliyor musun?”

“Temmuzda seksen bir olmuştu. Vaftiz kızı doğum gününü kutlamak için geldiğinde çok mutlu olmuştu. Evet, Bayan Maybelle neşenin kaynağı değildi. O, neşenin *kendisiydi*.”

Chloe güldü. “Berkley bana onun ellili yıllarda bir Copa Girl olduğunu söyledi. Geçen yıl Saxton’la beraber Bayan Maybelle’in evine çaya davet edilmişler. Sanırım Maybelle

ona, Copa’da dansçı olduğu zamanlarda giydiği kostümlerin çoğunu göstermiştir.”

“Ah, evet. Ben o kostümleri yıllar önce, henüz bir ergenken görmüştüm. Öyle tutulmuştum ki bana bir tanesini mezuniyet balosunda giymek üzere  d n   almamı önermişti. Annem kesinlikle olmaz demişti.” Bu anı üzerine güldüm.

Kapı açılınca ikimiz de başımızı kaldırdık ve içeriye Worth Slater’ın girdiğini gördük. Tanrım, onun bu sabah geleceğini unutmuştum. Kot pantolon, tişört ve iş botları giyyordu ve işe başlamaya hazır bir inşaat işçisi gibi görünüyordu ama giyim tarzı yakışıklılığını kesinlikle azaltmamıştı.

Yüzü neşeli bir tebessümle kaplanırken, “Günaydın, hanımlar,” dedi. “Bayan Dora burada mı?”

“Hayır, korkarım değil. Annem bugün gelmeyecek. D n çok yakın bir arkadaşı vefat etti.”

“Ah, Maybelle Brewster mı? O haberi duydum. Çok  zg n m. şey, dün akşam annenle konuştum ve senin için de uygunsa başlamaya hazırım.”

“Elbette,” dedim. “Sen işine bak. Bir şeye ihtiya ın var mı?”

Açık alana doğru ilerlerken başını iki yana salladı. “Hayır, her şeyim tamam.” Büyük bir alet çantasını havaya kaldırdı. “şu cumbayla başlayacağım. Bence içeriye senin için biraz doğal ışık alırsak olasılıkları g rebileceksin. Ah, bir de, bir saat içinde bir arkadaşım bana yardıma gelecek. Adı Kyle, geldiğinde onu içeriye g nderiverin.”

“Olur,” dedim ve Chloe’nin yüzündeki sırtışı yakaladım.

Ona gözlerimi devirip yuvaların içindeki y nleri düzeltmeye başladım.

Cuma günleri ada, gelen ziyaretçiler yüzünden oldu a yoğun olurdu, bu yüzden saatime göz atıp çoktan on iki buçuk olduğunu görünce şaşırmadım.

“Hey, öğle yemeği zamanı,” dedim. “Yemeğini getirdin mi, yoksa dışarıya mı çıkacaksın?”

“Grace’e onunla ve bebekle Pickled Pelican’da buluşacağımı söyledim. Bir saate dönerim.”

“Sorun yok. Acele etme. Ben yemeğimi yanımda getirdim ve sen gelince postaneye uğrayacağım.”

Postane. Orada beni bekleyen bir mektup olması gerektiğini neredeyse unutmuştum. .

Kyle dışarıya çıkarken, “Hoşça kal,” diye seslendiğinde sandviçimi ve kahvemi çalışma masasının üzerine yerleştiriyordum ve Worth’ün yan odada öğle yemeğini tek başına yiyor olabileceğini fark ettim. Bir göz atınca derme çatma bir masanın –karton bir kutuydu– üzerine doğru eğildiğini ve sandviçinden bir ısırık almak üzere olduğunu gördüm.

“Tanrım,” dedim. “Burada neredeyse hiç ışık yok. İstersen masada bana katılabilirsin. Ben de yemek üzereyim.”

Başını kaldırıp gülümsedi. “Ah, teşekkürler. Bu çok iyi olur,” dedi ve peşimden dükkâna geldi.

Worth bir sandalye çekerken ben de masada ona yer açtım. Karşısına oturunca bir anda kendimi beceriksiz hissettim. Yerimden fırlarken, “Ah,” dedim. “Biraz kahve ister misin? Yeni demledim.”

Bir elini havaya kaldırdı. “Hayır, teşekkürler. Bir şişe suyum var ama kahve hakkımı akşamüstüne saklayabilirim.”

“Elbette.” Yerime oturup tavuk salatalı sandviçimden bir ısırık aldım.

Beni şaşırtarak, “Kaybın için çok üzgünüm,” dedi. “Annen bana yakın zamanda kocanın vefat ettiğini söyledi.”

Başımla onayladım. “Evet, geçen martta. Ağır bir kalp krizi.”

Worth başını iki yana salladı. Sanki bu konuda tecrübesi varmış gibi, “Anı ölüm, kurbanı için iyi bir şey ama geride kalanlar için zor,” dedi.

“Evli misin?” diye sordum, sonra da burnumu fazla mı sokuyorum diye düşündüm.

“Hayır, karım on yıl önce öldü. Meme kanseri.”

Şimdi üzgün olduğumu söyleme sırası bendeydi.

Bana, “Çocukların var mı?” diye sorunca fazla soru sormadığıma kanaat getirdim.

“İki oğlum var, büyüdüler ve gittiler.” Ona John ve Jason’ın eyalet dışında yaşadıklarını açıkladım. “Ya senin?”

“Evet, bir kızım var. Evli ve Paris’te yaşıyor.”

Şaşkınlıkla, “Paris mi?” diye sordum. “Ne kadar hoş.”

Worth, suyundan büyük bir yudum aldı ve başıyla onayladı. “Caroline oraya kolej için gitti, bir Fransızla tanıştı, evlendi ve gerisi malum. İki tane torunum var. Yvette on iki, Christophe da on yaşında.”

“Ah, ne kadar güzel ama muhtemelen onları çok sık görmüyorsunuzdur.”

“Hayır, görüyorum. Sık sık Paris’e giderim ve onlar da yazları Florida’ya gelmeye çalışıyorlar.”

“Grace’in kocası Lucas, Fransız. Kasabada kitap dükkânı var.”

Başıyla onayladı. “Evet, Lucas’ı gayet iyi tanırım. İyi adamdır. Peki, sen Paris’e hiç gittin mi?”

“Aslında, gittim. Kolejden mezun olduğum yaz birkaç haftalığına iki arkadaşımınla beraber gittim. Söylemeliyim ki ilk bakışta aşktı.”

“Ah ama bir daha hiç gitmedin mi?”

“Üzülerek söylemeliyim ki hayır. Evlendikten sonra nere-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

deyse hiç vaktimiz olmadı.” Özellikle çocuklar büyüdükten sonra onca yalvarmama rağmen Andrew’nun asla Fransa’ya gitme isteği olmadığını söylemek istemedim. Yani sonuçta ben de gitmemiştim.

“Cedar Key’de mi yaşıyorsun?”

“Evet, kocam öldükten sonra Gainesville’deki evimi satıp annemin yanına taşınmaya karar verdim. Çocuklar da artık evde yaşamadıkları için orası bana fazla büyüktü. Chloe bana senin Ocala’dan olduğunu söyledi. Buradaki işi yapmak için her gün gidip gelecek misin?”

“Hayır, gidiş ve geliş birer saatlik sürüş mesafesinde, bu yüzden gidip gelmek uygun olmaz. Faraway Inn’de bir kuluşe kiraladım. Bir köpeğim var ve orası evcil hayvanları kabul ediyor. Cedar Key’i çok seviyorum. Ocala’daki evimi satıp buraya taşınmayı düşündüm ama bir şekilde henüz gerçekleştirmedim. Sanırım bunun için asla geçerli bir nedenim olmadı.”

Hayal gücüm müydü, yoksa bunu söylerken bakışları yoğunlaşmış mıydı? Sandviçimin son lokmasını alıp başımı salladım.

“Annem senin kendi mimari işin olduğunu söyledi. Yani şimdi emekli misin?”

Worth güldü ve gülüşünün sesi mutluluk hissi yaratırken gözlerine de yansıdığını gördüm.

Şey, bu aslında duruma göre değişir. Resmi olarak evet, emekliyim. Ocala’da bir yazıhanem vardı ve kapattım ama bunun gibi yan işler yapmaya devam ediyorum. Bu yıl altmış beş yaşına girdim, bu yüzden işleri biraz hafifletmeye ve hayatın başka yanlarından tat almaya karar verdim ama sorun şu ki çalışmaktan da zevk alıyorum, bu yüzden bunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gibi işler almak benim için çok uygun. Çok fazla üstlendiğim veya uzun süreli işlerim yok.”

“Bu çok mantıklı,” dedim ve emekliliğine aylar kalan ama asla o şansı elde edemeyen Andrew’yu düşündüm. “Senin için iyi. Bence hepimiz istediğimizde bunu yapacağımız belli bir yaşa geliyoruz.”

Sandviçinden kalan yağlı kâğıdı buruştururken, “Ben de aynen böyle düşünüyorum,” dedi. “Neyse, öğle yemeğini benimle paylaştığın için teşekkür ederim ama şimdi işe dönme zamanı.”

Ayağa kalkarak, “Benim için de,” dedim ama oturup onunla konuşurken oturdukça oturabileceğimi şaşırarak fark ettim.

Chloe yemekten döndü ve ben de postanenin yolunu tuttum. Posta kutumda Gainesville’deki Mail Boxes’tan gelen, ambalaj kâğıdından bir zarf vardı. Açmak için yün dükkânına dönmeyi beklemeye karar verdim, ki bunun asıl nedeni içinde bulacaklarımla ilgili endişe duymaya başlamamdı ve yine, eğer Andrew benim numaramı acil durumlar için kaydettirdiyse, zarftaki her neyse o kadar da sakıncalı olamazdı, değil mi?

İçeriye girdiğimde Chloe’nin, hepsi de onun ilgisini çekmeye çalışan müşteriler tarafından sarılı olduğunu gördüm. Bana *imdat* diyen bir bakış attı. Postayı masanın üstüne attım ve bir grup kadına yardıma gittim. Sonraki birkaç saat boyunca daha çok kadın akın etti ve daha çok satış yapıldı.

Saatime bakınca dörde geldiğini görüp şaşırarak, “Vay canına,” dedim. “Bayağı yoğun bir öğleden sonrasıydı.”

Chloe kahve demliğini yıkamaya giderken başıyla onayladı. “Kesinlikle öyleydi. Kasabada bir turist grubu falan mı var?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bildiğimden değil ama olabilir.” Adamızda sık sık hafta sonu için gelen tekne turu grupları veya organizasyonlar olurdu. “Hey, sen bu sabah erken geldin. Eve git. Ben kapatmak için saat dört buçuğu beklerim.”

“Emin misin?”

“Evet. Git.” Yan odadan gelen testere ve çeşitli aletlerin seslerini hâlâ duyabiliyordum ve Worth’ün saat kaç kadar çalışacağını merak ettim. O gitmeden önce dükkânı kapatmama imkân yoktu.

Chloe kahve demliğini yerine koydu, örgü çantasını ve cüzdanını aldı ve, “Tamam, teşekkürler. Yarın görüşürüz,” dedi.

İşte o zaman nihayet masaya oturup ambalaj kâğıdı zarfı açabildim. Büyük boy bir resmi zarf çıkardım ve gözüm hemen iade adresine gitti. Coburn, Draper & Marshall. Boston’daki Commonwealth Bulvarı. Bir avukatın yazıhanesi gibi görünüyordu.

Masada duran zarf açacağına uzandım ve zarfı dikkatle keserek açtım. Katlı kâğıdı açıp okumaya başladım.

Sayın Bay Kane,

Bayan Bianca Caldwell’in 23 Nisan’da ölümcül bir trafik kazasına karıştığı bilgisinin Boston Bankası ve Trust Şirketi tarafından dikkatimize sunulduğunu üzülererek bildiririz.

Bize önceden verdiğiniz talimatlara dayanarak bankamız, Bayan Fiona Caldwell adına hesapta kalan bakiye için çek hazırlayacaktır.

Zarftaki belgelerde imzanıza ihtiyaçları olacaktır. Mümkün olan en kısa zamanda imzalayıp ofisimize geri gönderebilir misiniz lütfen? Aynı zamanda en son hesap özeti de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir kopyasını gönderiyorum.

Bir sorunuz olursa lütfen beni aramaktan çekinmeyin.

Saygılarımla,

Avukat James Coburn

Ne okuduğumu anlayamadığım için mektubu bir daha okudum ve aklım daha da karıştı. Gözlerim kâğıdın yukarısına gitti ve 15 Mayıs olan tarihe baktım, beş ay öncesiydi. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Bu neyin *nesiydi* böyle! Bianca ve Fiona Caldwell de *kimdi*? Bu isimleri hayatımda hiç duymamıştım. Bunda mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Bu zarf kesinlikle başka bir Bay Kane içindi.

Titreyen ellerle Boston numarasını aradım ve Bay Coburn'ü istedim.

Boston aksanlı kalınca bir ses bana, “Son derece üzgünüm,” dedi. “Bay Coburn önümüzdeki çarşambaya kadar ofise dönmeyecek. Bir başkası size yardımcı olabilir mi?”

“Hayır,” diye geveledim. “Teşekkür ederim.” Öylece oturup elimdeki kâğıtlara bakar halde kaldım.

“Her şey yolunda mı?”

Worth'ün sesini duyunca yerimden sıçradım.

“Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim.”

“Yo... hayır, sorun değil. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Gerçekten.” Kesik kesik konuştuğumu biliyordum ama elimde değildi. Bir anda hiçbir şeyin üzerinde kontrolümün olmadığını hissettim. Sesimin bile.

Omzumda Worth'ün elini hissettim ve gereken tek şey buydu. Ufacık bir nezaket gösterisi üzerine hıçkırmaya başladım. Worth karşımda durmuş konuşarak beni çaresizce ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tıstırmaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla gözyaşlarına boğulmuştum.

Birkaç dakika sonra kendimi kontrol etmeye başladım, hıçkırdım ve burnumu silmek için kâğıt bir mendile uzandım. Başımı öne ve geriye doğru salladım, yutkundum ve, “Üzgünüm,” dedim. “Az önce şoke edici ve çok üzücü bir haber aldım. Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Hayır, hayır. Saçmalama,” dedi ve elini tekrar omzuma koydu ama bu seferki gözyaşlarına boğulmama yol açmadı. Kendimi rahatlamış hissettim.

“Teşekkür ederim.”

“Bak ne diyeceğim. Bugünlük işim bitti ve seninkinin de bittiğini görüyorum. Black Dog’ta bana bir içki için katılmaya ne dersin? Bence bir içki sana iyi gelecektir.”

“Ah, hayır. Gelemem. Annem beni bekliyor,” dedim ve sokağa çıkma yasağı olan aptal bir ergen gibi konuştuğumu fark ettim.

“Bu şartlar altında annenin buna aldırmayacağına eminim. Onu ara ve gecikeceğini bildir.”

Öyle yaptım.

5

Black Dog'un dış tarafında, güvertedeki bir masaya oturmuştuk, önümüzde birer kadeh şarap vardı. Derin bir iç geçirdim.

Worth, "Kuşlaşmak ister misin?" diye sordu.

Kırmızı şarabımdan bir yudum aldım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Başıyla onayladı ve ben suya bakarken sessiz kaldı. Körfezin bu bölümünde büyümüştüm, çocukken ve ergenliğimde balığa, sandal gezisine giderdim ama bir anda hepsi gözüme yabancı görünmüştü. Boston'daki hukuk bürosundan gelen mektubu okuduktan sonra evlilik hayatımla ilgili sahip olduğumu sandığım her şeyin düzmece olduğunu hissetmeye başlamıştım. Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da o mektubun Andrew için yazılmış olduğuna neredeyse eminim ama içeriğinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir yudum daha şarap içtim, çantama uzandım, mektubu çıkardım ve Worth'e uzattım. "Oku," dedim.

Okuma gözlüğünü taktı, kâğıdı okudu, kaşlarını kaldırdı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve kâğıdı bıraktı. “Bu kadınların kim olduğunu veya mektubun neyle ilgili olduğunu biliyor musun? Kocana gönderilmiş böyle bir mektup senin eline nasıl geçti?”

Ona Mail Boxes ofisinin benimle irtibata geçtiğini ve mektubu bana yönlendirdiklerini anlattım.

“Ayrıca, hayır. Bu insanların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bu isimleri daha önce hiç duymadım.”

Şimdi iç geçirme sırası ondaydı. “Peki, ne kadar paradan bahsediyoruz? Hesap özetinde ne yazıyor?”

O anda paranın miktarına bakmaya tenezzül bile etmediğimi fark ettim. Çantama uzanıp hesap özetini çıkardım. Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. Elli bin dolar. Hiç konuşmadan kâğıdı Worth’e uzattım ve ısıklık çaldığını duydum.

“Evet, bu önemli bir miktar. Küçük bir meblağdır diye düşünmüştüm. Şu avukatla irtibata geçtin mi?”

“Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir elli bin dolar ve evet, bugün öğleden sonra mektubu okur okumaz aradım. Önümüzdeki çarşambaya kadar ofiste olmayacakmış.” İçimi bir anlık mide bulantısı kapladı. Bu her ne ise iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Worth, “Şey,” dedi ve başımı kaldırınca yüzündeki endişeyi gördüm. “Sanırım bu noktada birkaç tahmin yürütebiliriz. Belli ki kocan belli bazı talimatlar vermiş ve bunlardan biri de şu Bianca Caldwell’e bir şey olursa hesaptaki bakiyenin Fiona Caldwell’e gitmesiymiş. Acaba akrabaları mı? Yeğenleri veya belki kuzenleri?”

Başımı iki yana sallayıp bir yudum daha şarap içtim. Hani bazen hayatta kötü şeyler olur ve geri dönüp baktığımızda çoğunlukla sezgilerimizde haklı olduğumuzu görürüz ya? Şu an benim de içimde kötü bir his vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Hayır,” dedim. “Hiç yeğeni yok. Kuzeni de.” Gözlerimin nemlendiğini hissettim ve kâğıt mendil almak için çantama uzandım. “Ama belki bir âşığı ve onun kızıdır.”

Worth yumuşak bir sesle, “Kocanı tanıyordun,” dedi. “Sence bu mümkün mü?”

Öfkeli bir şekilde kıkırdadım. “Onu hiç tanımadığımı hissetmeye başlıyorum... ve hayatta her şey mümkündür.”

“Üzgünüm,” dedi ve elimi okşamak için uzandı. “Böyle bir şey yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm.”

Sözleri nazikti ama daha çok hissettiğim şey, kulağa içten geldikleriydi.

“Teşekkürler. Bir şekilde önümüzdeki birkaç günü atlattım gerekiyor, ki bu kolay olmayacak. Ben şimdi cevap istiyorum.”

“Bu doğal. Bir bardak daha şarap ister misin?”

“Sanırım alacağım. Anneme akşam yemeği için beni beklememesini söyledim.”

Garson şarabı getirdikten sonra kendimi Worth’e, Andrew’yla nasıl tanıştığımızı anlatırken buldum ve çok şaşırdım, zira sadece birkaç gündür tanıdığım birine içimi açmazdım ama bu bana yanlış gelmemişti.

“Yani Gainesville’deki UF’de* tanıştınız,” dedi. “Aynı programda mı uzmanlık eğitimi alıyordunuz?”

“Hayır. Ben İngiliz Edebiyatı, Andrew da bilim dalındaydı ama biz öğrenciyken tanışmadık. İkimiz de fakültede öğretim yapıyorduk. Ben yirmi yedi yaşına gelmişim, birkaç kişiyle çıkmıştım ama hiçbiri ciddi değildi. Aslında Andrew’yla tanıştıktan birkaç ay sonra platonik bir ilişkiye dönüşmüştü. Sadece arkadaştık ama sonra bana çıkma teklif etti. Bunun

* (University of Florida) Florida Üniversitesi’nin kısaltması. (c.n.) <https://rantey.org>

ardından işler ciddileşmeye başladı. Bir yıl sonra nişanlandık ve ondan da iki yıl sonra evlendik.”

“Yani, çocuk değildiniz.”

“Hayır, evlendiğimizde ben otuz yaşındaydım. İkimiz de üniversitede bir yere sahiptik, bu yüzden Gainesville’deki evi aldık. Jason doğduğunda iki yıldır evliydik, iki yıl sonra da John geldi, bu yüzden ben öğretmenliği bıraktım.” Andrew’nun yarızamanlı bir işte çalışmamı bile göz önüne almadığından bahsetmedim. Beni, çocuklarını yetiştiren, bir profesör eşi olarak evde istiyordu.

“Ah, geçen gün bana emekli bir İngilizce profesörü olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Doğru. Çocuklar liseye geldiğinde öğretmenliğe geri döndüm,” dedim, bunun Andrew’yla aramızda yarattığı sorunları hatırlayarak. “Muhtemelen hâlâ orada olurum ama üniversite birkaç yıl önce küçülmeye başladı. Kendimi bir yıl oyalayabilirim diye düşündüm, zira geçen yaz Andrew emekli olacaktı ve seyahat planlarımız vardı.”

“Bunun gerçekleşmemesi yazık olmuş,” dedi Worth.

Başımla onayladım. “Sanırım öyle. Andrew öldüğünde seyahat konusunda henüz fikir birliğine varamamıştık. O bir karavan alıp ülkeyi baştanbaşa gezmek istiyordu. Ben Paris’e yine gitmek ve acele etmeden Fransa’yı dolaşmak istiyordum ama bunların hiçbiri olmadı.”

Şarabımın son yudumunu alıp saatime baktım. “Aman Tanrım. Yedi buçuk olduğuna inanamıyorum. Gerçekten hemen gitmeliyim.” Orada onunla oturup sadece konuşurken zaman ne kadar hızlı geçmişti.

“Benimle bir yerde akşam yemeği yemek ilgini çeker mi?”

Hemen evet dememek için kendimi tutmam gerekti.

“Tanrım, bunu çok isterim ama gerçekten eve gitmeliyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

Ah, bu arada mektuptan kimseye bahsetmezsen minnettar olurum. Bunun neyle ilgili olduğundan henüz pek emin değilim ve şey, bilirsin... küçük yerlerde haberler çabuk yayılır.”

Worth ayağa kalkıp masaya biraz para bıraktı. “Endişelenmene gerek yok. Sırrın bende saklı.”

Merdivenlere yönelirken, “Teşekkürler,” dedim. Kaldırma geldiğimizde ona, “Dinlediğin için teşekkürler,” dedim.

Arabama doğru gittim ve kendimi harikanın da ötesinde hissetmekle kalmayıp beni bekleyen şeyi atlatmamın da mümkün olduğunu düşünüyordum.

Eve girince annemi oturma odasında örgü örüp televizyon izlerken buldum.

“Chloe’yle beraber yemeğe mi gittiniz?” diye sordu.

“Aslında, hayır,” dedim ve duraksadım. Nerede olduğumu öğrenince vereceği tepkiyi kestiremiyordum. “Worth beni bir kadeh şarap için Black Dog’a davet etti.”

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle başını kaldırıp bana baktı. “Ah, bu gerçekten çok hoş. İyi vakit geçirdin mi? İyi bir adama benziyor.”

Gülümsedim. İyi anneme bırakın. Asla kimseyi yargılamayanlardandı.

“Çok erken olduğunu düşünmüyor musun?”

Yüzünde şimdi beliren ifade aklı karışmış gibiydi. “Andrew öldüğünden beri mi demek istiyorsun? Herkesin gözü önünde sadece bir bardak şarap içmeye gittin, Marin. Bunda yanlış bir şey yok.”

Annem haklıydı. Acıktığımı fark ettim. “Yemekten artan bir şey var mı?”

“Evet, tonbalığı güvecini mikrodalgada ısıtıver, dolapta da salata var.”

“Teşekkürler,” dedim ve mutfağa gittim.

Güvecin ısınmasını beklerken kendime bir bardak tatlı çay koydum. Arabayla eve gelirken anneme mektuptan bahsetmemeye karar vermiştim. Henüz neyle ilgili olduğunu tam olarak bilmiyordum ve açıkçası bunu kimseyle tartışmaya da hazır değildim. Worth dışında.

Kanepenin önündeki TV sehpasını hazırladım ve yemeğe oturdum.

Annem, “Ah, az önce Saxton aradı,” dedi. “Bugün Victoria onu aramış. Önümüzdeki ay, Şükran Günü’nden önce bir ara Maybelle için anma töreni düzenlemeyi planlıyormuş. Saxton bize gerektiğinde bilgi verecek.”

“Bu iyi. Sen nasılsın?”

“İyi. Benim yaşıma geldiğinde her yıl daha fazla arkadaşını kaybedeceğin gerçeğini sanırım kabulleniyorsun.”

Yemeğimi bitirdikten sonra tabaklarımı bulaşık makinesine koydum, geceliğimi giydim ve bitki çayıyla örgümü alıp kanepeye yerleştim.

Annem saat onda yatmaya gitti ama ben oturup örgü örme ve düşünmeye devam ettim.

6

Örgüm gibi iğne oyasını da zaman geçirmek için rahatlatıcı bir yol olarak görmüştüm hep ama pazar öğleden sonra bunların ikisinde de yürüttüğüm işlerin hiçbiri ilgimi çekmedi. Avukatın bürosundan gelen mektuba dair aklımdaki bir milyon soru beni tüketmişti.

Bu Bianca Caldwell kimdi? Andrew'nun yıllar öncesinden tanıdığı biri mi? Ölmeden önce ilişki sürdürdüğü bir kadın mı? Ya Fiona Caldwell? Andrew neden kendisi öldüğü takdirde eline para geçmesi için ayarlamalar yapmıştı? Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de geçen birkaç gündür, Fiona'nın Andrew'nun kızı olması gerektiği gittikçe netlik kazanmıştı ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Ayrıca Fiona kaç yaşındaydı? Şu an küçük bir kız annesiz mi kalmıştı? Avukatlık bürosu Boston'daydı, banka da öyle. Bu, Bianca Caldwell'in de Boston'da yaşadığını mı gösteriyordu? Andrew oraya hiç gitmiş miydi? Öğretim seminerleri için yıllar boyunca çok seyahat etmesine rağmen açıkçası onun gittiği yerleri hatırlamıyordum. Çok sorum ve cevapları beklemek için üç günüm vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Elimde tuttuğum iğne oyası kanavasından başımı kaldı-
rarak derin bir iç geçirdim. Normalde annemin deniz gören
avlusunda oturmanın verdiği huzuru, yılcılların ve balık-
çılların biçilmiş çimlerin üzerinden salınarak geçmesini iz-
lemeyi çok severdim ama bugün hiçbir şey beni yatıştırarak
veya içimdeki huzursuzluğu azaltacak gibi görünmüyordu.

“İyi misin?”

Annem yanımdaki şezlonga oturdu ve örgü çantasından
üzerinde çalışmakta olduğu kazağı çıkardı. Cuma günü Mail
Boxes’tan bir mektup aldığımı bilmesine rağmen içeriğiyle
ilgili bir soru sormamıştı ama annem böyleydi. Asla meraklı
olmamıştı. Her zaman vakti geldiğinde konuyu kendiliğın-
den açmamı beklerdi.

Mektubu almaya içeriye gitmek için yerimden kalkarken,
“Pek değil,” dedim.

Tekrar avluya dönerek zarfı ona uzattım. “Al. Bunu oku-
manı istiyorum. Andrew’nun posta kutusunda olan şey buy-
du.” Annem zarftaki kâğıdı çıkardı, gözlüklerini düzeltti ve
okumaya başladı.

Bitirdiğinde benimle yüz yüze gelmek için şezlongdaki
bacaklarını yan tarafa sarkıttı. “Bunun neyle ilgili olduğunu
biliyor musun?”

“Hayır. Hiçbir fikrim yok.”

“Avukatlık bürosunu aradın mı?”

Başımınla onayladım. “Evet, James Coburn önümüzdeki
çarşambaya kadar ofise gelmeyecekmiş. Şunu çözmeye ça-
lışırken aklımı yitirmek üzereyim.”

“Benim anladığım kadarıyla bu Bianca Caldwell geçen
nisanda araba kazasında ölmüş. Anlaşılan bu hukuk şirke-
tinin, Andrew’nun da öldüğünden haberi yok. Bir hesaptaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

paranın Fiona Caldwell'e aktarılabilmesi için Andrew'nun imzasını istiyorlar.”

“Doğru,” dedim ve içimde bir öfkenin birikmeye başladığını hissettim. “Peki, kim bu lanet olası Fiona? Hesap özetini gördün mü? Elli bin dolar. Bu bir hata olmalı... ya bir hata ya da şaka ama ben bunu hiç komik bulmuyorum.” Ayağa fırlayıp avluda volta atmaya başladım. “Bu nasıl olabilir? Andrew'nun benim bilmediğim gizli bir hayatı mı vardı? Anlamıyorum. *Hiç* anlamıyorum.” Ama bunu söylerken bile mi-demin tam ortasında, anladığıma dair hastalıklı bir his vardı.

Annem bir süre sessiz kaldı, sonra derin bir iç geçirdi. “Sen Andrew'yu herkesten iyi tanıyorsun, Marin. Bu Fiona'nın onun kızı olma olasılığı var mı?”

Gözlerimin nemlendiğini hissettim. “Herhangi birini *gerçekten* tanıyor muyuz?” Başımı salladım. “Her şey mümkün, değil mi? Sırların her zaman üstü örtülür. Kendi kız kardeşinin yaptığına bak. Sydney'i doğurdu, onu evlatlık verdi ve bundan kimseye bahsetmedi.”

“Çok doğru ama tıpkı Sybile'in olduğu gibi sırlar her zaman su yüzüne çıkacak bir yol bulur.”

“Bu Fiona'nın kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Hukuk bürosu ve banka Boston'da ama bu, onun da kesinlikle orada olduğunu göstermez. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Annem elimi okşamak için uzandı. “Ve korkarım çarşambaya kadar da bilmeyeceksin ama hatırlaman gereken bir şey var, Marin.”

Başımı hızla havaya kaldırdım. “Neymiş o?”

“Bütün bunları şimdi öğreniyor olmanın tek nedeni Andrew'nun Mail Boxes'a acil durumlar için senin telefon numaranı vermiş olması. Bu da bana, Andrew'nun başına bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şey geldiği takdirde bu konuyla ilgili mektupları senin almanı istemiş olduğunu gösteriyor.”

Annem haklıydı. “Ama neden? Neden bir başkası için sağladığı parayı o öldükten sonra öğrenmemi istedi? Neden yaşarken bana anlatmadı?”

“Utanç. Korku. Sayısız nedeni olabilir ama hikâyeyi tamamen öğrenmeden bundan emin olacağını sanmıyorum.”

“Haklısın,” dediğim sırada içeriden kapının çalındığını duydum.

Annem ayağa kalkarken, “Gelen, Sydney,” dedi. “Umarım senin için sorun olmaz ama Noah birkaç günlüğüne evde değilken akşam yemeğini bizimle yesin diye çağırdım. Ayrıca haberinin herhangi bir kısmını onunla paylaşmak isteyip istememen tamamen sana kalmış.”

Sydney, “Dora teyze, yemek nefisti,” dedi. “Hiç kimse tekir balığını senin gibi pişiremez.”

Annem güldü. “İyi ki annen burada değil de bunu söylediğini duymadı. Her zaman tekiri adadaki herkesten çok daha iyi pişirdiğine inanırdı.”

Şarap sürahisine uzanıp bardaklarımızı tekrar doldururken gülümsedim. Kuzenime, “Bu seninle benim asla tecrübe etmediğimiz bir şey,” dedim. “İkimiz de tek çocuktuk, bu yüzden kardeş rekabeti yok.”

“Evet, bu doğru. Monica’ya eğer dört çocuğu arasında rekabet başlarsa ona bu konuda verecek tavsiyem olmadığını söyledim. Ya senin oğlanlar, Marin? Rekabet ediyorlar mı?”

Bir yudum şarap alıp başımı iki yana salladım. “Pek değil. Ah, küçükken olağan didişmeler oldu ama çoğunlukla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

iyi geçinirlerdi ve aralarında asla kıskançlık olduğunu fark etmedim. Bence kızlar buna daha meyilli oluyorlar, ne dersin?”

Sydney başıyla onayladı. “Olabilir. Chloe ve Grace’in aralarında olanlara bak. Chloe’nin kıskançlığı, aralarında on yıllık ayrılığa mal oldu. Gerçi ben her zaman, birinin mutlu ve kendiyle barışık olduğunda başkalarında olanı istemesine mahal kalmadığını düşünmüşümdür ama bence bu sadece kız kardeşler arasında değildir. Clarissa gibi daha genç olan kızlar arasında da rastlıyorum. Hepsinin aynı giysileri, aynı tarz saçları olmalı. Bu, Monica’yı çıldırtıyor ve Clarissa’ya kendi kişiliğinin olması gerektiğini öğretmeye çalışıyor. Bir birey ve farklı olmayı... ama bir kız evlat yetiştirmek, oğul yetiştirmekten daha karmaşık olabilir, diye düşünüyorum.”

“Hımm, belki ama ben bunu bilemem. Annemin tek kızı vardı, senin annenin de tek kızı vardı ve senin de tek kızın var. İki oğlu olan bir tek benim. Kızı olan Andrew’ydu,” dedim, kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz öfkemin geri döndüğünü hissettim ve Sydney’in yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördüm.

Üçümüz sessizlik içinde bir an oturduk, sonra ben alaycı bir şekilde kıkırdadım. “Evet, şey, en azından varlığını yeni öğrendiğim bir kızı olduğundan oldukça eminim,” dedim ve devam edip kuzenime hikâyeyi anlattım.

Bitirdiğim zaman Sydney şarabından bir yudum aldı ve elimi okşamak için uzandı. “Dürüst olup şaşırmadığımı söylemek zorundayım.” Yüzümdeki ifadeyi görünce devam etti, “Hayır, hayır. Andrew’nun seni aldattığını düşünmek için hiç sebebim yok. Sadece, bu aşamada, Marin, beni fazla şaşırtan bir şey yok. Stephen öldüğünde ve sonra buraya gelip biyolojik annemi bulduğumda neler yaşadığımı hatırlamalısın. Tüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tecrübelerim beni, gerçeğin gerçekten de kurgudan daha garip olduğuna inanmaya zorladı.”

Haklıydı. Beni anlayacak biri varsa o da Sydney’di. Kocasını gömdükten iki hafta sonra onun takıntılı ve çok kötü bir kumarbaz olduğunu öğrenmişti ama borcunun yıllar önce ödendiğini zannettiği şatafatlı evini terk etmek zorunda bırakılmak, bildiği dünyasını kökünden sallamıştı.

Annem, “Sydney haklı,” dedi. “Bu senin için elbette şoke edici, Marin ama hayat böyle. Sarsıcı ve kötü şeyler olur ama önemli olan bunların üstesinden nasıl geleceğini seçmen. Sadece seni seven insanların olduğunu ve ne olursa olsun senin yanında olacağımızı bil.”

Söylenenleri duydum ama ne kadar minnettar olsam da içimde büyüyen kızgınlığı yatıştırmadılar. “Ama lanet olsun ona. Böyle bir şey yaptığı için lanet olsun. İyi bir evliliğimiz var sanıyordum. Beni sevdiğini sanıyordum. Her zaman iyi geçinirdik, ortak çok yönümüz vardı ve birbirimizin arkadaşlığından hoşlanırdık. Başkaları kaç defa bizim kusursuz bir çift olduğumuz ve birbirimize çok uygun olduğumuz yorumunu yapmıştı. Hepsi bir yalan, bir oyunmuş. Ben de burada sahtekârdan başka bir şey olmayan bir koca için yas tutuyorum.” Gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissediyordum ama silmeye yeltenmedim. “Andrew’nun bana bıraktığı şey bu. Sevgisi değil, sırları. Ve bunun için ondan nefret ediyorum.”

Sydney bana kâğıt mendil uzatırken annemin kolunun bana dolandığını hissettim. “Bu tamamen doğru değil,” dedi. “Stephen öldüğünde ben de böyle hissetmiştim. Ev karşılığında çektiği ve beni sonunda evimden attıran o kredi borçlarından hiç haberim yoktu. Kızgın olmakta haklısın, Marin. Çok haklısın ama bu, birbirinize karşı duyduğunuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sevgiyi geçersiz kılmaz. Beraber iki oğlunuzu büyüttüğünüz gerçeğini veya iyi ve mutlu anlarınızı silip götürmez. Onlar *gerçektir*. Bunu şu an kabul etmek istemiyor olabilirsin ve bu çok doğal ama Dora’yla aynı fikirdeyim. Şimdi önemli olan bu noktadan nasıl ilerleyeceğin.”

Gözlerimi mendille bir kez daha sildim. Haklıydılar. Bunu biliyordum ama aynı zamanda Andrew ve benim ailemize ve çocuklarımıza yansıttığımız mükemmel çiftin, öldüğünde Andrew’nun benim için olduğunu hissettiğim kadar sahte olduğunu da biliyordum.

7

Sürekli dönüp durarak rahatsızlık içinde geçen bir gecenin ardından saat beş buçukta uyandım. Düşünecek çok şey vardı. Ben dişlerimi fırçalarken, bir kot pantolon ve tişört giyerken ve ardından mutfağa giderken hava hâlâ karanlıktı.

Kahvenin demlenmesini beklerken pencereden denizin üstündeki gökyüzünün ağarışını izledim. Yalıtkanlı Starbucks fincanımı doldurduktan sonra oturma odasından geçip ön kapıya gittim. Annemden veya Oliver'dan hiç ses yoktu. Golf arabasına atlayıp anahtarı çevirdim ve şehir merkezine, City Beach'e yöneldim.

Banklardan birine oturup yeni günün başlamasını izlerken güneş ufuktan daha yeni görünüyordu. Tek ses, kıyıya çarpan suyun sesiydi. Aklım, Andrew'yla tanışmamdan kısa süre sonrasına gitti. Üniversitede öğretim yapıyordum ve hem dostum hem de iş arkadaşım olan Bella'yla –şimdilerde okurları tarafından bilinen ve kitaplarının kapağını süsleyen uzun adıyla Orabella Vitale– Gainesville'de aynı evi paylaşıyordum. Hafta sonunda Bella ve o sıralar görüştüğü

gencin yanı sıra Andrew'yu da ebeveynlerimle tanışması için Cedar Key'e davet etmiştim. Bela benimle beraber annemlerin evinde kalmış, gençler de Island Hotel'de bir oda tutmuşlardı.

Hafta sonu gayet hoş geçmişti. Annemle babam Andrew'dan hoşlanmış görünüyorlardı ama annemin cumartesi akşamı bizim için hazırladığı yemek sırasında bir uygunsuzluk yaşandığını hatırladım. Önümüzdeki kahve ve tatlılarla masada otururken Andrew babama *New York Times* listesindeki en çok satan kitaplarla ilgili, okuyup okumadığı ve fikrinin ne olduğu hakkında sorular sormaya başlamıştı. Babam bir balıkçıydı. Bizim onurlu bir hayat sürmemizi sağlamak için sabahın şafak vaktinden akşam karanlığına kadar çalışırdı. Akşam yemeğinden hemen sonra yatmadan önce gazetelere bir göz atacak zamanı bile nadiren bulurdu.

Bella'yla aynı anda, babamın yüzünden geçen utanç ifadesini görmüştüm.

Bela, "Pekâlâ," demişti. "Hepimiz kitap kurdu olamayız, değil mi? Söyleyin, Bay Foster, hangisini daha popüler buluyorsunuz; yengeç mi, istiridye mi?"

Babam, sezona göre değişiklik gösterecek şekilde her ikisinin de popüler olacağını açıklarken gözle görünür şekilde rahatlamıştı ve ben uzanıp arkadaşımın yanağını öpmek istemiştim. Andrew'nun akademik bir züppe olabileceği fikrine ilk kez o zaman kapılmıştım ama son kez değildi.

Pazar öğleden sonra gerçekleşen başka bir olayı Bella o akşam sonradan anlatmıştı. Dördümüz gezmek için babamın tombaz kayığına binmiştik. Ağustos ayıydı, hava sıcak ve nemliydi, bu yüzden Bella ve ben, şortlarımızın ve askılı bluzlarımızın altına mayolarımızı giymiştik. Ben denizde

büyümüşüm, on yaşımdan beri bir tekneyi nasıl kullanacağımı biliyordum ama bir nedenden Andrew, benim dümende olmamdan çekinmiş görünüyordu. Bella'nın arkadaşı, bana son derece güven duyduğunu söyleyerek onu ikna etmişti.

Şehir Marina'sından çıkıp kanaldan geçerek teknenin burnunu kuzeye çevirmiştik. Gelgitin çekilmekte olduğunu görmüştüm ve North Key'e gittikten sonra tekneyi geri çevirip dönüşe koyulmuştum. Şans bu ya, bir sığığa çarpmış ve sıkışıp kalmıştık. Bizim gibi adada yetişenler için bu önemli bir şey değildi. Su oldukça sığıdı ve biraz iteklemeyle tekneyi yerinden oynatmak kolaydı.

Ne olduğunu anlayınca Bella ve ben gülmeye başlamıştık. Bluzumu ve şortumu çıkarıp, "Endişelenecek bir şey yok," demiş ve teknenin kenarından suya atlamıştım, hemen ardından da Bella gelmişti. Andrew ve Bella'nın arkadaşına biz iterken tekneyi geri çevirmeleri için direktif verirken ikimiz de kıkırdıyorduk. İşte o zaman Andrew'nun yüzündeki ifadeyi görmüştüm: Öfke ve eğer yanılmıyorsan korkunun karışımıydı.

Birkaç dakika içinde sığıktan kurtulmuştuk, Bella'yla ikimiz tekneye atlamış ve yolumuza koyulmuştuk.

Andrew'nun, "Aklında ne vardı?" diye bağırdığını duymuştum. Gerçekten neyden bahsettiğini bilmiyordum.

Arkama dönüp ona bakmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizi böyle karaya oturtup sonra suya atlıyorsun. Yaralanabilirdin," ifadesini kullandı ama içimden bir ses endişe duyduğu şeyin benimkinden çok kendi güvenliği olduğunu söylüyordu.

Söyleyebildiğim tek şey, "Ben iyiyim," olmuştu. Öğleden sonranın geri kalanı boyunca ve aynı akşam Gainesville'e dönerken ona karşı mesafeli davranmıştım.

Eve döndüğümüzde Bella'nın bana, "Onun sana göre olduğundan emin misin, Marin? Korkarım öyle biri içindeki neşeyi sömürebilir," dediğini hatırlıyorum.

Nefes verdim ve kahvemin sonunu içip ayağa kalktım. Andrew'yla geçirdiğim yıllar boyunca neşem kaybolmuş muydu? Emin değildim. İkinci Cadde'deki kahve dükkânına gitmek üzere golf arabasına bindim ve Andrew'nun neşemi tüketmekle kalmayıp bir de affedebileceğimden emin olmadığım bir şekilde beni aldattı mı acaba diye merak ettim.

Kahve dükkânında pazartesi sabahları her zaman yoğun olurdu; hafta sonu için gelen turistler ayrılmadan önce yoluk olarak kahve almaya, yereller de son haberleri yakalamaya gelirlerdi ama ben içeriye girdiğimde küçük gruplar halinde masalarda oturan yerellerin sohbet sesi her zamankinden daha yüksekti.

Grace ve Chloe'yi görüp onlara katıldım. Solange arabasında oturmuş dış bisküvisini kemiriyor ve etrafında aynı anda konuşan insanları izliyordu. Alnını öpmek için eğildim.

"Hey, tatlı şey," dedim ve yerime oturmadan önce bir gülcükle ödüllendirildim.

"Neler oluyor? Biri piyangoyu mu kazandı?"

Chloe güldü. "Pek sayılmaz. Anlaşılan Bay Carl dün Karşılama Merkezi'ndeymiş ve kulağına bir şey çalınmış. Anlattığına göre telefon çalmış ve gönüllü biri açmış. Bay Carl kulak misafiri olmuş ama hatırlatırım, kulakları çok iyi duymaz ama bir film şirketinin film yapmak için Cedar Key'e gelmek istemesiyle ilgili bir konuşma duyduğu konusunda çok ısrarlı."

Bu gerçekten büyük bir haberdir. “Ciddi misin?”

Grace, “Aynen öyle,” dedi. “Kim bilir? Telefonda konuşan Martha’yımış ve bir şey anlatmıyor. Bunun özel bir konuşma olduğunu ve dedikodu yaymayı bir kenara bırak, Bay Carl’ın dinlememiş olması gerektiğini söylüyor.”

Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Evet ama hepimiz biliyoruz ki her küçük kasabada olduğu gibi dedikodu bu adada önde gelir ama gerçek olsa, bunun esnaf için oluşturacağı geliri düşünsenize.”

Chloe gülümsedi. “Hımm, acaba çekim ekibinin veya oyuncuların kaç örgücüdür? Bu sayede Yarning Together haritada yer alabilir.”

Grace, “Sanırım ben olsam bir süre fazladan yün siparişi vermeyi ertelerdim,” dedi.

“Ah, şey, hayalini kurmak çok eğlenceli, değil mi?”

Suellen gülerek ve başını iki yana sallayarak masaya geldi. “Buna inanabiliyor musunuz? Bay Carl gerçekten bir şey başlattı. Her zamankinden mi, Marin?”

“Evet, teşekkürler,” dedim ve arkamda duran birinin, “Pekâlâ, figüran arıyor olabilirler ve ben beşinci sınıftayken *Fındıkkıran*’da Clara olarak seçilmiştim,” dediğini duydum.

Arkama dönünce konuşanın Bay Carl’ın karısı Raylene olduğunu gördüm ve kahkahamı kontrol edemedim.

“Aman Tanrım! Dalga mı geçiyor?”

Suellen başıyla onayladı ve kahvemı getirmeye giderken, “Korkarım öyle,” dedi.

“Bence film yapmak için Cedar Key’in çok güzel bir mekân olduğunu kabul etmek zorundasın. Her yerde deniz ve doğa manzarası var. Garip bir balıkçı kasabasıyız ama sunabileceğimiz çok şeyimiz var.”

Chloe kahvesinden bir yudum aldı. “Eğer bu doğruysa acaba ne tür bir filmidir? Küçük güney kasabası mı? Belki bir romandan uyarlanmıştı?”

Suellen kahvemle beraber geri geldiğinde, “Bunu zaman gösterecek,” dedi.

Chloe bana doğru eğildi ve sesini fısıltıya dönüştürdü. “Cuma günü o mektubu aldığından beri seni görmedim. Her şey yolunda mı?”

Kahve fincanıma baktım, başımı iki yana salladım ve bir yudum içtim. “Pek değil.”

“Ah, çok üzıldüm. Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

Neden olmasın, diye düşündüm. Eğer Andrew’nun bir kızı olduğu doğruysa, ki bundan oldukça emindim, haber adada yayılmanın bir yolunu nasıl olsa bulacaktı.

Grace’e Mail Boxes’tan gelen aramayı açıkladım ve ikisine de mektubun içeriğiyle ilgili bilgi verdim.

“Ah, Tanrım, çok üzgünüm, Marin.” Grace’in elimi sık-tığını hissettim.

Chloe, “Bunun gerçekten Andrew’nun kızı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Şey, henüz bir kanıtım yok ama başka neden şu Fiona Caldwell için bir hesapta para bulundursun ki?”

“Ve annesinin geçen nisan da bir trafik kazasında öldüğünü mü söylüyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım ve bir yudum daha kahve içtim.

Chloe dudaklarının arasından derin bir nefes üfledi. “Vay canına. Parker’ın, kendisiyle parası yüzünden evlenen kendinden genç olan o kadın için beni terk etmesi yeterince kötüydü ve bebekleri evlilik yemininden hemen sonra doğdu

ama İki Numaralı Sevgili'nin hamile olduğunu zaten biliyordum. Bunun senin için nasıl bir şok olduğunu sadece tahmin edebilirim. Çocuğun kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmeme daha iki gün var. Mektubu gönderen avukat çarşambaya kadar ofise dönmeyecekmiş."

Chloe ayağa kalktı ve beni sımsıkı kucakladı. "Şey, sonunda ne bulursan bul ve ne olursa olsun, senin yanında olduğumuzu bilmeni isterim, Marin. Değil mi, Grace?"

Grace, "Kesinlikle," diye hemfikir oldu ve ben gözyaşlarımın bir kez daha gözlerimi yaktığını hissettim.

8

Uykusuz geçen bir gecenin daha ardından çarşamba sabahına uyandım. Başucumda duran dijital saat beş on beşi gösteriyordu. Öğleden sonra saat ikiye kadar yün dükkânına gitmem gerekmiyordu. Çok uzun bir gün olacaktı. Kalkıp giyinmeye ve bir kahve almaya karar verdim ve şehir merkezine giderken golf arabası yerine Oliver’la beraber yürüyecektim. İkimiz için de iyi bir egzersiz olacaktı. Anneme köpeğin benim yanımda olduğunu söyleyen bir not bıraktıktan sonra daha şafak sökerken dışarıya çıktık.

Körfez Bulvarı boyunca yürüdükten sonra Whiddon’a saptık. Yanımızdan sadece sandal çeken bir kamyon geçti, büyük ihtimalle sandalı bir günlük balıkçılık için Anchor Cove’da suya indirilmek üzere götürüyordu. Zevk için değil de hayatını kazanmak üzere çalışmak için, tıpkı babamın yıllar boyunca yaptığı gibi.

G caddesi boyunca yürürken suların yükseldiğini gördüm ve bir kez daha babamı ve Andrew’yu düşündüm. Babam ilk baştaki o züppeliğini asla müstakbel kocamın başına kak-

mamıştı. Andrew'ya karşı her zaman sıcakkanlıydı ama babamın seçimim hakkında gerçekte ne düşündüğünü sık sık merak etmekle beraber annemin bir şey dememesine rağmen Andrew'dan damadı olarak çok memnun olmadığını hissetmiştim. Andrew'da benim göremediğim neyi görmüştü? Ya da daha dürüst olmak gerekirse, benim görmemeyi tercih ettiğim şey neydi acaba?

Şehir Parkı'na yaklaşırken sahilin uzak bölümünde, tasmasının ucundaki köpeği tutan bir figür gördüm ve yaklaşıncaya bunun Worth olduğunu fark ettim. Bana doğru döndü, beni gördü ve el salladı.

Yanıma gelirken, "Günaydın," dedi.

Gülümsedim ve selamına karşılık verdim. Labrador ve fino kırmasına koklasın diye elimi uzatırken, "Peki, bu kim?" diye sordum.

"Ah, en sevdiğim kızım. Suzette'le tanış."

"Çok güzelmış. Bu da annemin köpeği, Oliver. Onunla yün dükkânında henüz tanışmadığınızı düşünüyorum."

Worth de Oliver koklasın diye elini uzatırken başını iki yana salladı. "Hayır, henüz o şerefe nail olmadım. Ne yakışıklı bir adam."

"Suzette'i serbest bırakıyor musun? Ben Oliver'ı biraz koşması için bırakacağım."

İki köpek tanışmak için ihtiyaç duydukları koklaşmalara çoktan başlamışlardı bile.

"Evet, işe gitmek için onu kapatmadan önce biraz egzersiz yapması iyi olur," dedi tasmanın tokasını açarken.

Ben de aynısını yaptım ve iki köpeğin parkta beraber koşmalarını seyrettim. Worth'le beraber köpekleri izlemek için banklardan birine oturduk.

“Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu. “Hafta sonu seninle ilgili biraz kaygılandım ve dükkânınız iki gün boyunca kapalıydı.”

Başım la onayladım. “Doğru. Pazartesi ve salı günleri kapalıyız. Ben iyiyim. Sanırım. Bu sabah o avukatla konuştuktan sonra iyi olup olmadığımı karar vereceğim.”

“Bu, atlatman gereken zor bir durum. Umarım sana söyleyecekleri çok rahatsız edici olmaz.”

“Asıl şey, soracak bir milyon sorum var ve umarım bu sorulara cevap verebilir.”

“Sana iyi bir haberim var. O cumba bugün öğleden sonra yerine takılacak. Bugün dükkâna uğrayacak mısın?”

Başımı salladım. “Bu *çok* iyi bir haber ve evet, saat iki gibi dükkânda olacağım.”

“İyi. Bence bu büyük bir değişiklik yaratacak. Pencereyi taktırdıktan sonra tavanda ve duvarlarda çalışmaya başlayacağım.”

“Bu harika olacak. O pencere denizliği sayesinde bazı bitmiş işleri sergileyebilirim. Bu oradan geçenlerin dikkatini çekebilir.”

“O tür şeylerden pek anlamam ama senin şu iğne oyalarının duvarlara asılan işlemeli halılar gibi bir şey mi? Fransa’dayken onlardan bir sürü görmüştüm.”

“Aslında birbirlerine çok benziyorlar. Değişik olan teknik ve metotlar. İğne oyası açık dokuma kanava üzerine yün, ipek veya pamuk ipliği kullanarak yapılıyor. Çoğu örnek basit çadır dikişiy le yapılır, örneği asıl ortaya çıkaran renk değişimleridir.”

“Yani örgünün yanı sıra iğne oyası da mı yapıyorsun?”

Gülerek başımı salladım. “Evet, çoğu kadının yapmaktan hoşlandığı ve genellikle çok sevdiği bir el ustalığı vardır.

Ben o anki ruh halime göre örgü ve iğne oyası arasında gidip geliyorum.”

Bir havlama dikkatimizi çekince ikimiz de dönüp baktık. Suzette eğiliyor ve Oliver koşarak ona doğru geliyordu, Suzette, Oliver kendisini kovalasın diye kendi etrafında daireler çiziyordu.

“Çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlar,” dedim.

Worth’ün yüzünden bir tebessüm geçti. “Evet, sanırım flörtleşiyorlar.”

Onunla beraber ben de gülümsedim. “Bunda yanlış bir şey yok.” Saatime bir göz attım ve yediye gelmekte olduğunu gördüm. “Ah, Tanrım, gitmem lazım. Hadi, Oliver,” diye seslendim.

“Sana o telefon görüşmesinde iyi şanslar ve şey... acaba bu akşam benimle yemek yer misin diye merak ediyordum.”

Oliver’ın kayışını tasmaına taktım. “Gerçekten çok naziksin. Sanırım olur. Teşekkürler.”

Worth’ün yüzündeki tebessüm büyüdü. “Harika. Seni yedide alsam olur mu? Ayrıca Island Room uygun mudur?”

“İyi görünüyor.”

“Tamam. O halde öğleden sonra dükkânda görüşürüz.”

Eve doğru giderken içimde, avukatla yapacağım konuşma nasıl giderse gitsin, dört gözle beklediğim bir yemek olduğuna dair rahatlatıcı bir his vardı. Son derece yakışıklı bir adamla.

Annemin yün dükkânına gitmek üzere evden çıkmasını bekledim, sonra Boston, Massachusetts’ten James Coburn’ü aradım.

Sekretere kim olduğumu açıkladım ve avukatla görüşmek istediğimi söyledim. Telefonu daha sıkı kavrarken elim terledi ve hattaki klasik müziği dinledim.

Birkaç dakika sonra birinin, “Ben James Coburn. Size nasıl yardımcı olabilirim?” dediğini duydum.

Boğazımı temizledim ve, “Ben Marin Kane,” dedim. “Müşterilerinizden biri olan Andrew Kane’in karısıyım.”

“Bayan Kane,” dediği an sesindeki şaşkınlığı duydum. “Nisandan beri kocanıza ulaşmaya çalışıyorum.”

“Evet, şey... kocam geçen martta vefat etti ve ben, ona Bianca ve Fiona Caldwell’le ilgili olarak yolladığınız mektup hakkında bilgi almak için arıyorum.”

“Ah, kaybınız için çok üzgünüm. Derin taziyelerimi kabul edin. Bilmiyordum. Ani mi oldu?”

Sesindeki samimi sempatiyi algılayarak, “Teşekkür ederim,” diye cevap verdim. “Evet, ani oldu. Kalp krizi.”

“Tekrar, çok üzgünüm. Şey, bu durum işleri biraz karıştırıyor.”

“Belki de en başından başlayıp bana bu kadınların kim olduğunu açıklayabilirsiniz. Bu Fiona Caldwell için neden bir banka hesabı vardı?”

Hattın diğer ucundan bir iç çekiş duydum. “Bundan Andrew’nun size durumu açıklamadığını anlıyorum?”

“Katiyen. Konudan ilk kez, hakkında yine bir şey bilmediğim Mail Boxes’tan bir mektupla ilgili benimle iletişime geçildiğinde haberim oldu. Andrew onlara acil durumlar için benim numaramı vermiş. Kendisine mayıs ayında gönderdiğiniz mektup elime bu sayede geçti.”

“Anlıyorum.” Bir iç çekiş daha. “Bu durum biraz uygun-suz düştü ve bunu size açıklayan kişi olmaktan nefret edi-

yorum. Zamanı geldiğinde bunu size Bay Kane'in kendisi açıklar diye düşünmüştüm."

"Ama bunu yapmadı," dedim, içimdeki öfke kabarmaya başlarken.

"Tamam. Pekâlâ... Fiona Caldwell, Bay Kane ve Bianca Caldwell'in kızı."

İşte. Kelimeler söylenmişti. Bildiğimden çok emin olduğum şey doğrulanmıştı. Artık dönüş yoktu. Yine de içimde incinmişliğin ve aldatılmışlığın yayıldığını hissedebiliyordum. Bunun yüksek sesle söylendiğini duymak işleri kalp kıracak derecede gerçek kılmıştı.

"Bayan Kane? Hâlâ orada mısınız?"

"Evet," diye fısıldadım. "Buradayım."

"Şahsen duymanın işi kolaylaştırdığından değil ama bunu telefonda yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum."

Haklıydı. Böyle bir şeyi şahsen öğrenmek işi hiç de kolaylaştırmazdı ama avukatın yüzünü görmediğim için tüm benliğimle sesine odaklanmıştım ve duyduğum şefkati inkâr edemezdim.

Dökülmeye başlayan gözyaşlarımı elimle sildim. "Bu sizin suçunuz değil," dedim. "Bu kesinlikle *sizin* suçunuz değil ama bazı cevaplar bulmam lazım. Şu... kız hakkında bilgi almalıyım. Şu Fiona Caldwell. Kaç yaşında? Boston'da mı yaşıyor? Babasının Andrew olduğunu biliyor mu? Andrew, Bianca Caldwell'le hâlâ irtibat halinde miydi?" Gözyaşlarım hafiflerken soruların içimden fışkırdığını hissediyordum ve yerini cevaplar için duyduğum doğal bir istek alıyordu.

Avukat, "Bütün hikâyeyi bilmiyorum," dedi. "Andrew ve ben kolejdeyken sınıf arkadaşydık ama bana bu konuyla ilgili ulaşıncaya kadar irtibatı yitirmiştik, bu yüzden size

bildiğim kadarını anlatacağım. Fiona çocuk değil. Geçen nisan-
sanda on dokuzuna girdi, doğumu...”

Kâğıtları karıştırdığımı duydum.

“Ah, dosyası burada. 22 Nisan 1994’te doğmuş.”

Aklım hızlı bir hesap yaptı. 1994 Nisan’ı. Bu durumda annesi 1993 Temmuz’da hamile kalmış oluyordu. Andrew ve ben evliydik. Jason beş yaşındaydı, John ise üç. Bundan daha fazlasını düşünemiyordum.

“Başka?” diye sordum. “Andrew, anneyle nasıl tanışmış? Nerede yaşıyormuş?”

“Andrew’nun bana anlattıklarından hatırladığım kadarıyla Bianca Caldwell iş arkadaşlarından biriymiş. İkisi de aynı kolejde öğretim yapıyorlarmış. Andrew bana ilk geldiğinde Bianca, Massachusetts Amherst’te yaşıyordu. Yaklaşık beş yıl sonra da Boston’ın kuzeyindeki Marblehead’e taşındı.”

Amherst. 1993 yazı. Andrew’ya önerilen bir öğretim işi. Bu mümkün olabilir miydi? Ben iki oğlumuza bakmak için Gainesville’de kalırken onun başka bir kadınla ilişkisi mi vardı?

“Peki, Andrew onu görmeye devam mı etti? Kızını hiç... ziyaret ediyor muydu?”

“Buna kesin cevap veremem ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bana bu yüzden geldi. Çocuk on sekizine gelinceye kadar destek olmak için bir hesap açtırmak istedi. Yani anneyle de, kızıyla da iletişim kurmadığını farz edebilirim. Tüm parasal düzenlemeler benim ofisim, Boston Bankası ve Güven Şirketi arasında yapılıyordu.”

“Ama anlamıyorum,” dedim. “Eğer o kıza para desteğinde bulunuyorduysa neden hesapta hâlâ elli bin dolar var?”

Avukatın boğazını temizlediğini duydum. “Şey, yıllar boyunca Bianca Caldwell, biriken paranın sadece küçük bir

kısmını çekti ve tamamını neden çekmediğini bilmiyorum. Para her ay birikmeye devam etti, aynı zamanda faizi de birikti ama mektubumda da belirttiğim gibi, maalesef Bianca Caldwell geçen nisanda araba kazasında öldü. Bu, Bay Kane'in koyduğu şartlardan biriydi. Bianca Caldwell'e bir şey olduğu takdirde Bay Kane'e haber verilecek, kendisine imzalaması için gerekli belgeler gönderilecek ve bankada bulunan para Fiona Caldwell adına yatırılacaktı."

"Anlaşılan sevgili merhum kocam her detayı düşünmüş," dedim ve sesimdeki alaycılığı duydum. "Kendi ölümünü hesaba katmak dışında. O halde, şimdi ne olacak?"

"İşlerin karmaşık hale geldiği nokta burası. Yasal eşi ve yakını olduğunuz için belgeleri sizin imzalamanıza ihtiyacımız var."

Ağzımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım. "Yani şimdi bana, kocamın aşk bebeği olan Fiona Caldwell'in o leziz elli bin dolara erişebilmesiyle hiçbir şey elde edememesi arasında benim imzamın durduğunu mu söylüyorsunuz?"

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. "Size söyledim şey, tam olarak bu."

Başımı iki yana salladım. *Ne ironik*, diye düşündüm. *Beni aldatan Andre'du ama şimdi son koz benim elimde.*

"Bu kızı tanımıyorum bile, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elli bin doları neden tamamen yabancı birinin eline bırakayım?"

James Coburn, "Tamamen haklısınız," diyerek bana katıldı. "Bu düşüncenize kesinlikle hak veriyorum ancak, bilmenizi istediğim bir şey daha var. Elimde, bana banka tarafından verilen, Fiona Caldwell'e ait güncel iletişim numarası var. Annesinin mülkü bankanın elinde ve Fiona'yla irtibat

halindeler. Banka müdürü ona babasının açtığı hesaptan bahsetmiş ve Fiona benimle irtibat kurdu. Kendisiyle biraz konuştuk ve sizin gibi onun da cevaplayamadığım birçok sorusu vardı.”

Ben sessiz kalınca konuşmaya devam etti.

“Bunların hepsi sizin için şoke edici oldu ve hissettiğiniizi düşündüğüm kızgınlık ve aldatılmışlığı kesinlikle anlıyorum. Sizi hiç tanımıyorum ama telefonda konuşunca bile iyi biri olduğunuza şüphem kalmadı. Sadece şunu aklınızda tutmanızı istiyorum... ne olursa olsun, Bianca ve kocanızın arasında ne kadar korkunç bir hata yaşanmış olursa olsun, Fiona Caldwell iki yetişkinin kötü davranışından mağdur olan bir masum. Benden sizin adınızı ve telefon numaranızı istedi ama bu bilgiyi onunla paylaşmanın hakkım olmadığını düşündüm. O zaman benden onun bilgilerini size vermemi istedi ve sizin onu aramanızı rica etti.”

Bir süre bekledikten sonra, “Bana onun numarasını verin,” dedim.

9

James Coburn'le yaptığım görüşmenin ardından telefonu kapattıktan sonra avluya çıktım, kendimi bir şezlonga bıraktım ve boş gözlerle denize baktım. Hayatım ne hale gelmişti böyle?

Yani şimdi Andrew'nun beni aldattığını doğrulamakla kalmayıp bu beraberliğinden bir de kızının olduğunu öğrenmiştim. Bana kendisinden hiç bahsetmemeyi seçtiği bir kızının olduğunu. İşte o anda durumun ironisi kafama dank etti. İki oğlumuzun doğumundan sonra bir kız için bir deneme daha yapmak istemiştim. Andrew'nun bu fikre nasıl burun kıvırdığını hatırladım. İki çocuğun yeterli olduğunu düşünüyordu. İki sağlıklı oğlumuz olduğu için şükran duy-mamız gerektiğini söylemişti. Biz kızımın olmasını çok istememe rağmen konu üzerinde ısrarcı olmamıştım.

Elbette, diye düşündüm. Bedelini ödemekte olduğu o üçüncü çocuğa zaten sahipti. Onun kızı. Benim değil.

Kendimi 1993 yazını hatırlamaya zorladım. Bir sebepten evliliğimizin temeli sallanıyordu. İncir çekirdeğini dol-

durmayan nedenlerden sürekli tartışıyorduk. İkimizin de hoşlandığı aktiviteleri artık yapmıyorduk, cinsel hayatımız fiilen durgunluk dönemine girmişti. Birbirimizden uzaklaşıyorduk, bu yüzden Andrew bana Massachusetts Amherst'taki Hampshire Koleji'nde yaz okulunda öğretmenlik teklifinden bahsettiğinde biraz ayrı zaman geçirmenin ikimiz için de iyi olabileceğini düşünmüştüm.

Eve girdim, çaydanlığa su doldurdum ve bir fincana çay poşeti koydum. Tezgâha yaslanıp çaydanlıktaki suyun kaynamasını beklerken neredeyse üç ay sonra eve döndüğümüz zaman işlerin yoluna girmiş gibi görüldüğünü hatırladım.

O yazın büyük kısmını oğullarımla beraber ebeveynlerimin yanında, Cedar Key'de geçirmiştik. Ağustos sonuna doğru Andrew döndüğünde ikimiz de tazelenmiştik ve kesinlikle birbirimizi gördüğümüze sevinmiştik, ilişkimizde de tatlı bir değişiklik olmuş gibiydi. Şimdi bunu düşününce, belki de edinilen şey kabullenmek miydi diye merak ettim; birbirimizi, birlikte bir hayatı, her zaman bir miktar romantiklikten ve tutkudan yoksun olan aşkı kabullenmek.

Çaydanlığın ıslığı düşüncelerimi böldü. Suyu fincana döktükten sonra çayımı ve tezgâhın üstündeki gazeteleri aldım, avluya geri döndüm.

Derin bir iç geçirip taze ekim havasını içime çektim. Avlunun bir kenarında çiçeklenen çalıların üzerinde kelebekler kanat çırpıyordu. Başımı yukarı kaldırıp orasında burasında beyaz pofuduk bulutların olduğu berrak, mavi gökyüzüne baktım. Andrew'nun kaybından beri hissettiğim büyük acının hafiflediğini fark ettim. Bu, onun ölümünün ardından artık yas tutmadığımı mı gösteriyordu? Ya da daha kötüsü, onu artık sevmediğim anlamına mı geliyordu? Hissettiğim

öfke ve aldatılmışlık, yirmi altı yılı aşkın evlilik boyunca paylaşmış olabileceğimiz bir sevginin yerini alabilir miydi? Buna verecek cevabım yoktu.

Çayımдан bir yudum aldım ve sonra kucağımdaki, kenarlarına James Coburn'ün bana verdiği bilgiler karalanmış olan gazetelere bir göz attım.

Acaba Bianca Coburn, kızı doğduktan sonra öğretmenlik mesleğine devam etti mi diye düşündüm. Andrew'nun destek için yolladığı paranın çoğuna dokunmadığına göre çalışmaya devam ettiği sonucuna vardım. Fiona'nın hayatına başka aileler de girmiş midir diye de merak ediyordum. Belki bir teyze veya büyükanne... Benimle konuşmak istemesinin doğal olduğunu fark etmiş olmama rağmen bunun düşüncesi beni huzursuz etti. Acaba hiç tanımadığı babası hakkında tam olarak ne duymayı umuyor olabilirdi? Baş etmeye çalıştığım öfke ve aldatılmışlıkla ona bu adamla ilgili net ve tarafsız bir resim çizecek olan kişinin ben olduğumdan hiç emin değildim.

Saatime bir göz attım ve neredeyse öğlen olduğunu görünce şaşırdım. Bense burada, hâlâ şortum ve tişörtümle oturuyordum; ne düş almıştım ne de iki saat içinde yün dükkânına gitmeyi istiyordum. O anda Worth'le olan akşam yemeği randevumu hatırladım. Bu da beni cezp etmiyordu.

Yerimden kalktım, içeriye girdim ve annemi aradım.

“Bugün dükkân çok yoğun mu?” diye sordum.

“Pek değil, hayır. Neden?”

Kendimi pek de iyi hissetmediğime dair bir yalan uydurdum, ki bu gerçeğe çok uzak sayılmazdı. Sadece benim belirtilerim fiziksel olmaktan çok, duygusaldı.

“Ah, buraya gelmeye uğraşma, Marin. Chloe ve ben burada gayet iyiyiz ve saat dört civarında kapatabilirim.”

Rahatlamayla iç geçirdim. Sadece oraya gidip her şey yolundaymış gibi yapma havamda değildim ve hâlâ bu sabah öğrendiklerimi tartışacak durumda da değildim.

“Teşekkürler, anneciğim. Ah, bir de, bana bir iyilik yapar mısın? Worth’e kendimi iyi hissetmediğimi söyler misin? Bu akşam onunla akşam yemeği yiyecektim, ama... belki cuma akşamı boşsa bugünü telafi edebileceğimi söylersin.”

“Ben bununla ilgilenirim. Sen şimdi yat ve dinlen.”

Yün dükkânına gitmemenin suçluluk hissinden mi, yoksa kendimi meşgul tutmaya çalıştığımndan mı bilmiyorum ama öğleden sonramı annemle kendime akşam yemeği hazırlayarak geçirdim.

Geleneksel yemekler. İhtiyacım olan buydu ve bir tutam ev yapımı makarnanın içine peynir ekledim. Bunu daha sonra fırına sürmek için bir kenara koyup salata yaptım ve bunu da buzdolabına koydum.

Dolaplardan, çikolatalı kek için gereken malzemeleri çıkarmaya başladım ama öyle sıradan bir çikolatalı kek değil. Yozlaşmış. Günahkâr. Öyle leziz ki damak zevkimi orgazma götürecekti.

Koyu renk, zengin kek hamurunu kek kalıbına dökerken bütün mutfak çikolatanın harika kokusuyla dolmuştu. Hammura katmak için Berkley’nin dükkânından aldığım yarım kilo şekerlemeyi bile eritmişim. Kek kalıbını önceden ısıtılmış fırına koydum, kapıyı kapattım, geri çekildim ve derin bir nefes bıraktım.

Daha tadına bile bakmamıştım ama endorfin seviyemin yükselmiş olduğundan emindim. Çikolatanın kadınların

hüznünü yatıştırdığına hiç şüphe yoktu. Kim bilir, belki dünya barışını bile sağlayabilirdi.

Telefon çaldığında kendime bir fincan daha çay yapmak üzereydim, cevap verdiğimde büyük oğlumun sesini duydum.

Aman Tanrım. İki oğluma da babalarıyla ilgili gerçeğin er geç anlatılması gerektiği gerçeği o zaman kafama dank etti.

Annelik sesim kontrolü ele alırken endişelerimi bir kenara bıraktım. “Jason. Sesini duymak ne güzel. Atlanta’da her şey yolunda mı?”

“Evet, gayet iyi. Nasıl olduğuna bakmak için aradım. Yün dükkânını aradım ama büyükannem senin bugün evde olduğunu, kendini iyi hissetmediğini söyledi.”

“Ah, hayır, ciddi bir şey değil,” diye yalan söyledim. “Sadece sinüsten kaynaklı bir baş ağrısı. Muhtemelen sonbahar ağaçları ve çiçek açan tomurcuklar yüzündendir. Senin işin nasıl gidiyor?”

“Çok iyi ama yine de lisansüstü eğitime dönmeyi düşünüyorum. Belki gelecek yıl.” Bir an duraksadı. “Aramamın nedenlerinden biri... Şükran Günü’nde beni oraya beklediğinizi biliyorum. Özellikle babamsız geçen ilk yıl olduğu için ama, şey, bir kızla tanıştım... September Callahan... ve...”

Kahkaha atarken oğlumun sözünü kestim. “Adı September* mı? Ay adı olan?”

Jason’ın benimle beraber güldüğünü duydum. “Evet, biraz sıra dışı, ha? Emin değilim ama ebeveynleri bir zamanlar hippie olabilirler. Şimdi Manhattan’da yaşıyorlar ve babası bir avukat ama... adı bu işte.”

Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. “Şey,*

* September, İngilizcede “eylül” anlamına gelir. (ç.n.)

evet, kesinlikle farklı bir isim ama hoşuma gitti. Yani sen şimdi Şükran Günü'nde gelemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, September'ın annesiyle babasının Connecticut'ta bir kır evi var ve Şükran Günü hafta sonu için beni de davet ettiler ama... kendini kötü hissetmeni istemiyorum."

Şükran Günü'nde iki oğlumun da annemle benim yanımda olacaklarını düşünüyordum, o yüzden ani bir hayal kırıklığı hissettim ama kendimi topladım ve mutlu bir sesle, "Hayır, aptal olma," dedim. "Elbette gitmelisin, Jason. Bu kızla işler ciddi mi?" Bu kızın adını ilk kez duyuyordum.

"Şey, eğer eminsen, anneciğim. Altı aydır görüşüyoruz, bu yüzden bence ciddi bir yere doğru gidiyor olabilir. Ortak arkadaşlarımızın bir akşam yemeği partisinde tanıştık."

Altı aydır mı çıkıyorlardı? Kabul etmeliydim ki kendimi biraz dışlanmış hissetmişim ve, *kız evlat ömür boyu evlattır ama erkek evlat evleninceye kadar evlattır*, atasözünü hatırlamadan edemedim.

Sesime zorla mutluluk tınısı kattım. "Bu harika, Jason. Senin adına gerçekten mutlu oldum ve harika zaman geçireceğinden eminim. Umarım Noel'de buraya gelebilirsin."

"Ah, teşekkürler, anne. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler. İşe dönmeliyim ama yakında seni tekrar arayacağım. Seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Jason'ın bana Noel için cevap vermediğini fark ettim.

10

“Çok lezzetliydi, Marin.” Annem pamuklu peçeteyle dudaklarını sildi. “Ve birazdan, bir bardak kahvenin yanında o çikolatalı kekin tadının neye benzeyeceğini sadece hayal edebilirim.”

Akşam yemeği sırasında anneme Jason’ın beni aradığını anlattım.

“Ah, bize katılamayacak olması gerçekten *çok* yazık ama onun yaşında birinden beklenecek bir şey.”

Masayı toplamaya başladığımda, “Sence şu September denen kızla ciddi midir?” dedi. Dudaklarından bir tebessüm geçti. “Çok sıra dışı bir isim, değil mi?”

Bulaşık makinesini doldurmaya başladığımda başımla onayladım. “Biliyorum. Aynı isimle tanıdığım bir başkasının olduğunu söyleyemem. Jason bana ilişkinin ciddiyeti hakkında bir şey söylemedi. Kızlarla oğulların farklı oldukları noktanın bu olduğunu düşünüyorum, sence?”

“Ah, bundan pek emin değilim. Fakat zaten asla bir oğlum olmadı.”

Bir kez daha Andrew'nun kızını düşündüm. Anneme henüz avukatla yaptığım konuşmadan bahsetmemiştim ve avukatla o sabah konuştuğumu bilmesine rağmen annem de soru sormamıştı.

“Ah, unutmadan. Her şeyden önce Worth bu akşam yemeğinde ona katılamadığın için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama cuma akşamının uygun olduğunu söyledi ve pencere de harika görünüyor. Çok profesyonelce bir iş yapmış, Marin. Bence pencereyi çok beğeneceksin. O odayı gerçekten açmış ve elbette artık içeriye doğal ışık giriyor. Şimdi pervaz üzerinde çalışmaya başladı ve yarın bitireceğini söylüyor.”

“Ah, iyi. Görmek için sabırsızlanıyorum ama daha iyisi, her şey plana uygun gidiyor gibi görünüyor. Umarım Noel alışverişçileri için dükkânı zamanında açabilirim.”

“Evet, sanırım bunu yapabileceksin. Ayrıca bugün çeşitli tedarikçilerden kataloglar geldi, yani bir göz atıp sipariş vermek istediğin mallarla ilgili bir fikir edinebilirsin.”

Bulaşık makinesinin düğmesine bastığım sırada, “Harika,” dedim. “Kahve hazır. Kekten bir dilim şimdi mi alırsın, sonra mı?”

Annem, Oliver’ı okşamak için eğildi. “Sanırım şimdilik sadece kahve alacağım ve çok hoş bir akşam, hadi, kahvemizi avluda içelim.”

Annemle ikimiz yerimize otururken Oliver gidip bazı çalılarını kokladı.

“Ah, bu sabah parkta Worth’ün köpeğiyle tanıştım. Suzette adında çok sevimli bir fino ve labrador melezi. Oliver ondan çok hoşlanmış gibiydi, Suzette de bu ilgiye karşılık verdi.”

Annem güldü. “Evet, Oliver, leydilerin çok hoşuna giden bir adam olabiliyor.”

Kahvemden bir yudum alıp, “Bu doğru,” dedim. “Andrew hakkındaki şüphelerim doğruymuş. Fiona Caldwell onun kızı.”

Annem kolumu sıvazlamak için uzandı ama sessizliğini korudu.

“O, Jason ve John’dan küçük. Nisanda on dokuzuna girmiş.”

“Ah.” Annemin dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. “Sanırım bu gerçekse bile seninle tanışmadan önce olmuş olmasını diliyordum ama sanırım değilmiş.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Massachusetts, Amherst’ta öğretmenlik yapmaya gittiği o yaz olmuş. O yazı hatırlıyor musun? Oğlanlarla birlikte burada, senin ve babamın yanında çok zaman geçirmiştik.”

“Hatırlıyorum. Bana düşmez ama sen ve Andrew zor zamanlar mı geçiriyordunuz? Bu yüzden mi o yaz öğretmenlik yapmak için gitmişti?”

“Bugün bu konuyu biraz düşündüm. Evet, belki ama bunu o zamanlar kabul etmiyordum. Kendime bile itiraf edemiyordum ama çok iyi geçinmiyorduk ve şimdi... tüm evliliğimi sorgulamam gerekiyor.”

Annem beni daha iyi görebilmek için şezlongda yer değiştirdi. “Bununla ne kastediyorsun?”

Omuz silktim. “Sanırım asla kutsal ve kusursuz bir evliliğimiz olmadı. Bunu artık her zamankinden daha net görüyorum.”

Annem, “Öyle bir evliliği olan var mı?” diyerek beni şaşkına uğrattı.

“Ne?” Nefesimi tuttum. “Seninle babamın evliliği mükemmeldi.”

“Ah, Marin. Baban iyi bir adamdı. Çalışkandı ve iyi bir babaydı ama o da herkes gibi bir insandı ve bu da kendine has kusurları olduğu anlamına gelir.”

Annemin bunu söylediğini daha önce hiç duymamıştım. “Ama siz her zaman iyi geçinirdiniz. Birbirinizle kavga ettiğinizi veya hakaret ettiğinizi hiç hatırlamıyorum.”

Suya bakmak için şezlongunda arkasına yaslanarak, “Hayır,” dedi. “Bunu yaptığımızı sanmıyorum. En azından sizin yanınızda ama benim zamanımın ev kadınları kendilerine ne söylenirse onu yaparlardı. Pek fazla konuşmazdık. Kesinlikle bugünkü gibi değildik.” Kıkırdadı. “Şey, Tanrım, günümüzde *itaat* kelimesi neredeyse bütün evlilik yeminlerinden çıkarıldı ama benim evliliğim zamanında... bu *itaat* kelimesi çok ciddiye alınıyordu.”

Beni en çok şaşırtan şeyin hangisi olduğundan emin değildim; annemlerin evliliğinin büyüdüğüm sırada olduğunu zannettiğim şey olmaması mı, yoksa annemin şu an bunu benimle paylaşıyor olması mı?

“Yani, ne diyorsun?” diye sordum, bu soruyu sormam gerektiğinden bile emin değildim. “Babamı asla sevmediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, hayır,” dedi annem çabucak. “Onu gerçekten seviyordum, elbette sevdim ama Marin, sen yetişkin bir kadınsın. Sevginin tanımının küçük bir kutuya düzgünce paketlenmediğini biliyor olmalısın. Sevginin değişik türleri vardır. Genç, romantik, tutkulu sevgi... ki daha derin ve uzun süreli bir şeye dönüşebilir de dönüşmeyebilir de. Bir de bir kadınla bir erkeğin birbirine duyduğu ortak hayranlık ve saygıya dayalı olarak gelişen türden bir sevgi vardır ama evet, babanı gerçekten severdim.”

İçimde, annemin Henry Foster’a karşı hissettiğinin ikinci tarife ait bir sevgi olduğuna dair bir his vardı. Adada büyürken onu hayatı boyunca tanımıştı.

Bakışlarını izleyip durgun suya baktım ve, “O romantik ve tutkulu aşkı hiç tattın mı?” diye sordum.

Beni şaşırtarak, “Evet. Evet, tattım,” dedi. “Babanla evlenmeden önce. On sekiz yaşında genç bir kızdım.”

Bir şey demeye çekindim ama ani bir kıskançlık sancısı hissettim. O tür bir aşkı tattığımı içtenlikle söyleyebileceğimden emin değildim.

Annemin devam edip etmeyeceğinden emin olamayarak, “Ne oldu?” diye sordum.

Devam etti. “Adı Julian Cole’dü. 1953 yılıydı ve baban ordudaydı. Birbirimize söz vermiş veya nişanlanmış falan değildik. Sadece bir arada büyüyen iki arkadaşık. Julian bir yazardı. Aslında bir gazeteciydi. Kaliforniya’dandı ve buraya Florida’daki balıkçı toplumlarla ilgili bir makale yazmak için gelmişti. O 1953 yazında umutsuz, çaresiz bir aşka düşmüştük.

“Yani o da seni sevdi.”

“Ah, evet. Bundan hiç şüphem olmadı. Island Hotel’de karşılaştığımız andan itibaren.”

Sormaktan neredeyse ödüm kopuyordu. “Neden birlikte olmadınız?”

Annem derin bir iç geçirdi. “Korkarım ülkemiz için iyi zamanlar değildi. Herkeste büyük bir önyargı süregelmektedir. İnsanlar birbirinden şüphe duyuyorlardı. Hollywood’da karanlık zamanlar yaşanıyordu, aktörler komünizmle suçlanarak kariyerlerini kaybediyorlardı. Çoğu sahte suçlamalardı ve bu sonradan ortaya çıkıyordu ama önemli değildi. Hayatlar mahvolmuş, yeterince hasar almıştı.”

“Ama anlamıyorum. Julian’ın bir yazar olduğunu söyledin. Balıkçı toplumlarla ilgili bir makale yazan bir gazeteciydi.”

“Bu doğru ama bir komünist olmamasına rağmen bir liberaldi. Herkes için eşit haklara inanıyordu ve bir yıl önce ilerici bir magazinde yazmıştı. Makaleleri sendikaların isteklerini destekler tarzda ve diğer sol eğilimli konular hakkındaydı. Dışlananlar sadece aktörler değildi. Profesörler ve yazarlar da suçlananlar arasındaydı ve Julian da onlardan biriydi.”

Bu hikâyeyi sanki başka birinin başına gelmiş gibi dikkatle dinliyordum ama yetmiş sekiz yaşmdaki annem bana kendisine dünya kadar anlam ifade eden adamı anlatıyordu.

Çalıştığı dergi o ekimde onunla irtibat kurup Kaliforniya’ya dönmesi gerektiğini, hakkında suçlamalar olduğunu ve adını temize çıkarması gerektiğini söyledi ama o sıralar ben bunların hiçbirinden haberdar değildim. Tek bildiğim, bir akşam bana bir işinin çıktığını ve ertesi gün gitmek zorunda olduğunu söylediğiydi. Mümkün olan en kısa zamanda benimle iletişim kuracaktı ve ardından... gitti.”

“Ama neden gittiğini biliyorsun, yani seninle tekrar iletişime geçti, değil mi?” Bu hikâyenin mutlu bir sonu olmadığını biliyordum ve annemin kaybı için üzüntü duyuyordum.

Annem başını evet anlamında salladı. “Bir yıl sonrasına kadar değil. Üzerinde Paris, Fransa damgası olan bir mektup geldi. Julian asla resmi olarak suçlanmadığını ama suçlananların çoğunun ülkeyi terk etmekte olduklarını yazıyordu, bu yüzden o da gitmişti. Paris’te yeni bir hayata başlamıştı, kaçakların sağladığı bilgiyi isteyen bir Amerikan dergisinde yazıyordu. Onun yanma gitmem için bana yalvarıyordu. Julian bana evlenme teklif ediyor ve beraber güzel bir hayatımızın olacağına söz veriyordu.”

“Neden gitmedin?” diye fısıldayarak sordum.

“Çok basit, görev bilincim yüzünden. Bir yıl önce Sybile, New York’a gitmek ve mankenlik kariyerini sürdürmek üzere evden ayrılmıştı. O sıralar babam hastaydı ve ona bakması için annemi tek başına bırakamazdım.”

“Yani bunun yerine kendi hayatından mı vazgeçtin?”

“Ben buna o gözle bakmıyordum. Julian’ın neden gittiğini anlatan mektubunu alıncaya kadar... beni terk ettiği için ondan nefret ediyordum. İşler başka türlü olsaydı burada, Cedar Key’de evlenebilirdik ve sonrasında onun kariyeri için buradan gidebilirdik ama mektubunu aldığımda her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu hissetmeden edemedim. Ertesi yıl baban bana evlenme teklif etti ve kabul ettim. Zaman geçtikçe Julian’ı affettim ve onu affedince, affediciliğin gerçek anlamını öğrendim çünkü affedicilik ve sevgi, el ele yürürler.”

“Yani onu bir daha görmedin veya haber almadın mı?”

“Sen on yaşındayken en çok satan Amerikan dergilerinden birinde yazısını gördüm. Yazının sonunda Fransız bir kadınla evli olduğu, bir oğlu olduğu ve Paris’te yaşadığına dair bir özgeçmişi vardı ve geçen yıl... internette seksen beş yaşında Paris’te öldüğünü gördüm.”

Annemin omuzlarını sıkmak için yerimden kalktım. Ona, “Çok üzgünüm,” dedim.

“Hayır, hayır. Üzülme, Marin. Sadece hayatta *yaşamadıklarımız* için üzölmeliyiz. Yaptıklarımız için değil –iyi veya kötü.” Kalkmasına yardım edebileyim diye bana elini uzattı. “Tamam, şimdi o harika çikolatalı kekten bir parça yeme zamanının geldiğine inanıyorum, belki sen de avukatla yaptığın konuşmanın gerisini anlattırın.”

Kek tabakları boşalmıştı, bir yudum çay aldım ve, “İşte duyduñ,” dedim. “Bu sabah bunu öğrendim.”

“Yani, Fiona’nın Andrew’dan haberdar olarak büyüyüp büyümediğini veya onunla tanışıp tanışmadığını bilmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç bilmiyorum. Avukatın düşüncesine göre yıllar boyunca Andrew ve Bianca arasında hiç iletişim olmamış ama tam olarak emin değildi.”

“Ve Andrew’nun yıllar boyunca ödediğı paradan da. Fiona, annesi ölünceye kadar paradan haberdar değil miymiş?”

Omuz silkip başımı evet anlamında salladım. “Doğru. Sanırım onu banka bilgilendirdi, ona avukatın iletişim bilgilerini verdi ve paradan da ancak o zaman haberi oldu.”

“Görünüşe bakılırsa annesi, babası hakkında ona çok az şey anlatmış. Sanırım bu yüzden Fiona, bazı cevaplar bulmak için seni arıyor. Onu aramayı düşünüyorsun, değil mi?”

“Emin değilim.”

Annem, kek tabağını evyeye bırakmak için yerinden kalktı. Tek söylediğı, “Anlıyorum,” oldu.

11

İkinci Cadde'den aşağı arabamla giderken cumbalı pencere derhal gözüme çarptı. Golf arabasını dükkânın önüne çektim ve bu yeni eklentiye baktım. Harika görünüyordu ve kilidi açıp dükkâna girerken heyecanlandım. Diğer odada Worth'ün çalışmakta olduğunu duyabiliyordum.

Ben içeriye girerken arkasına dönüp, “Selam,” dedi. “Ne düşünüyorsun?” Koluyla pencereye doğru bir işaret yaptı.

“Bence harika görünüyor. Çok beğendim. Şimdiden odanın daha geniş görünmesini sağlamış.” Daha iyi bakmak için yaklaştım. Pencere, ortasında büyük bir cam ve yan taraflarında da altışar küçük cam olacak şekilde binadan dışarıya doğru çıkıntı yapıyordu.

“Beğenmene sevindim ve bunun bu tür bir pencereyle uyumlu olacağını düşündüm. Odaya giren doğal ışığın akışını artıracak.”

“Meşe doğramalara ve ona ilıstirdiğın geniş pervaza bayıldım.” Pürüzsüz yüzeyde elimi gezdirdim. “Burası bitmiş iğne oalarını sergilemek için mükemmel olacak.”

“Hâlâ cilalamam gerekiyor ama bunun dışında bu proje bitmek üzere.”

Neşemin yerine geldiğini hissederek, “Muhteşem,” dedim. “Gündemdeki bir sonraki konu ne?”

“Bugün tavan ve duvarlar üzerinde çalışacağız, onları zımparalayacağız ve haftanın ortasına doğru tavan aydınlatmasının gelmesini umuyorum. Henüz teslim edilmemiş, meşe çerçeveli floresan lambaların siparişi var.”

“Hımm. Umarım haklısındır ve bu bir gecikmeye yol açmaz. Peki, tavan pervaneleri? Odanın her bir ucuna birer tane asacaksın, değil mi?”

“Evet, pervaneleri dün Gainesville’den aldım.”

“Harika,” deyip dükkâna doğru yöneldim. “İşler tam zamanında ilerliyor. Biraz kahve demleyeceğim. Sen de ister misin?”

“Kesinlikle. Kyle birazdan burada olur ama sanırım kısa bir mola için zamanım var.”

Hazır olunca Worth’ün kahvesini götürdüm.

Bana bir gülücük atarak, “Teşekkürler,” dedi. “Yarın akşam için yemek planımız hâlâ geçerli, değil mi?”

Kahvemden bir yudum almadan önce başımla onayladım. “Öyle, ayrıca dün akşamki anlayışın için teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Telafi etmek istemene sevindim. Nasılsın?”

“İyi,” dedim ama sözüme devam edemeden önce içeriye Kyle girdi. “Şey, ben sizi çalışmanız için rahat bırakayım. Bir şey lazım olursa seslenmeniz yeter.”

Annem o gün izinliydi ama Chloe öğlen gelecekti. Bilgisayarı açtım, son siparişler için e-postalarımı kontrol edecektim ama onun yerine kendimi Marblehead, Massachusetts’ten Fiona Caldwell’i Google’da ararken buldum.

Listede adının bulunduğu bir Boston Üniversitesi internet sitesine tıkladım. Boston Üniversitesi'nde mi okuyordu? Makaleye göre öyleydi. Fiona Calwell'in geçen Noel'de, birinci sınıf hemşirelerden oluşan bir grupla beraber Boston çocuk hastanesinde oyuncak dağıttığını okudum. Hemşirelik bölümünde mi okuyordu? Bilime yatkınlığını Andrew'dan mı almıştı? Peki, Bianca Caldwell de bilim veya hemşirelik dalında bir kariyere mi sahipti? Alttaki bağlantı bana Fiona'nın bir Facebook sayfasının olduğunu gösteriyordu ama tıkladığımda bunun kişisel olduğunu ve arkadaşlık isteği göndermek gerektiğini gördüm, ki elbette bunu yapmayacaktım. Herkese açık tek bir fotoğrafı bile yoktu, ki bu beni tuhaf bir hayal kırıklığına uğrattı. Fark ettim ki, bu araştırmayı yapmamın asıl nedeni onun neye benzediğini görme umuduydu. Ne aptaldım. Bunlar Fiona Caldwell'in adının geçtiği tek yerlerdi, yani onu aramaya karar vermediğim sürece elimdeki sınırlı bilgi, Andrew'nun kızı hakkında bildiğim tek şey olacaktı.

Ekranı kapatıp yeni yün siparişlerini görmek için e-posta hesabımı açtım.

Chloe geldikten kısa bir süre sonra yanında Bay Carl'la beraber Raylene dükkâna girdi.

“Yani,” dedi, sesi dükkâna yün almak için değil, dedikodu için geldiğini gösteriyordu. “Artık yün dükkânına neden iğne oyasını da eklediğini biliyoruz.”

Chloe'ye bakınca omuz silkip kaşlarını havaya kaldırdı.

“Öyle mi?” diye sordum.

Bay Carl, “Evet, biliyoruz,” diye doğruladı. “O film şirketinin kasabaya geleceğini biliyordunuz, bu yüzden dükk-

kâna çekidüzen verip daha iyi görünmesini sağlamak istediniz.”

Başımı iki yana sallayıp dudak büktüm. “Hımm, bizi yaladınız, değil mi?” Dayanamadım. Onlara işin gerçeğini anlatmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden belki ben de oyuna katılabildim.

Chloe’nin öksürdüğünü duydum ve dönünce aslında bir kıkırtıyı bastırmaya çalıştığını gördüm.

Raylene, kocasının kolunu dürtüp, “Gördün mü,” dedi. “Bak, sana bazılarının neler olup bittiğini kesinlikle bildiğini söylemiştim. Bu konuda haklı olduğunu biliyordum.”

“Elbette haklı olacağım!” Bay Carl’ın yüzünde beliren kocaman tebessüm bana kendimi biraz suçlu hissettirdi. “Peki, geri kalanımıza ne zaman söyleyeceksiniz? Filmin neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz? Film ekibi ne zaman geliyor?”

“Tanrım, pek emin değilim, Bay Carl. Belki Karşılama Merkezi’ne geri gidip orada bir şeyler öğrenebilecek misiniz, bakmalısınız.”

Kapıdan dışarıya yönelirlerken Raylene, kocasının kolunu çekştirip, “İyi fikir,” dedi.

Chloe bastırmakta olduğu kahkahasını koyuverdi. “Ah, sen *çok* kötüsün ama ikisinin de hemen yutması paha biçilemezdi.”

“Hey, onlara iğne oyası dükkânının, hiçbirimizin hakkında hiçbir şey bilmediği o filmle alakasının olmadığını anlatmaya çalışmak mantıksızcaydı.”

O akşam yün dükkânında oturmuş örgümüzü örerken kahkahalar gırla gidiyordu.

Annem gözlerindeki yaşları silip gülmeye devam ediyordu. “Seni yaramaz kız, Marin. Raylene ve Bay Carl’ı öyle bir şeye sürüklediğin için kendinden utanmalısın.”

Corabeth kahkahasını kontrol altına almıştı. “Bence ikisi de bunu hak etmiş. Her ikisi de dedikodu denince en önde gidiyorlar. Bence Marin epey akıllılık etmiş.”

Tüm diğer örgücüler hemfikir oldular.

“Şey, bazen insanlara ne söylersen söyle, onlar sadece istediklerine inanırlar, bu yüzden sanırım ben sadece bunu yapmalarına izin verdim.”

Flora, “Evet, belki bu sayede bir süreliğine burunlarını başkalarının işine sokmaktan uzak dururlar,” dedi.

İçeriye Berkley girerken hepimiz başımızı kaldırıp baktık. “Hey, film şirketinin buraya geldiği doğru mu?” diye sordu ve bir kahkaha patlamasına daha neden oldu. “Ne?”

Ne yaptığımı çabucak açıkladım ve Berkley sırtarak başını iki yana salladı. “Ah, kahretsin. Ben de rol yeteneğimi tazelemeye hazırlanmıştım.”

Ona, “Şey, bu fikrini bir kenara atma,” dedim. “Görünen o ki Bay Carl, Karşılama Merkezi’nde gerçekten bir şeyler duymuş. Henüz neler olup bittiğini bilmiyoruz.”

Berkley bir sandalye çekti ve bir çift rengârenk pamuklu çorap üzerinde çalışmaya başladı. “Yani sanırım bekleyip bunun doğru çıkmasını umut etmeliyim.”

“Bugün Saxton’ın kızı ve kocası geldiler mi?” diye sordu Corabeth.

Berkley başıyla onayladı. “Evet, Resa ve Jake buradalar ve yarın oda-kahvaltıya bakmak için Ali’yle buluşacaklar. Saxton ve ben, satın almaları için dua ediyoruz.”

Monica, oğlu için örmekte olduğu mavi şapkadan başını

kaldırıp, “Ah, Polly,” dedi. “Yarın seni arayıp Clarissa için randevu almalıyım. Saçını kestirmek istiyor.”

Sydney, kızına yüzünü dönmek için oturduğu yerde şekil değiştirdi. Ağzı açık kalmış halde, “Ne?” dedi. “O harika uzun saçlarını mı? Neden?”

Sydney haklıydı. Clarissa on üçüne daha yeni girmişti. Güzel, kalın telli ve dalgalı saçları belinin ortasına kadar uzanıyordu ve sınıf arkadaşları tarafından kıskanılıyordu.

“Şey, Adam ve ben, başkalarını taklit etmesindense kendi kişiliği olsun istiyoruz ama sanırım bu konuda endişelenmemize gerek yokmuş. Annesi ölünce buradan taşman arkadaşı Zoe’yi hatırlıyor musun?”

Flora, “Doğru,” dedi. “Sandy Collin’in kızı. Zoe, babası ve üvey annesiyle beraber yaşamak üzere buradan gitti, değil mi?”

Monica başıyla onayladı. “Evet, ve Zoe’nin sınıf arkadaşlarından birine yakın zamanda kanser teşhisi kondu. Yakında ilaç tedavisi görmeye başlayacak ve doğal olarak büyük ihtimalle saçlarını kaybedecek, bu yüzden Zoe ve birkaç arkadaşı saçlarını kazıtmaya karar verdiler ve Sevgi Dügümleri programına bağışlayacaklar.”

Dora, “Bu programı duymuştum,” dedi. “Kimyasal tedavi yüzünden saçlarını yitiren çocuklara bu saçlardan peruk yapıyorlar.”

“Bu doğru. Zoe geçen hafta Clarissa’ya kendi fotoğrafını gönderip bu programla ilgili her şeyi anlattı, bu yüzden Clarissa da bunu yapmayı istediğine karar verdi.”

Berkley, “Vay canına,” dedi. “Ne hayran olunası bir şey yapıyor.”

Monica’ya, “Katılıyorum,” dedim. “Çok cesurca bir davranış.”

“Biliyorum. Adam ve ben bu konuyu Clarissa’yla konuştuk, zira bu çok hoş bir davranış olmakla birlikte saçları bir kez kesildiğinde tekrar uzaması epey zaman alacak ama bunu yapmakta kararlı.”

Polly, “Onunla gurur duydum,” dedi. “Ve bunda yer almaktan çok mutlu olurum. Saç uzunluğunda minimum bir kıstas yok mu?”

“Var. En az yirmi beş santim olması gerek ve kesilen saçın atkuyruğu veya saç örgüsü şeklinde gönderilmesi lazım. Clarissa internet sitesindeki bütün yönergeleri indirdi ve yarın saç kestirmeye gelirken bunları da yanında getirecek.”

“Çok iyi. Ona söyle, kesimden para almayacağım. Sen yarın beni ara da cumartesi günü için bir saat belirleyelim.”

Saat dokuzdan hemen önce annem grup için kahve hazırladı.

Chloe, “Atıştırmalık getirme sırası bendeydi,” dedi. “Ben de Cedar Key Şekerleme Şirketi’nden biraz şekerleme getirdim.” Çeşitli aromaları göstermek için bir kutunun kapağını açtı.

“Ah, Tanrım.” Flora iç geçirdi ve daha iyi bakmak için kutuya doğru eğildi. “Bu akşamkiler diyetim için çok fazla.”

Ayağa kalkıp uzanırken, “Şu muhteşem aromalara bakın,” dedim.

Berkley, “Ben o dükkânı bilmiyorum,” dedi. “Yeri neresi?”

Chloe ona, “Bu şekerlemeler 24. Cadde’de Ada Blue’nun restoranında yapılıyor,” dedi. “Ben en çok misket limonlusunu seviyorum.”

Biz şekerlemelerin ve kahvenin tadını çıkarırken sohbetler ilerledi ama benim aklım Clarissa’da ve saçıyla ilgili attığı ciddi adımlarda kalmıştı. On üç yaşındaki bir kızın bu ce-

surca ve farklı olduğu için arkadaşlarının alay etmesine yol açabilecek kararı vermiş olması gerçeğine hayran olmuşum ama o umursamıyor gibiydi; bunun sonuçları hakkında endişe de duymuyordu.

Benim aksime. Ben bir telefon edip Fiona Calwell'le ilgili daha fazla bilgi edinecek kadar bile cesur değildim.

12

Annem ve Chloe tarafından eve gitmek, rahatlamak ve saat yedide Worth beni yemeğe götürmek için evden almadan önce hazırlanmak üzere kışkırtıldıktan sonra yün dükkânından saat üçte ayrılmıştım.

Kendime bir fincan tatlı çay doldurup zengin bir köpük banyosunun eğlenceli olacağına karar verdiğim sırada telefon çaldı.

Arkadaşımın sesini duyunca “Bella,” dedim. “Nasılsın?”

Hattın diğer ucundan güldüğünü duydum. “İşimi zamanında bitirdiğim için şimdi daha iyiyim. Müsveddem bitti ve kendimi yeniden nefes alabilecek gibi hissediyorum. Asıl sen nasılsın?”

Birkaç aydır konuşmadığımızı fark ettim. O, son romanı üzerinde çalışıyordu, bense dul olmaya alışmaya çalışmakla meşguldüm.

Derin bir iç geçirdim. “Tanrım, nereden başlasam? Son konuşmamızdan bu yana çok şey oldu ama idare ediyorum... ya da umulabilecek kadar iyiyim, sanırım.”

“Biliyorum. Eminim Andrew olmadan yaşamak zordur ama sesine bakılırsa sadece onun kaybından daha fazlası var.”

Bir bilsen, diye düşündüm ve Bella’ya son bilgileri verdim.

Bitirdiğimde, “Vay canına,” dedi. “Ne diyeceğimi bilmiyorum ve kızıyla henüz irtibat kurmadın mı? Oğlanlar biliyor mu? Üvey kız kardeşleri olduğu haberini nasıl karşıladılar?”

“Hayır, hiç irtibat kurmadım. O telefonu açma cesaretini henüz toplayamadım ve hayır, John ve Jason’a bu haberi henüz vermediğimi söylemekten utanıyorum.”

“Hımm, onlara haber vermenin acelesi yok. Bunu er ya da geç senden öğrenecekler ama daha fazla bilgi almak için önce şu Fiona’yı aramak isteyebilirsin. Özellikle eğer karar verdiysen o belgeleri imzalamak tamamen sana kalmışken.”

Bir iç daha geçirdim. “Biliyorum.”

“Yani bütün bunlar Amherst’ta öğretmenlik yapmaya gittiği yaz olmuş, ha? O yokken seninle bir hafta geçirmek için Gainesville’e gelmişim, hatırladın mı?”

Hatırlıyordum. Ayrıca akşam oğlanlar yattıktan sonra birer bardak şarap eşliğinde yaptığımız o rahatlatıcı sohbeti de hatırlıyordum. İçimi açabileceğim yakın, beni asla yargılamayan bir kız arkadaşım olduğu için minnettar olduğumu hatırlıyordum ve ona kusursuz olmayan evliliğimizi açtığımda bana asla *sana söylemiştim* dememişti. Şimdi de bunu yapmayacağını biliyordum.

Ona, “Evet,” dedim. “Olay o yaz olmuş. İkimiz de Andrew’yla sorunlar yaşadığımızı biliyoruz ama ben bir başka kadınla işi pişirdiğinden kesinlikle habersizdim.” Bir anda içimdeki öfkenin yeniden alevlendiğini hissettim. “Hele onu

hamile bıraktığından hiç haberim yoktu. Yani, Tanrım! Korunacak kadar bile sorumlu davranmamışlar.”

“Senin yanında olduğumu biliyorsun, Marin ama bu doğru olmayabilir. Korunma yöntemleri işe yaramayabilir ama her halükârda bunun sonucu bir çocuk olmuş ve şimdi de... Andrew yok, anne ölmüş... ve görünüşe göre dostum, geriye bununla ilgilenecek bir tek *sen* kalmışsın ve ilgileneceksin de.”

“Bundan o kadar emin olma,” diye çıkıştım.

Telefonun öbür ucundan Bella’nın hafif kahkahası geldi ve gülümsediğini neredeyse görür gibi oldum. “Ah, ama bundan eminim, Marin. Unutmuş olmalısın. Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Andrew’yla tanışmadan öncesinden beri. Riske girdiğin, nereye gittiğinin farkına vardığın ve gücünün en iyi özelliklerinden biri olduğu zamanlardan beri.”

Başımı iki yana salladım. “O kadın yok artık.”

“Hayır, var. Sadece onu tekrar bulmalısın ve bulacaksın. Bundan eminim.”

Kendi hayat hikâyemden sıkılıp, “Bana kendi haberlerini anlat,” dedim. “Senin hayatında neler olup bitiyor?”

“Şey, dediğim gibi, müsveddem bitti, bu yüzden geri kaldığım şeyleri tamamlamak için birkaç ayım var. Ah, bir de yeni yılın ilk gününden sonra bir sonraki kitabımın geçtiği yer olan Tuscany’ye gidiyorum; yani araştırmam için birkaç günlüğüne orada olacağım.”

“Tuscany mi? Gerçekten mi? Tanrım, bu harika, Bella. Tek başına mı gidiyorsun?”

Tekrar güldüğünü duydum. “Ah, evet. Bir tek ben. Bekârlığın en sevdiğim yanlarından biri de bu. Kimseye hesap vermek zorunda değilim. Ne zaman, nereye istersem gidebilirim.”

Bella son derece çekiciydi ve erkek arkadaşları vardı ama arkadaşları bir kocaya her zaman tercih etmişti ve onu çok iyi tanıyan biri olarak elli yedi yaşına rağmen bir kocası ve çocukları olmamasından pişmanlık duymadığını görebiliyordum. Savannah'da hoş bir köy evi ve dünyaya değişmeyeceği üç köpeği vardı ve Bella her zaman kendi mutluluğunu yaratıp bununla yetinmeyi bilen o kadınlardan biri olmuştu.

“Ah, bu arada,” dedi. “Noel için Cedar Key’e davet edilme şansım var mı? Sence annen bana bir misafir odası ayırabilir mi?”

Mutfakta oturmakta olduğum tabureden havaya sıçradım. “Sen ciddi misin?” Bir şeye bu kadar sevinmeyeli epey zaman olmuştu. “Ah, Bella, elbette gelebilirsin. Seni görmeyi çok isterim. Andrew’nun cenazesinden beri görüşmedik... ve o, kesinlikle bir ziyaret değildi. Ne zaman burada olursun?”

“Şey, bebeklerimi de getirmem gerektiğini biliyorsun ama Oliver’la çok iyi geçinirler, dolayısıyla ayın yirmi ikisine denk gelen pazar günü yola çıkabiliriz. Sorun olmazsa beş ya da altı gece kalabilirim.”

“Elbette sorun olmaz. Tanrım, bu haberi vermekle bütün bir ayımı sevinçle doldurdun.”

“Tamam, o halde harika. Ah, bir şey soracaktım. Cuma öğleden sonra böyle erken bir saatte neden evdesin? Önce dükkânı arayacaktım ama bu numarayı çevirmiş bulundum. Dükkânınız saat beşe kadar açık değil mi?”

Gülümsedim. “Evet, öyle ama annem ve Chloe oradalar. Ayrıca... bu akşam yemek için dışarıya çıkıyorum. Beni saat yedide alacaklar.”

“Seni alacaklar mı? İşte olay şimdi ilginçleşmeye başladı. Bence bana anlatacağın çok şey var. Telefonu kapatmaya yakın bile değiliz.”

Şimdi ben gülüyordum. “Ah, ama kapatacağız. Köpük banyosu yapmayı planlıyorum, sonra da hazırlanmalıyım ama sana *şu kadarını* söyleyeyim... adı Worthington Slater, bu *sadece* bir akşam yemeği ve detaylar için seni önümüzdeki hafta ararım. Seni seviyorum,” dedim ve başka soru sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

Boş bardağımı bulaşık makinesine koyarken hâlâ gülüyordum. Bella’ya hayrandım ve öyle bir arkadaşım olduğu için kendimi şanslı sayıyordum. Saatin dörde yaklaştığını gördüm, bu yüzden kendime bir bardak şarap doldurdum ve rahatlamak için köpük banyosuna giderken bunu da yanımda götürdüm.

Odamdaki boy aynasına dönünce yüzümdeki şüphe dolu ifadeyi gördüm. Kötü görünmüyordum ama muhteşem de değildim. Aynaya yaklaşıncı gözlerimin altında uykusuzluktan kaynaklanan gölgeler olduğunu gördüm. Ayrıca çenemin etrafındaki bu fazladan çizgiler ne zaman ortaya çıkmıştı? Saçlarım bile tutkudan yoksun görünüyordu. Orta boy kahverengi saçlarım sıradan bir halde çeneme dökülüyordu. Taba rengi kumaş pantolon ve soluk sarı bir bluz seçmiştim, kilom 1,65’lik boyuma orantılıydı ve üzerimdekileri iyi taşıyordum, dolayısıyla şüphelerime yol açan şey bu değildi. Derin bir iç geçirdim. Bu, elli altı yaşında yorgun görünmüyor olmamdı. Tıpkı suyu sıkılmış, aşırı eskimiş, kırışmış ve sıkıcı bir kadın gibi görünüyordum.

Çalan kapı zili düşüncelerimi böldü. Bir kazak ve çantamı kapıp kapıyı açmak üzere oturma odasına yöneldim.

Birkaç dakika önce düşündüklerimin aksine, üzerinde kot pantolon, açık yakalı bir gömlek ve deniz mavisi spor ceketle verandada dikilen Worth'ü görünce kendimi iyi hissettim. Bedenimi çabucak tarayan bakışları mı yoksa yüzündeki seksi tebessüm müydü, bilmiyorum ama kendimi iyi hissetmekle kalmamıştım, Chloe'nin onun çok seksi olduğunu söylerken haklı olduğunu da kesinlikle görüyordum.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım.” Oliver’a seslenip uslu durmasını ve eve göz kulak olmasını söyledim. “Annem yemek için bir arkadaşının evine gitti,” diye açıkladım.

Tam o sırada evin garaj yolunda park edilmiş arabayı fark ettim. Gümüş rengi, üstü açılabilen bir Porsche Carrera’ydı. Arabaya baktım, Worth’e baktım ve ağzımdan, “Bu *senin* araban mı?” sorusunu kaçıırverdim.

“Evet ama eğer istersen üstünü kapatabilirim.”

Önümde dört yüz bin dolar değerinde bir araba duruyordu ve benim rüzgâr konusunda endişelendiğimi mi düşünüyordu? Duruşumu toparlayarak, “Ah, hayır,” dedim. “Sorun değil. Sadece... *senin* bir kamyonetin olduğunu sanıyordum. Yün dükkânının önündeki kamyoneti gördüm.”

Başını geriye attı ve binmem için kapıyı açarken kahkahayla güldü. “Ah, kamyoneti iş için kullanıyorum. Bugün öğleden sonra Ocala’ya gittim ve arabamı geri getirdim. Kamyonetimi mi almamı tercih ederdin?”

Arabanın etrafından dolaşıp arabaya binerken onu izledim. Ciddiydi, şaka yapmıyordu.

“Ah, onu demek istemedim. Hayır. Böyle iyi.”

Geri geri anayola çıkıp Gulf Bulvarı'na doğru yönelirken *İyi mi?* diye düşündüm. Aman Tanrım. Daha önce bu kadar lüks ya da pahalı bir arabaya binmemiştim. Deri koltukta arkama yaslandım ve koltuğun beni yutmasına izin verdim. Hız limiti sadece saatte yirmi mildi ama yine de rüzgâr saçlarımdan içinden geçiyordu ve bana kendimi inanılmaz derecede umarsız hissettiriyordu.

“Bugün öğleden sonra dükkân yoğun muydu?” diye sordu ve bu muhteşem makine eserinin onun için sadece bir ulaşım aracı olduğunu fark ettirdi. Benim neredeyse ağzımın suyu akacaktı ve o bana öğleden sonramın nasıl geçtiğini soruyordu.

Ona odaklanarak, “Evet,” dedim. “Evet, yoğunduk. Cumarları genellikle turistler gelir. Evinde her şey yolunda mıydı? Bir süredir eve gitmiyordun, değil mi?”

Doğru. Bir haftadan biraz fazla oldu ama her şey yolunda. Eve gelip her şeyi kontrol eden ve temizlik yapan bir kadın var.”

Ona daha iyi bakabilmek için oturduğum yerde kıpırdandım ve ancak o zaman fiziksel olarak birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Bu hoşuma gitmişti.

Arabayı Island Room'un park yerine koyarken, “Bu gece Ocala'ya dönecek misin?” diye sordum.

“Hayır, yarın yine dükkânda çalışıyor olacağım ve bunu bırakıp tekrar kamyoneti almak için Ocala'ya pazar günü gideceğim.”

Ben daha emniyet kemerimi çözemedi Worth arabanın etrafından dolaşıp kapımı açtı. Ona katılmak için arabadan inerken *sadece muhteşem bir araba sürmekle kalmıyor, aynı zamanda bir centilmen,* diye düşündüm.

Restorandan içeriye girerken elinin hafifçe sırtıma dokunup beni kapıya doğru yönlendirdiğini hissettim ve oturacağımız yere giden podyumda aptallık edip neredeyse tökezliyordum.

Kolumu yakalamak için hızla elini uzattı. “İyi misin?”

“Sadece kendimi budala gibi hissediyorum,” dedim gülererek. “Topuğum halıya takıldı.”

Bizi dışarıdaki bir masaya yönlendirdiler ve kızaran yanaklarımda serin havayı hissettiğim için minnettar oldum.

Şarap siparişimizi verdikten sonra Worth sandalyesinde geriye yaslandı, masanın karşı tarafından bana gülümsedi ve, “Bu çok hoş,” dedi.

Haklıydı. İkimiz baş başa karşılıklı otururken bu *gerçekten* çok hoştu. Tebessümüne karşılık verdim. “Öyle, ayrıca beni yemeğe davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Dirseklerini masanın kenarına yaslayıp öne doğru eğildi. “Benim için zevktir. Şimdi... bana kendinden bahset.”

Güldüm. “İçimde bilmek isteyeceğinden daha fazlasını biliyormuşsun gibi bir his var.”

“Bu doğru değil ama demek istediğim, bana kendini anlat. Nelerden hoşlanırsın, neleri sevmezsin. En sevdiğin kitaplar veya filmler. Bu tür şeylerden bahset.”

Aklıma Andrew geldi ve bu tür şeyleri paylaşmak istediğimde onun canını ne kadar sıktığımı hatırladım.

“Ah... şey...” Masaya şarabımız getirilince ve Worth garsona, mönüye bakmamız için bize zaman vermesini söylerken duraksadım. “Bir bakalım. En sevdiğim kitaplar mı dedin? Birçok değişik yazarı beğeniyorum, dolayısıyla kitap zevkim biraz eklektik ama en sevdiğim kitap muhtemelen *Bülbülü Öldürmek*.”

Worth başını salladı. “İyi seçim.” Kadehini benimkiyle tokuşturmak için havaya kaldırdı ve, “Uzun ve sürekli arkadaşlığın şerefine,” dedi.

Gülümseyip şarabımdan bir yudum aldım. “Ve en sevdiğim film? Bu da *Casablanca* olmalı.”

“İyi bir seçim daha. En sevdiğin yemek türü?”

“Hımm, kesinlikle Fransız, çok yakın ikincilik de İtalyan mutfağı.”

“Katılıyorum. Peki, ya çiçekler? En sevdiğin çiçek hangisi?”

Hiç tereddüt etmeden, “Ah, sarı güller,” dedim. “Onlara hayranım ama aynı zamanda leylakları ve mügeleri de severim. Benim sıram. En sevdiğin kitap ve film?”

“Korkarım senin kadar kolay karar veremiyorum. Kurgusal olmayan çok kitap okudum; tarih, siyaset, ayrıca Saxton’ın gizemlerinin hepsini de okudum. Onun romanlarını çok seviyorum ve ister inan ister inanma ama benim de en sevdiğim film *Casablanca*.”

Gülümsedim. Onun için uydurmak kolay olurdu ama uydurmadığını biliyordum. Worth’le ilgili kesinlikle hoşuma giden şeyler olduğunu fark etmeye başlıyordum ve gerçek samimiyeti de bunlardan biriydi.

Yemek siparişi verirken –ikimiz de salyangoz ve ördek kavurma istedik– kendimi onun yanında bu kadar rahat hissetmeme hayret ettim. Konuşulacak konu bulmak zor değildi, nazik olmak için durmadan başımızı sallamıyorduk, tuhaf sessizlikler olmuyordu. Çeşitli konular üzerinde konuştuk ve onu dinlemeyi sevdiğimi fark ettim ama daha şaşırtıcı olanıysa benden gözlerini hiç ayırmayıp bana kendimi özel hissettirmesiydi.

Akşam yemeğinin ardından şaraplarımızın son yudumunu alır almaz kahveler geldi. Avukatla çarşamba günü telefon görüşmemle ilgili hiç soru sormadığını fark ettim ama bunun nedeninin ilgilenmemesi olmadığını biliyordum. Bunun sebebi, eğer paylaşmak istersem konuyu kendiliğimden açmam gerektiğini biliyor olmasıydı.

“Akşam yemeği harikaydı, Worth. Tekrar teşekkürler.”

Başını sallayıp suya ve şu anda Dock Caddesi’nde göz kırpan ışıklara baktı. “Hoşlanmana sevindim çünkü benim de hoşuma gitti.”

Kucağımdaki peçeteyi burkarken, “Avukatla konuştum,” dedim.

“Hımm, peki, nasıl gitti?”

“Şey, haklıymışım. Fiona Caldwell, Andrew’nun kızı.”

Başını salladı ama bir şey demedi.

“Ama Andrew artık ölü olduğuna göre, bankadaki parayla ilgili işler biraz daha karmaşık hale geldi,” dedim ve öğrendiklerimi baştan itibaren anlatmaya başladım.

Anlatacaklarım bitince elimi tutmak için masanın diğer tarafından eğildi. “Peki, tüm bunlarla nasıl baş ediyorsun?”

Elinin sıcaklığını benimkinin üstünde hissederken bu soruya odaklanmak zordu.

“Muhtemelen çok iyi değil,” dedim birkaç saniye sonra. “Hatta hiç iyi değil. Daha Fiona’yı aramadım bile.”

“Acelesi yok. Bence tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacın var. Kendine ihtiyacın olan zamanı ver.”

Haklıydı ama Andrew’nun kızıyla konuşmayı erteledikçe tüm bunlar tepemde daha uzun süre asılı kalacaktı. Bunu Worth’e ifade ettim.

Elimi bırakırken başını salladı ve sandalyesinde geriye

yaslandı. “O belgeleri imzaladığında tüm bunların sona ereceğine gerçekten inanıyor musun?”

Çeteleye Worth’le ilgili sevdiğim bir şey daha eklendi. Benim gerçeğe yüzleşmemi sağlayan şeyi ifade etme tarzı vardı; bu şey iki gündür zihnimde dönüp duruyordu.

Derin bir nefes bıraktım. “Öyle olacağını ummuştum.”

“Fiona’nın seninle tanışmak isteyebileceğini hiç düşündün mü? Üvey ağabeyleriyle tanışmak isteyebileceğini?”

Düşünmüştüm ve o anda bu durumu zihnimden uzaklaştırmıştım.

“Evet ama bunu düşünmemeye çalıştım çünkü dürüst olmak gerekirse bu konuda ne hissedeceğimi veya ona bu konuda ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Kesinlikle. İşte bu yüzden sana ihtiyacın olan zamanı kendine tanımanı söylüyorum. Aklında her şeyi yerli yerine oturtmak için.” Bir anlığına duraksadı, elini benimkinin üstüne koydu. “Ve beni yanlış anlama ama avukat haklı. Ne olursa olsun, tüm bunlardan suçlanacak kişi Fiona değil.”

13

Pazar sabahı penceremden içeriye sızan güneş ışığıyla uyandım. Gerindim ve başucumdaki saate baktım. Yedi buçuk. Genellikle kalktığımdan daha geçti ama stresin kolaylıkla yorgunluğa yol açtığını biliyordum. Cuma günü yemekten sonra beni eve bırakırken Worth'ün yaptığı daveti hatırladım ve yüzümden bir tebessüm geçti. Bu sabah arabasını eve götürmeye giderken onunla gitmek ister miyim diye sormuştu ve akıllı bir kadın olduğum için elbette kabul etmiştim.

Mutfağa gittiğimde beni Oliver karşıladı.

Başını okşayıp kahve demliğine yönelirken, “Günaydın, dostum,” dedim. Annemin avluda oturmakta olduğunu gördüm, kendime bir fincan kahve doldurdum ve ona katıldım.

Okumakta olduğu gazeteyi katlayıp, “Günaydın,” dedi. “Bu sabah nasılsın?”

“İyi.” Esintideki harika tuz kokusunu içime çektim. “Bugün için planın ne?”

“Sen gideceğin için Maude’un öğle yemeği davetini kabul ettim.”

“Ah, iyi. Ona benden selam söylemeyi unutma.” İçeriden telefonun çaldığını duydum. “Ben bakarım.”

Telefonu açınca küçük oğlumun sesini duydum. “John, nasılsın? Beantown’da işler nasıl?”

Hattın diğ er ucundan kakkahası geldi. “Ben iyiyim, Boston da öyle. Sen nasılsın?”

Bildiklerimi paylaşmamanın suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak, “Oldukça iyiyim,” dedim. “Ne var ne yok? İşin iyi gidiyor mu?”

“Gayet iyi. Burada yapraklar sararmaya başladı. Sanırım New England’ın sonbaharını seveceğim.”

Güneyde büyüyen biri olarak ne demek istediğini anlıyordum. “Şey, umarım kar yağmaya başladığında da en az o kadar seversin.”

John yine güldü. “Ah, bence sorun etmeyeceğim. Dinle anne, aramamın asıl nedeni...”

Sesindeki tereddüdü duyabiliyordum. “Sen iyi misin?” Neden yetişkin bir evladın sesi gerginleşince anneler başlarına korkunç bir trajedinin geldiğini d ş n rl r?

“Ah, evet, evet. Ben iyiyim,” diye hemen beni temin etti. “Sadece... umarım sorun olmaz ama bu yılki Şükran Günü için gelemeyeceğim.”

Sadece, “Ah,” diyebildim.

“Evet, şey, sadece hafta sonuyla birlikte cuma için izinliyiz, bu yüzden arkadaşlarla birlikte bir araya toplanıp Şükran Günü yemeğimizi beraber pişiririz diye düşündük. Çocuklardan birinin Cambridge’te evi var, bu yüzden alelacele eve gitmek için uçuşlarda yer ayırtmaya çalışmaktansa orada toplanmayı tercih ettik.”

“Ah, anlıyorum,” dedim ve sesimin kaknem gibi çıkmasından nefret ettim.

“Bunda sorun yok, deęil mi, anne? Yani, dūşündüm de, Jason orada olacak, ayrıca Noel’de geleceęime söz veriyorum.”

Kendine hâkim ol, Marin. Hiçbir çocuk kontrol manyağı bir anneyi sevmez.

“Evet, elbette sorun yok ama hayır, Jason da bu yıl burada olmayacak. Anlaşılan, bir kız arkadaşı var ve hafta sonunda birlikte kızın ailesinin Connecticut’taki evine gidecekler.”

“Ah, gerçekten mi? September’ın ailesinin yanına mı gidiyor?”

Hayal kırıklığım bir anda kıskançlığa dönüştü. Korkunç derecede dışlanmış hissederek, “Kardeşinin kız arkadaşı olduğunu biliyor muydun?” diye sordum.

“Evet, birkaç ay önce hafta sonu için birlikte Boston’a geldiler, dolayısıyla akşam yemeği için buluştuk.”

Ebeveyn olmanın ne kadar incitici olabileceğini hissettiğim, buna benzer anlar vardı. Ama işte, çocuk yetiştirmenin asıl noktası bu değil miydi? Onları büyüterek çıkıp kendi dünyalarıyla yüzleşmeye –siz yanında olmasanız bile– tamamen hazır bir hale getirmek.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi kırpıştırarak yakıcı gözyaşlarını geri gönderdim. “Ah, Boston’a gelmiş olmaları çok hoş. Peki, kızını nasıl buldun?”

“Ondan hoşlandım. Çok sevimli, ama daha iyisi... çok zeki.”

Gülümsedim ve tek bir cümlenin, Andrew’yla beraber oğullarımızı nasıl büyüttüğümüz hakkında ciltler dolusu şey anlattığını fark ettim.

“Yani, sorun yok, değil mi anne? Şükran Günü’nde orada olmamam yani?”

Tekrar gülümsedim. Yirmi iki yaşındaki oğlum, ailecek

yenecek Şükran yemeğini atlamak için benden izin istiyordu, ki aslında izne ihtiyacı da yoktu.

“Büyükannen ve ben, seni çok özleyeceğiz, biliyorsun... ama elbette sorun yok. Yemeğe sen ne götüreceksin?”

“Ah, bu da sana sormak istediğim diğer şeydi. Bana büyükannemin kabak güvecinin tarifini e-postayla gönderebilir misin?”

Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Ah, sen Güney’e, yanımıza gelemiyorsun, bu yüzden Güney’den bir şeyin seninle birlikte olmasını istiyorsun, ha? Evet, bu hafta içinde gönderirim.”

“Teşekkürler, anne. Seni seviyorum, yakında görüşürüz.”

Elimde telefonla bir süre ayakta durdum ve iç geçirdim. Yalan söyleyemezdim, bunun oğullarım olmadan geçireceğim ilk Şükran Günü olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama moral bozukluğumu üzerimden atmaya çalıştım ve durumu anneme anlatmak için dışarıya çıktım. Elbette durumu annem benden daha iyi karşılamıştı.

“Ah, oğlanların hiçbirinin bizimle olamaması çok kötü ama sanırım bu, bir gün illa ki olacaktı ama yanımızda ailemiz olacak, Marin. Bu yıl Şükran Günü yemeği hazırlama sırası Sydney’de, ben de Noel’i burada ağırlayacağım. Yani Monica ve Adam da çocuklarla beraber orada olacaklar.”

Bu, moralimi az da olsa düzeltmeye yaramıştı.

Yüzümü yukarıya kaldırmış, rüzgâr saçlarımın arasından geçerken güneşi yakalıyordum ve Worth, Porsche’sini Bronson 27. Cadde’ye döndürdü. Adada geçirdiğimiz cuma akşamı yirmi millik hız sınırının tersine, Cedar Key’den ayrılır

ayrılmaz 24. Cadde'ye çıktığımızda ve hızını artırabildiğinde sahip olduğu arabaya gerçekten minnettar olabilirdim. Kendimi havada süzülüyor gibi hissediyordum ve Bose hoparlörlerden gelen Springsteen'in sesiyle beraber, kendimi en son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi hatırlamak çok zordu.

Worth'ün, "27. Cadde'ye fazla bir şey kalmadı," dediğini duydum ve başımı salladım. Bu gezinin bitmesini istediğimden emin değildim ama yaklaşık on beş dakika sonra arabasını uzun, kaldırım taşı döşeli garaj yoluna çekiyordu. Canlı meşelerden oluşan bir tünel, yolun sonundaki devasa evi kısmen gizliyordu.

Oturduğum koltukta dikleştim. Gözlerimin önünde televizyon dizisi *Dallas*'taki Southfork imajı belirince aklıma anında gelen ilk söz, *vay canına* oldu. Ev kırmızı tuğladandı, iki katlıydı ve sadece tahminimi söylüyorum, en az bin beş yüz metre kare olmalıydı.

Taşkınlık yapmak istemeksizin ve şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak, *çok etkilendim*, diye düşündüm ama sadece, "Çok güzelmış, Worth," dedim. "Son derece güzel."

Arabayı daire şeklindeki garaj yoluna sürerken sadece, "Teşekkür ederim," dedi.

Antreye girdik ve kapının kilidini açtı. Kocaman bekleme odasına adım attığımızda duvardaki panoya bir şifre girdi ve alarm sistemini devre dışı bıraktı.

Koluyla işaret ederek egodan yoksun bir ses tonuyla, "Hoş geldin," dedi. Sanki beni bu para ve başarı yayan gösterişli malikâneye değil de küçük, ortalama bir eve davet ediyor gibiydi. "Mutfağa gel. Bir mimozaya ne dersin? Sonra da eğer istersen sana evi gezdiririm."

İki yanma fotoğraflar asılı geniş holden evin arkasına

doğru peşinden giderek, “Elbette,” dedim. Durup duvardaki her bir yüzü dikkatle incelemek istiyordum ama yürümeye devam ettim.

Paula Deen’i bile kışkandıracağından emin olduğum özel tasarım bir mutfağa girdim. Büyük, aydınlık ve neşeliydi, daire şeklindeki odanın her yanı bir sürü meşe dolaplarla çevriliydi ve ortada da kocaman, dikdörtgen bir ada vardı.

Worth, adanın bir tarafındaki alçak ve yuvarlak sırtlı sandalyeleri işaret ederek, “Otur,” dedi. Paslanmaz çelikten battal boy buzdolabını açmaya gitti ve bir tabak çeşitli kesimlerde peynirin yanında, zeytinyağı ve yeşilliklere batırılmış bir kâse yeşil ve siyah zeytin çıkardı. Bir başka tabağa galeta ve kraker koyarken, “Buyurunuz,” dedi.

Birden asıl benim *ona* servis yapmam gerektiği hissine kapılarak, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“Hayır. Hiç yok. Sadece şunu açmam gerek.” Buzdolabından bir şişe şampanya çıkarmıştı ve ustaca hareketlerle, bir damlasını bile dökmeden şişenin tıpasını açtı. İki cam kadehi yarısına kadar doldurarak üzerlerini taze sıkılmış portakal suyu olduğunu düşündüğüm şeyle tamamladı.

İçimde tüm bunların temizlikçi kadına edilen telefonla ayarlandığına dair bir his vardı.

Yüzünü kaplayan o seksi tebessümle kadehini bana doğru kaldırırken adanın karşı tarafından uzandı. “Arkadaşlığa ve bizi bekleyen nice güzel zamanların şerefine.”

Seçtiği kelimelerin cuma akşamına nazaran biraz daha kişisel olduklarını fark ettim. Şampanyamdan bir yudum almadan önce sözlerini tekrarlayarak, “Arkadaşlığa ve güzel zamanlara,” dedim. Haklıydım. *Gerçekten* de taze sıkılmış portakal suyuydu. “Çok leziz.”

“İyi. Beğenmene sevindim.”

Evin arka tarafını gören pencereden dışarıya baktım. Döşeme taşından avluda sandalyeler, masalar ve uzak ucunda da zemin seviyesinde bir yüzme havuzu vardı. Hepsinin gerisinde dönümlerce arazi bulunuyordu.

“Ee,” dedim. “Burası çok güzel ve büyük bir yer. Özellikle bir kişi için.”

Worth başıyla onayladı. “Evet. Belki şimdi neden satmak istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Anladığımdan pek emin değildim. “Ama özlemeyecek misin? Böyle bir şeyden ayrılmak zor olmayacak mı?”

Cevap vermeden önce mimozasından bir yudum aldı ve yanılıyor olabilirim ama yüzünden geçen ifade üzüntüye benziyordu. Tek söylediği, “Sadece bir ev,” oldu. “Hadi, içkini al da sana etrafı gezdireyim.”

Yemek odasından geçip mutfaktan çıktık ve büyük bir oturma odasına girdik. Neredeyse ev kadar büyük olduğu için havasız hissettirmiyordu. Doğal taştan şöminenin önüne iki tane tereyağı sarısı deri koltuk yerleştirilmişti. Arkalıklı sandalyelerle uyumlu koltuklu sedirler, devasa Fransız kapılarının arkasına konmuştu ve avluyla havuza nazırdılar. Duvarlarda Paris’ten ve Güney Fransa’dan manzaralar olduklarına emin olduğum, güzel çerçeveli resimler olduğunu fark ettim. Büyük meşe sehpanın üzerinde de, içinde yeni toplanmış koyu mor dalyalar ve turuncu kasımpatılar olan kristal bir vazo duruyordu. Bütün oda insanda sıcak ve rahat bir izlenim yaratıyordu.

Worth’ün arkasından bir diğer koridora doğru giderken, “Ne hoş bir oda,” dedim.

Başını salladı. “Evet, evde olduğum zamanlarda vaktimin büyük bir kısmını o odada geçiririm.”

Şimdiki koridorda güzel dekore edilmiş yarı banyo olduğunu fark ettim ve koridor boyunca yürürken Worth, iki misafir odasını işaret etti. Sonuna geldiğimizde, sadece kütüphane olabilecek büyük bir odaya girdik.

Odanın ortasında durup tabandan tavana kadar raflarla ve kitaplarla sıra sıra doldurulmuş dört duvarı inceledim. Hatta bir uçta, kızıl kahverengi deri ileştirilmiş pirinç bir asa vardı.

Odanın ortasını kaplayan koltuklara, masalara ve abajurlara bakarak, “İşte, bu çok etkileyici,” dedim. İki tane uzun, dikdörtgen pencere, içeriye yeterli miktarda ışık girmesini sağlıyordu ve bir tanesinin, üç büyük minderli bir pencere oturağına sahip olduğunu gördüm. Bir kitap âşığının rüyası.

Ben, onun tercihlerini yansıtan bazı kitap isimlerine göz atmak için dolaşırken, “Bu odayı gerçekten çok sevdiğimi kabul etmeliyim,” dedi. Tarih ve siyaset, bir başka duvarda da Shakespeare ve çeşitli şiir kitapları vardı.

“Gel, sana üst katı göstereyim.”

Tam bir tur attık ve kendimi yine bekleme salonunda buldum, ancak bu sefer evin doğu tarafından girmiştik. Ön kapının solunda karmaşık oymalı meşe merdivenler vardı ve Worth’ün peşinden ikinci kata çıktım. Uzun, L şeklindeki koridor boyunca bir oturma odasıyla birbirinden ayrılmış iki misafir odası daha vardı. Her ikisi de güzel döşenmişti ve, *belki de Worth haklıdır*, diye düşünmekten kendimi alamadım –bir kişi için bunca yer biraz akılsızlık gibi görünüyordu. Peşinden ana koridora çıktım ve uzak ucunda, ana yatak odası olduğunu düşündüğüm odaya girdik.

Gözlerim sıra dışı büyüklükte, Fransız kapılardan oluşan duvardan üst verandaya ve mülk topraklarını sınırlandıran koruluğa bakacak şekilde yerleştirilmiş kral boy sayvanlı

yatağın doldurduğu odayı incelerken, “Ah, vay canına,” demeden önce nefesimi tuttum. Kapılara doğru gittim, şezlongların ve masaların, tepeden sarkan ve hem gölge yapan hem de güneşe izin veren kısmi çatıyla korunduklarını gördüm. Başımı iki yana sallayıp güzellik karşısında hayrete düştüm.

Worth’ün iç geçirirken omzumun üzerinden, “Bu ev biraz gösterişli,” dediğini duydum. “Ama... Claire’in istediği buydu.”

Yani karısının adı buydu: Claire. Beni bitişikteki banyoya yönlendirirken sırtıma koyduğu eli hissettim ve aklıma bir kez daha *vay canına* ifadesi geldi. Bir köşenin tamamını kaplayan büyük, gömme bir küvet vardı, etrafı saksı bitkileriyle, mumlarla ve küvete giden iki basamakla çevriliydi. Bir diğer köşeyi cam-tuğladan duş kabini kaplıyordu, içinde iki oturak ve iki duş başlığı vardı. Uzun, gösterişli bir lavabo, tuvalet ve taharetlik, odayı tamamlıyordu, tepemde büyük bir tavan penceresi ve küvetin yan tarafında da devasa bir pencere vardı.

“Ben buna gösterişli demezdim,” dedim. “Hepsi de son derece nefes kesici.”

Sadece, “Teşekkür ederim,” dedi ve peşinden aşağıya inip mutfığa girdim.

Elimdeki boş bardağa uzandı. “Bir tane daha?”

Bar taburesinin üstüne yerleşirken, “Evet, iyi olur,” dedim. “Kızını bu evde mi büyüttün?”

“Evet, buraya Caroline üç aylıkken taşındık, dolayısıyla burada büyüdü.”

“Şanslı kız. Teşekkürler,” dedim şampanya kadehini alarak.

Worth başıyla onayladı. “Bence Caroline kendini hep şanslı saydı.”

Karısı için aynısını söylemediğini fark ettim. “Evin planlarını sen mi yapıp inşa ettirdin?”

“Evet, Claire’in yardımıyla tüm projeyi ben yaptım. Bura-ya Caroline doğmadan önce taşınmayı planlıyordu ama müteahhitler birkaç küçük aksaklıkla karşılaştı. Şimdi tek başımayken ev benim için büyük olsa da işim yüzünden oldukça sık misafir ağırlardık. Ayrıca burada üniversite için çeşitli bağış toplama kampanyaları ve başka organizasyonlar da yürüttük. Dolayısıyla tüm bunları yapabilecek kadar yerimin olması güzel bir şeydi.”

İçimde Worth’ün geri vermeye kuvvetle inandığına dair kesin bir his belirirken gülümsedim.

“Aslında,” dedi ve yüzünde o seksi tebessümün yeniden oluştuğunu gördüm. “Seninle ilk kez karşılaştığım yer de orasıydı; üniversitedeki o bağış kampanyalarından birinde.”

Şaka yaptığından emindim, zira birkaç hafta öncesine kadar yün dükkânından içeriye adımını atıncaya kadar onunla karşılaştığımı hiç hatırlamıyordum.

Başını geriye atıp güldü. “Acaba bir şey der misin diye görmeyi bekliyordum ama belli ki pek bir izlenim yaratmamışım. Profesörlerden biri Claire ve beni tanışmamız için sen ve Andrew’nun yanına getirmişti. Sadece birkaç dakikalığına konuştuk ve bu yaklaşık on beş sene önceydi.”

Aklım bir anda, Andrew ve benim katılmamız istenen birçok faaliyetten birinde bulunduğum ana geri gitti. Yanında uzun, ince, üzerinde zümrüt yeşili elbise olan sarışın kadınla beraber frak giymiş, son derece yakışıklı bir adamı gerçekten hatırlıyordum. Aradan geçen onca yıldan sonra isimlerini elbette hatırlamıyordum ama şu an hafızamda öne çıkan şeylerden biri de, karısı havalı ve canı sıkılmış bir ifade sergilerken adamın ne kadar dost canlısı olduğuydu.

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Şimdi *gerçekten* hatırladım ve hemen hatırlayamadığım için çok özür dilerim.”

Worth mutfak adasının karşı tarafından uzandı ve elimin üzerine hafifçe vurdu. “Özür dilemene gerek yok... ama bilmeni isterim ki o gece seninle tanışmamı ben asla unutmadım.”

Elinin enerjisini benimkinin üzerinde hissettim ve dostluğumuzun başka bir seviyeye atladığından emindim.

Salı günü öğleden sonrasına kadar yüzümde belirip duran tebessümü bastırmak zor olmuştu. Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli çok olmuştu. Daha önce yün dükkânına gitmişim ve iğne oyası dükkânının kemerli geçişinin neredeyse bitmiş olduğunu görmüştüm. Worth burada harika bir iş çıkarmıştı. Yani iş, zaman çizelgesine uygun ilerliyordu ve bu da beni mutlu ediyordu. Ne olabileceğine dair –tabii, bir şey olursa– hiçbir fikrim olmamasına rağmen Worth’le olan arkadaşılığmdan da memnundum. Ondan ve onunla beraber olmaktan hoşlanıyordum.

Telefon çaldığında çamaşırları makineye daha yeni koymuş ve çalıştırma düğmesini çevirmiştim. Açınca Victoria’nın sesini duydum. “Nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim ama korkarım Sam, Maybelle’in öldüğünü anlamakta zorlanıyor. Onunla geçirdiği yaz gerçekten çok hoşuna gitmişti.”

“Bunu anlayabiliyorum. Yaş ne olursa olsun, ölüm zor ama çocuklar için çok daha zor.”

“Sana ve annene anma töreninin 16 Kasım’da yapılacağını bildirmek için aradım. Cumartesiye denk geliyor, ki bunun hem daha uygun hem de Şükran Günü’ne çok yakın olmadığı düşünüyorum. Annen evde mi, yün dükkânında mı?”

Mutfak duvarında asılı duran takvime baktım. “Tamam,” dedim ve anma törenine üç hafta olduğunu gördüm. “Ve evet, annem hâlâ yün dükkânında.”

“Onu oradan arayıp detayları veririm ama anma töreni Maybelle’in evinde, suyun kenarındaki bahçede yapılacak. Bunu vasiyetinde özellikle belirtmiş.”

Maybelle’in evinin mükemmel konumunu düşünüp gülümsedim. “Bunu seçmekte haklıydı. Güvenli Liman, onu hatırlamak için mükemmel bir yer. Evle ilgili ne yapacağına karar verdin mi?”

Konuşmadan önce bir an duraksadı. “Henüz kimseye bir şey söylemedim... ama evet, satışa çıkaracağım. Küçük bir oğlan çocuğu ve New York’ta yürütmem gereken bir işim varken oraya evi kullanmak üzere pek sık gelemeyeceğimi biliyorum ve bu doğru olmaz. Birileri o evin tadını çıkarıyor olmalı. Bence Maybelle de bunu isterdi ama Marin, bana bir iyilik yap, kimseye bir şey söyleme. Haberin henüz yayılmamasını tercih ederim.”

Sebebini hiç anlamamakla birlikte kendimi tutamadım ve, “Sen de bana bir iyilik yapacağına söz verirsen kimseye bir şey söylemem,” deyiverdim. “Satış fiyatını önce bana bildirmeden evi sakın bir emlakçıya verme.”

“Kesinlikle,” dedi ve sesindeki şaşkınlığı fark ettim.

Telefonu kapattıktan sonra bir demlik kahve yaptım, kendime bir fincan doldurdum ve avluda oturmaya gittim. Victoria’dan neden böyle bir şey istediğimi bilmiyordum. Evin

satışa çıkarılabileceğini biliyordum ve gerçekten satın alma konusunu hiç düşünmemiştim. Telefondaki o ana kadar. Maybelle'in evini satın almayı gerçekten istiyor muydum? Ergenlik zamanımdan beri orayı hiç görmemişim. İçerisinin nasıl görüldüğünü yalnızca Tanrı bilirdi. Başımı yukarı kaldırdım ve çitin yakınında bir grup kızböceğinin havada dönüp durmakta olduklarını gördüm. Bunlardan birini görmeyeli yıllar olmuştu. Bir sebepten, adaya düzensiz bir şekilde geliyor gibiydiler. Kızböceklerini gördüğüm anda mutfaktaki radyoda ellilerden, eski, yine yıllardır duymadığım Kitty Wells'ten, "It Wasn't God Who Made Honky Tonk Angels" adlı şarkının çalmaya başladığını duydum. Denizden gelen esinti yükseldi ve şarkının evli olup da hâlâ bekâr olduklarını sanan erkeklere dair sözlerini dinlerken titredim. İç geçirdim ve eve geri girmek üzere ayağa kalktım.

Mutfak tezgâhına yaslanarak kahvemın son yudumunu içtim ve ne yapmam gerektiğini anladım. Çantamdaki kâğıtta yazılı telefon numarasını buldum ve Fiona Caldwell'i aradım. Çalış sesini ve ardından bir kadın sesinin *alo* deyişini dinlerken telefonu sıkıca kavradım.

"Fiona Caldwell mi?" diye sormadan önce bir süre duraksadım.

"Evet, kim arıyor?"

Yumuşak seste sinirli bir ton vardı. Telefon üzerinden satış yapanlara karşı takındığımız türden.

Boğazımı temizledim. "Ben, Marin Kane. Senin... babanın karısı. James Coburn, avukat, senin benimle konuşmak istediğini söyledi."

Hattın diğer uzundan nefesin şaşkınlıkla tutulduğunu duydum ve sinirli ses tonu, "Ah! Beni aradığın için teşekkür

ederim. Bunu yapacağından emin değildim. Bilirsin... bu şartlar altında,” derken artık heyecanla yer değiştirmişti.

“Benimle konuşmak istediğin konu neydi?” Sesimin kaba olduğunun farkındaydım ama elimden bir şey gelmezdi.

“Evet... şey. Babam nasıl öldü? Kaza mıydı, yoksa hastalıktan mı?”

“Kalp krizi. Üniversitede ders verdiği esnada kriz geçirmiş. Çok ani oldu.”

Konuşmadan önce bir an duraksadı. “Anlıyorum. Kaybın için gerçekten üzgünüm ve beni öğrenmenin senin için nasıl bir şok olduğunu ancak tahmin edebilirim. En azından bir yerlerde bir babam olduğunu her zaman biliyordum.”

“Annen sana tam olarak ne söyledi? Ayrıca... ben de annenin kaybı için üzgünüm.”

“Teşekkür ederim. Bana sadece babamın başkasıyla evli olduğu söylendi, annemin ben doğmadan önce onunla görüşmeyi bıraktığı ve babamın kim olduğunu, nerede yaşadığını bilmemin bana bir faydasının olmadığı. Yani, Florida’da mı yaşıyordu?”

“Evet, Gainesville,” dedim ve söz konusu Andrew olduğunda Bianca’nın, kızına karşı soğuk bir tavır takındığı hissine kapılmaktan kendimi alamadım.

“Hiç kardeşim var mı? Ben tek çocuğum, bu yüzden kız veya erkek kardeşlerimin olup olmadığını hep merak etmişimdir.”

Jason ve John’a üvey kız kardeşlerinin olduğunu henüz söylememiş olmanın getirdiği suçluluk duygusu beni ele geçirirken, “Evet, var,” dedim. “Erkek kardeşlerin var. Sen doğduğunda Andrew ve benim iki oğlumuz vardı.”

“Öyle mi?” Hattın diğer ucundan bile sesindeki heyecanın arttığını duymak kolaydı. “Yani benden büyükler mi?”

“Evet, öyle. Jason yirmi dört yaşında ve Atlanta’da yaşıyor ve John da yirmi iki yaşında, Boston’da yaşıyor ve çalışıyor.”

“Boston mı? Ben Boston’ın hemen kuzeyinde, Marblehead’teyim. Ah, Tanrım! Bana bu kadar yakın yaşayan bir ağabeyimin olacağını kim söylerdi ki? Evliler mi, çocukları var mı?”

“Hayır. İkisi de henüz bekâr... ve senden *hiç* haberleri yok.” Sesimdeki alaycılık, ben farkına varmadan ağzımdan kaçmıştı.

Onun, “Ah,” dediğini duydum. “Evet, elbette. Bunu anlayabiliyorum. Yani, ah... beni hiç öğrenmeyecekler mi? Bunu mu söylüyorsun?”

Sorusunda bir parça başkaldırı sezdim. “Hayır, öyle demedim. Sadece, onlara henüz bir şey anlatmadım. İkisi de Noel’de evde olacaklar. Onlara o zaman anlatmayı planlıyorum. Senin başka ailen var mı? Annen tarafından? Büyükannen, büyükbaban, teyzen veya kuzenlerin?”

“Hayır. Hiç kimsem yok. Büyükannemle büyükbabam ben küçükken öldüler ve annem tek çocuktu. Yani... sadece ben varım.”

Yani bu kız gerçek bir öksüzdü ama duygularımın konuşmayı ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. “Nasıl tanıştıklarını biliyor musun? Annenle Andrew’nun?”

“Annem bana, yaz okulu için Amherst’te öğretmenlik yaparken tanıştıklarını anlattı. Annemin işletme diploması vardı ve ekonomi dersleri veriyordu. Ben doğduğumda yirmi altı yaşındaydı.”

Yani Andrew, Bianca’dan on bir yaş büyüktü.

“Anlıyorum. Peki, sen kolejde misin?” diye sordum.

“Öyleydim,” demeden önce biraz duraksadı. “Boston Üniversitesi’nde ilk yılımı bitirdim ama bu dönem okula dönmedim.” Bir duraksama daha. “Biraz uzak kalmaya ihtiyacım vardı.”

Bunun sebebinin parasal veya geçen ilkbaharda annesini kaybetmekle ilgili olup olmadığını merak ettim. “Çalışıyor musun?” diye sordum. İşine burnumu sokuyor gibi hissettim, ama Fiona cevap vermek istemezse vermez diye düşündüm.

Ama hiç tereddüt etmeden, “Marblehead’te bir restoranda çalışıyorum,” dedi. “Sadece garsonluk yapıyorum. Belki gelecek yıl koleje dönerim. Seninle asıl konuşmak istediğim konu...” hattın diğer tarafında bir duraksama daha oldu, “şey... acaba... oraya gelip seninle ve kardeşlerimle –yani üvey kardeşlerimle– tanışabilir miyim? Yani, onlara benden henüz bahsetmediğini biliyorum, bu yüzden Noel ertesine kadar bekleyebiliriz. Bilirsin, sen onlara benden bahsedinceye kadar.”

Buna kesinlikle hazır değildim. Tamam, onun Jason ve John’la tanışmak istemesini anlayabiliyordum ama bunu yapmak için Atlanta’ya ve Boston’a uçabilirdi ama neden ben? Bu kızla benim hiç alakam yoktu.

“Ah... şey... çocukların Noel sonrasına kadar buraya geleceklerinden bile emin değilim.” Söyleyecek doğru düzgün bir şey ararken kekeleyişimi hissediyordum. Doğru kelimeleri bulamıyordum ve bu isteği bana yönelttiği için kızgındım. “Dinle, bunu düşünmeme izin ver. Noel’de çocuklara durumu açıklayayım ve ne tepki vereceklerini görelim. Sonra... eğer onlar da seninle tanışmak isterse ziyaretini ayarlayabiliriz ve Cedar Key’e dönebiliriz.”

Telefonun diğ er ucu sessizdi.

“Bu sana da uyar mı?” diye sordum.

Ona başka bir seç enek bırakmadığımı bilerek yavaşça, “Evet,” dediğini duydum. “Tamam. O halde öyle yapalım. Noel’den sonra beni aramanı bekleyeceğim.”

Hoşça kal deyip telefonu kapattım ve tüm konuşma boyunca Fiona’nın, Andrew’nun kendisi için açtığı hesaptan veya paradan hiç bahsetmemiş olduğunu o anda fark ettim.

Chloe kargodan yeni gelen yünleri hücrelere yerleştirmeye devam ederken, “Peki, ona ne dedin?” diye sordu.

“Ona, bunun mümkün olacağından emin olmadığımı söyledim. Yani, gerçekten. Benden Andrew’nun aşk çocuğuyla tanışmam bekleniyor olmamalı. Onu sadece belgeleri imzalayıp imzalamayacağıma karar verebilmek için biraz bilgi alayım diye aradım, bu yüzden ona, herhangi bir görüşme ihtimali üzerine düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da anlayışla karşıladı.”

Chloe başını salladı ama konuşmadı.

“Ne?” diye sordum. “Sence yanılıyor muyum?”

Boş koliyi arka odaya doğru atarak, “Hayır,” dedi. “Eğer gerçekten öyle hissediyorsan yanılmıyorsun. Fiona oğlanları duyunca nasıl hissetti?”

“İki üvey ağabeyinin olduğunu öğrenince heyecanlandı.”

Chloe, “Hımm,” diye mırıldandı. “Peki... belgeleri imzalama konusunda bir karar verdin mi?”

Rafta asılı duran örgü şişlerini düzeltip numara sırasına

dizdim. “Tanrım, insanlar neden şişleri ait oldukları raflara geri koyamazlar? Onları yerlerinde tutmak için her gün yeniden elden geçirmek tam bir baş ağrısı. Ayrıca hayır, henüz bir karar vermedim.”

İçimde, Chloe’nin, Fiona’yla şahsen tanışmamın yardımını olacağını düşündüğüne dair bir his vardı ama bunu daha fazla tartışmak istemiyordum. Arkama dönünce Berkley’nin yanında başka bir kadınla dükkâna girdiğini gördüm.

“Selam,” dedi. “Sizinle tanışabilsin diye Resa’yı buraya getirmek istedim. Resa Campbell’i tanıştırayım... Cedar Key Oda-kahvaltının yeni ve gururlu sahibi.”

Elimi uzatarak, “Harika,” dedim. “Ben Marin Kane ve bu da Chloe Radcliff. Tebrikler.”

Chloe de tokalaşarak, “Ayrıca Cedar Key’e hoş geldin,” dedi.

“Teşekkür ederim. Henüz tam resmileşmedi. Jake ve ben daha bu sabah teklifimizi yaptık ama Ali hemen kabul etti. Bu yüzden önümüzdeki hafta emlakçıyla bir araya gelip bütün evrak işlerini halletmemiz gerekiyor.”

Chloe, “Umarım burada yaşayıp iş yürütmekten memnun kalırsınız,” dedi. “Seattle’dan biraz farklı olacağından eminim.”

Resa güldü. “Evet, taşınmamızın asıl amacı da bu. Jake ve ben daha küçük bir kasabada yaşamak istiyoruz. O, Gainesville’de pediatri uygulamasına katılıyor olacak ve nihayet kendi muayenehanesini açabilmeyi umuyor. Ben de nihayet babamla aynı kasabada yaşayacak olmanın heyecanı ile doluyum.”

Babasından ayrı geçen onca yıla rağmen barışmış olmak onu epey heyecanlandırmış gibi görünüyordu. Fiona’nın

Andrew'ya karşı herhangi bir düşmanlık besleyip beslemediğini merak ettim. Bildiğim kadarıyla Andrew, Fiona'nın hayatında para hariç herhangi bir rol oynamamıştı ve Fiona parayı daha yeni öğrenmişti.

Chloe, "Örgücü biri olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Öyleyim, zaten Berkley'nin beni buraya getirme nedenlerinden biri de bu. Bir kazak için yün almak istiyorum."

"Harika," dedim. "Yarın akşamki örgü grubumuza da katılmalısın. Her perşembe saat yedi civarında toplanırız."

"Evet, Berkley bundan bahsetti. Ah, şu yün nedir?" diye sordu kızılı, pembe ve siyah yünlere doğru giderek.

"O, Cascade Ultra Pima Quatro. Yüzde yüz pima pamuğu. Florida'da giyilecek bir kazak için hoş olur."

Resa örnek kataloglarına yönelerek, "Çok beğendim," dedi. "Şimdi de öreceğim bir şey seçeyim."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Acaba kaç kadın örneğe karar vermeden önce yününü seçiyordur ya da bunun tersini yapıyordur?"

Berkley, "Hımm, iyi soru," dedi.

"Bu biraz, yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan gelir sorusuna benziyor. Bence iki türlü de mümkündür. Sen hangisini tercih edersin?" diye bana sordu Chloe.

"Aslında haklısın. Sanırım ruh halime ve önce yünü mü yoksa örneği mi gördüğüme bağlı."

"Marin, biraz vaktin var mı?"

Arkama dönünce Worth'ün kemerli geçitte durduğunu gördüm.

"Elbette," deyip peşinden yan odaya gittim. "Ne oldu?"

"Şey, korkarım bir engelle karşılaştık. Şu tavan aydınlatmasının bugün geleceğini umuyordum. Kemerli geçit bitti,

bu yüzden yarın aydınlatma üzerinde çalışmaya başlamayı planlıyordum.”

“Ama?” diye sordum.

“Home Depot’dan bir telefon geldi. Henüz ellerinde yokmuş ve tedarikçiye göre de gelmesi bir hafta daha sürermiş.”

“Ah.” Yüreğim ezilir gibi oldu. “Yani bu bizi biraz geciktirecek mi?”

Worth başını iki yana salladı. “Pek değil. Geciktirmemeli. Muhtemelen önümüzdeki çarşamba elime geçer ve bu arada ben de duvarları zımparalayıp her şeyi boyaya hazır hale getiririm. Boyadan bahsetmişken, renge karar verdin mi?”

“Hayır. Home Depot’ya kendim gidip hoşuma giden bir şey var mı diye bakarım diye düşünmüştüm. Duvarın en üstü için bordür baskısı da bakmak istiyorum. Tanrım, şimdi düşününce bir an önce harekete geçmem gerekiyor sanırım. Ayrıca bazı mobilyalar seçip stok siparişi için de kataloglara bir göz atmalıyım.”

“Sana stokla ilgili yardım edemem ama boya ve duvar kâğıdı seçmek için seninle Gainesville’e gitmekten mutluluk duyarım.”

“Ah, bu harika olur.” *Ayrıca çok eğlenceli olması da cabası*, diye düşündüm.

“Bir fikrim var. Cumartesi boş musun, yoksa çalışıyor mu olacaksın?”

“Bu cumartesi boşum.”

“İyi. Seni on bir gibi alırım. Gainesville’e gideriz, alışveriş yaparız, sonra geç bir öğle yemeği için benim evime gideriz. Sence kulağa nasıl geliyor?”

Son derece ilahi. “Eğlenceli görünüyor. Tamam, planımız bu olsun.”

Annemle ikimizin çikolata stoğumuzu yenilemek için eve donerken çikolata dukkânına uğradım.

“Selam, Berkley,” dedim ve gozm, üzerinde kristaller ve değerli taşların sergilendiği bir masadaki raftan sarkan, gokkuşağı renklerindeki üç tane güzel kızbceğine takıldı. “Ah, Tanrım. Bu çok hoş.”

“Biliyorum. Yerel bir sanatçı tarafından yapıldılar ve satılıkları.”

Daha yakından bakmak için o tarafa gittim. Gerçekten çok grkemliyidiler. Bir tanesine dokunmak için parmağımı kaldırdım ve dukkânda hiç esinti olmamasına rağmen üzerimden tüylerimi rpten bir serinlik geçti.

“Kızbcekleriyle ilgili özel olan nedir?” diye sordum.

Berkley’nin yüzünden bir tebessüm geçti. “Ne demek istiyorsun?”

Raftan turkuvaz renkteki bir tanesini aldım ve avucumun üzerinde tuttum. “Bir şey ifade ediyor olmaları gerekmez mi?”

Berkley tezgâhta yanıma geldi ve başıyla onayladı. “Evet, kızböcekleri bize öğretecek çok şeyleri olan çok özel yaratıklar. Nadiren uzun yaşarlar, bu yüzden hayatın kısa olduğunu bilirler ve bugün sanki ömürlerinin son günüymüş gibi yaşarlar.”

Narin kanat boyunca parmağımı gezdirdim. “Bir tür *gününü gün et* mi yani?”

“Kesinlikle. Aynı zamanda yenilenmeyi ve olgunlaşmanın getirdiği benlik sezgisini simgelerler, bu yüzden de değişimi temsil ederler.”

“İlginç.” Elimde tutmakta olduğumu Berkley’e uzattım. “Bunu alıyorum. Avluya astığımda çok güzel duracak. Ayrıca iki yüz elli gram sana özel istiridye Cedar Key çikolatalarından, iki yüz elli gram da şekerlemelerden alacağım.”

Berkley siparişimi kutuya koyarken sohbet ettik.

“Resa çok hoş biri gibi görünüyor,” dedim. “Umarım yarın akşam bize katılır.”

“Ah, katılacağından eminim. Tüm yerellerle tanışmaya can atıyor.”

“Yani o ve Saxton’ın güzel bir baba-kız ilişkisi var artık, ha?”

“Hem de çok, ben de bu konuda çok heyecanlıyım çünkü bunun Saxton için ne çok şey ifade ettiğini biliyorum.”

Yine Fiona ve Andrew’yu düşünerek, “Bu harika,” dedim. “Teşekkürler.” Bana uzattığı çantayı aldım, aldıklarımın parasını ödedim ve evin yolunu tuttum.

Annemle ikimiz avluda, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış halde yemek sonrası kahvenin tadını çıkarıyorduk. Gökyüzünün parlak pembeden içinde mavi şeritler olan koyu kızıla dönüşünü seyrettim. Güneşin doğuşu da batışı da bana her zaman sihirli saatler gibi gelirdi. Gündoğumu gelen günün vaatlerini taşırdı, günbatımı da insanın günü nasıl geçirdiğini düşünüp tartmasına izin verirdi. Gözüm, artık bahçedeki bir direğin üstündeki kancaya asılı duran kızböceğine gitti. Denizden gelen esintiyle hafifçe sallandı. Berkley ne demişti? *Kızböcekleri değişimi ve yenilenmeyi sembolize eder.* Andrew öldükten sonraki neredeyse sekiz ay içinde değişimi kesinlikle tecrübe ediyordum.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedim. “Aslında bundan

bahsetmemem gerekiyor ama senin bir şey söylemeyeceğini biliyorum.”

Anneme baktım ve o da beni daha iyi görebilmek için sandalyesinde yer değiştirdi.

“Neymiş o?”

“Şey, geçen gün Victoria beni aradığında... Maybelle’in evini kesinlikle satacağını söyledi ama henüz bu haberin yayılmasını istemiyor.”

Annem sadece, “Anlıyorum,” dedi.

“Evet, Sam ve kuzeyde yürütmesi gereken işi varken buraya gelip evi kullanma şansının pek olmayacağını söyledi.”

“Sanırım bu mantıklı.”

Başımı salladım ve zihnimde kelimeleri oluşturmaya çalışarak bir süre sessiz kaldım.

“Ve işte,” dedim, “ona ilk teklifi bana yapmadan lütfen evi emlakçıya vermemesini söyledim.”

“Sana mı?” Annemin sesindeki şaşkınlığı duyabilmişim.

“Evet. Bilmiyorum. Bunu açıklayamam çünkü Victoria’ya söyleyinceye kadar Maybelle’in evini alma konusunu gerçekten hiç düşünmemiştim.”

Annem sandalyedeki pozisyonunu düzeltti ama konuşmadı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum. “Ergenlik çağımdan beri o eve uğramadım bile. Sen bazen Maybelle’i ziyaret ederdin. Sence benim için iyi bir ev olur mu?”

“Pek emin değilim.”

Bana evi almamdan yana kesinlikle olmadığını gösterecek şekilde bir an duraksadı ki bu garipti, zira annem her zaman açık görüşlü, kendi kararlarımı vermemden yana olan biriydi.

“Sence kötü bir fikir mi?” diye sordum. “Sorun özellikle o ev mi, yoksa genelde bütün evler mi?”

Elimi okşamak için uzandı ve başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Eğer istiyorsan o evi almaman gerektiğini göstermek istememiştim. Eğer böyle bir izlenim uyandırdıysam özür dilerim. Sanırım biraz şaşırdım. Anma töreni için Victoria buraya geldiğinde eve gidip bir bakarsın.”

“Öyle yapacağım,” dedim. “Sanırım bunu yapacağım.” Ama annemin içinde hâlâ bir huzursuzluk olduğunu sezindiğimden emindim.

Home Depot’da alışveriş yapmanın bu kadar eğlenceli olacağını kim derdi ki? En azından Worth’leyken öyleydi. Boyanın adında asıl rengi konusunda olduğum kadar ısrarcı oluşumla dalga geçti.

Her çeşit rengin listelendiği kartela sergisinin önünde dururken, “Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedi. “Sırf adı Jazz diye mi mavinin bu tonunu beğenmiyorsun? Ama adı Okyanus Kenarı’nda olduğu için bunu beğendin, öyle mi?”

Başımı salladım ve Worth’ün haklı olmasına rağmen kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü onun söyleyiş tarzını dinleyince gerçekten kulağa biraz bir tahtam eksikmiş gibi geliyordu.

“Ama bir dakika,” dedim. “Yün işinde de böyledir. Bence yün tasarımcıları çeşitli yünlere isim verirken çok dikkatli davranırlar. İnsanlar güzel isimlerden hoşlanırlar. “Bilirsin, kulakta kalan bir şey.”

Şimdi de Worth’ün kahkahasını bastırmakta zorlandığını görebiliyordum. “Yani yünün adı projenin çıktısını etkiler mi?”

“Şey... evet... bu kesinlikle mümkün ve bu yüzden de mavinin bu tonunun iğne oyası dükkkanı için çok daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Kolunu omzuma doladı, derin bir kahkaha attı, elimdeki örneği aldı ve, “O halde Okyanus Kıyısı’nda olsun,” dedi.

Boyayı harmanlattıktan sonra kovaları alışveriş arabasına koyduk ve kenar bordürlerine bakmak üzere bitişik koridora yöneldik. Maalesef ben tam arabayı döndürürken bir abajur sergisi dikkatimi dağıttı. Arabam, üzerinde istifi sicim yumaklarının sergilendiği bir masaya çarptı, yumakların birçoğu düştü ve zemin boyunca her yöne dağıldı.

“Ah, Tanrım!” Hemen yakalamak için yumakların peşinden koşmaya başladım ve baktığımda Worth de aynısını yapıyordu. Daha fazlasını yakalamak için diz çökünce kahkahalarım engel olamadım ve Worth’ün de başını iki yana sallayıp güldüğünü gördüm.

Beni daha da güldürecek şekilde, “Ev dekorasyonu mağazası için sen bir felaketsin,” dedi.

Birkaç yumak daha yakalamak için koridorun aşağısına doğru koştum ve masaya döndüğümde bir memurun elleri kalçalarında, gülüşünü bastırmaya çalışarak beklediğini gördüm. “Sanırım siz çocuklar epey eğleniyorsunuz,” dedi ve kıkırtısı kahkahaya dönüştü.

Ona, “Çok üzgünüm,” dedim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. “Arabam masaya çarptı ve şey...” Elimle etrafı işaret ettim.

Ayağının dibindeki bir yumağı almak için eğildi. “Bunun için endişelenmeyin. Patrona bu yumakları böyle piramit gibi dizmenin sorun yaratacağını söylemiştim. Anladığım kadarıyla birkaç çocuk gelip bunları devirmiş.”

“Teşekkürler.” Etrafıma baktım. “Sanırım hepsini topladık ve gerçekten çok üzgünüm.”

Kadın bir elini havada salladı. “Sorun değil.”

Arabamı geri çektim ve yanımdaki Worth’le birlikte koridorda ilerledim.

“Sen gerçekten bir eğlence kaynağısın,” dedi.

Başımı kaldırınca yüzünde bir sırıtış olduğunu gördüm.

“Kasten değildi ama hoşlanmana sevindim. Tamam, sıra kenar bordürlerinde.”

Epey uğraştıktan sonra bana hitap eden bir şey bulamayacağıma ikna olmuşum ki gözüme en yüksek rafta duran bir bordür ilişti.

Ona uzanmaya kalkışarak, “Ah, işte şu,” dedim. “Onu görmem lazım.”

Worth’ün elinin bileğine dolandığını hissettim. “Ah, hayır, lazım değil. Tüm rafın aşağıya inmesine ihtiyacımız yok. Sen dur, ben alırım,” dedi, bir ruloyu alıp bana uzattı.

“İşte bu, dedim ve bordüre bakarken tuhaf bir şey hissettim. Geri plan soluk maviydi ve üzerinde sarı minik çiçekler vardı, bordürün baskın deseniye mavi kızböcekleriydi. Buna inanamadım.

Worth, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Bunu beğendin mi?”

Mağazadan çıkıp Worth’ün evine doğru yola çıktığımızda saat ikiyi geçiyordu.

İçeriye girip alarm sistemini devre dışı bırakırken, “Açlıktan ölüyor olmalısın,” dedi.

“Şey, öğle yemeğine hazırım.” Peşinden mutfığa gittim. Bu eve ikinci gelişim olmasına rağmen güzelliği ve lüksü beni hâlâ büyülüyordu.

Buzdolabını açıp, “Biraz tatlı çay?” dedi.

“Kulağa harika geliyor.” O, sürahiyi çıkarıp iki uzun bardağı doldururken ben de tabureye yerleştim.

“Teşekkürler,” dedim ve onun iki tabağı mikrodalgaya koyuşunu izledim.

“Umarım kiş seversin, yanında da deniztarağı çorbası var.”

“Severim ama söyle bana, bunu gerçekten kendin pişirmedin, değil mi?”

Yüzünü kendini beğenmiş bir gülüş kapladı. “Yalan söyleyemem. Hayır, ben yapmadım ama yemek yapmayı bilirim ve aslında hiç de fena değilimdir ama bütün bunları benim için dün gece ev bakıcım hazırladı.”

Yemeğimiz bitince, “Çok lezizdi,” dedim. “Ev bakıcına iltifatlarımı ilet.”

“Biraz kahve ister misin?” diye sordu ve ben başımla onaylayınca tezgâhtan bir *French press* aldı ve kahveyi hazırlamaya koyuldu.

Bir tencereye su doldurup ısınması için ocağa koydu, sonra buzdolabından bir paket kahve çıkardı. Kahve çekirdeklerini öğütücüye koyarken mutfağında çok rahat davrandığını görebiliyordum. Öğütücünün sesi, kahvenin güçlü kokusuyla beraber odayı doldurdu.

“Bu kahve çekirdeklerini Fransa’dan aldığına bahse girerim,” dedim.

Worth başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. “Öyle. Zaaf-larımdan biri. Her zaman bavulumun bir köşesine birkaç paket sıkıştırırım. Korkarım zengin aromalı koyu Fransız kahvesi beni şımartıyor.”

“Sana katılıyorum. Yıllar önce orayı ziyaretimden dönünce bu kahveyi çok özledim. Tabii Fransız şarabını ve çikolatasını da.”

Worth güldü. “Ah, tam kafama uygun bir kadın. Zevkine hayranım.”

Ben kendimi evde gibi rahat hissederek otururken *press*’i kahveyle doldurduktan sonra kaynayan suyu da ekledi ve demlensin diye pistonu yavaşça bastırdı. Worth’ü sadece iki haftadır tanıyordum ama onunla beraber olmak çok doğru hissettiriyordu.

İki fincanı doldurdu, birini bana uzattı ve, “Gidip havuzun kenarında oturalım,” dedi. “Öğleden sonra orası çok güzel olur.”

Peşinden avlu masasına gittim ve gözlerim havuza, çalılardan ve çiçeklerden oluşan manzaraya ve ötedeki koruluğa bakarken karşısına oturdum.

Kahvemden bir yudum alırken, “Burası çok hoş bir nokta,” dedim. “Ve bunun her bir yudumu da Fransız kahvesinin hatırladığım lezzetinde.”

Yemyeşil çevresiyle ilgili yorumumu göz ardı ederek, “Kahveyi beğenmene sevindim,” dedi.

Rahatlatıcı sessizlikte öylece oturduk, sonra, “Onu aradım,” dedim. “Andrew’nun kızını aradım.”

Havuza bakmaya devam ederken Worth’ün bakışlarını üzerimde hissettim.

“Peki nasıl gitti?” diye sordu.

Derin bir nefes bıraktım ve yüzüne bakmak için Worth’e döndüm. “Sanırım pek de iyi değil. Fiona çok nazikti. Sıcakkanlı. Ben? Hiç öyle değildim. Babasının bir başkasıyla evli olduğunu biliyordu ama bildiği tek şey buydu. Onun

nasıl öldüğünü öğrenmek istedi, sonra iki üvey ağabeyinin olduğunu öğrenmek onu çok heyecanlandırdı.”

“Bu mantıklı.”

“Öyle mi?”

“Şey, evet. Kan bağı olan birilerinin olduğunu öğrenmek onun için önemli olmalı. Kızımın yıllar sonra keşke bir kardeşim olsaydı dediğini biliyorum. Aynı geçmişi paylaştığı birisi.”

Ben de tek çocuktum ve ne demek istediğini biliyordum. “Hımm, sanırım haklısın.”

“Peki, seni o belgeleri imzalamaktan alıkoyabilecek herhangi bir şey öğrendin mi?”

“O belgeleri düşünmedim bile ve beni en çok şaşırtan şey, Fiona’nın konuşmamız boyunca o belgelerden veya paradan bahsetmemesiydi.”

“Belki onun için önemli olan para değildir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki bilgi almak onun için daha önemlidir. Babası ve erkek kardeşleri hakkında bilgi almak, annesinin dışında kan bağı olan biriyle iletişime geçebilmek.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Evet,” dedim. “Buraya gelip oğlanlarla tanışabilir mi diye sordu.”

“Öyle mi? Şey, bu gerçekten size ulaşmaya çalışan biri gibi görünüyor. Peki, ona ne dedin?”

Bir suçluluk dalgası hissettim ve Fiona’nın ziyaret isteğine karşı gönülsüz davrandığımı kabullenmek zorunda kalmaktan nefret ettim. “Şey, ziyareti konusunu düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve oğlanların henüz ondan haberlerinin olmadığını, onlara Noel’de bundan bahsedeceğimi ve yılın ilk gününden sonra ona haber vereceğimi açıkladım.”

Worth başını salladı. “Peki, bunu kabul etti mi?”

“Ona pek seçenek bırakmadım.”

“Bu, dahil olan herkes için zor bir durum,” dedi ve bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalıştığını anladım.

“Evet, doğru. Andrew hariç herkes için. O rahatlıkla öldü ve karışıklığı benim ellerime bıraktı.” Bunu söyler söylemez kulağa huysuzca geldiğimi fark ettim ama ara ara kaba-ran öfkemi kontrol edemiyordum.

Görünüşe göre Worth beni yargılamıyordu ki masanın diğer tarafından elimi tutmak için uzandı. “Öfkeli olmakta yerden göğe kadar haklısın ama bence Fiona’yla olan telefon görüşmesinin altından iyi kalkmışsın. Onun sorularına cevap verdin, oğlanlardan bahsettin ve ona ziyaretini düşüneceğini ve haber vereceğini söyledin. Bu noktada daha fazlasını bekleyeceğini sanmıyorum. Doğru kararı vereceğinden hiç şüphem yok.”

Keşke ondaki özgüven bende de olsaydı. Başımı salladım ve konuyu değiştirmek isteyerek bir anda, “Bu arada, taşınabilirim,” dedim.

Yüzündeki irkilmiş ifadeyi görebiliyordum. “Cedar Key’den ayrılıyor musun?”

Elimin hâlâ onunkinin içinde olduğunu fark ettim, bırakmadan önce hafifçe sıktım ve başımı iki yana salladım. “Yo, hayır ama oradaki küçük bir evi satın almayı düşünüyorum. Daha önce Maybelle Brewster’ın eviydi,” dedim ve anlatmaya devam edip Victoria’nın orayı satabileceğinden bahsettim.

“O evi biliyorum. Epey... değişik,” dedi ve yüzünü kaplayan sırtışı gördüm. “Orayı Maybelle aldığı anda orijinal tadilatını Ned yapmıştı. Tanrım, ta altmışlarda ve ben ko-

leje başlamadan önceki yazdı. Birkaç keresinde Ned onunla gidip mutfağın yapımına yardım etme izin vermişti.” Worth başını iki yana sallayıp gülmeye başladı. “O kırmızı cihazları ve üzeri çilek resimleriyle kaplı beyaz dolapları asla unutmayacağım.”

Onunla birlikte ben de güldüm. “Biliyorum. O mutfağa baştan sona bir tadilat yaptırmam gerekebilir. Yıllar sonra ocak ve buzdolabı bozulmasına rağmen Maybelle bir yolunu bulup ikisini de aynı eski kırmızı cihazlarla değiştirmeyi başarmıştı.”

“Ah, hayır. Onları değiştirme. Onlar oranın ilginçliğine ve büyüleyiciliğine katkıda bulunuyorlar.”

Tekrar güldüm. “Hımm, bu senin *büyüleyicilik* anlayışına göre değişir. Sabahları uyanıp daha kahvemi bile içmeden dev domateslere benzeyen şeylere bakabileceğimden emin değilim.”

“Aslında orası çok hoş, küçük bir ev ve denizin tam üstünde olması çok sevimli. Herhangi bir teklif yaptın mı?”

“Hayır. Victoria, birkaç hafta içinde anma töreni için geldiğinde bu konuyu benimle konuşacağını söyledi ama ben görmeden ve eğer ilgilenirsem bir teklif yapmadan emlakçıya vermeyeceğine söz verdi.”

“Umarım işler senin istediğin gibi olur. Maybelle’in kanıtladığı gibi orası yalnız yaşayan bir kadın için mükemmel bir yer.”

“Evet, keşke annem de bu konuda biraz daha istekli olsaydı. Ona bahsettiğimde verdiği tepki beni biraz şaşırttı.”

“Belki sadece seni kaybetmek istemiyordur. Neredeyse sekiz aydır seninle yaşıyor.”

“Sebebin o olduğunu sanmıyorum. Annem normalde her

zaman açık görüşlüdür ve onunla yaşamamın kalıcı olmadığını, er ya da geç kendi evime taşınacağımı biliyor. Hayır, ben-
ce bundan başka bir şey var. Keşke ne olduğunu bilseydim.”

Öğleden sonrasının geri kalanı çabucak geçti ve daha ne olduğunu anlamadan Worth, beni eve geri götürmek üzere Andrews Meydam’na dönüyordu. Onunla beraberken zamanın daha çabuk ilerlediğinin farkındaydım.

Belki bu süreyi uzatmak için, belki de misafirperver olmaya çalışarak, “Biraz içeriye gelmek ister misin?” dedim.

Gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Tanrım, gelemem. Bugün için Suzette’i Doyle Summers’a bıraktım. Adada köpeklerle bakıcılık yapmakta üstüne yok ama beraberinde köpek maması götürmemiştim, bu yüzden Suzette’i ondan alıp beslemek için Faraway’e götürmek zorundayım.”

“Ah, tamam,” dedim ve kendi hayal kırıklığım beni şaşırttı. “Bu harika gün için teşekkür ederim. A alışveriş çok eğlenceliydi ve öğle yemeği enfesti.”

“Benim için zevkti. Boya ve kenar bordürü bende kalsın, pazartesi günü dükkâna getiririm,” dedi, sonra eğilip dudaklarını benimkilere hafifçe dokundurdu.

Paniklemiş hissederek elimi kapı koluna uzattım ve, “Evet, bu çok iyi olur,” diye geveledim. Arabadan inip anemin evinin ön kapısına yönelmeden önce kendimi ilk randevusundan eve dönen bir ergen kadar sakar hissederek, “Teşekkürler,” dedim.

17

Sonraki aramba, Murphy Kanunları’nın, kötü sa gün-
lerinden birinin ve ekseni kayan evrenin bir araya geldiği
günlerden birini hatırlattı.

Her şey, yn dükkânını açmadan önce kendime buzlu lat-
te almak için kahve dükkânına uğramamla başladı. İçinde
o esnada üzerinde çalıştığım yeni örgü projemin, bir kopya
Cedar Key Haber gazetesinin bulunduğu büyük el çantamı
elden ele aktardığım ve kapının kilidini açmaya çalıştığım
sırada latte bardağımın kapağı açıldı, beyaz bluzumun ze-
rinde kocaman, ıslak, taba rengi bir leke oluşturdu.

Kahve bardağını havada tutmaya çalışarak elimdeki her
şeyi bırakmak için içeriye girerken, “Ah, harika,” diye in-
ledim.

Üzerime bakınca beyaz yerine yanlışlıkla siyah sutyen
giymiş olduğumu fark ettiğim anda yan odadaki Worth ie-
riye girdi. Aynı zamanda ıslak bluz yarışmasını kazanmaya
iyi bir aday olacak durumdaydım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu ve bakışlarının, ıslak

olduğu için saydam olan bluzumun altından görünen B ölçüsündeki göğüslerime kaydığından emindim.

Bir askıda sergilenen şallardan birini kapıp üst bedenimi sararken başımı sallayıp, “Evet. İyi. Her şey yolunda. Sadece biraz kahve döktüm,” diye geveledim.

Onun, “Peki, sadece sorayım dedim,” dediğini duydum ama hemen ardından, arkasını dönüp iğne oyası dükkânına yönelmeden önce, yüzündeki sırtışı yakaladım.

Annem dükkâna öğleden sonra gelecekti, bu yüzden gelirken bana temiz ve kuru bir bluz getirmesi için imdat çağrısı yaptım.

Yaklaşık bir saat sonra yün stoklayıp üzerimdeki şalı tutmaya çalışırken Bay Carl’ın içeriye girdiğini gördüm. *Bu harika*, diye düşündüm.

“Günaydın, Bayan Marin. Ah... kendini iyi hissetmiyor musun?” diye sordu sesinde endişeyle.

“İyiym, neden?”

Şalımı işaret etti. “Dışarıdaki hava neredeyse yirmi yedi derece. Kendini mi üşüttün?”

“Hayır, üşütmedim. Az önce bluzuma kahve döktüm. Senin için ne yapabilirim?”

Yüzündeki akıllı karışmış ifade, neden bahsettiğim hakkında hiç fikri olmadığını gösteriyordu.

“Tamam. Beni Raylene yolladı. Şu yünden iki yumağa daha ihtiyacı varmış.”

“Hangi yün?”

“Ee... şey... bilirsin. Ördüğü şeyde kullandığı yün.”

Evet. O günlerden biri olacaktı.

“Bay Carl, Raylene şu anda en az üç değişik şey örüyor. Tam olarak hangisi için yüne ihtiyacı olduğunu biliyor musun?”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bilmiyordu.

“Tamam,” dedim. “Yeniden başlayalım. İhtiyacı olan yünün rengini biliyor musun acaba?”

Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken başını yavaşça iki yana salladı.

“Bak, onu bir ara. Şuradaki telefonu kullanabilirsin,” dedim tezgâhtaki telefonu işaret ederek.

“Aman Tanrım, bunu yapamam.”

Şu an yüzünü kaplayan o şey korku ifadesi miydi?

“Peki, neden?” diye sordum.

“Bayan Raylene beni öldürür. Bana hep bir şeyleri unuttuğumu söylüyor.”

Evet. Bu kesinlikle korku ifadesiydi.

“Şey üzgünüm, Bay Carl ama sana nasıl...”

Elini cebinden çıkarıp bir kâğıt parçasını havada sallayarak sözümü kesti. “İşte buldum! Buldum! Neye ihtiyacı olduğunu bir kâğıda yazmıştı.”

Uzanıp kâğıdı aldım ve başımı iki yana salladım. Bay Carl için mi, yoksa kendim için mi daha sevinçliydim, bilmiyordum.

Duvara doğru yürüyerek, “Tamam,” dedim. “Bu parti numarasıyla iki yumak bebek alpaka yünü.”

Satışı yazar kasaya işleyip poşeti Bay Carl’a uzattım.

“Çok teşekkür ederim, Bayan Marin. Ah, hey, sence iğne oyası dükkânın film şirketi çekim yapmak için buraya gelmeden önce bitmiş olur mu?”

Ah, Tanrım, yine aynı konu, diye düşündüm. Ama sadece, “Kesinlikle öyle olmasını umarım,” dedim.

Başını salladı, hoşça kal diye seslendi ve gitti.

Yaklaşık bir saat sonra, göz atmakta olduğum iğne oyası kataloğundan başımı kaldırdırca içeriye bir kadının girdi-

ğini gördüm. Tanıdığım biri değildi ve büyük ihtimalle bir turistti. Ayrıca yersiz bir şekilde tasarım bir elbise, yüksek topuklu stiletto ayakkabı giyiyor, Coach marka el çantası taşıyordu.

“Merhaba,” dedim. “Yardımcı olabilir miyim?”

Selamımı ve sorumu duymazdan gelerek yünlerle dolu olan yuvalara ilerledi, her birini inceledi ve sonra manikürlü elini havada salladı.

“Elinizde bulunanların hepsi bu kadar mı?”

Turistler bize genellikle kusursuz bir yelpazemizin olduğunu söylerlerdi.

“Tam olarak ne arıyorsunuz?” diye sordum.

“Kaşmir,” dedi ve ses tonu bana bunu bilmem gerekirmiş gibi hissettirmişti. “Elinizde kaşmir yok mu?”

Ayağa kalkıp alt rafa doğru gittim. Soluk pembe tonunda bir yumağı elime alarak, “Burada birkaç yumağımız var,” dedim. “Ama çok pahalı oldukları için fazla kaşmir talep edilmiyor.”

Yüzünde hayret ifadesiyle, “Gerçekten mi?” dedi. “Şey, bu renk işime yaramaz. Köpeğim erkek ve hiçbir surette pembe giymez.”

“Köpeğiniz mi?” Şaka yapıyor olmalıydı, değil mi?

“Evet, Lucifer’a kazak örmek için kaşmir istiyorum. Soğuk bir iklimde yaşıyoruz ve onu sıcak tutmam lazım.”

Hayır, şaka yapmıyordu ve ben de alnımdan girmeye başlayan bir baş ağrısı hissediyordum.

“Hımm, şey, üzgünüm,” dedim. “Sanırım elimizden gelenin en iyisi koyun veya alpaka yünü olur.”

Başını iki yana sallayarak kapıya doğru gitti. “Hayır. Bu, işe yaramaz. Köpeğimin onlara alerjisi var.”

Bunu söyledikten sonra gitti. Bu kadının Cedar Key’de ne işi vardı? Bizim büyük şehirlerde bulunan lüks imkânlarla sahip olmayan küçük bir balıkçı kasabası olduğumuzun farkında değil miydi? Ayrıca bizim kasabamızı bu haliyle sevdiğimizi bilmiyor muydu?

Annem, yanında benim temiz bluzumla geldiğinde, bir saatlik öğlen yemeğine çıkmaya çoktan hazırdım. O sabah hazırladığım sıvı meyve püresini yanımda getirmiştım ve golf arabamla taze hava almak için etrafta dolaşırken bunu yudumlamaya karar verdim. Kendimi Whiddon’dan sola dönüp havaalanına doğru giderken buldum. Arabayı yol kenarına çektim ve oturup önümdeki körfezi seyre koyuldum. Mükemmel bir ekim sonu günüydü. Güneş parlıyordu, nem yoktu ve Kuzey’deki insanların çoğu Florida’ya bu hava için geliyordu. Zihnim, Fiona’ya ettiğim telefon hakkında annemle yaptığımız sohbete giderken derin bir iç çektim. Anneme konuştuğumuz her şeyi anlattıktan sonra bir süre sessiz kalıp sonra da, “Yani bu kız tatillerde tek başına mı kalacak?” demişti. Bu da bana kendimi oyuncaklarımı paylaşmadığım için annemin azarladığı küçük kız gibi hissettirmişti. Anneme Fiona’nın tatiller için ne planladığını gerçekten bilmediğimi söyleyip konuyu orada kapattım ama Fiona’nın Şükran Günü’nde ve Noel’de ne yaptığını öğrenmenin ne zaman sorumluluğum haline geldiğini merak ediyordum.

Golf arabasının el frenini bıraktım, yola geri döndüm ve biraz ileriden sağa dönüp çıkmaz sokağı sonuna kadar takip ettim ve Maybelle’in kulübesinin önüne geldim. Arabadan çıktım ve evin yan bahçesini çevreleyen çite ilişik siyah demir kapıyı açtım. Evin arkasına dolaşarak ileride denizin

üstünde yılcılların ve mavi balıkçıların döndüğü Güvenli Liman'ı izledim. Beni, uzun süredir hissetmediğim bir huzurun, sessizliğin sarmaladığını hissettim. Derin nefesler alıp verirken kızböceklerini fark ettim; bir sürü halinde sahile yakın bir çalılığın üzerinde dönüyorlardı. Birkaç dakika sonra bir pencereden içeriyi gözetleme umuduyla eve doğru döndüm ama bütün güneşlikler sıkı sıkı kapalıydı. Golf arabasına geri gittim, yün dükkânına dönmek için arabanın yönünü doğrulttum, eve son bir bakış attım ve o evde yaşamının *benim* kaderim olduğuna artık emindim.

Öğleden sonra saatler ilerlediğinde baş ağrım hafiflemişti ve kendimi sabahkinden daha iyi hissediyordum.

Annem postaları almak üzere postaneye gitmişti ve içeriye Worth girdiğinde bir müşteriyle ilgilenmeyi henüz bitirmiştim.

“Meşgul müsün?” diye sordu. “Bir dakikan var mı?”

“Elbette. Ne oldu?”

“Şey... sana bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama... korkarım bir sorunla karşılaştık.”

“Tavan aydınlatması mı?”

“Hayır. Aslında aydınlatma bu sabah geldi. Korkarım mesele aydınlatmadan biraz daha büyük.”

Midemin ortasında bir düğümün oluşmaya başladığını hissediyordum ama sessiz kaldım.

“Sorun... ee... tavan. Bir süre önce aydınlatmayı takabilmek üzere tavanı hazırlamak için kestim... ve...”

“Ve?”

“O tavanda büyük bir su hasarı var, bu da bana çatıda

muhtemelen su sızıntısı olduğunu düşündürüyor. Yani bunun onarılması gerekecek ve sonra... tüm çatının yeniden yapılması lazım. Tüm kablolar da gözden geçirilecek, sonra da elbette her şeyin incelenmesi gerekiyor.”

Dudağımı ısırarak, başımı iki yana sallayarak ve ağlamaya çalışarak öylece dikildim. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve fısıltıyla, “Ne kadar?” dedim. “Tüm bunlar ne kadar sürecek?”

Worth’ün boğazını temizlediğini duydum ve gözlerim kocaman açıldı.

“Şey, emin değilim.” Elini saçlarının içinden geçirdi, ki bu, daha önce yaptığını görmediğim bir hareketti ve bana onun gergin olduğunu düşündürdü. “Ama tüm içtenliğimle söylemem gerekirse Noel’den önce açabilmene yetişmeyecek. Kasımın biri cuma günü. Çatıyı yapması için birini henüz ayarlamadım bile. Çatıyı ben yapabilirim ama bu konuda yardıma ihtiyacım var ve Kyle’ın yeterince tecrübesi yok. Çok üzgünüm, Marin. Tüm bunların aralık başında biteceğine ne kadar güvendiğini biliyorum.”

Annem içeriye girerken ikimiz de kapıya doğru döndük, annem yüzümüzdeki ifadeyi gördü ve, “Sorun ne?” diye sordu.

El çantamı, örgü sepetimi ve golf arabasının anahtarlarını kaptım. Kapıya doğru giderken, “Worth sana anlatır,” dedim. “Eve biraz erken gitmeye ihtiyacım var.” Dükkândan çıkıp kaldırıma adımımı atarken tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

18

Eve saat dört buçuğu biraz geçe geldim, kendime bir bardak şarap koydum, Oliver'ı bahçeye saldım ve şezlonga oturup dűřünmeye başladım. şarabımı bitirdiğimde kararımlı vermiştim ve içeriye, bilgisayarın başına gittim.

Otuz dakika sonra yazıcının tűkűrűr gibi bana attığı çıktı kâğıtlarını tuttum ve derin bir nefes aldım. Ben az ۆnce ne yapmıştım ۆyle? Daha ۆnce hiç bۆyle ani bir karar verdiğimi hatırlamıyordum ama elimdeki kâğıtlar bunu az ۆnce yaptığımın kanıtıydı.

řűkran Gűnű'nden ű gűn ۆncesine, 25 Kasım'a ait, Fransa, Paris'e gidiř ve iki hafta sonrasına ait dűnűř için olan uçuřun elektronik biletlerinin elimdeki kopyalarına baktım. Heyecan ve kararsızlık karıřımı bir duygu yařarken yűzűmden bir tebessűműn geçtięini hissettim. Tam o sırada annemin arka kapıdan geldięini duydum. Aklımdan geçen ilk řey, *muhtemelen delirdięimi dűřűnecek*, oldu.

Annem mutfaktan, "Marin. Ben geldim," diye seslendi.

Kahretsin. İnanılmaz derecede aptalca bir şey yaptığı için

cezalandırılmak üzere olan on altı yaşında bir ergen gibi hissediyordum.

Odaya girerek, “Selam,” diye geveledim.”

Annem buzdolabından güveç çıkarırken arkasına döndü. “İyi misin? Dükkanın işlerindeki gecikme için çok üzgünüm ama Worth, çatıyı yapması için birini bulmak üzere birkaç arama yapacak.”

Annem ön ısıtma yapmak için fırının üzerindeki düğmelere basarken onu izledim.

“Evet, iyiyim. Sanırım gecikme için aşırı tepki gösterdim.”

“Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, Marin ama gelmek üzere olan Şükran Günü ve Noel sayesinde çok meşgul olacaksın ve sen daha anlamadan dükkanın işleri bitecek, sen de açabileceksin. Worth, Ocak başında her şeyin tamamlanmış olacağından oldukça emin.”

“Doğru. Şey... Şükran Günü’nde burada olmayacağım. Oğlanlar gelmeyecek ve bu, Andrew’suz geçen ilk Şükran Günü olacak, ben de bu bayramı kutlamakla ilgileniyordum gibi bile davranmaya katlanabileceğimi sanmıyorum. Sen Sydney’in evine gidiyorsun, bu yüzden kendimi seni terk ediyordum gibi hissetmiyorum ve şey... az önce Paris’e giden bir uçakta kendime yer ayırttım. Gainesville’den Atlanta’ya gidiyorum, oradan da direkt Charles de Gaulle’e giden Air France uçağına bineceğim. İki haftalığına gidiyorum ve...” Ağzımdan lafların döküldüğünün farkındaydım ama kendimi tutamıyordum, ayrıca şimdi yanaklarımdan süzülmekte olan gözyaşlarını da kontrol edemiyordum.

Annem beni kucaklarken, “Ah, Marin,” dediğini duydum. “Aferin sana.”

“Aferin bana mı?” Annemin bunu söylemesini kesinlikle beklemiyordum.

Bana sıkıca sarıldı, sonra gözlerimden akan yaşları silmek için bir adım geri çekildi. “Evet. Sen elli altı yaşında bir kadınsın. Çok zor bir yıl geçirdin. Fazla baskı altındaydın. Biraz uzaklaşıp zihnini boşaltmaya ihtiyacın var. Bence Paris’e gitmek harika bir fikir. Kolej günlerinden beri oraya tekrar gitmeyi istiyordun. İnan bana, hayat seni mutlu eden şeyleri yapmamak için çok kısa. Hadi bunu bir bardak şarapla kutlayalım.”

Masaya oturduk, annem iki bardak üzüm şarabı koyarken, birini bana uzatıp kendisininkini havaya kaldırırken onu izledim. “Paris’in ve yepyeni bir maceranın şerefine.”

Bardağımı onunkinin kenarına dokundurdum ve bir yudum içmeden önce gülümsedim. Tam o noktada kafama dank etti. Paris’e *gidiyordum*! Bu, hayal değildi. Bir dilek de değildi. Gerçekti ve bunu *ben* gerçekleştirmiştım.

“Tanrım,” dedim. “Bunu gerçekten yapacağım. Şükran Günü’nde seni yalnız bırakmam gerçekten sorun olmayacak mı?”

Annem bir elini havada salladı. “Aptal olma, Marin. Dedğin gibi, yalnız olmayacağım. Sydney ve ailemle beraber olacağım. Yani bunu bir daha düşünme. Bence bu seyahate gerçekten ihtiyacın var. Sana iyi gelecek. Pekâlâ, kalmak için nerede yer ayırttın?”

Kahkahayla güldüm. “Ah, henüz o aşamaya gelmedim. Sadece uçakta yer ayırttım.”

“Hİmm, peki, çok fazla geciktirme. Şükran Günü, Amerikan bayramı olsa da oteller epey dolu olabilir.”

Başımı salladım. “Akşam yemeğinden sonra bilgisayarın başına geçerim ve ne bulabileceğime bir bakarım.”

“Tarihi ne zamandı? Maybelle’in anma töreninde burada olacak mısın?”

“Kesinlikle. Ayın yirmi beşine kadar buradayım, ayrıca evin satışıyla ilgili Victoria ile konuşmayı gerçekten istiyorum.”

Annem sessizleşti. Evle ilgili sorun neydi? Neden Paris gezimi destekliyordu da Maybelle’in eski evini almamı desteklemiyordu?

“O evi almamı gerçekten istemiyorsun, değil mi?”

Güveci fırına koymak üzere yerinden kalkarken onu izledim ve cevap vermesini bekledim.

Birkaç dakika sonra masada bana katıldı, şarabından bir yudum aldı ve, “Sorun şu ki, adada satılık başka bir sürü ev var. O ev muhtemelen tamirat ve tadilat gerektirecek ve adanın ta en sonunda. Merkeze daha yakın, belki tarihi bölgede bir yer almayı tercih etmez miydin?”

“Ama o evin konumu çok güzel. Tam denizin üzerinde. Ayrıca kendi golf arabamı satın almayı düşünüyorum, yani dakikalar içinde şehir merkezine ulaşabilirim.”

Annem başını sallayıp iç çekti. “Belki de haklısın, ayrıca bu senin kararın. Bu arada, seninle konuşmak için fırsatım olmadı. Hafta sonunda boya ve kenar bordürü satın aldın mı?”

İçimde annemin konuyu değiştirmeye çalıştığına dair bir his vardı. “Evet. Hepsi Worth’te. Cumartesi günü Home Depot’ya gittiğimizde hepsini aldım. Sonrasında da öğle yemeği için Worth’ün evine gittik. Muhteşem bir evi var ama tek kişi için fazla büyük.”

“Bu doğru. Karısının birkaç yıl önce öldüğünü duymuştum. Hoş bir adam. Bugün öğleden sonra senin için epey endişelendi.”

“Benim için mi?”

“Evet. Çatı ve gecikme yüzünden kendini çok kötü hissetti.”

Daha önce hissettiğim hayal kırıklığı, Paris’e gitme kararımla hafiflemişti.

“Tanrım, bu onun suçu değildi, hem de hiç.”

“Bu doğru ama sanırım bu seni hayal kırıklığına uğratan bir diğer şey olduğu için canı sıkıldı. O çok hoş bir adam, Marin.”

Bunu az önce de söylemişti. Parmaklarımı şarap kadehimin kenarı boyunca gezdirdim.

“Ne? Çöpçatanlık mı yapıyorsun?” Kendimi gülmeye zorladım ve annemin yüzünden bir tebessümün geçtiğini gördüm.

Sesinde esprili bir tonla, “Bu kötü bir şey mi?” diye sordu.

“Şey... bilmiyorum. Yani... Andrew öleli daha sekiz ay oldu ve...”

“Marin, yas tutmanın belli bir zaman çerçevesi yok, ayrıca bu çerçeveyi belirlemek senden başka kimseye kalmamış. Andrew’yu asla unutmayacaksın. O senin kocandı ve iki oğlunun da babası. Birlikte yirmi altı yıl geçirdiniz. Birlikte bir geçmişiniz var ve kimse bunun üstüne bir sünger çekemez ama aynı zamanda bu, senin hayatının geri kalanında biriyle birlikte olmanın tadını çıkaramayacağın... hatta âşık olamayacağın anlamına da gelmez. Ben sadece bunu bilmeni istiyorum. Başkalarının standartlarına göre yaşama. *Senin* için neyin doğru olduğuna inanıyorsan onu yaşa. Tıpkı Paris’e gitmeye karar verdiğin gibi.”

Haklıydı. Uzun süredir kendi başıma değildim, kendi kararlarımı veremiyordum ki bunun nasıl keyif verici bir his olduğunu bile unutmuştum. Maybelle’in evinin bahçesinde

gördüğüm kızböceklerini düşündüm. Nasıl da içgüdülerine göre davranıyor, anın tadını çıkarıyor ve hayatı sonuna kadar yaşıyorlardı.

Annem, “Senin için en büyük dileğim,” diye devam etti, “benim yaşıma geldiğinde pişmanlıklarının olmaması.”

Annemin daha önce bunu söylediğini hatırlamıyordum ve kendimi durdurmaya fırsat bulamadan, “Senin pişmanlıkların var mı?” deyiverdim.

Annem cevap vermeden önce bir süre bekledi ve derin bir nefes bırakmadan önce yüzünden bir hüznün ifadesinin çabucak geçtiğini gördüm. “Birkaç tane var ama fark ettim ki yaşımız ilerledikçe affetmeyi öğreniyoruz. Sadece diğerlerini değil, kendimizi de. Gençlik bizi yargılayıcı yapmakta acımasız olabiliyor ama çoğunlukla geçen yıllar bu yargılayıcılığı yumuşatmanın bir yolunu buluyor.”

Annemin neyi kastettiğinden pek emin değildim. Benim Andrew’yu yargıladığımdan mı? Onun düşüncesizliğini affetmekte zorlanışımdan mı? Fiona’yı ailenin bir parçası olarak kabullenmekteki gönülsüzlüğümden mi?

Annem fırındaki güveci çıkarmak için ayağa kalktığı anda sohbetimizin sona erdiğini anladım, aynı zamanda annemin bana düşünecek bir sürü şey verdiğini de anlamıştım.

O akşam daha geç bir saatte bilgisayarın başına geçtim ve Paris’teki otelleri Google’da aratmaya başladım. Aramayı yerel idare bazında daralttım. Oraya son gidişimden, kaldırım kafeteryaları ve restoranlarıyla, bohem atmosferiyle Left Bank bölgesini beğendiğimi biliyordum. Latin mahallesini, Saint Germain bölgesi bulvarını ve Montpartnasse’ı

çok sevdiğimi biliyordum, bu yüzden tarihlerime uyan çeşitli otelleri kontrol etmeye başladım.

Üç saat sonra, Şükran Günü döneminde Paris'te kalacak yer bulmaya çalışmanın göz korkutacak kadar zor bir görev olduğunu anladım. Ya boş yer yoktu, ya fiyatları karşılamak için ilk doğan oğlumu satmam gerekiyordu, ya da otelde daha önce kalan konukların yazdığı yorumlar pek iç açıcı değildi.

Sandalyemi bilgisayardan uzaklaştırıp şakaklarımı ov-dum. Ekrana saatlerce baktığım için sabahki baş ağrım geri gelmişti.

Kahretsin. Şimdi ne olacaktı? Uçuş biletimi çoktan almıştım. Oturacağım koltuğu bile seçmiştim. 777'nin epeyce gerisinde, yapılandırmanın iki koltuktan oluştuğu yerden. Biraz şansla pencere kenarını seçmiştim, koridor tarafı boş kalacak ve bana biraz gerinme yeri bırakacaktı.

Ama kalacak yerim yoktu. Makul fiyatlarda doğru düzgün bir otel olmalıydı. Öyle değil mi? Bu, sona erdiği için kesinlikle üzülmeyeceğim o günlerden biriydi. Kalacak yer bulamamış olmama rağmen Fransız şarabını, pastaneleri ve kaldırım kafeteryalarını düşünerek çabucak uykuya daldım.

19

Perşembe akşamı örgü grubuna katıldığımda Paris'te kalacak bir yer bulmaya yaklaşmamıştım bile. Belki planım daha başlamadan yerle bir olurdu. Başımı çevirince içeriye Clarissa ve Monica'nın girdiklerini gördüm.

“Örgü grubunun başlamak üzere olduğunu biliyorum ama acaba Clarissa yün satın alabilir mi?”

Clarissa'nın kısacık saçına dikkatle bakarak, “Elbette,” dedim. Sırtından dökülen uzun, dalgalı saçlar gitmiş ve yerine kafatasını örten yaklaşık bir buçuk santimlik bir saç kalmıştı. Ona, “Saç kesimini gerçekten beğendim,” dedim ve beğenmiştim. Çok hoş bir yüzü vardı, saçının kısalığı, görüntüsünü hiç bozmamıştı.

Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. “Teşekkürler ama sanırım bu kış kafam biraz üşüyecek, bu yüzden kendime bir şapka örmek istiyorum.”

“Akıllı kız, ayrıca seni saçını Sevgi Düğümleri'ne bağışladığın için alkışlıyorum. Orası çok değerli bir organizasyon ve kızların çoğu senin yaptığın gibi saçlarından vazgeçmezler.”

“Teşekkürler,” dedi ve yeni gelen bebek alpaka yünlerine bakmak için o tarafa ilerledi.

Monica’ya, “Bunu gerçekten sorun etmiyor mu?” diye fısıldadım.

Başını salladı. “Hayır, etmiyor. Adam’la ben onunla gurur duyuyoruz ama bence Clarissa bu konuda ılımlı olmayı tercih ederdi.”

Başımınla onayladım ve kadınların bazıları içeriye girerken başımı kaldırıp o tarafa baktım.

Flora kanepeye oturmadan önce etrafına bakındı. “Bu gece annen geliyor mu?”

“Evet, birazdan burada olur.”

Clarissa tezgâha geri dönüp soluk pembe bir bebek alpaka yünü havaya kaldırarak, “Sence bu olur mu?” dedi.

Monica’yla aynı anda, “Mükemmel,” dedik.

“Evde bir örneğin var mı, yoksa bir tane alman mı gerekecek?”

“Monica evde benim için bir tane buldu. Bir Fransız bere si ve gerçekten çok sevimli. Sence bu kadar yün yeterli olur mu?”

Monica yünün üzerindeki etiketi okudu ve, “Hayır, bere için bir yün daha gerekecek,” dedi.

Satış yazar kasaya işlerken, “Örgü grubuna kalabilir misin?” diye sordum.

“Bu gece olmaz. Adam’ı evde üçüzlerle yalnız bıraktık ve yarına puanlandırması gereken sınav kâğıtları var, bu yüzden yünü alır almaz eve döneceğimize söz verdik.”

“O halde belki gelecek hafta,” dedim ve o sırada içeriye annem, peşinden de Raylene, Sydney ve Corabeth girdiler.

Kapının çanı çınladığında oturmak üzereydim ve başımı kaldırdığımda Shelby Sullivan’ın içeriye girdiğini gördüm.

“Tanrım,” dedim. “Seni yıllardır görmemiştim.”

Annem bir sandalyeye doğru elini sallarken, “Gerçekten uzun zaman oldu,” diye bana katıldı. “Hoş geldin, Shelby. Gel ve bize katıl.”

Shelby Sullivan, Cedar Key’in ilk en çok satan yazarıydı. Şimdi altmışlarının başındaydı, kocasıyla beraber havaalanına yakın oturuyordu ve ülke çapındaki kadınların severek okudukları aşk romanları yazıyordu.

Yanıma otururken, “Teşekkürler,” dedi. “Romanımı daha birkaç gün önce bitirdim ve editörüme yolladım. Şu anda ocak ayının başına kadar tatildeyim.”

Sydney, “İyi bir çalışma zaman çizelgen var, değil mi?” dedi.

Shelby örgü çantasına uzanırken başıyla onayladı ve çantasından altın ve taba renklerinde, yeni başladığı belli olan çizgili bir kazak çıkardı. “Sonraki yıl çıkacak olan romanımı daima kasım başında bitirecek şekilde ayarlarım, böylece tatillere hazırlanacak, Noel alışverişi yapacak, yemekleri hazırlayacak zamanım oluyor. Bana örgü örmek için biraz zaman da bıraktığından bahsetmeme bile gerek yok.”

Corabeth, “Senin için çok iyi,” dedi. “Ayrıca yeni bitirdiğin bir diğer roman müsvedden için de tebrikler.”

“Teşekkürler, peki, senin son romanın nasıl gidiyor?”

“Her zamanki gibi açık saçık, ayrıca birkaç ay içinde bitirmem gerekiyor.”

Shelby, “Pekâlâ, adadaki son haberler neler?” diye sordu. “Yazarken kendimi çok soyutlanmış hissediyorum. Bana güncel haberlerden bahsedin.”

Raylene sandalyesinde öne uzanarak, “Şey,” dedi. “Duyduğumuza göre bir film şirketi film yapmak üzere Cedar

Key'e geliyor. Bunun senin kitaplarından biriyle ilgisi olabilir mi?"

Shelby güldü. "Öyleyse bile bundan hiç haberim yok. Senin ağzından Spielberg'ün kulağına gitsin," dedi hepimizi kahkahaya boğarak.

Raylene, "Yani senin kitaplarından biriyle ilgisi olduğunu inkâr mı ediyorsun?" diye ısrar etti.

Shelby, "Korkarım öyle," dedi.

Annem, "Josie nasıl?" diye sordu. "Son zamanlarda onu da pek görmüyoruz."

"Gayet iyi. Onun RN* programından çoktan mezun olduğuna inanmak zor."

"Bu doğru," dedim. "Geçen haziran. Gainesville'deki Acil Bakım Merkezi'nde işe girdiğini duydum. İşinden memnun mu?"

Shelby başını olumlu anlamda salladı. "Görünüşe göre memnun. Uzun çalışma saatleri var ve ayda sadece bir hafta sonu izinli. Yani yapmayı umduğu şeyi kesinlikle elde etti; doğru düzgün maaşı olan bir iş bulup Orli'yle daha çok zaman geçirmek."

"Orli'yi geçen hafta postanede gördüm." Annem başını iki yana salladı. "Tanrım, genç bir hanımefendi olmuş. Küçük bir kız değil artık."

"Gerçekten öyle. Nihayet artık on altısına giriyor. Şimdilik ergenlik dönemi çok kötü geçmiyor." Bakışlarının duvardaki kemerli geçide takıldığını gördüm. "Duyduğuma göre iğne oyası dükkânı açıyormuşsun. Tanrım, iğne oyasını yapmayalı yıllar oluyor ama burası açıldığında bir göz atmak için sabırsızlanıyorum. Ne zaman açılmayı planlıyorsun?"

* Hemşirelik lisansı. (ç.n.)

Başımı örgümden kaldırmaktan veya bu soruya cevap vermekten kaçındım ve annemin, “Şey... biraz gecikmeli olacak,” dediğini duydum. “Noel’den önce açılmayı planlıyorduk ama korkarım bu mümkün değil. Anlaşılan çatıya hasar veren bir su sızıntısı varmış ama Worth hepsini tamir ettirecek birini bulmaya çalışıyor. Yani... artık yeni yılın ilk gününden önce açılıyor olmayacağız.”

Sydney, “Ah, bu *çok* yazık,” dedi. “Açılmak için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum, Marin.”

Başımla onayladım ve annemin, “Öyleydi,” dediğini duydum. “Yine de bence Marin o zamana kadar oyalanacak bir meşgale buldu.”

Başımı örgümden kaldırıncı beklentili yüzlerin bana baktığını gördüm, bir cevap bekliyorlardı ve onlara gülümsedim. Bu kadınlar hiçbir bilginin kendilerinden kaçmasına izin vermiyorlardı.

“Şey... Paris’e gezmeye gitmeyi planlıyorum ama... şu an bunun olamayacağından eminim. Önce uçak biletimi almakla aptallık etmişim, zira şu an kalacak bir yer bulmak benim için neredeyse imkânsız görünüyor.”

Sydney, “Ah, ne kadar heyecanlı,” dedi. “Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?”

“Şükran Günü’nden birkaç gün önce, ayın yirmi beşinde ve sanırım asıl sorun da bu. O dönemde otellerin bu kadar yoğun olacağını düşünmedim. Şimdiye kadar bulduklarım öyle pahalı ki o parayı ödemeyi adil bulmuyorum.”

Sydney, “Evet, tatil zamanları Paris için yoğun zamanlar olabiliyor,” dedi. Noah ile konuşup sana birkaç otel önerebilir mi, bir bakayım. Ayrıca Lucas ve Grace’le de konuşmalısın. Onlar da Paris’i çok iyi biliyorlar.”

“İyi fikir. Bunu yarın yapacağım.”

Raylene’in “Şükran Günü’nde orada olmayı planladığımı mı söyledin?” diye sorduğunu duydum.

“Evet. İki haftalığına orada olacağım, dolayısıyla aralığın başlarında döneceğim, Noel için tam zamanında.”

“Bence bu pek uygun bir davranış değil. Anneni burada tek başına bırakıyor olacaksın.”

Ben cevap veremeden annem, “Bunun uygunlukla hiç alakası yok, Raylene,” dedi. “Marin yetişkin bir kadın ve kendi kararlarını verebilmeli. Çok zor bir yıl geçirdi, ayrıca ben yalnız *olmayacağım*. Günümü Sydney ve Noah’yla beraber geçireceğim.”

Raylene burnundan sert bir nefes bırakmadan önce omuz silkti. “Şey, bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama demek istediğim... benim zamanımda evin kızı her toplantıda evde hazır bulunurdu.”

Corabeth, “Doğru,” dedi. “Bu seni ilgilendirmez ve Marin, bence bu harika bir fikir.”

Flora, “Katılıyorum,” dedi. “Kolejden mezun olduğunda Paris’e gitmemiş miydin?”

“Gitmiştim ve o zamandan beri tekrar gitmeyi hep istedim. Orada birkaç kız arkadaşım ile zaman geçirmişt看, sonra benim için epey zaman geçti ve şimdiye kadar oraya tekrar gitmeye hiç fırsatım olmadı.”

Raylene, “Peki, oraya yalnız, tamamen tek başına mı gidiyorsun?” diye sordu.

Ona, “Evet,” dedim. “Pek çoğunun inanabileceğinin aksine Paris oldukça güvenli bir şehir. Elbette bazı önlemler alacağım ve aptalca bir yere gidip aptalca şeyler yapmayacağım; yani bence her şey yolunda olacak.”

Raylene yine burnundan soludu. “Ben orada tek başıma olmayı hayal bile edemiyorum. Ya bir şey olursa? Ya hastalanırsan?”

Flora, “Tanrım, Raylene, moral bozucu olmayı bırak,” dedi. “Paris’te doktor var ve inan ya da inanma, birçok Fransız, İngilizce konuşabiliyor. Gerçi Marin’in gitmeden önce Fransızcasını biraz tazeleyeceğinden de şüphem yok.”

Dürüst olmam gerekirse bunu hiç düşünmemiştim ama eski Fransızca tercüme kitabımı arayıp bulmayı veya yeni bir tane almayı aklımın bir köşesine not ettim.

Raylene örgüsüne devam etmeden önce, “Her neyse,” diye geveledi ve geçen yılın başında yumuşayan kadına ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Normalde huysuz, yargılayıcı ve dedikoducu olan Raylene bir süreliğine çok tatlı birine dönüşmüştü. Kocas Bay Carl, bu dönüşümün Berkley’nin kendi yaptığı istiridye çikolataları yüzünden olduğunda ısrar etmişti. Herkese Berkley’nin zengin, koyu ve lezzetli çikolata tarifine sihirli özellikler eklediğini anlatmıştı. Sanırım sihir de bir yere kadardı.

Cuma sabahı yün dükkânına ilk gelen bendim. Annem öğle yemeğinden sonra gelecekti ve Chloe'nin gelmesine de daha bir saat vardı. Kemerli geçitten diğer tarafa bir göz attım ve Worth'ün saat ondan biraz sonra geleceğini hatırladım; çatıyı yapması için birini bulmak üzere birkaç telefon görüşmesi yapmak istiyordu.

Kahve demliğini hazırlamaya gittim ve Worth'ün birkaç gün öncesi için dilediği özrü hatırladım. Zavallı adam. Çatıdaki sızıntı ve açılmamdaki gecikme onun suçu değildi ama içimde kendini bir şekilde bundan sorumlu tuttuğuna dair bir his vardı.

Haklıydım da çünkü dükkâna gelince ilk yaptığı tekrar özür dilemek oldu, sonra da, “Ama iyi haberim de var,” dedi. “Williston’dan, çatılarla ilgili tecrübesi olan birkaç kişi buldum. Bugün öğleden sonra gelip bir bakacaklar.”

“Ah, bu *gerçekten* iyi haber, Worth. Ayrıca lütfen bir daha özür dileme. Bunun olması senin suçun değil. Gerçekten.”

Yüzünü bir tebessüm kapladı. “Tamam ama bu akşam Black Dog’ta bir içki için bana katılmaya ne dersin?”

Şimdi onunla birlikte ben de gülümsüyordum. “Kulağa harika geliyor. Seninle yedi civarında orada buluşalım mı?”

“Mükemmel,” dedi ve diğer odaya yöneldi.

Bir süre sonra başımı kaldırıncı dükkâna Josie Sullivan’ın girdiğini gördüm. “Selam, Josie. Seni görmek güzel. Annen dün gece örgü grubundaydı. Görüşmeyeli nasılsın?”

“Çok meşgulüm, bu yüzden bir süredir gelemiyordum. Haziranda mezun olmakla, belgelerimi tamamlamakla, sonra da yeni işime başlamakla meşguldüm ve örgüye ayıracak zamanım yoktu ama şimdi işler biraz yavaşlıyor ve elime aldığı yünlerle şişleri çok özledim. Şu andan itibaren Noel’e kadar pek zamanımın olmadığını biliyorum ama Orli’ye bir yelek örmeyi düşünüyorum.”

“Tam sana göre bir şeyim var,” dedim ve örnek kitapçığına gittim. Sayfaları çevirip aklımda olan şeyi buldum. “Buna ne dersin? Gerçekten çok kolay, sadece düz ve ters örgü, ayrıca hızlı ilerliyor. Hem Florida kışına son derece uygun olarak pamuklu yünden de yapılabilir.”

“Ah, bu çok şirin. Sanırım Orli bunu çok sever. Pima pamuğu nasıl olur?”

“Evet, çok iyi olur.” Duvarı işaret ettim, sonra başımı iki yana salladım. “Kahretsin. Burada kesinlikle daha çok yere ihtiyacımız var. Geçen gün yeni pima ipliği sipariş ettik ama nereye koyacağımın emin olmadığım için kolileri henüz açmadım. Sen yün yuvalarındakilere göz at ve beğendiğin bir renge rastlamazsan yeni kolileri açar, onları da gösteririm.”

“Teşekkürler.”

Birkaç dakika sonra Chloe geldi ve kaşları çatılmış, işaret

parmağını bana doğru sallayarak içeriye girdi.

“Ne?” diye sordum.

“Dün akşamki örgü grubunu kaçırdım ve bu sabah öğrendim ki kasım sonunda Paris’e bir gezi planlıyormuşsun. Bana söylemediğin için ayıp sana.”

Yüzünde beliren tebessümü gördüm; benimle dalga geçiyordu. “Bu konuda üzgünüm. Planları daha iki gün önce yaptım ve inan bana çok kendiliğinden oldular.”

“Şey, aferin sana, diyorum. Gitmelisin, Marin. Oğullarının Şükran Günü için kendi planları var, Dora’nın yemekle ilgili her şeyi hazır ve *senin* gidip kafanı boşaltmaya ihtiyacın var.”

Güldüm. Bir başka kadının *senin* arkada durması ve seni daha güçlü hissettirecek şekilde cesaretlendirmesi de neyin nesiydi böyle? “Teşekkürler ama bunun gerçekleşeceğinden henüz emin değilim. Kalacak yer bulma konusunda büyük bir sorun yaşıyorum.”

“Aslında kahve dükkânından daha az önce çıktım ve Grace birazdan uğrayacağını söyledi. Lucas’ın sana vereceği birkaç otel adı varmış. Kalacak yer gibi ufak bir mesele- nin seni gitmekten alıkoymasına izin veremezsin.”

Kıkırdayarak, “Haklısın,” dedim. “Seine kenarındaki kaldırımında her zaman uyuyabilirim.”

Chloe gülerken Josie kolları yünlerle dolu halde tezgâha yaklaştı.

“Josie, selam. Durduğum köşeden seni görmedim. Nasılsın? Görüşmeyeli epey oldu.”

“Biliyorum. Örgüme dönme zamanı geldi. Sanırım ben geri çekiliyorum.”

“Bu bazen *olur*. Kazak mı öreceksin?”

“Noel için Orli’ye yelek. Umarım. Marin bu örneğin hızlı ilerlediğine beni ikna etti.”

Chloe örneğe bakıp başıyla onayladı. “Haklı. Çabuk ürer, yünün rengine de bayıldım.”

“Evet, Orli turkuvaza bayılır, o yüzden bu renk mükemmel. Tamam, satışımı işleyin, hanımlar.”

Ben alışveriş poşetine yünleri ve örgü modelini koyarken Chloe de yazarkasada satış toplamını hesapladı.

Chloe, Josie’ye, “Ben nasıl?” diye sordu.

Birkaç yıl önce annemin bana Josie’nin Ben Audbury’le tekrar bir araya gelişini anlattığını hatırladım. Bay Al’ın yeğeni olan Ben, çocukluk yıllarında yazlarını Al’ın kız kardeşi olan annesi Annie’yle beraber adada geçirirdi ama Annie öldüğü zaman Ben, cenazeden beri adaya dönmemişti, ki bu birkaç yıl önceki Noel’den hemen önceydi, dayısını bir bakımevine yerleştirip evi satmak içindi. Zavallı Bay Al, mülkünün dağınık bir hal alması yüzünden akli dengesinin yerinde olmamasıyla suçlanıyordu ama Josie’nin on bir yaşındaki kızı Orli ve diğer çocukların çabaları sayesinde toplum mülkü temizlemek üzere bir araya gelmiş ve Bay Al’ın bakımevine yerleştirilip evin satılmasına engel olmuşlardı. Bu süreçte Ben ve Al barışmış, sarsıntılı bir başlangıç yapmalarına rağmen Josie ve Ben uzun süreli bir ilişkiye başlamışlardı.

Josie, “Ah, iyi,” diye cevap verdi ama sesi pek heyecanlı gelmiyordu.

“Yakında buraya geri dönmek gibi bir planı var mı?”

“Ah, evet. Noel’de burada olacak. Bay Al’ın yaşlanmakta olduğunu biliyor, dolayısıyla tatillerini onunla geçirmesinin önemli olduğunu düşünüyor.”

Ben poşeti Josie’ye uzatırken Chloe, “Ah, bu iyi,” dedi.

Josie, “Teşekkürler,” dedi. “Belki önümüzdeki hafta örgü grubuna katılırım.”

Ona, “Bu harika olur,” dedim. “Seni görmeyi dört gözle bekleyeceğiz.”

O gittikten sonra dönüp Chloe’ye baktım. “Ben’in birkaç yıl önce buraya yerleşmiş olması gerekmiyor muydu?”

Chloe başıyla onayladı. “Evet, plan buydu. O yayınevindeki editörlük işinden istifa edip New York’taki dairesini devren kiraya verecekti. Burada dayısıyla daha çok zaman geçirmeyi ve aynı zamanda bir roman üzerinde çalışmayı düşünüyordu. Ayrıca uğraşıp Josie’yle bir ilişki geliştirmeyi de planlıyordu.”

“Ne oldu?”

“Şey, ekonomi kötüleşti, Josie hemşirelik okuluna kabul edildi ve sanırım zamanlama çok yanlıştı. Duyduğum kadarıyla o zaman için işine devam etmesi ve olabildiğince sık buraya gelmesi gerektiğini düşündü, ki şu sıralar yaptığı da bu. Ayrıca Josie okula devam ettiği için dersleriyle fazladan meşguldü ve bu da aşka pek zaman bırakmıyordu.”

“Hımm, bu çok kötü. Neyse, Ben’in Noel’de geleceğini söylüyor. Belki zamanlama daha iyi olur.”

“Olabilir.”

Öğle yemeğimi bitirdikten sonra Lucas’la olası otelleri konuşmak için İkinci Cadde’deki kitap dükkânına gittim. İçeriye girdiğimde kucağındaki Solange’la bir masada oturmakta olan Grace’i görünce sevindim.

Bebeğin başına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilerek, “Haniymiş benim tatlı pastam,” dedim. “Günden

güne büyüdüğüne yemin edebilirim, Grace.”

Grace başını sallayıp gülümsedi. “Biliyorum. İki hafta içinde yedi aylık olacak. Sadece bir değil, ikinci dişini de çıkardı.”

“Yani bunca yaygara için bir sürü sebebi varmış.” Solange’a baktığımda kalbimin ters döndüğünü hissettim. O bebek yılları, çoğu annenin kıymetini bilip tadını çıkaramayacağı kadar hızlı geçerci. Belki de bebek bakımına kendimizi öyle kap-tırıyorduk ki biraz yavaşlayıp anın tadını çıkarmaya zaman ayırmıyorduk. John ve Jason’ın o yaştaki hallerini hatırla-mak zordu ve fark ettim ki benim yaşımdaki kadınlar belki bu yüzden büyükanne olmaya bu kadar hevesli oluyorlardı. Artık zamanımız vardı ve sorumluluk daha azdı, bu da tüm değerli anların tadını çıkarmamıza izin veriyordu. John veya Jason’ın beni büyükanne yapmaları için daha ne kadar bek-lemem gerektiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Suellen’in, “Her zamankinden mi?” dediğini duydum.

Başımı kaldırıp gülümsedim. “Evet, teşekkür ederim. Bu harika olur.”

Grace, “Pekâlâ,” dedi. “Duydum ki Paris’e gidiyormuşsun. Senin adına çok heyecanlıyım. Fransa’nın benim en sevdi-ğim yer olduğunu bildiğini düşünüyorum. Tabii ki bir Fran-sızla evli olmanın bunda büyük rolü var.”

Güldüm ve başımı salladım. “Hımm, haklı olabilirsin. Evet, oraya gitmeyi umuyorum ama son anda kalacak bir yer bulmakta sorun yaşadığımı da duymuşsundur.”

“Evet ama Lucas senin için irtibat kurabileceğin bazı otellerin isimlerini not etti. Ah,” dedi başını kaldırarak. “İşte kendisi de burada.”

Lucas masamıza doğru gelip önce Grace’in dudaklarına

sonra da Solange'ın yanağına bir öpücük kondururken, "Selam, Lucas," dedim. Babasını gören bebeğin yüzünün nasıl aydınlandığını fark ettim ve garip bir nedenden kendi oğullarımın da aynısını yaparken yüzlerinin aldığı hali hatırladım. Çocuklarla bütün gün zaman geçiren, onları besleyen, temizliklerini yapan ve onlarla oynayan bendim ama her akşam Andrew kapıdan içeriye girdiğinde gözlerini ondan ayırmazlardı. Bu hatıra bana Fiona'yı düşündürdü ve bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Grace bana senin Şükran Günü sırasında kalacak bir otel bulmakta sorun yaşadığını söyledi. Korkarım o tarihler Paris'in yoğun zamanları. Kuzenimin orada bir dairesi var, bu yüzden onu aradım ama maalesef daireyi aylar önce Amerikalı bir aile kiralamış. Yani senin için yapabileceğim en iyi şey bir isim listesi," dedi elime bir kâğıt uzatarak.

"Ah, Lucas, kuzenini araman bile büyük incelik. Bunun için minnettarım. Liste için de teşekkürler. Hafta sonunda internete girip boş yerleri olup olmadığına bir bakacağım."

"Bu oteller Batı Kıyısı'nda. Çoğunu bilirim ama çok güzel yerler değiller. Aslında bazılarının odaları Amerikan standartlarına göre çok küçük olabilir."

"Hey, son ana kadar beklemenin sonucu bu olur. Ayrıca odamda çok fazla zaman geçirmeyi düşünmüyorum. Görecek ve yapacak çok şey var."

Lucas da Grace de güldü.

Grace, "Çok doğru," dedi. "Aklında özellikle görmek istediğin bir yer var mı?"

"Şey, kolejden sonra oraya gittiğimde turistik yerlerin çoğunu görmüştüm. Dolayısıyla belki birkaçını yeniden ziyaret edebilirim ama asıl yol kenarındaki kafelerde otur-

mak, dünyanın etrafımda aktığını izlemek ve Paris'i içime sindirmek istiyorum.”

Lucas, “O şehri gerçekten yaşamanın en iyi yolu bu,” dedi. “Neyse, ben kitap dükkânına dönmeliyim. Herhangi bir konuda yardım edebilecek olursam haber ver.”

“Teşekkürler,” dedim ve ayağa kalktım. “Ben lattemi alıp yün dükkânına geri döneceğim,” dedim Grace’e. “Kendine iyi bak ve tekrar teşekkürler.”

Dükkâna girdiğimde annemle Worth’ün tezgâhtaki büyük bir kâğıda eğilmiş olduklarını, Chloe’nin de kenardan izlediğini gördüm.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Annem, “Şey, Marin, sanırım sana iyi bir haberimiz var,” dedi.

İyi habere hazırdım ve annemin Worth’e başını salladığını gördüm.

“Adamlar çatıya bakmaya geldiler ve üç hafta içinde çalışmaya başlayabilecekler. Önce tamamlamaları gereken başka işler varmış, ama çatının ve tavanın yapılması sadece birkaç hafta sürecek. Ondan sonra işin geri kalanını ben yapabilirim. Yani... sıkı bir çalışma gerek, ama sen Noel’den önce dükkânını açabileceksin.”

“Gerçekten mi?” Bir anda 25 Aralık’tan önce açılma dürtüm o gücünü yitirdi. “Belki fazla acele etmemeliyim. Eğer Noel’den önce olursa bu harika olur ama hâlâ stok siparişi vermeliyim ve açılma işi yeni yılın ilk gününden sonraya kalırsa bu dünyanın sonu olmaz.”

Annemle Worth’ün birbirlerine baktıklarını gördüm.

Annem tezgâhtaki kâğıdı işaret ederek başka haberlerimiz de var,” dedi. “Worth iğne oyası dükkânındaki işine

birkaç hafta ara vereceği için dış alanda ve arabalıkta çalışmaya başlayabileceğini söylüyor. Gel, sana gösterelim.”

Peşlerinden giderek küçük arka odadan dışarıya çıktım.

Worth elleriyle işaret ederek, “Tamam,” dedi. “Buradaki çimlik alan çimentoyla kaplanacak ve yan taraftaki camlı bölme arabalıkla yün dükkânını birbirine bağlayacak.”

“Bu mükemmel olur.” Chloe’nin sesindeki heyecanı duyuyordum. “Büyüklüğü çok iyi ve örgü grubuna gelen hanımların dışarıda oturup örebilmeleri için ideal bir yer olur.”

Worth başıyla onayladı. “Doğru. Bu alan yaklaşık doksan metrekare, yani masalara ve sandalyelere oturduğunuzda sıkışıklık hissetmezsiniz.”

Annem arabalığa doğru önden giderken, “Kesinlikle,” dedi. “Yeni duvarlar ve yeni yer döşemesi gerekecek, bu binanın çatısının iyi olması ve tavanı yaparken bir sızıntı bulmaman için dua ediyorum.”

“Adamlar diğer çatı için geldiklerinde buraya da baktırınız.” Yukarıya doğru bir fener tuttu. “Ama gördüğüm kadarıyla bir sorunla karşılaşmayacağız.”

Chloe, “Yün için daha fazla yerimizin olması harika olmayacak mı?” dedi. “Buraya girip eşyaları yerleştirmek için sabırsızlanıyorum.”

Gülümsedim. Ona, “Bu duyguyu biliyorum,” dedim. “Bunların hepsi kulağa harika geliyor ve sence bu projeye çok yakında başlayabileceksin, öyle mi?”

“Kesinlikle,” diyerek beni temin etti. “Aslında gelecek hafta. “Diğer odada yapabileceğim kadar ilerledim, bu yüzden pazartesi sabahı Kyle ve ben burada çalışmaya başlayacağız.”

Taşların yavaş yavaş yerine oturmaya başladığını göre-

biliyordum. Keşke Fiona’yla ilgili ne yapacağıma karar verip Paris’te de otel odası bulabilseydim. Bu iki şeyin küçük dünyamdaki her şeyi düzelteceğini düşünecek kadar saf değildim ama çok büyük yardımları dokunurdu.

21

Aynı günün akşamı Black Dog'a gittiğimde Worth'ü, elinde Suzette'in tasmasıyla kaldırımında beklerken buldum.

"Umarım senin için sorun değildir," dedi. "Ama son zamanlarda eve hep geç gidiyorum ve bu akşam da onu evde yalnız bırakmak istemedim."

Worthington Slater'ın iyi bir adam olduğunu biliyordum ama buna dair yeni kanıtlar bulmaya devam ediyordum.

Köpeğin kıvrıkcık tüylü göğsünü okşamak için eğilirken, "Tabii ki sorun değil," dedim. "O çok güzel bir kız ve uslu olduğunu da eklemeliyim. Suzette'in de bize katılmasına çok sevinirim."

Ödülüm, Worth'ün yüzündeki kocaman tebessümdü.

Önden gidip merdivenleri tırmandım ve arkalarda bir masa seçtiğimiz güverteye çıktık. Gökyüzü hızla kararıyordu ve kasımın bu ilk haftasında saatlerimizi bir saat geri alacağımızı fark ettim, ki bu da havanın çok daha erken kararacağı anlamına geliyordu.

Şarap siparişimizi verdik ve Worth'ün masanın karşısından bana gülümseyişini yakaladım.

“Çatıyı yapacak birilerini bulduğuma sevindim,” dedi. “Umutlarını çok yükseltmeni istemem ama daha önce de söylediğim gibi dükkânını Noel'den önce açabilirsin.”

Başımı salladım ve Paris planlarımdan sadece Chloe'ye değil, Worth'e de bahsetmediğimi fark ettim.

“Bu çok iyi olur ama... geçen gün beni dükkân açılıncaya kadar oyalayacak bazı planlar yapmaya başladım.” Garson kız önüme bir bardak Ecco Domani koyarken teşekkür ettim ve Worth'ün yüzündeki meraklı ifadeyi gördüm. “Ayın sonunda Paris'e geziye gidiyorum.”

“Gerçekten mi? O halde aferin sana. Bana anlattıklarına bakılırsa oraya tekrar gitme vaktin gelmişti. Harika yolculuğunun şerefine,” dedi ve benimkiyle tokuşturmak için kendi kadehini havaya kaldırdı.

“Teşekkürler.” Şarabımdan bir yudum aldım, sonra başımı iki yana salladım. “Şey, bunun gerçekleşeceğinden pek emin değilim. Bir otel odası bulmayı bile düşünmeden uçak biletimi satın aldım ve şimdi de görünen o ki... şey, ya doğru düzgün bir oda yok, ya da olan odaların fiyatları beni aşıyor.”

“Peki, daha küçük, sapa yerlerdeki otelleri denedin mi? Turistik bölgelerde olmayan otellerde daha şanslı olabilirsin.”

“Birkaçını denedim ve Lucas bana kontrol etmeyi düşündüğüm birkaç otel adı verdi. Uçak bileti almakla aslında ilk adımı atmış olduğumdan gitme konusunda heyecanlanma iznini kendime veriyorum. Bence birkaç haftalığına uzaklaşmak iyi olabilir. Bilirsin, kafamı boşaltmak, Fiona konusunda ne yapacağıma karar vermek, sadece... eğleneceğim. Tek başıma.”

“Bence bu harika bir fikir ve buna ihtiyacın vardı.” Şarabından bir yudum aldı ve derin düşüncelere dalmış gibi göründü. Bir süre geçtikten sonra, “Dinle,” dedi, “haddimi aşmak falan istemem... ama sorununa bir çözüm bulabilirim.”

“Öyle mi? Ne? Paris’te bir otelin mi var?” diye dalga geçtim.

“Ah, hayır. Bir otelim yok ama orada bir dairem var. Aslında üç tane.”

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışarak masanın karşı tarafından yüzüne dikkatle baktım ama yüz ifadesi son derece ciddiye.

Bu adamın başka ne sırlar sakladığını merak ederek, “Öyle mi?” diye cevap verdim. “Nasıl olur da bana bundan hiç bahsetmezsin?”

Paris’te üç daireye sahip olmanın onun için önemli olmadığını bana hatırlatacak şekilde omuz silkerek, “Bunun önemli bir şey olmadığını düşündüm, sanırım,” diyerek bu düşüncemi doğruladı. “Daireleri birkaç yıl önce almıştım, fiyatları iyiiken yatırım yapmak istemiştim. Yıllar içinde iki tanesini tadilattan geçirdim ve onları bir idare şirketine kiraladım ama üçüncüsünü iş için veya kızımı görmeye gittiğimde kendim kalmak üzere kullanıyorum, bu yüzden hiç kiralanmadı.”

Tek söyleyebildiğim, “Ah,” oldu.

“Pek güzel bir yer değil ama rue des Lyonnais’teki Latin mahallesinde. Zemin katta iki yatak odalı bir yer, oturma odasından çıkılan küçük bir bahçesi var ve güzel havalarda dışarıda oturmaya çok uygun.”

Bana dairesini kiralamayı mı öneriyordu? Pek değil. Bir dakika sonra bunu fark ettim.

“Bana ayın sonunda mı uçacağını söylemiştin?”

Başımı salladım. “Evet. Kasımın yirmi beşinde gidiyorum, iki hafta orada kalacağım ve aralığın dokuzunda döneceğim.”

Şarabından bir yudum daha aldı ve ardından, “O halde sorununun çözümü, kalmak için benim dairemi kullanman,” dedi.

“Gerçekten mi?” Paris gezisi gittikçe gerçeğe dönüşürken içimdeki heyecanın büyüdüğünü hissedebiliyordum. “Bana daireni kiralamayı mı istiyorsun? Tanrım, buna minnettar olurum! Küçük otellerle yaklaşık aynı fiyat mı olur?”

Worth güldü. “Hayır, hayır. Sana dairemi *kiralamayacağım*. Sadece senin orada kalmanı istiyorum.”

Tamam, Marion Eyaleti’nin en zengini olabilir ve paraya ihtiyacı olmayabilirdi ama onun evinde kira ödemedenden kalmayı doğru bulmuyordum.

Tereddüt ettiğimi görünce, “Şey...” diye devam etti, “sadece ufak *bir* sorun var.”

Başımı aniden havaya kaldırdım ve açıklama yapmasını beklerken yüzünden bir tebessüm geçtiğini gördüm.

“Aralık başında oraya uçmak üzere aylar öncesinden bir plan yapmıştım. Bunu her yıl kızım ve torunlarımla zaman geçirmek için yaparım. Birbirimize Noel hediyeleri verip Noel tatilimizi beraber geçiririz. Yılın ilk günü burada, Amerika’da olmayı tercih ederim, Caroline ve kocası da Noel tatilinde çocukları kayağa götürürler, dolayısıyla bu plan hepimizin işine gelir.”

Başımı salladım ve ne demeye çalıştığını henüz anlamadan, “Bu hoş bir ayarlama,” dedim.

Gülümseyişi büyüdü. “Şey, benim planım, aralığın üçün-

de oraya uçup dokuzunda geri dönmek üzere beş günlüğüne çoktan yapıldı.”

Ah. Şimdi anlıyordum ve aklıma gelen ilk şey, *ve bu nedenle bir sorun olsun ki*, oldu. Onunla birlikte geçirdiğim her kaliteli, özel, baş başa zaman, gittikçe daha ayartıcı bir hal alıyordu ama ona, “Ah, o halde muhtemelen oraya gidip senin de ihtiyacın olan bir zamanda daireni kullanamam,” dedim.

Worth masanın karşı tarafından uzanıp bedenimde bir ısı dalgası yaratacak şekilde elimi tuttu. Bu, uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. Belki çok uzun zamandır.

Gözlerimin içine bakarak, “Tam tersine,” dedi. “Orası *iki* yatak odalı bir yer, dolayısıyla senin kendi odan olacak ve benimkini işgal ediyor olmayacaksın. Aslında arkadaşlığın çok hoşuma giderdi. Ayrıca, iğne oyası dükkânının açılışındaki gecikmeyi en azından böyle telafi edebilirim.”

İğne oyası dükkânı mı? O anda aklımdaki son şeydi bu. Az önce bitirdiğim şaraptan mı, yoksa benim canlı hayal gücümünden mi emin değildim ama gözümün önünde Seine kenarında el ele gezen âşıklar, kaldırım kafelerinde kadeh tokuşturan çiftler, çiçek dükkânlarının önündeki kaldırımlarda serili çiçek buketleri vardı. Paris’le ilgili her şey romantik bir kozanın içine sarmalanmıştı.

Worth’ün elimi sıkıp, “Peki, ne diyorsun, anlaştık mı?” dediğini duydum.

Annemin Andrew ve benim yoluma devam etmemle ilgili söylediklerini hatırladım: *Hayatın boyunca bir başka erkeğin arkadaşlığının tadını çıkaramayacağın –hatta ona âşık olamayacağın– anlamına gelmez.*

Karşılık olarak Worth’ün elini sıktım ve gülümsedim.

“Anlaştık, ayrıca teklifin için teşekkürler. Hayallerimden birinin gerçekleşmesine yardımcı oluyorsun.”

“Umarım öyledir,” dedi ve sesinde daha önce duymadığım bir kısıklık sezinledim.

Black Dog’dan ayrılmadan önce birer bardak daha şarap içip daireyle ilgili bilgilendirilmem ve planlama üzerine konuştuk. Eve döndüğümde annemin erkenden yattığını gördüm, ben de kendime bir fincan bitkisel çay yapıp yatak odama götürdüm. Pijamalarımı giydim, makyajımı sildim, sonra da yatağıma kıvrıldım.

Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. Uzun süredir ilk kez mutluyum diyebilirdim ya da en azından mutlu hissetmeye başlamıştım. Elli altı yaşında, yepyeni bir maceraya atılmak üzereydim ve samimi olmak gerekirse çok yakışıklı ve hoş bir adamın çekiciliğine kapılmıştım. Hepsinden de önemlisi birkaç hafta içinde sevgili Paris’ime dönecektim. O anda kafama dank etti ve derin bir iç geçirdim. Andrew’nun aldatışı ve ihaneti tam güç geri gelip beni yeniden bıçakladı. Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim. *Lanet olsun sana, Andrew. Yaptığın şeye lanet olsun.*

Fiona’yı ve yaptığımız konuşmayı aklımdan çıkarmaya çalışmıştım ama er ya da geç bununla yüzleşmem ve baş etmem gerektiğini biliyordum. Belki de annem haklıydı. Belki bununla baş etmenin en iyi yolu bir süreliğine uzaklaşmak, bir nefes almak ve kendime zaman tanımaktı.

İçimden bir ses bunu yapmak için Paris’in en iyi yer olduğunu söylüyordu ve Worthington Slater sayesinde bu gerçekleşecekti.

Flying Biscuit'in park alanına arabamı çektim ve Chloe'ye baktım.

“Yani sence Worth'ün onun evinde kalmama dair teklifini kabul etmekle akıllılık mı ettim?”

“Kesinlikle. Kabul etmesen aptallık etmiş olurdun, birkaç bakımdan hem de.”

Arabadan inip restorana doğru yürüdük. “Ne gibi mesele?” diye sordum.

Chloe cevap vermeden önce biz içeriye girip oturuncaya kadar bekledi. Mönüyü eline alıp hızlı bir bakış atarken, “Şey,” dedi. “İlk olarak, konaklamayla gittiğini göz önünde bulundurursak, seyahatin pek bir şey vaat etmiyordu.”

Başımı salladım. “Hımm, doğru.”

“Bir diğeri ise, hadi ama. Pek çok kadının Worth gibi bir adamla Paris'te aynı evde kalmayı zor bulacağından şüpheliyim.”

“Tanrım, bunun kulağa bir randevu gibi gelmesine neden oluyorsun. Onun Paris'te daireleri olduğunu bilmiyordum,

hele ki kısmen aynı zamanda oraya gideceğinden hiç habirim yoktu.”

Yüzünde bilmiş bir sırıtışla, “Kesinlikle,” dedi. “Bunu fazladan ikramiye olarak düşün.” Başını kaldırıp masaya yaklaşan garson kıza baktı. “Bana bir omlet, meşhur bisküvilerinizden ve kahve, lütfen.”

Elimdeki mönüye baktım ve adadan ayrılmadan önce kahvaltı bile etmediğimizi fark ettim, branç içinse pek iştahım yoktu ama, “Ben de aynısından alayım,” diye geveledim.

Garson kız uzaklaşınca Chloe bana baktı ve başını iki yana salladı. “Aşırı iffetli olma. Bu gezinin senin stresini artırması değil, *azaltması* lazım.”

“Biliyorum ama Tanrım... Andrew’yla evlendiğimden beri hiç kimseyle yaşam alanımı paylaşmamıştım.”

“Worth dairenin iki yatak odası olduğunu söyledi. Arkadaşlığının tadını çıkar. Paris’i çok iyi biliyor, eminim senin başka türlü görme şansın olmayacak, sapa yerde kalan mekânları gösterecektir. Açık fikirlerle git, Marin, zamanının tadını çıkar.”

Satır arasında, “Ve bir de açık kalple,” dediğine yemin edebilirdim ama bunun üstünde pek durmadım.

Yemeğimiz bitince, Gainesville’e gelişimizin asıl nedeni olan alışveriş merkezine gittik. Yıllardır kendime yeni giysiler almamıştım ve yaklaşımakta olan seyahatim için birkaç parça şeyin iyi olabileceğini düşünmüştüm. Chloe’yi de bana arkadaş ve moral desteği olması için davet etmiştim. Bana neyin yakışıp neyin yakışmadığı konusunda asla emin değildim.

Chloe önce Coldwater Creek’e gitmemizi önerdi. “Orada satılan giysilere bayılıyorum. Seçkin, olgun kadınlar için,” dedi. “Yirmilerindeki genç kızlar için değil.”

Bunun r k    anlamaına gelmediğini umuyordum. D kk -na girer girmez öyle olmadığını anladım.

 ki saat sonra d kk ndaki her şeyi denediğimden emin-
dim, Chloe de kişisel makastarım gibi ileri geri ko u turup
durmuştu ama kredi kartımın da kanıtlayacağı gibi çok ba-
 arılı bir alışveriş çılgınlığı olmuştu.

Adaya geri giderken aldıklarımın bazıları hakkında
  p e duymaya ba ladım. “Sence de o siyah elbise biraz
fazla...”

“Seksi mi?” diye araya girdi Chloe. “Elbette  yle. Amaç
bu zaten ve o elbiseye uysun diye aldığın yüksek topuklu
ayakkabılar? M kemm l. Biliyorsun, en azından bir ak am
Worth seni yemeğe çıkaracaktır ve senin de giyilecek çok
tarz bir kıyafetin olacak.  zerinde bir manto olacak ama
yine de restoranın soğuk olma ihtimaline karşı, kendi  rd -
đ n o  ık, siyah ka mir  alı yanına almayı unutma.”

 yi düşünce, diye düşündüm. Ayrıca o  alı Paris’te kulla-
nacağım hiç aklıma gelmemişti.

“Sence o bornoz uygun mu? Yani evin içinde bornozla
dola mayı d   nd ğ mden falan değil ama du a girip gi-
yinmeden önce kahvemi içmeyi seviyorum.”

Chloe, “Gayet uygun,” diye doğruladı. “Tam boy, yu-
mu ak, penye bornoz. Onu giyip UPS sürücüsünü kapıda
karşılayabilir ve çıplak hissetmezsin. Ayrıca mavisinin tonu
harika.”

Ba ımla onaylayıp arabayı sürmeye devam ettim. Satın
aldığım pantolonların, bluzların ve ceketin sorgulanmaya
ihtiyacı yoktu.

Chloe, “Bu arada,” dedi. “Sence oradayken Worth’ n k -
zıyla ve torunlarıyla tanı ır mısın?”

Bunu hiç düşünmemiştim. “Ah, sanmıyorum. Yani, bu onların ailecek geçirecekleri bir zaman. Eminim Worth aralarına girmemi istemeyecektir.”

“O kadar emin olma,” dedi ve ona dönünce yüzündeki sırtışı gördüm. “Paris’le ilgili onca heyecanın arasında Maybelle’in eviyle ilgili fikrini bir kenara mı bıraktın?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç de değil. Victoria bu konuyla çok ilgilendiğimi biliyor. Geçen gün telefonda konuştuk ve buraya geldikten sonraki gün evin içini göstermeyi kabul etti.”

“Ah, bu iyi. Sanırım tekrar kendine ait bir evinin olması hoşuna gidecektir, bu yüzden umarım işler senin istediğin gibi olur. Annenin bu fikre yaklaşımında bir iyileşme var mı?”

“Pek yok ve nedenini anlamıyorum. Anladığım kadarıyla sorun benim evden ayrılmam değil, özellikle o evle ilgili çünkü annem bana adada satılık başka bir sürü ev olduğunu söyledi. Sana bir şey söyledi mi?”

“Tek kelime etmedi ve bunun tuhaf olduğunda hemfikirim. Sormaya cüret eder miyim? Fiona’yla ilgili herhangi bir karar verdin mi?”

US 19’daki yanıp sönen kırmızı ışığa yaklaştım, karşıdaki SR 24’e geçmek için iki yanıma baktım, adaya giden son yirmi dakikalık yola girdim ve derin bir iç çektim. “Herhangi bir şey yok. Oğlanlar Noel için geldiklerinde onlara Fiona’dan bahsetmeyi planlıyorum. Bunun haricinde bir şey yok. Paris’te tek başıma düşünecek zamanım varken yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar verebileceğimi umuyorum.”

Chloe başıyla onayladı. “Evet ama Fiona seninle ve oğlanlarla tanışmayı istediğini zaten belirtmiş olduğuna göre babasıyla ilgili bilgi almak isteyeceğine şüphe yok.”

“Sorun da bu. Yaptığı şey için Andrew’yu affedemiyorum, bu yüzden onun erdemlerini kızına övmek için iyi bir aday olacağımı zannetmiyorum.”

“Babasının ne yaptığını o zaten biliyor, Marin. Sadece babasının nasıl bir insan olduğunu bulmak istediğine her şeye bahse girerim.”

“Kesinlikle,” dedim ve sesimdeki sertliği duydum. “Al-datan bir koca bu isteği oldukça iyi karşılayacaktır.”

Eve geldiğimde annemi, yanındaki masada bir bardak şarap ve kucağında fotoğraf albümüyle avluda oturmuş halde buldum.

“Alışveriş nasıl gitti? Kendine bir bardak şarap al ve bana katıl. Rulo köfte fırında ve yemek bir saat sonra.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim, annemin karşısındaki şezlonga oturmadan önce kendime bir bardak üzüm şarabı doldurmak için içeriye gittim. “Alışveriş harikaydı. Chloe’nin çok yardımcı oldu ve gezim için bazı çok hoş şeyler aldım.”

“Bu çok iyi ama Paris’teyken de biraz alışveriş yapacağından eminim.”

“Biraz Noel alışverişi yapmayı planlıyorum ama kendim için de bir-iki şey alabilirim.”

“Worth’ün sana kendi dairesini önermesi çok cömertçeydi ve birkaç günlüğüne sana arkadaşlık edecek olması da hoş olacak.”

Başımı salladım. “Evet, çok nazikti ve gitme konusunda gittikçe heyecanlanıyorum.”

“Ah, unutmadan. Birkaç saat önce seni Jason aradı. Ona senin Gainesville’de alışverişte olduğunu söyledim ve seni

ceptelefonundan rahatsız etmek istemedi, bu yüzden fırsat bulduğunda onu aramanı söyledi.”

“Ona Paris’e gideceğimden bahsettin mi?”

“Hayır. Bunu ona senin söylemen gerektiğini düşündüm ama senin adına sevineceğinden eminim.”

Öyle de oldu. O akşam onu aradım ve haberlerini dinlemek için geçen birkaç dakikanın ardından ona, “Bu arada... Şükran Günü için sen ve John gelmediğiniz için... birkaç haftalığına Paris’e gitme planı yaptım,” dedim.

“Vay canına! Gerçekten mi, anne? Bu harika. Oraya tekrar gitmeyi hep istiyordun. Kiminle gidiyorsun?”

“Kimseyle.” Teknik olarak kimse *benimle* gelmiyordu. Sadece bir hafta sonra Worth’ün bana katılacağı bilgisini eklemeyi atlamıştım. “Tek başıma gideceğim ve sanırım bu iyi olabilir.”

Oğlum, “Ah, sana katılıyorum,” dedi. “Şimdiye kadar hiç tek başına dinlenmedin. Bütün tatillerimiz ben, John ve babamın da olduğu aile tatiliydi. Koleji bitirdiğimde Almanya’ya gittiğimi hatırlıyor musun? Tek başıyaydım ve çok zevk almıştım. Sanırım bu senin için iyi olacak.”

Gülümsedim. “Teşekkürler. Noel için geliyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle. Ayrıca senin Paris gezini dinlemek istiyorum, bu yüzden çok fotoğraf çek. Hangi otelde kalıyorsun?”

“Aslında, otelde kalmayacağım. Ee, ah, bir arkadaşım. Şey, bir arkadaş ama aynı zamanda bizim iğne oyası dükânını da yapıyor. Kalacak bir otel bulmakta sorun yaşıyordum ve onun da Paris’te bir dairesi var... bu yüzden... bana orada kalmamı önerdi.”

“Bak sen, şanslısın, değil mi? Turistik bir oteldense bir dairede kalmak, bu sayede Paris hayatını özümseyebileceksin. Son gittiğinde de bir daire kiralamamış mıydın?”

“Aynen, iki arkadaşım ile birlikte ve haklısın. O zaman da otelde kalsak olacağından çok daha fazla tecrübe edinmiştik.”

“Şey, bence bu harika, anne. Gideceğine sevindim.”

“Sen de Şükran Günü’nde hâlâ October* ve ailesiyle birlikte olacaksın, değil mi?”

Hattın diğer ucundan Jason’ın kıkırdadığını duydum. “Onun adı September, anne ama evet. Planımız hâlâ aynı.”

“Affedersin. Tamam, eğer John’la konuşursan ona seyahat planlarımdan bahsedebilirsin ama onu hafta sonu arayacağım.”

Telefonu kapattığımızda Jason, September’la evlense ve bir kızları olsa, ben de sonunda bir ay adına, hatta haftanın bir gününün adına sahip bir torun sahibi olur muydum diye düşünmekten kendimi alamadım. Yüzümden bir gülümsemenin geçtiğini hissettim. Evet, sanırım böyle bir olasılık vardı.

* İngilizcede “ekim ayı” anlamına gelir. (ç.n.)

23

Sonraki pazar öğleden sonra, Worth'ün evinin avlusunda oturmuş, ızgarada biftekler cızırdarken onun bahçede Suzette'e top fırlatışını izliyordum. Beni erken bir akşam yemeği yiyip Paris gezimin planlarını konuşmak üzere davet etmişti. Kahvemden bir yudum aldım ve gülümsedim. Görünüşe göre Worth, en ufak şeylerden bile zevk alıyordu; köpeğiyle at-getir oynamak gibi. Başını çevirip ona bakışımı yakaladı ve bir gülücük gönderdi. Worth'ün sadece yüz ifadesiyle değil, gözleriyle de gülen o insanlardan biri olduğunu hemen keşfettim. Bir şekilde bu çok daha anlamlı görünüyordu.

“Tamam, Suzette,” diye seslenip ızgaraya döndü. “Şimdilik bu kadar yeter.”

Biftekleri çevirip ateşi ayarladı, ki bu da benim yerimden fırlamamı sağladı.

“Ben ne yapabilirim?” diye sordum. “Benim için yine yemek yapman yeterince kötü hissettiriyor.”

Güldü ve masada bana katılmak için yanıma geldi. “Aptal olma. Yıllardır yemek pişirerek payına düşeni yaptığın-

dan eminim ama hadi. Tabakları getirip masayı hazırlama-
ma yardım edebilirsin.”

Peşinden mutfığa gittim, Worth bir tepsiye tabakları ve
çatal bıçak koymaya başladı. “Şu çekmecedен peçeteleri
ve tabak altlıklarını alabilirsin,” dedi meşe bir dolabı işaret
ederek.

Çekmeceyi açınca güzelce ütölenmiş ve düzgünce yerleş-
tirilmiş, çeşitli renklerde keten peçeteleri ve onlarla uyumlu
tabak altlıklarını gördüm. Mavi bir takımı seçip onları da
tepsiye koydum. Worth bir başka tepsiye salata kâsesi ekledi
ve mikrodalga fırına ısınsın diye pirinç pilavı koydu.

Etrafına bakınarak, “Tamam,” dedi. “Sanırım her şey ta-
mam. Sen bunları götürüp sofrayı kurarsan ben de geri ka-
lanları getiririm.”

Ben iki tabak altlığı setini yerleştirirken porselenlerin,
çatal bıçağın ve peçetelerin en üst kalite olduklarından
emindim. Buna şüphe yoktu. Worth’ün rahmetli eşinin iyi
bir zevki vardı.

Kâseleri, bir şişe şarabı ve iki kadehi tepsiden masaya
boşaltırken, “İşte oldu,” dedi ve ızgaradan biftekleri almaya
gitti.

Karşıma oturunca gülümseyerek, “Afiyet olsun,” dedi.

“Mersi,” dedim. “Sanırım Fransızcamı geliştirmeye baş-
lasam iyi olacak.”

“Temelini bildiğin sürece iyi idare edersin.”

Bana uzattığı salata kâsesini aldım ve kendime biraz pi-
lav koydum. “Evet, oraya ilk gidişimde iyi idare ettiğimi
hatırlıyorum ve aslında oradan ayrıldığımda çok daha fazla
kelime ve deyim öğrenmiştim.”

“Kesinlikle. Ayrıca Parisliler, Amerikalıların zannetti-

ğinden çok daha iyi İngilizce konuşurlar. Amerikalı elinden geldiğince çaba gösteriyorsa, Fransızcanın başını gözünü bile yarsalar, genellikle Fransızın İngilizceyi anladığını fark ederler.”

Bifteğimden bir ısırık almadan önce güldüm. “Doğru. Sanırım Fransızlar sadece, içinde bulunduğumuz ülkenin dilini konuşmak için çaba harcadığımızı bilmek istiyorlar, ki bu da akla yatkın çünkü Amerikalılar başka ülkelerin insanları buraya gelip İngilizce konuşmadıkları zaman çok sinirleniyorlar.” Biftek suluydu ve tam kıvamında pişmişti. “Ah, bu nefis, Worth. En son ne zaman bu kadar iyi bir biftek yediğimi hatırlamıyorum.”

“İyi. Umarım hoşuna gider.”

İkimiz de yemeğimize odaklanarak bir süre sessiz kaldık. Fark ettim ki bir kez daha kahvaltıyı atlamıştım, bu yüzden de gün içinde fazladan acıkmıştım.

“Ah, sana söylemek istiyorum,” dedi. “Apartmana vardığında kapıcıya gidebilirsin, sana bir anahtar verecek. Sana bendeki yedekleri verebilirdim, ama gittiğinde Madam Leroux’yla tanışmanı istiyorum.”

“Ah?” diye sorguladım, bunun tuhaf bir istek olduğunu düşünerek.

“Onun dairesi birinci katta, benimkinin hemen üstünde. Bulmak çok kolay. Ona senin gideceğini haber veririm. Havaaalanından oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?”

“RER’e* binmeyi düşünüyorum. Elimde sadece bir bavul olacak.”

Worth gülümsedi. “Şimdiden gerçek bir Parisli gibi konuşuyorsun. Uçağın salı sabahı saat sekiz buçukta mı iniyor?”

* Etraftaki banliyöleri Paris şehir merkezine bağlayan beş adet ekspres tren yolu. (ç.n.)

Başımlla evet işareti yaptım.

“O halde Madam Leroux’ya varış saatini ve daireye öğleden önce varacağını bildireyim. Kendisi doksanına merdiven dayamış ve hareketini kısıtlayan eklem iltihabı haricinde sağlığı gayet yerinde. Fiziksel ve zihinsel olarak. Onunla konuşması son derece ilginçtir. İkinci Dünya Savaşı sırasında Paris’te yaşayan genç bir eş ve anneymiş. Sanırım onunla tanıştığına memnun olacaksın ve anahtarları ondan almanı istemem benim sizi tanıştırma yöntemim.”

“Çok ilgimi çekti,” dedim ve bu doğrudu. “Kulağa çok ilginç geliyor ve onunla tanışmaktan büyük zevk alacağıma eminim.”

“Aynı zamanda çok arkadaşı yoktur ve sık sık ziyaret etmeye çalışan yeğeni dışında ailesinin çoğu da öldü, bu yüzden eğer öğleden sonra fırsatın olursa bir kahve için üst kata çıkıp onunla sohbet edebilirsin. Mükemmel İngilizce konuşur, dolayısıyla bu sorun olmayacaktır.”

Bir sebepten dolayı bu, Worth için önemli görünüyordu, bu yüzden gülümsedim. “Elbette yaparım. Bunu çok isterim.”

Tebessümüne karşılık verdi, elime uzanıp sıktı. “İyi.”

Masayı toplayıp bulaşıkları makineye koymayı yeni birtirmiştik ve yemek sonrası kahvemizin tadını çıkarmak üzereydik ki avlu masasının üzerindeki telefon çaldı. Worth, arayanın kim olduğuna bakıp, “Affedersin,” dedi. “Kızım, Paris’ten arıyor.”

Elimi havada salladım. “Sorun değil. Sen telefona bak,” dedim, onun içeriye gideceğini sanıyordum ama yanımda oturmaya devam ederek telefona cevap verdi.

“Caroline,” dediğini duydum. “Sesini duymak güzel. Ne var ne yok?”

“Aydın üçü, salı günü,” demeden önce bir süre sessiz kaldı. “Geçen hafta telesekreterine mesaj bırakmıştım.”

Kahvemden bir yudum alıp başımı kaldırıncı Worth’ün kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm.

“Hayır, bana bundan bahsetmedin. Bilseydim uçuş tarihi-mi ona göre ayarlardım.”

Biraz daha dinledi ve, “Şey, üzgünüm... ve bence Christophe bunu anlayacaktır,” dedi.

Hoşça kal demeden önce derin bir iç geçirdi ve cepte-telefonunu kapattı.

“Bunun için üzgünüm,” dedi.

“Her şey yolunda mı?”

“Kızımın tipik hareketi. Her zaman telesekreterini kontrol edemeyecek kadar meşguldür ve söylemediği şeyleri söylediğini iddia eder. Anlaşılan ben gitmeden önceki pazar günü Christophe’un okulda Noel piyesi varmış. Bana daha önce bildirseydi uçuşumu ona göre ayarlar, bir hafta önce giderdim.”

Onun öfkелendiğini görebiliyordum. “Üzgünüm. Christophe bu yüzden hayal kırıklığına uğrar mı?”

Elini havada sallayıp gülümsedi. “Ah, hayır. Torunumu tanıdığım kadarıyla bence sorun etmeyecektir. Geçen gün bana bir e-posta gönderdi ve ne zaman gideceğimi biliyor. Sorun Caroline’la ilgili. Her zaman öyledir.”

“Ah, bazen zor olabiliyor mu?”

Worth başıyla onayladı. “Hem de çok. Sanırım Claire’e hoşuma gideceğinden daha çok benziyor. Beni yanlış anlama. O benim kızım ve onu çok seviyorum... ama evet, bazen gerçekten zor olabiliyor. Korkarım bunun ceremesini Roland çekiyor ama ara sıra bana da yansıyor.”

Acaba Worth, Claire’le evliyken onun *ceremesini* çekiyor muydu diye merak ettim.

“Tamam, ondan bu kadar bahsetmek yeter,” dedi, kalkmadan önce kahvemi tazelemek için demliğe uzandı. “Gezinle ilgili seninle konuşmak istediğim bir şey daha var. Hemen dönerim.”

Onun eve girişini izledim ve kızına karşı bu ufak öfke gösterisinde kesinlikle haklı olduğunu fark ettim ama bu, neşeli ve mutlu olmanın dışında gösterdiği ilk duyguydu ve aklıma Andrew’nun sık sık moral bozukluğunu göstermesini getirdi. Komik, biriyle sürekli yaşayınca belki ona bağışıklı hale geliyordunuz ama Andrew’nun nöbetlerinin nahoşluğunu hatırlayınca Claire ve Caroline’ın yanlarında Worth gibi bir adama sahip olmakla ne kadar şanslı olduklarını fark ettim; yine de muhtemelen onun kıymetini bilmemişlerdi.

Avluya geri gelip düşüncelerimi bölerek, “İşte, başlıyoruz,” dedi.

Üzerine bir ceptelefonu koyduğu masaya baktım ve sonra başımı kaldırıp sorgulayarak ona baktım.

Gülerek, “Bu, uluslararası bir ceptelefonu,” dedi. “Paris’teyken bunu yanına almanı istiyorum. İçindeki dakikalarla falan ilgili endişelenmene gerek yok. Hepsi ayarlandı.”

“Ne? Neden bana bir ceptelefonu veriyorsun?”

“Çünkü,” dedi ve bana ilişkimizin arkadaşlıktan bir kerte ileriye gittiğini düşündüren bir ifadeyle baktı. “Ben burada ve sen orada olduğun bir hafta boyunca seninle konuşabilmek istiyorum. Seni özleyeceğim. Çok.”

Uzanıp iki elimi birden tuttu, önünde beni ayağa kaldırdı ve yakışıklı yüzünden birkaç santim ileride durdum.

“Senden hoşlanıyorum, Marin,” diye fısıldayıp dudaklarını benimkilerin üzerine koydu. Önce hafifçe ve kışkırtarak... Ve uzun süredir bir daha böyle hissedeceğimi düşünmüyordum. Nefessiz, heyecan verici bir arzuydu. Elleriyle yüzümü kavradığında öpüşü derinleşti, daha tutkulu bir hal aldı ve ben de kendimi *akışına* bıraktım.

Birbirimizden uzaklaştığımızda ikimiz de nefessiz halde birbirimizin gözünün içine bakıyorduk. Nefesimi bıraktım ve başımı yukarı aşağı salladım. “Ben de senden hoşlanıyorum, Worth... ve yollarımızın kesiştiğine çok memnunum.”

Ertesi hafta boyunca iki şey öğrendim. Worthington Slater öpüşme konusunda uzmandı ve annemle Chloe, benim için en iyisinin ne olduğunu muhtemelen benden daha iyi biliyorlardı.

Worth'ü yün dükkânında çalışırken gördüm ve aramızda bir şeyin veya duygularımızın değişmediğini görmek içimi rahatlattı. Gençliğimde randevuya çıktığım yıllardan hatırlıyordum, bir ilişki yeni bir yöne döndüğünde tuhaf ve rahatsız hissettirebiliyordu ama Worth'le her şey çok doğru hissediliyordu.

Annemin yanına taşındığımdan beri ilk kez kendi evim ol- saydı diye düşünüyordum. Onu *kendi* mutfağıma davet etmek, hoş bir yemek pişirmek ve akşamı baş başa geçirmek hoş olur- du. Maybelle'in anma töreni üç gün sonraydı ve Victoria geçen gün gelmişti. Saat üçte evi görmek üzere plan yapmıştık.

Bilgisayardan başımı kaldırırken Chloe'nin "Çok heyecanlanıyor olmalısın," dediğini duydum. "Pazartesiden bir hafta sonra Paris'e gidiyor olacaksın."

Kollarımı başımın üstünde gerdirdim ve başımı salladım. İnternet siparişleriyle ilgilenerек bir saatten uzun süredir

bilgisayarın başında oturuyordum ve omuzlarının tutulduğunu hissediyordum. Ayağa kalkıp tekrar gerindim.

“Epey heyecanlıyım ama bugün öğleden sonra Maybelle’in evini göreceğim için de heyecanlıyım.”

Chloe kargo kolisindeki son yünü de çıkardı ve raftaki yerine koydu. “Tanrım, özel bir indirimle Noel’e kadar orada kalabilirdin, değil mi?”

“Sanırım bu mümkündü ama Bella ve oğlanlar geleceği için galiba annemin evinden kımıldamayacağım, tatili geçireceğim ve muhtemelen bir sonraki hafta da taşınacağım. Eğer evi satın alırsam.”

Chloe güldü. “Kiminle dalga geçiyorsun? O evden insanı bıktırarak kadar bahsettiğine bakılırsa... bence o ev senin için biçilmiş kaftan.”

İkimiz de başımızı çevirip içeriye giren Berkley’i gördük, yanında da teyzesi Stella Baldwin vardı.

“Selam, Stella,” dedim. Adaya tekrar hoş geldin. Burada olduğunu bilmiyordum.”

“Dün geldim. Şükran Günü sonrasına kadar kalmayı planlıyorum.”

“Harika, o tatlı Yorki, Addi’yi de yanında getirdin mi?”

Stella gülüp başını salladı. “Ah, evet. Onsuz fazla uzağa gitmem. Şu an Faraway’de şekerleme yapıyor.”

Stella’nın Atlanta’dan buraya gelmesinin bir sebebinin de bir yıl önce Doyle’la tanışmış olması olduğunu bildiğim için, “Peki, Doyle nasıl?” diye sordum.

“Ah, çok iyi. Bu akşam Berkley ve beni Blue Desert’te yemeğe götürecek.” Kemerli geçide doğru yürüdü. “Ah, bu harike görünüyor, Marin. İğne oyası dükkânı ne zaman açılıyor?”

“Şey, Noel’den önce olmalıydı ama ufak bir pürüzle karşılaştık, bu yüzden yeni yılın ilk gününden sonraya kaldı.”

Stella diğ er odayı görmeye çalışarak başını salladı. “M kemm l olacak. şimdiden çok iyi görünüyor. Peki, adını ne koyacaksın?”

Adını koymak mı? Bunu hiç düşünmemiştim. “Tanrım, sanırım bunun sadece y n dükkânının bir uzantısı olacağını düşünmüştüm.”

“Hayır, hayır. Oranın kendi adı olmalı. Bilirsin, sana özel ve anlamlı bir şey. Tıpkı Sydney’nin y n dükkânına Spinning Forward adını verip Monica’nın Yarning Together olarak yeniden adlandırması gibi.”

Chloe, “O haklı,” dedi. “Duvarın hemen diğ er tarafında olsa da orası ayrı bir dükkân olacak.”

“Hımm, doğru,” diye hemfikir oldum.

“Tuscaloosa’da hoş bir dükkâna giderim. Y n ve iğne oyası dükkânlarının birleşimi olan bir yer. Her şeyden m kemm l bir se kileri var, dükkân sahibi ve müşterileri de çok sıcakkanlılar. Dükkânın adı Serendipity Needleworks*.”

“Serendipity,” diye tekrarladım. “Bunu çok sevdim.”

Berkley, “Ah, ben de,” dedi. “Bu kelimeyi hep sevmişimdir çünkü aramadığın bir zamanda şanslı buluşlarla karşılaşmak anlamına gelir.”

Onun iğne oyası dükkânından bahsettiğini biliyordum, ama Worth’  düşünmekten kendimi alamadım. Kesinlikle onu arıyor değildim ve yine de hayatıma girmişti.

“O halde dükkânımın adı Serendipity Needleworks,” dedim ve diğ er    kadın el çırparken güldüm.

Saat   ten biraz önce Güvenli Liman’a gittim. Golf arabamı evin yan tarafındaki çakıllı yola çektim, kızböcekleri

* İngilizcede “Mutlu Tesadüf iğne işleri” anlamına gelir. ( .n.)

kıyıda yine dönüp dalış yaparken suya vuran güneş ışığını bir süre seyrederek oturdum ve bu evi satın almamın belki de şans eseri karşıma çıktığını düşündüm.

Ben kapıyı çalınca Victoria açtı ve beni kucaklayarak karşıladı. Açık plan oturma odasını ve mutfağı işaret ederek “İçeri gel,” dedi.

Gözüm hemen kırmızı cihazlara gitti. Worth haklıydı. Garip görünüyorlardı ama aynı zamanda Maybelle’den ve onun antika tarzından bir hava estiriyorlardı.

“Daha önce buraya geldin, değil mi?” diye sordu.

“Evet ama ergenliğimden beri hiç gelmedim.”

Victoria güldü. “Maybelle’i tanıdığım kadarıyla muhtemelen pek bir şey değişmemiştir. Pekâlâ, burası oturma odası.”

Denizin engelsiz bir manzarasını sunan Fransız kapıları ile geniş odayı dikkatle inceledim. “Benim kendi mobilyalarım var,” dedim. “Sen, Maybelle’inkileri almayı düşünüyor musun?”

“Hayır. Flora’yla planlamalar yaptık ve gayrimenkul satışı ayarlayıp eşyaları benim için satışa çıkaracak ama hoşuna giden bir şey varsa söyle yeter. Onu da satış fiyatının içinde tutarım.”

Peşinden mutfağa gittim. “Dolaplarla tezgâhın iki odayı birbirinden ayırışı hoşuma gitti ama yine de, eğer mutfakta yemek yapıyorsan oturma odasını görebiliyorsun.”

“Evet, ben burada kalırken bu özellik hoşuma gidiyordu. Mutfakta meşgulken de Sam’e göz kulak olabiliyordum.”

Etrafıma baktım. “O nerede? Seninle birlikte gelmedi mi?”

“Ah, evet, o da burada ama şu an Clarissa’nın evinde. Monica ona birkaç saatliğine bakmayı önerdi. Hadi, yatak odaları ve banyo bu tarafta,” dedi ve peşinden evin arka tarafına gittim.

“Burası Maybelle’in yatak odasıydı,” dedim eşikten geçerek. “Burada bana Copa Girl olarak giydiği bütün kostümlerini gösterdiğini hatırlıyorum.” Odanın ortasını güzel, maun bir çift kişilik yatak kaplıyordu, iki duvarda da aynı ağaçtan yazı masası ve gardirop yer alıyordu.

Victoria, “Doğru,” dedi. “Burası da yatak odasına bağlı olan ana banyo.”

Peşinden gidip odanın içinden geçilen banyoya girince modern yenilemelere şaşırdım. Bir köşeye jakuzi küveti konmuştu, yanında da duşluk, tuvalet ve çift makyaj masası vardı.

Mahremiyet sağlayan ama örtmek gerekmeyen, içeriye bol ışık girmesine izin veren yüksek pencereleri fark ederek, “Burası muhteşem bir banyo,” dedim.

“Öyle. Maybelle buraya daha birkaç yıl önce tadilat yaptırmıştı. O küvette uzanmaya bayılıyorum.”

Kendimi aynısını yaparken görebiliyordum ve belki yalnız olmazdım.

Zihnim daha fazla uzaklaşmadan Victoria’nın, “Ve diğer yatak odasıyla banyo da bu tarafta,” dediğini duydum.

Koridorun sonunda kendi banyosu olan bir başka büyük yatak odası vardı. Bunun jakuzisinin olmamasına rağmen duşla birleşik harika bir ayaklı küveti vardı. Bu konuk odası Bella ve oğlanlar ziyarete geldiklerinde mükemmel olurdu. Mutfağa geri gittik ve kararımı verdiğimi biliyordum.

“Bunu istiyorum,” dedim. Bu evi alacağım.”

“Gerçekten mi? Ama daha dışarıyı bile görmedin.” Victoria Fransız kapılarına doğru işaret etti. “Dışarıda harika bir avlu var ve tuğlalı patika doğruca su kenarına iniyor.”

Ona, “Buraya göz atmaya geldim,” dedim. “Mülkün dışına zaten baktım. Hadi fiyattan bahsedelim çünkü ben, Güvenli Liman’ın yeni bir sahibi var, derim.”

Birlikte bütün finansal detayların üzerinden geçtikten sonra, ki hepsi akla yatkındı, Victoria bana sarıldı. “Buranın yeni sahibi sen olacağın için çok mutluyum ve eminim, Maybelle de çok sevinirdi. Tanrım, nakit parayla satın alacağına inanamıyorum.”

Başımı salladım. “Evet, bence bu ev benim kaderimde var ve Gainesville’deki evimi sattığım için bunu rahatlıkla alabilirim.” Annemin seçimim hakkındaki gönülsüzlüğünü hatırladım ama artık anlaşma yapıldığına göre farklı düşünceğini umuyordum.

“Tamam, o halde avukatım... şey, Maybelle’in avukatının seninkiyle irtibata geçmesini sağlayacağım. Önümüzdeki hafta New York’a dönmenden önce belgelerin bana düşen kısmını imzalarım ve Flora da kısa sürede eşyaları satar, dolayısıyla taşınabilmen için ev boşaltılmış olur.”

“Kulağa iyi geliyor. Ah, eğer sen almak istemediğine eminsen Maybelle’in yatak odası takımının kalmasını istiyorum. Onu konuk odasına koyacağım ve Maybelle’e ait bir şeylerin hâlâ burada olmasını istiyorum. Bunun için fazladan ödeme yaparım.”

“Bu hoş olur ve kesinlikle ödeme yapamazsın. Satış fiyatı konusunda oldukça cömert davrandın. Yatak odası takımı fiyata dahil olacak. Ve işte,” dedi, bir halkaya takılı bir takım anahtarı bana uzatarak. “İki kapının da anahtarları burada. Tebrikler, Marin. Güvenli Liman’ın sahibi olmana bir adım kaldı.”

Beni kendine çekip sarıldı ve gözlerimin nemden buğulandığını hissettim. Evet, çok zor bir yıl olmuştu ama belki artık gelgitin geri döndüğüne dair içimde bir his vardı ve kendimi ilerlemeye hazır hissediyordum.

Ertesi sabah uyandığımda zihnimdeki en baskın düşünce yılın sonunda ev sahibi olacağım gerçeğiydi. Evet, daha önce kendi evim olmuştu ama o, Andrew’yla ortaklıktı. Bu sefer tapunun üzerinde sadece benim adım olacaktı. Kariyer sahibi birçok bekâr kadının bunu başarmış olduğunun farkındaydım ama benim için bu büyük bir şeydi. Özellikle bir zamanlar ülkemizde evli kadınların kendi mülklerinin sahibi olma hakkından mahrum edildiklerini düşününce.

Gülümsedim ve Maybelle’i düşündüm. O da Güvenli Liman’ı kendisi satın almıştı ve orada elli yıldan fazla bir süre uzun ve mutlu bir hayat yaşamıştı. Bu sabah da çoğumuz bir araya gelip onu takdirle anacak ve onurlandıracaktık.

Gözlerim başucumdaki saate gitti ve çoktan yedi olduğunu gördüm. Sabahlığımı giyerken odama kadar gelen kahve kokusunu alabiliyordum.

Ben mutfığa girdiğimde annem masaya oturmuş, başını gazeteye eğmişti.

Kahve makinesine doğru giderken, “Günaydın,” dedim.

“Günaydın, Marin. İyi uyudun mu?”

“Uyudum. Bugün nasılsın? Maybelle’in anma törenine hazır mısın?”

“Evet, onu uğurlamaya hazırım.” Kahve fincanını tekrar doldurmak için yerinden kalktı. “Onu etrafta görmeyi kesinlikle özledim.”

“Evet, Maybelle’in kendine has bir karakteri vardı. Söylemek istediklerini bir kâğıda yazdın mı?”

Annem başıyla onayladı. “Evet, okuyacaklarım hazır. Victoria’nın da konuşma yapacağını biliyorum ama başka kim var, bilmiyorum.”

Victoria’yı benim Güvenli Liman’ı satın aldığımı kimseye söylememesi için uyarmamıştım ve annemin bunu bir başkasından duymasını istemiyordum. Derin bir nefes alıp masada yanına oturdum.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedim ve kaşlarını kaldırarak bana baktığını gördüm. “İlk öğrenenin sen olmanı istiyorum... resmileşti, Maybelle’in evini satın alıyorum.”

Başını salladı. “Bunu yapabileceğini tahmin ettim. Şey... orada mutlu olmanı dilerim, Marin.”

Bir süre bekledikten sonra, “Peki, benim için mutlu musun?” diye sordum ve fark ettim ki elli altı yaşına rağmen annemin onayını istiyordum.

Annem uzanıp elimi okşadı. “Elbette mutluyum, Marin. O evi almaya epey kararlı görünüyordun.”

“Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor musun?”

“Ben öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum.”

“Şey, belki bu kelimelerle değil ama...” Öyle hissettiğine dair kesin işaretler vardı, bir de apaçık bir heves yoksunluğu.

Kahvesinin son yudumunu aldı, fincanını evyeye koydu

ve, “Gidip duş alacağım,” dedi. “Saat on birden hemen önce çıkmaya hazır olur musun?”

Annem mutfaktan çıkarken, “Evet,” dedim.

Ceptelefonum çaldığında ikinci fincanımı daha yeni doldurmuştum. Arayanın kim olduğuna baktım ve gülümsedim. Worth. “Günaydın,” dedim.

“Umarım çok erken aramamışımdır ama Güvenli Liman’ın yeni sahibi olup olmadığını öğrenmek istedim.”

Güldüm. Annem çok ilgilenmiyor olabilirdi ama Worth heyecanımı fazlasıyla paylaşıyordu. “Aslında, evet, yleyim. Eve açık oldum ve benim için kusursuz olacağını düşünüyorum.”

“Bu harika. Sence ne zaman taşınabilirsin? Pazartesi günü Paris’e gidişini engellemeyecek, değil mi?”

“Hayır, hiç engellemeyecek. Tüm belgeleri dönünce imzalayacağım, ayrıca Victoria geçen akşam Maybelle’in avukatına belgeleri fakslattı, dolayısıyla işleri avukatlar halledecek. Eve Noel’den sonraki hafta taşınabileceğim.”

“Bu harika. Senin adına sevindim.”

Sesine bakılırsa gerçekten sevindiği belli oluyordu. “Hey, dinle. Aklıma bir fikir geldi. Yarın ğleden sonra işin yoksa belki benimle birlikte eve gelmek istersin. Victoria bana anahtarları verdi ve evi baştan sona bir de ben incelemek isterim. Ayrıca bir erkeğin bakış açısına da ihtiyacım olabilir.”

Worth hattın diğer ucundan kıkırdayıp, “şey, bunu iltifat olarak alacağım ve evet, seninle gelmeyi çok isterim,” dedi. “Saat on birdeki anma töreninde görüşürüz ve buluşma saatine o zaman karar veririz.”

Telefonu kapattım ve yüzümden bir tebessüm geçtiğini hissettim. Bu adam’ın sadece varlığının bile bana kendimi iyi hissettirdiğine hiç şüphe yoktu.

Annemle ikimiz, Maybelle'in evine saat on birden hemen önce vardık. Arabadansa golf arabasını almakla iyi etmiştik. Küçük toprak yolun park alanı kısıtlıydı ve büyük bir kısmı çoktan dolmuştu. Arabayı küçük bir çimliğe sığdırdım ve eve doğru yürüdük.

Avluya katlanan sandalyeler yerleştirilmişti ve insanlar etrafta gruplar oluşturmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Victoria'nın tahta bir podyumun arkasında durmuş Saxton'la konuşmakta olduğunu gördük. Biz yaklaşırken döndü, ikimizi de kendine çekip sımsıkı kucakladı.

“Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Daha önce hiç anma töreni düzenlememiştim ve Saxton yardım etmeseydi ne yapardım, bilmiyorum.”

Saxton gülümsedi ve elimizdeki üstü örtülü kâselere doğru başını salladı. “Öğle yemeğine katkınız için teşekkürler. Onları buraya getirebilirsiniz,” dedi ve sandalyelerin arkasında hazırlanmış bir masayı işaret etti. “Flora ve Maude onları ne yapacaklarını bilirler.”

Köftelerimizi ve makarna salatamızı kadınlara uzattık.

Kâseleri, üzeri sandviçlerle, güveçlerle, salatalarla ve tatlılarla çabucak dolan masaya yerleştiren Maude, “Çok teşekkürler,” dedi.

Flora, “Maybelle için epeyce insan toplandı,” dedi. “Bu, Maybelle'in hoşuna giderdi.”

Etrafıma bakınıp başımı salladım.

Annem sandalyelere doğru yürüyerek, “Oturacak bir yer bulalım, dedi.

Worth'ün evin yan tarafında dolaştığını gördüm ve se-

lamlamak için elimi salladım. “Worth de geldi. Üç kişilik yere ihtiyacımız olacak.”

Worth yüzünde tebessümle, “Selam,” dedi. “Siz hanımlarla oturmamın sakıncası var mı?”

Annem, “Bu çok hoş olur,” dedi. “Şuradaki sırada yan yana üç boş sandalye var.”

Annemin peşinden gittik ve ben ikisinin arasına oturdum.

Worth, “Dışarıda yapılacak anma töreni için güzel bir sabah,” dedi.

Başım la onayladım. “Öyle.” Anneme bir göz atınca yüzünde düşünceli bir ifadeyle avlunun ötesinde, suyun yakınındaki alana baktığını gördüm. Bir dostuna veda etmenin kolay olmayabileceğinden emindim.

Saat on biri biraz geçte Victoria podyuma yaklaştı ve yerlerinde oturan kalabalık konuşmayı kesti.

Victoria, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bugün buraya Maybelle Brewster’ı anmaya ve onurlandırmaya geldiğiniz için teşekkürler. Maybelle Brewster’ı küçüklüğümden beri tanırdım ve o benim vaftiz annemdi. Ne yazık ki ben on yaşındayken annemle aralarındaki bir anlaşmazlık yüzünden geçen yıla kadar Maybelle’le olan irtibatımı kaybettim. Annem vefat ettikten sonra Maybelle’le iletişim kurdum ve o da kollarını açarak beni hayatına tekrar aldı ama Maybelle böyle bir insandı. Yargılamazdı. Şanslıyım ki oğlum Sam, geçtiğimiz yıl onunla vakit geçirebildi. Maybelle birlikte zaman geçirmekten zevk duyulacak biriydi. Onunla ilgili en sevdiğim anım daima, beni Eloise karakteriyle tanıştırdığı ve Plaza Otel’deki Palm Court’a öğleden sonra çaya götürdüğü yıla dair olacak. Onu çok özleyeceğim” –Victoria bir mendille gözlerini kurulamak için duraksadı– “ama onun bir

parçası her zaman benimle olacak. Bugün pek çoğunuzun buraya gelmesi onu çok memnun ederdi çünkü bildiğiniz gibi o, insanların bir araya gelmesini çok severdi.”

Kalabalıktan bir gülüşme yükseldi ve annemin yüzünden bir tebessümün geçtiğini gördüm.

Victoria, “Ve şimdi de,” diye devam etti, “içinizden bazıları da onunla olan anılarını paylaşmak istiyor. Dora?”

Annemin podyuma gidişini, Victoria’yla sarılmalarını ve boğazını temizleyişini izledim.

“Maybelle’le olan arkadaşlığım elli yıl geriye gidiyor, neredeyse adaya taşındığı ve Cedar Key’i ikinci yuvası haline getirdiği güne. Altmışlarda buraya ilk geldiğinde çoğumuz onunla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Maybelle buraya New York şehrinin parlak ışıklarından geldi ve hepimizin sonradan keşfettiği üzere o ışıklar Copa Girl olarak sahne aldığı anda bir süreliğine gerçek anlamda Maybelle’in üzerinde parlamıştı. Bir keresinde bana, o dans grubunun bir parçası olmanın, o egzotik kostümlerle ve patronların gösterdiği ilgiyle gerçekten de heyecan verici olduğunu anlatmıştı ama gerçek benliğinin sadece Cedar Key’e gelince ortaya çıktığını itiraf etmişti. Öldüğü güne kadar, yıllar içinde kaybolup giden giyim tarzıyla gurur duyardı. Hiçbirimizin onun İkinci Cadde’de 1950’lerin moda dergilerinden fırlamış gibi – şapkası, eldivenleri, çantası ve gece ayakkabılarıyla tam bir takım olarak– dolaştığını unutacağımızı sanmıyorum. Onun çok farklı stili ve uçuk doğası adama fazladan hoş bir tat katıyordu. Maybelle böyle biriydi ve onda bundan çok daha fazlası vardı. Benim için iyi ve sadık bir dosttu. Hayat dersini anlamama yardım ettiği zamanlar oldu, bu yüzden yollarımız kesiştiği için çok şanslıyım. Hayattan aldığı zevk,

yanında bulunan herkese bulaşırdı ve ölümünde çok özle-
necek.”

Annemin podyumdan inip yanıma gelirken gözlerini bir mendille kurulayışını izledim. Uzanıp elini tuttum, hafifçe sıktım ve, “Bu, Maybelle için çok hoş bir övgüydü,” dedim.

Diğerleri de ayağa kalkıp Maybelle’le ilgili dokunaklı veya nükteli anılarını paylaşıırken sessizce oturduk. Herkesin konuşması bitince Victoria podyuma doğru ilerledi.

“Bu sabah geldiğiniz için hepimize tekrar teşekkür ederim. Bol bol yemeğimiz var, bu yüzden lütfen kendinize öğle yemeği servisi alın. Konuk defterini imzalamayı ve diğer masada duran fotoğraf albümlerine göz atmayı unutmayın. Maybelle’in Copa Girl olarak en sevdiği fotoğrafını alıp anı kartları bastırdım, onlardan da bir tane hatıra saklamak üzere aldığınızdan emin olun.”

Kalabalık masalara doğru ilerlerken Worth’le ikimiz ayağa kalktık.

“Çok hoş bir anma töreni,” dedi. “Keşke Maybelle’i daha yakından tanıma şansım olsaydı.

“Öyleydi,” dedim ve annemin hâlâ oturmakta olduğunu fark ettim. “İyi misin?” diye sordum.

Yavaşça ayağa kalkarken başını salladı. “Sadece biraz başım ağrıyor. Eve dönsen sorun olur mu, Marin?”

Endişelendim. Bu, anneme göre bir davranış değildi. “İyi olduğundan emin misin?”

Koluma hafifçe vurdu. “Evet, evet. İyiyim. Sadece pek aç değilim ve eve gitmek istiyorum. Golf arabasını alsam sorun olur mu? Worth, giderken Marin’i eve bırakabilir misin?”

“Elbette yaparım,” dedi Worth.

Bu kesinlikle anneme göre değildi ve bana huzursuz his-

settiriyordu. “Seninle geliyorum. Burada kalmak zorunda değilim.”

Annem, “Hayır, hayır,” diye beni rahatlatmaya çalıştı. “Gerçekten. İyiyim. Sadece biraz yorgunum. Sen kal.” Yanağımı öpmek için uzandı ve veda etmek için Victoria’nın yanına gitti.

Worth, “İyi olacak,” dedi. “Sanırım bugünkü son veda ona biraz fazla duygusal geldi.”

Başımı salladım. “Olabilir. Sen öğle yemeğine kalacak mısın?”

Elini belimin alt tarafına koyup beni masalara doğru yönlendirerek, “Kesinlikle, ayrıca o fotoğraf albümlerine bakmayı çok isterim,” dedi.

Yemeğimizi yerken ve fotoğraflara bakarken diğerleriyle sohbet ettim. Yaklaşık bir saat sonra veda etmek için Victoria’yı buldum.

“İrtibatta kalacağım,” dedi. “Ama evle ilgili evrak işleri tamamlanınca avukatlar bizimle irtibata geçerler. Umarım burada çok mutlu olursun, Marin. Güvenli Liman’ın yeni sahibi sen olduğun için çok mutluyum. Annene sevgilerimi ilet. Umarım kısa zamanda kendini daha iyi hisseder.”

Ona, “Teşekkürler,” dedim ve Worth’ün Saxton’ın yanında onunla konuşmakta olduğunu gördüm.

Neredeyse içgüdüsel olarak bakışımı yakaladı, Saxton’a son birkaç şey söyleyip yanından ayrıldı ve bana doğru geldi.

“Her şey tamam mı?”

“Evet. Eve gidip annemin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Andrew Meydanı’na giden kısa yolda ona, “Yarın öğleden sonra benimle eve bakmaya gelmeyi hâlâ istiyor musun?” diye sordum.

“Kesinlikle.” Elini dizime koymak için uzandı. “Bunu dört gözle bekliyorum.”

Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. “İyi. Seninle iki civarında orada buluşuruz.”

Antreye girdiğimde Oliver ağzında bir topla kuyruk sallayarak beni karşıladı.

Başının üstünü okşadım. “Şimdi olmaz, oğlum,” dedim ve oturma odasına yöneldim.

Annem ayaklarını sallanan koltuğa uzatmış, başını geriye yaslamış, gözleri kapalı halde sandalyesinde oturuyordu. Bir anlığına içimi korku kapladı.

“Anne?” dedim ve annem kıpırdamayınca korkum paniğe dönüştü. “Anne?” diye bağırdım.

Başı benden yana dönerken gözleri bir anda kocaman açıldı.

“Ah... Marin. İçim geçmiş olmalı,” dedi oturduğu yerde dikleşirken.

“İyi misin?” Ona doğru ilerledim ve Maybelle’in hatıra kartının kucığında durduğunu fark ettim.

“Evet, iyiyim. Endişelenmene gerek yok. Dün gece pek de iyi uyuyamadım.”

Başımı salladım. “Bugünkü anma törenini düşünmekten mi?”

“Evet, kısmen öyle.” Derin bir iç çekti. “Ama sanırım bir şeyi seninle paylaşmanın zamanı geldi. Dinlemeni istediğim bir hikâyem var. Belki ikimize birer fincan çay yaparsın önce.”

İçim merakla dolarken, “Elbette,” dedim. “Ben çayı hazırlarken Oliver’ı dışarıya salayım.”

Mutfağa girdim, Oliver için Fransız kapılarını açtım ve çaydanlığa su doldurdum. *Bu da neyin nesi böyle*, diye düşündüm. Annem hastaydı ve bana söylememiş miydi? Hayır, bana bunun bir *hikâye* olduğunu söylemişti. Dolaptaki fincanlara uzanıp içlerine birer bitki çayı poşeti koyarken gülümsedim. Ben küçükken annem bana hep hikâyeler anlatırdı. Harika bir hikâye anlatıcısıydı. Dizlerinin üstünde mutfak zeminini elleriyle yıkardı ve bana, “Şimdi, kuruyuncaya kadar yerlere basmak yok, Marin,” derdi. İşte o zaman bir masal anlatması için yalvarırdım. Kendi çocukluğuna, Cedar Key’de büyüdüğü zamana geri gidip büyürken başından geçenleri bana anlatırken mutfaktan küçük oturma odasına çıkarılmış sandalyelerde yan yana otururduk. Bende en büyük etkiyi yaratan, büyükannemin teyzem Sybile’a hamile olduğu dönemle ilgili olandı. Sıcak ve nemli bir gündü ve büyükannem sahildeki City Park’taydı. Çok iyi bir yüzücü olmamakla beraber kıyıya çok yaklaşmış olmalıydı, hamileliği yüzünden çok ağır olduğu için düşmüş ve çırpınmaya başlamıştı. İriyarı ve güçlü kuvvetli, bir güreşçinin vücuduna sahip bir adam olan Bay Russell suya koşmuş, bir koluyla annemi kavramış ve onu güvenle dışarıya çıkarmıştı. Teyzemin adı bu yüzden Sybile olmuştu. Bu, Bay Russel’in

karısının adıyla, *e* ile yazılıyordu ve teşekkür olarak teyze-me verilmişti.

Çaydanlığın ıslığı beni düşüncelerimden kopardı. Fincanlara su doldurdum, Oliver'ı tekrar içeriye aldım, oturma odasında anneme katıldım.

Elimdeki fincanı annemin yanındaki masaya bırakırken bana, "Teşekkür ederim," dedi.

Karşısındaki kanepeye oturup bekledim.

Bir süre sonra annem, "Öncelikle," dedi, "Maybelle'in evini aldığın için çok mutlu olduğumu bilmeni isterim. Biraz çekingen göründüğümü ve pek hevesli değilmiş gibi davrandığımı biliyorum ama bunun o evi almanla veya oraya taşınacak olmanla bir ilgisi yoktu. Korkarım bunların hepsi *beni* endişelendiren bir şeyle ilgili."

Onu mu? Şimdi gerçekten dikkatimi çekmişti.

"Sana anlatmak üzere olduğum şeyi kimse bilmiyor. Anlatmamın bir amacı yok gibi görünüyordu, ama şimdi... bunu seninle paylaşmamın zamanının geldiğini hissediyorum çünkü... şey, birkaç nedenden ötürü öyle hissediyorum işte." Devam etmeden önce çayından bir yudum aldı. "Senin tüm hikâyeyi anlaman için ta en baştan başlamam gerekiyor. Yıllar önce benim gibi bu adada büyüyen, Annalou Carter adında bir arkadaşım vardı."

"Annalou mu?" diye sordum. Fiona, Polly, Raylene ve annemin beraber büyüdüğü diğer bütün kadınları tanıyordum ama Annalou adında birini hiç duymamıştım. "O kim? Onun adından daha önce hiç bahsetmemiştin. Şimdi nerede?"

Annem elini havaya kaldırırken başını iki yana salladı. "Hayır, sana ondan şimdiye kadar hiç bahsetmedim. Bırak da hikâyemi anlatayım."

Tıpkı çocukken de yaptığım gibi hikâye anlatılırken çok fazla soru sorunca dudaklarımı sımsıkı kapattım, kanepeye sırtım yaslı oturdum ve annemin devam etmesine izin verdim.

“Annalou’yu kendimi bildiğim ilk günlerden tanırdım. Birinci sınıfa beraber başlamıştık ve ikimizin de başka arkadaşlarımız olmasına rağmen biz *en iyi* arkadaştık. Aynı oyunları, aynı kitapları, okuldan sonra aynı şeyleri yapmayı severdik. Biz üçüncü sınıftayken Annalou’nun babası öldü. O da benim babam gibi bir balıkçıydı. Bay Carter, elindeki balıkları satmak için Jacksonville’e gidiyordu ve yolda ölümcül bir trafik kazası geçirdi. Hayattayken bile aile maddi açıdan zor zamanlar yaşıyordu ama öldüğü zaman Bayan Carter ve Annalou için hayatta kalmak neredeyse tam anlamıyla imkânsız hale geldi.”

Bir yudum çay aldım, hikâyenin sonunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mutlu sonu olmadığını çoktan anlamıştım.

“Bayan Carter sağda solda işler buluyordu ama işler her yerde zordu. Savaş yıllarıydı ve para çok azdı. Ada halkı onlara yiyecek ve giysi bağışında bulunarak ellerinden geldiğince yardım ediyordu ama onlar da zor durumdaydılar. Yaklaşık bir yıl sonra adaya Alabama’dan bir adam geldi: John Paulson. Bayan Carter onunla çıkmaya başladı ve birkaç ay sonra evlendiler. Adam bir balıkçıydı, dolayısıyla çalıştığı zamanlarda fazladan biraz paraları oluyordu ama Bay Paulson aynı zamanda çok da içiyordu. Annalou ve annesinin evine taşındı, Maybelle Brewster’in altmışlarda satın aldığı eve... Güvenli Liman’a.”

“Aman Tanrım,” dedim kanepede öne doğru eğilerek. “*Benim* satın alacağım ev mi?”

Annem başını salladı. “Orası asla mutlu bir ev değildi. Adam, Annalou ve annesini taciz ederdi. Annalou etrafta dolaşırken yüzünde ve kollarında, adamın sarhoşluk öfkесinin sonucu olan morluklar olurdu. On üç veya on dört yaşımıza geldiğimizde Annalou evden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdı, akşam yemeğini yiyip gece kalmak üzere bize gelirdi.”

“Kimse bir şey yapmadı mı, onu polise bildirmek falan gibi?”

“Ah, evet, birçok kez ama polisler eve geldiklerinde Annalou’nun annesi, kocasının kendisini taciz ettiğini inkâr ediyordu. Ondan şikâyetçi olmuyordu. Bir düşün, Marin, nereye gidebilirdi ki? Tek başına zaten idare edemiyordu, yani çıkmaz sokaktaydı. Eğitimi yoktu, bir işe yeteneği de yoktu. O zamanlar kadınların bu türden ne çok şeye katlandığı hakkında hiç fikrin yok. Çok az seçenekleri vardı.”

Başımı iki yana salladım. Acınası halde hüzün vericiydi. Berkley’nin ev içi şiddete maruz kalan bir başka kadın olan annesini düşündüm fakat en azından o, Berkley’nin babasıyla evli değildi. Onun uzaklaşıp Berkley’yi tek başına büyütecek gücü vardı ama aynı zamanda kolejde okumuşluğu ve kendisine yardım eden bir annesi vardı.

“Yani o evden o yüzden mi bu kadar nefret ediyorsun? Annalou’nun üvey babasının anılarını canlandırdığı için mi?”

“Evet, sebep kısmen bu ama hikâyeye henüz bitmedi. Bize birer fincan daha çay yapar mısın?” diye sordu, ayağa kalıp yatak odasına gitmeden önce. “Bir şey getirmem gerekiyor.”

Çaylarımızı alıp geri geldiğimizde annemin kucığında küçük, tahta bir sandık olduğunu gördüm.

Fincanından bir yudum aldıktan sonra hikâyeyi anlatma-

ya devam etti. “Lise boyunca Annalou’yla arkadaşlığımız devam etti. O evde yaşamaktan mutlu olmadığını biliyordum. Daha gençken sanırım annesinin üvey babasını terk edeceğini, onu evden kovacağını, onları korumak için bir şey yapacağını ve yaşam tarzlarını değiştireceğini umuyordu ama annesi bunu asla yapmadı. Böylece Annalou mezun oluncaya kadar gün saymaya başladı. O evden ayrılıp hayatını bir düzene sokmaya kararlıydı; annesi bunu yapmamış olsa da. Lisedeyken daktilo kullanmayı öğrendi ve Jacksonville veya Tampa’ya gidip sekreter olarak bir iş bulmayı umuyordu. Beraber gidebileceğimizi, oda arkadaşları olarak aynı odayı paylaşabileceğimizi söylerdi.”

Annem duraksadı, kucağındaki sandığı okşayarak iç geçirdi.

“Ama öyle olmadı mı?” diye sordum.

Annem başını iki yana salladı. “Hayır, öyle olmadı. Mezuniyetimizden sonraki yaz bir gün akşam yemeğinden sonra evimize geldi. Üzgün olduğunu ve annesiyle üvey babası arasında yeni bir öfke patlaması olduğunu anlamıştım. Benimle evin dışında konuşması gerektiğini söyledi. Biz de arka taraftaki iskeleyle yürüdük ve ayaklarımızı kenardan sarkıtıp oturduk, Annalou bana yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Benden istemek hoşuna gitmiyordu ama kime gideceğini de bilmiyordu.”

Annem tekrar duraksadı ve hikâyesini paylaşmanın onun için zor olduğunu anladım fakat bir nedenden dolayı kendini buna mecbur hissediyordu.

“İşte o zaman bana hamile olduğunu söyledi. Yaklaşık sekiz haftadır. Annalou birkaç çocukla çıkmıştı ama ciddi bir erkek arkadaşı yoktu, o yüzden haberi beni şoke etmişti.

Ayrıca 1953'te evlilik dışı hamile kalan kızlara hızlı veya ucuz kız gözüyle bakılıyordu. Oğlanlarla flört ederler, kışkırtıcı giysiler giyerlerdi ama Annalou bunun tam tersiydi. Sıcakkanlı ama sessizdi ve o zamanlar *iyi kız* diye tabir ettiklerimizdendi.

Yavaşça, "Peki, ne oldu?" diye sordum.

Annem boğazını temizledi. "Annalou'nun benden istediği yardım mı? Benden onunla beraber gidip kürtaj olmasına yardım etmemi istedi. O zamanlar hepimiz çok masumduk –sanırım bu isteği beni hamileliğinden daha çok şaşırtmıştı. Dolayısıyla onu ikna etmeye çalıştım. Ona annesine anlatmasını, bundan bebeğin gerçek babasının sorumlu tutulacağını, onunla evlenmeye zorlanamayacağını söyledim. Kürtajın yasal olmadığını, merdiven altı bir kürtajcının güvenli olmayacağını anlattım ama o, bana Tampa'da saygın ve bu durumdaki kızlara yardım etmek için kürtajı gizli yapan bir doktor tanıdığını söyledi. Prosedür onun ofisinde, bir hemşirenin eşliğinde, hijyenik şartlarda yapılacaktı. Ben yine de aklım yettiğince onun fikrini değiştirmeye çalıştım ama o kararlıydı. O akşam yanımdan ayrılırken" –annem gözlerindeki yaşı kurulamak için duraksadı– "bana, 'Emin misin, Dora? Benimle gelmeyeceğinden emin misin? Sana gerçekten ihtiyacım var,' dedi ve ben onu yargıladığım için, kararının yanlış olduğunu düşündüğüm için, daha anlamaya başlamadan bile anladığımı düşündüğüm için ve henüz çok genç olduğum için... ona, 'Hayır, Annalou,' dedim. 'Bunu birlikte çözeceğiz ama bunu yapmana izin veremem ve seninle gelemem.' Eğilip bana sarıldı, yanağımdan öptü ve gitti. Bu, Annalou'yu son görüşümdü."

Annalou'nun tek başına gittiğini, kürtaj yaptırdığını ve

komplikasyonlar yüzünden öldüğünü düşündüm ama hikâye böyle bitmiyordu.

Annem gözyaşlarını sildi ve başını iki yana salladı. “Hayır, kürtaj yaptırmadı. Ertesi gün bütün kasaba Annalou Carter’ın cesedinin evlerinin arka tarafında deniz kenarında, başında bir kurşun yarası ve elinde bir silahla bulunduğunu öğrenince şok olmuştu.”

Elim yüzüme gitti ve nefesimi tuttuğumu duydum. “Aman Tanrım! İntihar mı etmiş?”

Annem başını salladı. “Resmi raporda öyle yazıyor.”

“Adli tıp veya herhangi biri onun hamile olduğundan bahsetti mi?”

“Hayır. Eğer biliyorlardıysa bu bilgi hiç açığa verilmedi. Annalou’yla beraber öldü.”

Annemin elini sıkmak için uzandım. “Korkunç derecede üzücü. Evlenmemiş bir anne olmanın onu ne kadar aşağılayacağını düşünmüş olmalı ki kendi canına kıymış.”

Annemin yüzünden derin bir hüznün geçtiğini gördüm. “Sebeup bu değildi,” dedi tahta sandığı açıp yılar içinde sararmış bir zarfı alırken. “Bunu okumalısın. Bunu Annalou öldükten bir gün sonra postadan aldım.”

Zarfa uzandım ve mektubu içinden dikkatle çıkardım. Tükenmezkalemle değil, stiloyla yazılmış bir mektuptu ve küçük, düzenli elyazısı bütün kâğıdı kaplıyordu. Anneme bir göz atıp okumaya başladım.

Benim canım Doram,

Her şeyden önce, lütfen kendini suçlama. Senden böyle bir iyilik istemeye hakkım yoktu. Ben sadece başka kime gideceğimi bilmiyordum. Sen benim son umudumdun ama bil-

meni isterim ki durumum görüldüğü gibi değildi. Hamileliğim aşk sonucu değildi ve bir erkek arkadaşım yoktu. Tam aksine, bana üvey babam tecavüz etti. Bunun benim suçum olmadığını kalben biliyorum. O bir şeytan ve korkunç bir adam ama aynı zamanda biliyorum ki böyle şiddetli ve korkunç bir davranışın sonucuna da katlanamayacağım. Başka seçeneğim yok ve en azından artık huzur bulacağı. Senin de öyle olmanı istiyorum, benim canım arkadaşım. Lütfen ricamı geri çevirdiğin için seni affettiğimi bil. Seni seviyorum, Dora ve her zaman yanında olacağım.

Annalou imzasının şu anda yüzümden akmakta olan göz yaşlarımdan bulanıklaştığını gördüm ve başımı iki yana salladım. Annemin hissetmiş olması gereken suçluluk duygusunu anlamamanın yanına bile yaklaşmamıştım. Hayatın tüm gerçekliğiyle yüz yüze kalmış on sekiz yaşında bir genç kız.

Mektubu zarfına koydum ve yanında diz çökmek üzere ayağa kalkarken anneme uzattım, iki elini ellerimin içine aldım. “Çok üzgünüm. Böyle bir şeye katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

“Bu bir hayat dersiydi, Marin. Ah, kolay olduğunu söylemiyorum. Suçluluk duygusundan kurtulmam yıllar sürdü ama öğrendiklerim hayatımın geri kalanını baştan sona etkiledi. Neler olduğunu hiç anlamadığım halde Annalou için en iyisinin ne olduğunu *bildiğimi* zannettiğim için suçun çoğunu üzerimde hissettim. Onu yargılamak bana düşmezdi, ama bunu yapmıştım. O zamanlar şimdiki gibi değildi, Marin. Bugün artık kadınların seçenekleri var ve bunlar yasal seçenekler. Zavallı Annalou’nun 1953’te böyle bir seçeneği yoktu. Kürtajı hoş gördüğümü söylemiyorum ama her ka-

dının kendi seçimlerini yapmaya hakkı olduğunu kuvvetle desteklediğimi söylüyorum.”

Başımı salladım ve ne demeye çalıştığını anlamaya başladım. “Bu sadece o evle ilgili değil, değil mi? Bana bunları anlatıyorsun ki affediciliğin ne demek olduğunu daha iyi anlayayım, değil mi? Andrew’yu ve bana Fiona’dan bahsetmeyişini affedebileyim diye.”

“Bazı insanların eğer yapabilseler zamanda geri gidip olayları ve onların sonuçlarını değiştirmek istedikleri anlar vardır. Benim oldu ve sanırım Andrew’nun da vardı. Bu, beraber yaşaması çok zor olan bir şey.” Annem elimi sıktı. “Fiona’yla ilgili herhangi bir karar vermeden önce sadece seçiminden emin olmanı istiyorum. Bu seçimi yargılayıcılık veya öfkeyle değil, tamamen anlayarak yapmanı istiyorum.”

Tekrar başımı salladım ve derin bir iç çektim. “Teşekkür ederim. Tüm bunları benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim.

Ertesi gün öğleden sonra Güvenli Liman'a, Worth'ün gelmesi gerekenden on beş dakika önce gittim. Anahtarı deliğine sokmadan önce avluda durup denize baktım. Annalou'nun hikâyesi oldukça acıklıydı ve son çare olarak kendi hayatına son vermeyi seçmek zorunda kalması beni üzüyordu ama o şiddetin ve Annalou'nun ölümünün bu mülkte olduğunu bilmeme rağmen evi satın alma fikrimden caymamıştım. Bilakis, belki de burada yaşamının kaderimde yazılı olduğuna daha fazla ikna olmuşum.

Kapının kilidini açıp mutfığa girdim. Parlak kırmızı cihazlar beni gülümsetti. İçindeki enerjinin içime işlemesine izin vererek her bir odaya girdim ve Victoria'yla beraber olduğum o öğleden sonra olduğu gibi kendimi iyi hissettim. Sanki tam olarak ait olduğum yerdeydim.

Çakıllı yoldaki gıcırtyı duydum ve pencereden bakınca Worth'ün arabasını park ettiğini gördüm, ardından da arabasından inişini izledim. Direkt kapıya gelmektense denize doğru bakarak bir süre durdu. Bu adam, anın tadını çıkarma-

yı biliyordu. Gün içinde körlemesine koşturmaktansa hayatındaki iyi şeylerin tadını çıkarmak için ağırdan alıyordu. Ondan hoşlanıyordum. Ondan çok hoşlanıyordum. Kapıya yönelmeden önce arabanın arka tarafına uzanıp bir şey aldığını gördüm.

Kapıyı çalmasını beklemeden çekip açtım, yüzümdeki kocaman tebessüm onunkiyle aynıydı.

“Selam,” dedim. “Güvenli Liman’a hoş geldin.”

Beni şaşırtarak kollarına çekti ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra, “Güvenli Liman’ın yeni sahibini tebrik ederim,” dedi. Bir poşeti havaya kaldırarak, “Belki kutlarınız diye düşündüm,” dedi ve poşetten bir şişe şampanya çıkarışını izledim.

Güldüm. “Tanrım, bunu hak ettiğimden henüz emin değilim. Satış resmi olarak tamamlanmadı.”

“Yeterince yakın. Buralarda bardak var mı?”

Dolap kapaklarından birini açtım ve en üst raftaki şampanya kadehlerini gördüm. İşi Maybelle’e bırak. “Hemen şurada, eğer sen uzanıp alabilirsen.”

Ben bardakları durularken Worth şişenin tıpasını ustaca hareketlerle açtı, sonra amber rengi kabarcıklı sıvıyı iki kadehe doldurdu.

Kadehini benimkiyle tokuşturmak üzere havaya kaldırarak, “Güvenli Liman’da geçireceğin uzun ve mutlu yılların şerefine, Marin,” dedi.

Bir yudum almadan önce, “Teşekkür ederim,” dedim. “Ah, bu çok leziz.”

Yüzünden bir tebessüm geçti. “Beğenmene sevindim. Piper Heidsieck, en sevdiğimdir.”

“Birkaç yıldır burada bulunmadığın için sana evi gezdirmeme izin ver.”

Evi gezdirdikten sonra oturma odasına geri geldik ve ben kanepeye otururken Worth de bana katıldı.

“Maybelle’in mobilyalarını tutacak mısın?” diye sordu.

“Sadece ana yatak odası takımını, ki onu da konuk yatak odasına koyacağım. Victoria, önümüzdeki iki hafta içinde mobilyaların satışını ayarlayacak. Sanırım Noel’den sonraki haftaya kadar taşınmam için her şey hazır olacak, dolayısıyla bir nakliyeciyile irtibat kurup depodan eşyalarımı aldıracağım.”

“Kulağa iyi geliyor. Annen bugün nasıl hissediyor? Umarım daha iyidir.”

Şampanyamdan bir yudum daha alıp başımı salladım. “Evet, daha iyi.” Derin bir nefes bıraktım. “Bu evi satın almamda neden gönülsüz olduğumu öğrendim,” dedim ve Annalou’nun hikâyesini başka kimseyle paylaşmayacağımı bilmeme rağmen Worth’le paylaşma ihtiyacı hissettim.

“Bunun evin kendisiyle veya benim evden taşınmamla hiç ilgisi yokmuş aslında. Korkarım daha fazlasıymış. Çok acıklı bir hikâye ve ne yazık ki annem uzun yıllar boyunca büyük bir suçluluk duygusuyla yaşamış.” Hikâyeyi en başından anlatmaya başladım ve bitirdiğimde Worth başını iki yana salladı.

“İkisi için de çok acıklı bir hikâye. Annalou’nun annesiyle üvey babasına ne olmuş?”

“Annemin anlattığına göre Annalou öldükten sonraki bir hafta içinde John Paulson ortadan kaybolmuş. Adadan gitmiş ve söylentilere göre Alabama’ya dönmüş. Annesi birkaç ay burada kaldıktan sonra Güney Karolina’ya, kız kardeşiyle beraber yaşamaya gitmiş.”

“Ve bu ev öylece boş mu kalmış?”

“Doğru. İkisi de ölünceye kadar, sonra da satışa çıkarılmış. O zaman da Maybelle satın almış.”

“Maybelle gibi birinin burada yaşaması büyük bir değişiklik olmuş. Eminim ki eve mutluluk ve kahkaha getirmiştir. Yani bu evde olanları öğrenmek seni rahatsız etmedi mi?”

“Hayır, hiç de değil. Bana aptal diyebilirsin ama içimde buraya ait olduğuma ve bu evin kaderimde olduğuna dair çok güçlü bir his var.”

Worth elime uzanıp avucunun içinde tuttu. “Hiç de aptallık değil. Bence bazı yerlerin bizi bir tür çağırma yöntemi var. Bunun nasıl olduğunu anlayamam ama doğru olduğuna inanıyorum.”

Elimi tutması öylesine, basit bir hareketti, yine de çok samimi hissettiriyordu. Sanki bunu doğrulamak istercesine Worth elimi dudaklarına götürdü ve üstüne bir öpücük kondu. Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzünden bir tebessümün geçtiğini gördüm.

“Ayrıca bazı insanların da bizi kendine çekme yöntemi olduğunu düşünüyorum,” dedi. Elimdeki şampanya kadehini alarak masaya bıraktı ve yaklaşıp dudaklarını benimkilerin üstüne koydu. Tıpkı önceki öpüşü gibi bu da önce nazik, arayışlı olarak başladı, sonra daha derin ve tutkulu bir hal aldı. Birbirimizden ayrıldığımızda yüzünü boynuma gömdü ve derin bir iç çekti.

“Bana kendimi iyi hissettiriyorsun,” diye fısıldadı.

Cevap vermeye fırsatım olmadan ceptelefonu çaldı. Kimin aradığına baktı, bana şaşkın bir bakış attı ve, “Üzgünüm. Caroline,” dedi.

Başımı sallayıp kendi nefesimi bıraktım, arkama yaslandım ve onun kızıyla olan konuşmasını dinledim.

“Evet, Caroline. Aldım. Geçen hafta kargoyla gönderdim.”

Biraz duraksadıktan sonra, “Güven bana, haftanın sonundan önce orada olacaktır,” dedi. “Zamanından çok önce.”

Bir diğer duraksama. “Tamam. Yakında görüşürüz. Ben de seni seviyorum.”

Belli ki Caroline yeni bir potansiyel sorun yaratmıştı ama Worth’ün sözlerinin tınısı –*ben de seni seviyorum*– içimin derinliklerindeki bir tele dokunmuştu.

Telefonunu kapattı ve şarabından bir yudum aldı. “Kusura bakma. Caroline’m çok sevdiği güneye has bir çeşni var. Elbette bunu Paris’te bulmak çok zor, bu yüzden benden giderken on kavanoz götürmemi istedi. Uçarken yanımda on kavanozu taşıyacak halim yok, bu yüzden ben de kargoyla yolladım.”

Evet, Worthington Slater kesinlikle iyi bir babaydı. “O da eline geçmeyeceğinden mi endişe ediyor?”

“Evet ama onları öncelikli havayoluyla gönderdim, bu yüzden ben vardıktan sonraki gece yapılacak olan akşam yemeği partisinde orada olacaktır. Pekâlâ... yarınki uçuşun için her şey hazır mı?”

“Hazır. Sadece son anda toplanacak birkaç şey kaldı. Yine de kendimi sürekli çimdiklemem gerekiyor. Gerçekten gidiyor olduğuma hâlâ inanamıyorum.”

Worth kahkahayla güldü. “Ah, kesinlikle gidiyorsun. Bu arada... sana yarın havaalanına nasıl gideceğini soracaktım. Aslında bunu daha önce soracaktım, ama aklımdan çıkmış. Seni götürmeyi çok isterim.”

Üstüme bir hayal kırıklığının çöktüğünü hissettim. Beni Gainesville’e götürenin Worth olmasını çok isterdim. “Ah... şey... ee... Chloe beni götüreceğini söyledi ama...” Duraksadım çünkü çok zorlayan biri gibi görünmek istemiyordum.

Worth tekrar elime uzandı, eğildi, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve, “Neden onu arayıp seni götürmek zorunda olmadığını söylemiyorsun?” dedi. “Orada seni uğurlayan kişi ben olmak isterim.”

Yüzümün gülümsediğini hissettim. Onun planını çok daha fazla sevmiştim. “Anlaştık.”

“İyi,” dedi, şampanya şişesine uzandı ve kadehlerimizi tazeledi. “Yani annenin sana Annalou’yla ilgili hikâyeyi anlatmasının nedeni evle ilgili öyle hissetmesinin asıl sebebini öğrenmeni istemesi miydi?”

“Şey, kısmen öyle,” dedim. “Diğer kısmıysa aslında Andrew ve Fiona’yla ve affedicilikle ilgiliydi. Sanırım Andrew’nun yaptıklarının suçunu Fiona’ya yüklememi istemiyor ama aynı zamanda ilerleyebilmem için Andrew’yu affetmeyi öğrenmem gerektiğini düşünüyor.”

Worth bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Peki, bunu yapabilir misin?” diye sordu.

Omuz silktim. “Henüz emin değilim. En kötüsü ne, biliyor musun? Onun ölmüş olması. Ona bunun, neden Bianca’yla bir ilişkiye girdiğinin *sebebini* soramayacağım.”

“Marin, o hâlâ burada olsaydı bile bu soruya asla cevap veremeyebilirdi. Belki bir cevabı bile yoktu. Sadece bunu yaptı. Bizim bir zayıflık anında yaptığımız şeylerden biri ve yine de bunun geri dönüşü yok.”

Beni, acaba bunu ilk elden tecrübe etti mi diye düşünmeye sevk etti ama aynı zamanda annemin bana hayatımızda geri dönüp değiştirmek istediğimiz anlar olduğunu söylediğini de hatırladım. Belki Bianca’yla birlikte olduğu an, Andrew’nun değiştirmek istediği andı.

Başımı salladım. “Hımm. Haklı olabilirsin.”

Pazartesi sabahı gözlerimi açınca hayatımın geri kalanını muhtemelen etkileyecek olan bir yolculuğun eşiğinde olduğumu hemen hatırladım. Nihayet Paris’e tekrar gidecek olmam beni fazlasıyla heyecanlandırırsa da bunun sadece bir yolculuktan fazlası olduğunu hissediyordum. Öbür tarafa döndüm, saate bir göz attım ve neredeyse yedi olduğunu gördüm.

Annemin mutfak masasına çoktan kurulduğunu görünce şaşırdım, önünde de dumanı tüten bir fincan kahve vardı.

Kahve makinesine doğru giderken, “Erken mi kalktın?” dedim. “İyi uyudun mu?”

“Aslında çok iyi uyudum. Sanırım sadece sen ve bugünkü yolculuğun konusunda heyecanlıyım.”

Gülümsedim ve masada yanma oturdum. “Biliyorum. Bunu gerçekten başardığıma –gerçekleştirdiğime inanmak zor.”

“Paris’e gezin harika olacak. Belli bir planın var mı?”

“Pek yok. Yıllar önce beğendiğim birkaç müzeyi yine zi-

yaret edeceğim, biraz Noel alışverişi yapacağım ve Paris'i içime sindireceğim."

Annem başını salladı. "Her anından zevk alacağına hiç kuşum yok ve umarım eve kendini tazelenmiş ve yenilenmiş hissederek dönersin."

Bunu söylemedi ama içimde, eve döndüğümde Fiona'yla ilgili bir karar vermiş olacağımı umduğuna dair bir his vardı.

"Worth seni saat kaçta alacak?"

"Onda. Atlanta uçağım saat on iki buçukta kalkıyor ve Paris uçuşundan önce de yaklaşık dört saatlik bir bekleme sürem olacak."

Bir gece önce Chloe'yi arayışımı ve Worth'ün bugün beni havaalanına bırakmayı teklif ettiğini söyleyişimi düşündüm. Bundan çok memnun olmuş ve bana takılmıştı. "Bir bakalım," demişti, "ben veya çok yakışıklı bir adam, bu arada sana karşı ilgi duyuyor olduğu da kesin? Tanrım, yakışıklı adamın kazandığını söyledim." Chloe'nin belki de Worth'ün bana gösterdiği ilgi konusunda haklı olabileceği düşüncesi beni gülümsetmişti ve kendimi iyi hissettiriyordu.

Annem fırından bir şey almak için yerinden kalktı. "Bu sabah yaptığım yabanmersinli kekler var. Biraz soğur soğumaz kahvenin yanında birer tane yiyebiliriz."

Fırından gelen harika koku mutfağı doldurdu ve bir anlığına perşembe gününün Şükran Günü oluşu ve burada olmayışım yüzünden bir hasret duygusu hissettim ama bu hissi bir kenara ittim, zira perşembe günü Paris'te ne yapıyor olursam olayım, ait olduğum yerde olacağımı biliyordum.

Annem, "Bir fikrim var," dedi. "Ama önce sana sorup ne düşündüğünü görmem lazım."

"Nedir?"

“Şey, perşembe günü sen Paris’te olacaksın... ve bildiğim kadarıyla Worth’ün burada bir ailesi yok... ben de acaba diyordum, onu da Sydney’lerde yemeğe davet etsem senin için sorun olur mu? Sydney’le konuştum ve Noah’yla ikisinin Worth’ü ağrlamaktan çok memnun olacaklarını söyledi.”

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim –Worth’ün tatilini nerede geçireceğini. “Ah, bence bu harika bir fikir. Ayrıca onu düşünmen büyük bir incelik. Kesinlikle. Bu sabah beni almaya geldiğinde onu davet edebilirsin.”

“İyi. Şükran Günü’nü yalnız geçiriyor olacağını düşünmek korkunç olurdu.”

Ben burada olmasam bile Worth’ün tatilini ailemle beraber geçiriyor olduğunu bilmek kendimi iyi hissettirmişti.

Biraz daha kahve ve kekten sonra duşa girdim. Saat ondan biraz önce kayıtlı bagajımın fermuarını kapatıyordum. Aynaya bakarak kıyafetimin uçuşlarım için hem rahat hem de pratik olduğuna karar verdim. Siyah pantolon, gri kaşmir kazak, siyah yün ceket, bej rengi alpaka yünü atkı ve havaalanında onca yürüyüş için siyah deri mokasenler. Yanıma alacağım çantamda ihtiyacım olan her şeyin tamam olduğundan emin olmak için Namaste çantamın içine bir kez daha göz attım. Pasaport. Gülümsedim ve yıllar geçtikçe öylece kalmasına izin vermeyip sürekli yenilediğim için kendimi sessizce övdüm. Örgüm, e-kitap okuyucum, iPad’im, gözlüklerim, cüzdanım, makyaj malzemelerim ve birkaç diğer şey. Her şey tamamdı. Derin bir nefes bıraktım, odama bakındım, tekerlekli valizimin sapını kavradım ve oturma odasına yöneldim.

Birkaç dakika sonra, tam zamanında Worth kapının zilini çaldı.

İçeriye adım atıp yanağıma bir öpücük kondururken, “Günaydın,” dedi. “Şoförün hazır.”

Annemin arkamdan, “Çok dakiksin,” dediğini duydum.

“Şey, kızımızın bu akşam Paris’e incek o uçağı kaçırma-
sına izin veremeyiz,” dedi.

Kızımız mı? Bu kelimenin tınısı hoşuma gitmişti.

Annem, “Her şeyin hazır mı?” diye sordu. “Avroların, pasaportun, eve giden yol tarifi?”

Kıkırdadım. Yaz kampına giden on yaşındaki çocuk gibi hissetmişim. “Aldım. Beni ilk gün idare etmeye yetecek kadar avrom var. Worth bana Notre Dame yakınında dolar bozdurabileceğim güzel bir yer tarif etti ve iki kez kontrol ettim. Her şeyim hazır.”

Annem, “Tamam o zaman,” deyip beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. “Ah, Worth, Seni Sydney ve Noah’ların evinde Şükran Günü yemeğine davet etmek istiyordum. Sydney daveti sana iletmemi istedi. Eğer başka bir planın yoksa.”

Worth’ün yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Hayır, yok. Teşekkür ederim, bunun için minnettarım.”

“Güzel. Sydney saat iki civarında olduğunu söyledi.”

“Seni alıp oraya kadar eşlik etmeme ne dersin? Saat iki-
den biraz önce?”

Şimdi annemin yüzü bir tebessümle aydınlanıyordu. “Bu harika olur,” dedi.

“O zaman görüşürüz,” dedi Worth, bavuluma uzandı ve arabaya yöneldi.

Annem bana bir daha sarılıp yanağıma öptü. “İyi yolculuklar, Marin. İyi uçuşlar ve harika zaman geçirmeni diliyorum.”

“Öyle yapacağım, yarın eve yerleştikten sonra seni ararım.”

Yolcu koltuğuna geçip Worth'e baktım. "Gainesville Havaalanı, lütfen."

Garaj yolundan yola geri geri çıktı ve gülümsedi. "Havaalanı olsun."

Worth kaldırırma çekti, arabadan indi, bavulumu indirip, "Arabayı park edip seninle içeride buluşurum," dedi.

Ben daha bir şey diyemeden arabayı küçük park alanına sürdü. Atlanta uçağımın kalkmasını beklerken yanımda kalmayı planladığını fark etmemiştim ama böyle yapmayı seçmesi beni mutlu etmişti.

Küçük terminale girdim ve gülümsedim. Bölgesel havaalanını seviyordum. Bir yerle ilintili uçuş yapabilecek kadar büyük, güvenlikte veya biniş kapısında uzun kuyruklardan kaçınabilecek kadar küçüktüler. Omzumda Worth'ün elini hissettim.

"Uçağın kalkıncaya kadar bir saatten fazla vaktin var. Neden gidip *check-in* yaptırmıyorsun, sonra da birer kahve alırsınız."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, bilet gişesine doğru giderken.

Kahvelerimizi aldıktan sonra küçük bir masaya yöneldik.

"El çantamı Charles de Gaulle'e kadar kaydettirebildim."

"Ah, bu iyi. Atlanta'ya vardığında bir kargaşa yaşamamı istemem."

"Doğru. Orada güvenliği geçtikten sonra akşam yemeği yiyecek bir yer bulurum."

"Bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Elbette."

"Yemek yiyip kapıya geldiğinde beni arar mısınız?"

“Tamam,” dedim ve masanın karşısından elime uzandığını hissettim.

“Seni özleyeceğim. Yün dükkânında çalışırken seni orada görememek tuhaf gelecek.”

Haklı olduğunu fark ettim. Belki sadece iki ay önce tanışmıştık ama beraber çok fazla zaman geçirmiştik ve bu zamanın büyük bir kısmı kaliteli zamandı –gerçekten birbirimizi tanımaya ayrılmış zamandı.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim yavaşça.

Sanki seyahatime suçluluk yüklediğini hissetmiş gibi elimi sıkarak, “Ama bir düşün, yarından itibaren sadece bir hafta sonra orada sana katılacağım,” dedi. “En... Işıklar Şehri’nde.”

Acaba dünyanın en *romantik* şehrinde mi diyecekti?

Başımı sallayıp gülümsedim. “Doğru, ayrıca orada bana katılmanı dört gözle bekliyor olacağım.”

“Öyle umarım.”

Daha anlamadan uçağa binme ve yolculuğumun ilk ayağına başlama vaktim gelmişti.

Güvenliğe yönelmeden önce Worth beni kalabalığın içinden geçirdi. Kollarını bana doladı ve yüzümü avucunun içine aldı. Gözlerimin içine bakarak, “İyi bir uçuş geçir, Marin,” dedi. “Sen farkına bile varmadan, bir hafta içinde yanında olacağım.” Sonra beni masumiyetten uzak bir öpücükle uğurladı. Bu öpücük arkasının da geleceğini vaat ediyordu.

Sıraya girdim, biraz ilerledim ve Worth’e son kez el sallamak için döndüm. Gülümsedi ve son derece seksi bulduğum, içimde bir şey kıpırdatan, başka hiçbir erkeğin bana yapmadığı bir şey yaptı. Parmaklarım dudaklarına götürdü, elini bana doğru uzatıp bana bir öpücük attı.

Hartsfield Havaalanı'na inince tramvaya binip uluslararası terminale gittim ve bekleme salonunda boş bir kabin görünce kendime bir bardak kırmızı şarap ısmarladım. Garson kız şarabımı getirdikten sonra derin bir iç geçirip Worth'ü ve ayrılırkenki öpüşümüzü düşündüm. O öpüşme kesinlikle arkadaşlıktan fazlasını gösteriyordu ve bu da benim onun arkadaşlığından *fazlasını* isteyip istemediğimi sorgulamama yol açıyordu. Kısa bir anlığına Andrew'yla ilgili küçük bir suçluluk duygusu hissettim ama sonra annemin anlattığı hikâyeyi ve yıllar boyu taşıdığı suçluluğu hatırladım. Anladım ki kendime karşı dürüst olursam, o halde evet –Worth'le arkadaşlığın çok ötesine geçmeyi kesinlikle istediğimden emindim. Tebessüm ettim ve elimi dudaklarımda, az önce Worth'ün dudaklarının bulunduğu noktaya götürdüm. Bir kez daha iç geçirip şarabımdan bir yudum aldıktan sonra kapılara yönelmeden önceki boş vakti geçirmek için çantamdan örgümü çıkardım. Kapıya uçağa binme saatinden yaklaşık yarım saat kadar önce ulaştım ve Worth'ü arayabilmek için gözlerden uzak bir koltuk buldum. İkinci çalışında telefona cevap verdi.

“Selam,” dedi. “Sanırım birazdan uçağa bineceksin?”

“Aynen, sanırım heyecan seviyem gittikçe artıyor.”

Hattın diğer ucundan gelen kahkahasını duydum. “İyi. Bu arada, az önce Madam Leroux ile konuştum, yarın sana evin anahtarını vermek için bekliyor olacak. Havanın soğuk olacağı yönünde tahmin yapıldığını, yaklaşık dört derece civarında olacağını, bu yüzden RER’den inince blazer ceketini mutlaka giymeni söyledi. Oradan bir taksiye bineceksin, değil mi? Yol sadece on üç dakikalık yürüme mesafesinde ama yağmur yağma ihtimali var ve elinde bagajın olacak.”

Endişeleniyor olması beni gülümsetti. “Evet, RER, sonra da Port Royal’dan rue des Lyonnais’e taksi ve daireye yerleştikten sonra da bana bahsettiğin, rue Broca’daki Franprix’e gidip depolamak üzere biraz yiyecek alacağım.”

“Harika. Uçuş sersemliğini atlatmak için en azından saat altıya kadar uyanık kalmaya çalış. Çarşamba sabahı uyandığında Paris saatine alışmış olacaksın.”

Başımı sallayıp yine gülümsedim. “Tamam. Öyle yapacağım.”

Bir duraksama oldu, ardından, “Tamam,” dedi. “İyi uçuşlar, bana bir iyilik yapar mısın?”

“Seni mi arayayım?”

Hattın öbür ucundan yine güldü. “Evet. Lütfen eve varınca beni ara. *Au revoir*.”

Aramayı sonlandırdım, telefonumu kapatıp çantama koydum.

Gerçekten çok şanslıydım çünkü yanımdaki koridor koltuğunu kimse ayırtmamıştı ve bu da bana biraz gerinme şansı veriyordu. Yaklaşık yirmi dakikadır havadaydık, emniyet

kemerinin takılı durması gerektiğini gösteren işaret sön- müştü ve uçuş görevlileri içecek servisi yapmaya başlıyordu. Ben şampanya siparişi verdim, koltuğumun sırtını biraz arkaya yatırdım ve kendimi gerçekten çimdiklemek istedim. Paris’e gidiyordum! Sadece bu da değil, bir hafta içinde son derece hoş ve yakışıklı bir adam da bana katılıyordu. Geçen bir yıl boyunca yaşadığım kalp sancısını, şoku ve hayal kırıklığını düşününce hepsi puslu birer anı gibi görünmeye başlıyordu. Sanki benim değil de bir başkasının başına gelmiş gibiydi ama öyle olmadığını biliyordum. Ben sadece ilerlememe, *kendi* hayatımı yaşamama izin veriyordum ve sonunda nereye varacağımı veya özellikle Fiona konusunda başıma neler geleceğini bilmememe rağmen, kalbimin sesini dinler ve doğru olduğuna inandığım şeyi yaparsam taşların yerine –tam da olmaları gereken yere– oturacağını biliyordum.

Uçuş görevlisi bana bir yastık ve battaniye vermeden önce koridor tarafındaki koltuğun tepsisine bir bardak şampanya bıraktı. “Teşekkürler,” dedim.

Kucağımdaki örgüye bir göz atarak, “Paris’e gezmeye mi, iş için mi gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, gezmeye. Sırf zevk için.”

Görevli güldü. “Ben de örgü severim. Bu harika bir şey. Kazak mı?”

Kazağın ön tarafını havaya kaldırıp başımla onayladım. “Bu, *Queensland Collection*’dan bir örnek ve Pima Lino yünü kullanılıyor.”

Görevli, pembenin, mercanın ve turkuvazın harika tonlarına hayran hayran bakarak, “Göz alıcı renkler,” dedi. “Paris’teyken yün dükkânlarınızı dolaşmalısınız.”

“Gerçekten mi? Ben bunu düşünmedim bile.”

“Ah, evet. Çok güzel şeyler var.” Gülerek “Paris’te konakladığımız zamanların en sevdiğim yanındır,” dedi. “Oraya gitmeye asla karşı koyamam. İsimlerini ve yerlerini sizin için yazarım.”

“Bu harika olur. Teşekkürler.”

Akşam yemeğimin yanında şampanyamı bitirdim ve savurganlık yapmaya karar verip yemeğin üstüne konyaklı kahve aldım. Akşam yemeği tepsisi önümden alınınca kendimi battaniyeme sardım, yastığımı düzelttim ve çantamdan e-kitap okuyucumu çıkardım. Kabin ışıkları, oturakların arkasındaki sinema monitörlerinin ve yolcu lambalarının ışıklarını belirginleştirecek şekilde kısıldı. Film izlemektense Leann Sweeney’nin okumaya birkaç gün önce başladığım keyifli gizem romanını okumaya devam etmeye karar verdim. Asla bir kedim olmamıştı ama romanlarda onlarla ilgili okumayı seviyordum. Sayfa bulanıklaşmaya ve gözlerimi açık tutamamaya başlayınca kadar kaç sayfa okuduğumu bilmiyordum. E-kitabımı kapattım, ışığımı söndürdüm, yastığıma gömüldüm ve kendimi uykuda savrulmaya bıraktım.

Sonraki hatırladığım ilk şey kabin ışıklarının yanmaya başladığıydı ve kahvaltı arabalarının koridorda ilerlemeye başladığını duyduğumdu. Saatile bir göz atınca yaklaşık üç saattir uyumakta olduğumu fark ettim. Gece yarısıydı ve uçuşun son iki saatiydi ama Amerika’dan altı saat geride olduğu için Paris’te saat sabahın altısıydı. Camdaki güneşliği kaldırdım ve penceremden dışarıyı karanlık olsa da uzaktaki parlak turuncu ve kırmızı gökyüzünü görebiliyordum. Şehir

üzerinde şafak söküyordu ve gülümsedim. Çok geçmeden orada olacaktım.

Ayçöreği ve yoğurt eşliğinde içtiğim meyve suyunun ve kahvenin tadını çıkardım. Bitirdikten sonra, inmeden önce biraz tazelenmek için tuvalete gittim.

Uçuş görevlisi yeniden yanıma geldi ve bana bir parça kâğıt uzattı. “İşte, buyurun. Bence bu yün dükkânlarını beğeneceksiniz.”

“Teşekkürler,” dedim ve kâğıdı çantama attım.

“Paris’e ilk gidişiniz mi?”

“Aslında, ikinci ama son gidişimden bu yana otuz yıldan uzun bir zaman geçti.”

Uçuş görevlisi gülümsedi. “Ah, bahse girerim çok az şeyin değiştiğini göreceksiniz. Paris’in güzel yanlarından biri de bu. Güzel zaman geçirmenizi dilerim.”

Uçağın koca gövdesi alçalmaya başlayınca çenemi avucuma yasladım ve camdan dışarıyı seyrettim. Hava artık tamamen aydınlanmıştı, dolayısıyla aşağıdaki büyük yeşil yamaları –belli ki Fransa’nın kırsal kesimiydi– görebiliyordum ve daha da alçalınca çiftlik evlerini ve küçük köyleri seçebilmeye başladım. Daha farkına bile varmadan, Charles de Gaulle’e yaklaştığımız için emniyet kemerlerimizi bağlamamız uyarısı yapıldı. Birkaç dakika sonra bir çarpma hissettirdim ve terminal kapısına giden çıkış yolundaydık.

Önce İngilizce, ardından Fransızca olarak, “Günaydın, bayanlar ve baylar. Paris’e hoş geldiniz,” dediklerini duydum.

Bir anda duygularım kabardı ve gözlerimin nemlendiğini hissettim. Aptal gibi hissederek silmek üzere elimi uzattım, derin bir nefes bıraktım ve kendimi çimdikledim. Ah! Evet, kesinlikle buradaydım. Bu bir rüya değildi.

Uçak kapıya yanaşır yanaşmaz insanlar ayağa kalkıp tepe bölmelerini açarak el çantalarını çıkarırken kabinde bir gürültü başladı. Benim el çantam yanımda olduğu için bölmeden alacak bir şeyim yoktu ama ayağa kalktım ve atkımı takmadan önce Worth'ün tavsiyesini hatırlayarak blazer ceketimi giydim.

Terminalde kalabalığı izleyip göçmen bürosuna gittim, nihayet pasaportumu kontrol eden, damgalayan ve Fransa'ya giriş iznini veren memurun yanına ulaştım. Şimdi de kalabalığın peşinden bagaj bölümüne gidiyordum. Şu ana kadar sezgilerimi dinleyip rahat yürüyüş ayakkabılarımı giymeyi seçtiğim için minnettardım. Bagaj teslim bandı henüz hareket etmeye başlamamıştı ama başladığında tek parça bagajımı alabileceğim güzel bir nokta buldum. On dakika sonra dışarıya bagajlar akmaya başladı ve benim gri Samsonte valizimin gelmesini fazla beklemem gerekmedi.

Gümrükten geçtikten sonra dışarıya çıkınca el sallayıp gülümseyen, kimileri de isim tabelası taşıyan bir başka kalabalıkla karşılaştım. Hemen ardından RER tabelalarını gördüm ve o tarafa yöneldim, yanıma manevra yapması kolay olan tekerlekli bavul almayı seçtiğim için oldukça memnundum.

RER B'yi buldum ve Port Royal'e giden araca binmek için platformda bekledim. Yaklaşık elli dakika sonra tren den indim ve eve gitmek için bir taksiye bindim. Kendimi Paris'te gördüklerim ve sesler tarafından fazla yüklenmiş gibi hissetmeye başlıyordum. RER yeraltında olmadığı zamanlarda boynumu pencereye doğru çeviriyor, yol üstündeki küçük taştan köy evlerini, ufak dükkânları ve yoldan kıvrılarak uzaklaşan ara sokakları görmeye çalışıyordum. Taksi beklerken kornalar çalındı, kamyonların frenleri cıyır-

dadı ve evden ayrıldığımdan beri ilk kez sessiz Cedar Key’i düşündüm ama kabul etmeliyim ki Paris sokaklarında bulunmayı hiçbir şeye değişmezdim.

Taksi şoförü rue des Lyonnais’den aşağıya sürdü, bir binanın önünde durdu, bagajdan bavulumu indirmek üzere arabadan indi ve bana gülümsedi.

Eliyle binayı göstererek, “*C’est ici,*” dedi.

Bana *geldik* dediğini anlamıştım ve şoförün Fransızca ifadesini kavrayabildiğim için kendimle gurur duydum.

Ona “*Merci. Au revoir,*” diyerek koca bir tebessüm daha kazanmadan önce avroyla ödeme yaptım.

Bavulumu ön kapıya doğru çektim, dijital şifreyi girdim ve kapı kilidinin klik sesiyle açıldığını duydum. İçeriye adım atınca dış kapıdan bir iç bahçeye, oradan da başka bir binaya girildiğini gördüm. Anahtarımı kullanarak içeriye girdim. Worth’ün evi iki basamak çıkınca sol taraftaydı. Bavulumu kapının önüne koydum ve anahtarımı almak için Madam Leroux’yla tanışmak üzere üst kata çıktım.

Ben daha çalar çalmaz kapı açıldı. Önümde kısa boylu, tombul bir kadın duruyordu. Yüz ifadesi hoştu ve seksenlerinin sonunda olduğu gerçeğini yalanlayan bir gençlik saçıyordu.

Kapıyı iyice açtı. “*Bienvenue*. İçeri gel, içeri gel. Sen Marin olmalısın.”

Tebessümüne karşılık verdim ve başımı salladım ama kollarındaki tüy yığını dikkatimi çekmişti. Fark ettiğim şeyin devasa bir kedi olduğuna aldırış etmeden aşırı kabartılmış sandalyelerden birine oturdu ve karşısındakini de bana işaret etti.

“İyi bir uçuştun, değil mi?”

“Çok iyiydi. Teşekkür ederim. Kediniz çok güzelmış,” dedim ve hemen bunun Maine rakun cinsi ve Chloe’nin teyzesi Maude’un sahip olduğuyla aynı cinsten olduğunu anladım. Lafitte, büyük bir kedi idi ama bu kedi muhtemelen skalanın birkaç kilo üzerindeydi.

Madam Leroux, kedinin başını okşadı ve kedi bir anda

mırıldanmaya ve cıvıdamaya başladı. Lafitte'in de miyavlamak yerine bu tatlı sesi çıkardığını hatırladım, ki Maine rakunları bu özellikleriyle de bilinirlerdi.

"Ah, bu benim Jacques'ım. Artık on yaşında ve benim en iyi dostum. Kedileri sever misin?" diye sordu.

Sanki sözleşmişçesine Jacques, Madam Leroux'nun kucağından benim kucağıma atladı. Kahkahayla güldüm ve kucağımdaki kedinin ağırlığını hissettim. Daha önce hiç kedim olmamıştı ama Jacques sayesinde kedileri sevdiğime çabucak ikna oluyordum. Büyük, kubbe şekilli başını çene-min altına sürterek beni kulaklarını okşamaya zorladı, ki bu yeni bir mırlamayı getirdi. "Kedileri çok severim," dedim. "Ve bu son derece nefes kesici bir kedi. Bu bir Maine rakun cinsi, değil mi?"

"Evet, yeğenim de kız kardeşim gibi bir yetiştirici. Jacques benim üçüncü Maine rakunum. Bunların cinsi harika."

"Öyle. Yaşadığım kasabadaki bir kadında da var." Jacques gri-beyazdı, tıpkı Lafitte gibi tüylü ve kocaman bir kuyruğu vardı ama Chloe bana birçok değişik renklerde olduklarını söylediğini hatırladım. "Adı Lafitte ve o da bununla aynı renkte."

"Ah, onun da mı bir *bleu*'sü* var?" dedi rengi söylerken, Fransızca bir aksan kullanarak. "O türler oldukça yakışıklı olurlar."

"Mavi mi? Ben bunun gri olduğunu sanıyordum."

Madam Leroux güldü. "Evet, gerçekten çelik grisi gibi görünürler ama kürklerine ışık vurunca mavinin tonları ortaya çıkar."

"Şey, Jacques gerçekten çok yakışıklı," dedim ve sanki

* Fransızcada "mavi" anlamına gelir. (ç.n.)

beni anlıyormuş gibi koca patilerini omuzlarıma koyup beni güldürerek göğsüme çörekledi.

“Yani, Worth’ün yakın bir arkadaşı mısın? O, çok hoş bir adam. Geldiğinde evle ilgili ufak tefek işlerime yardım eder. Gelecek hafta onu tekrar görmek beni mutlu edecek.”

Beni de, diye düşündüm ve, “Evet,” dedim, “dükkânımda biraz tadilat yapıyor, zaten öyle tanıştık.” İçimde arkadaşlıktan öteye geçeceğimize dair bir his olduğunu söylemeyi atladım.

Ben etrafımdaki iki odaya göz atarken Madam Leroux yerinden kalkıp yemek odasındaki masaya gitti. Odalarda rahat mobilyalarla, püsküllü abajur kenarlıklarıyla ve ağır maun takımlarıyla eski dünya hissiyatı uyandıran bir hava vardı.

Kapaklı plastik bir kâse ve Worth’ün evinin anahtarıyla geri döndü. “Anahtarın bende,” diye doğruladı. Sanırım yol yorgunusundur, bu yüzden seni beslemesi için biraz çorba yaptım.”

Jacques kucağımdan atlayarak ayağa kalkmama izin verdi. “Çok nazıksınız. Teşekkür ederim,” dedim ve Madam Leroux elindekileri bana vermeden önce eğilip iki yanağımdan öptü.

“Eminim Worth sana nereden alışveriş yapacağını söylemiştir. Yolun hemen aşağısında Franprix var; orada ekmek fırını, şarküteri, ne lazımsa bulabilirsin, ayrıca Mouffetard’ta harika bir açık pazar yeri var.”

“Evet, Worth bahsetti, çantamı boşaltınca bir süreliğine dışarı çıkacağım.”

“Bir şey daha, perşembe gününün... siz adına ne diyorsunuz? Şükran Günü olduğunu biliyorum. Sizin Amerikan

tatiliniz. O gün fırında tavuk yapacağım ve yeğenim Annette gelecek. Senin de bize katılmanı çok isterim.”

Bu daveti beni çok şaşırtmıştı ve bunda Worth’ün parmağı olup olmadığını merak ettim. “Bu çok hoşuma gider. Çok isterim. Teşekkür ederim.”

“İyi. Saat bir civarında, ayrıca bir şey lazım olursa kapımı tıklat, yeter. Ben hep evde olurum.”

Jacques’ı son bir kez okşadım, çorba kâsesiyle anahtarı aldım ve alt kata indim.

Anahtarı deliğine soktum, küçük koridora girdim ve so-lumdaki mutfağı gördüm, sağdaki oturma odasının bitişiğindedeydi. Kâseyi tezgâha bırakarak blazer ceketimi çıkardım ve taburenin arkasına bıraktım. Oturma odasının ortasında dikilip gülümsedim. Yani Worth’ün Paris günlerini geçirdiği yer burasıydı. Duvarda arka taraftaki küçük, masası ve sandalyeleri olan kişisel bahçeye bakan Fransız kapıları vardı. Worth haklıydı, pek kayda değer değildi ama mobilyalar rahat görünüyordu ve odalar aydınlık ve neşe vericiydi. Erken saatteki bulutlara rağmen şimdi içeriye güneşin girmeye çalıştığını fark ettim. Oturma odasının eşiğinden dışarıya çıkınca oldukça büyük bir yatak odası gördüm. Adımlarımı koridora geri takip ederek koridorun girişine geldim ve ikinci yatak odasının nerede olduğunu gördüm. O zaman fark ettim ki Worth bana hangi odayı alacağımı söylemeyi unutmuştu. Bu oda daha küçük görünüyordu. Ben konuk olduğuma göre belki bu odayı alabilirdim.

Cepte telefonumun çaldığını duydum ve çantamdan çıkarmak için oturma odasına geri döndüm.

Mutfaktaki saate baktığım esnada Worth’ün, “Paris’e hoş geldin,” dediğini duydum ve öğlen vaktinin yaklaştığını gördüm.

Gülümsedim. “Teşekkür ederim. Daireye birkaç dakika önce girdim ve seni aramak üzereydim.”

Uçuş iyi gitti mi?”

“Çok iyiydi. Yaklaşık üç saat boyunca uyudum. Kendimi yorgun bile hissetmiyorum. RER’e veya taksiye binerken sorun yaşamadım ve Madam Leroux’nun dairesinden az önce ayrıldım. Bu arada, onu neden o kadar çok sevdiğini anladım. Çok tatlı bir kadın ve kedisi de hayran olunası.”

Worth güldü. “İyi. Sağ salım gittiğine sevindim ve evet, Madam Leroux’yu sevebileceğini tahmin etmiştim. Jacques da çok güzel bir kedi. Pekâlâ, günün geri kalanı için ne planladın?”

“Önce bavulumu boşaltacağım. Ah, hangi yatak odasının benim olacağını bana hiç söylemedin.”

Tereddüt etmeden, “Oturma odasından geçilen,” dedi. “Büyük olan.”

“Hayır, hayır. İçimde onun senin odan olduğuna dair bir his var. Ben küçük olanı alacağım. Gerçekten. Sorun değil.”

“Kesinlikle olmaz. Lütfen. O odayı senin almanı istiyorum. Bu arada... mutfağı kontrol ettin mi?”

Mutfak mı? “Pek değil. Henüz değil ama şimdi oraya doğru gidiyorum,” dedim, sonra nefesimi tuttum. Mutfaktaki küçük, yuvarlak yemek masasının üstünde içi göz alıcı sarı güllerle dolu bir vazo, yanında da bir buz kovası, bir şişe soğuk beyaz şarap vardı. Çiçeklerin muhteşem kokusunu içime çekmek için eğildim. “Ah, Worth. Bunu yapmama-lıydın ama çok teşekkür ederim. Güller harika. Onlara bayıldım ve birazdan şarabın tadını çıkaracağımı da biliyorum.”

“Ben de bunu istiyorum; tadını çıkarmanı. Peki, önce valizini boşaltacaksın, sonra?”

“Madam Leroux bana bir kâse ev yapımı çorba verdi, dolayısıyla markete gidip çorbanın yanında yemek için baget alacağım ve belki rue Mouffetard’ta biraz dolaşırım, kahve içmek için bir kaldırım kafeteryası bulurum, Franprix’ten bir şeyler alırım. Saat altı civarında da yatmayı düşünüyorum. Orada işler nasıl gidiyor?”

“İyi. Burada saat daha sabahın altısı ama birazdan yün dükkânına gidip biraz daha çalışacağım.”

“Bir saat içinde annemi arayacağım. O zamana kalkmış olur. Ah, Madam Leroux beni perşembe günü yemeğe davet etti. Fırında tavuk yapacağını söyledi ve yeğeni Annette de geliyormuş.”

“Arkadaşlıklarından hoşlanacağından eminim. Tamam, o halde bırakayım da sen çantanı boşaltıp odana yerleş. Güzel zaman geçir, Marin. Seninle yarın konuşuruz... ve bu arada... seni şimdiden özledim.”

Aramayı sonlandırdım ve yüzümde bir tebessümle yatak odasına gidip çantamı boşaltmaya başladım. Giysilerimi dolaba astıktan ve birkaç boş çekmeceye yerleştirdikten sonra banyoya tuvalet eşyalarımı koyup yatak odasına geri döndüm. Battal boy yatağa baktım ve normalde Worth’ün uyuduğu yatakta yatacağımı fark ettim. Bir kahkaha patlattım ve kendimi döşegin ortasına şiddetle çarparken buldum, yüzüm kocaman bir tebessümle gülümserken kollarımı kendime dolamıştım. *Hayat çok güzel*, diye düşündüm. *Hayat lanet olası derecede güzel*.

Annemi arayıp ona sağ salım geldiğimi ve her şeyin yolunda olduğunu bildirdikten sonra gerekli eşyalarımı –cüzdan, Fransızca ifadeler kitabı ve sokak haritası– Namaste çantama doldurup etrafı keşfe çıktım. Sokağa adım atar at-

maz derin bir nefes bıraktım. Kendimi şimdiden tek başına dışarıya çıkmış bir Parisli gibi hissediyordum.

Rue Mouffetard'a giden kısa mesafeyi yürüdüm, teras kafeteryalarından birinde bir masa buldum ve bir fincan *café noir* sipariş ettim. Normalde biraz krema eklerdim ama Paris'in sade kahvesinin zengin ve koyu aromasını çok sevdim.

Atmosferin içime işlemesine izin verdim. Paris'in ziyaret ettiğim bütün diğer şehirlerin aksine, asırlardır atmakta olan güçlü bir nabızı vardı. Çağlar boyunca pek çok ünlü halkın izlerini görmek kolaydı. Krallar ve kraliçeler, politik eylemciler, şairler, ressamlar, yazarlar ve daha pek çokları, hepsi de Paris'in şimdi olduğu sıra dışı şehir haline gelmesinde katkıda bulunmuşlardı. Eski binalarla kuşatılmıştı; Arnavut kaldırımlar, fiskiyeler ve meydanlar vardı, neredeyse yanımdaki masaya oturmak için Hemingway'in veya Gertrude Stain'in gelmesini bekledim. Paris'in en sevdiğim yanı *buydu*. Buraya tekrar gelmeyi *bu* yüzden çok istemiştim –yapmam gereken tek şey burada *olmaktı*, bir anda tarihteki başka bir zamana atlıyordum, ki bu da bana sanki zaman kendiliğinden durmuş gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi açtım, perdelerin kenarından bir parça günışığı gördüm ve bir anlığına kafam karıştı. Sonra hatırladım. Paris'teydim. Worth'ün dairesinde. Worth'ün yatağında. Esnedim, gerindim ve saatime baktım. Beş buçuk. Neden aynı zamanda dinlenmiş hissettiğim belliydi; neredeyse on iki saattir uyuyordum.

Kahve makinesini hazırladıktan sonra kızartmak için biraz ekmek dilimledim ve sonra tezgâhm üstünde duran radyoyu fark ettim. Düğmesini çevirdim ve otuz yıldan uzun süredir duymadığım şarkıyı duyunca gülümsedim. Radyo istasyonu, arkadaşlarımla paylaştığım dairedeyken hep açık tuttuğumuz Cherie FM'di. Kahvemin, kızarmış ekmeğimin ve bir peynir dükkânından aldığım *fromage*'imin tadını çıkarırken Fransız müziğinin melodileri tüm mutfakı doldurdu. Dışarıdaki bahçeye bakarken kafamda o günün planlarını yaptım.

Listemin en başında, Paris pastanelerinin en eskisi ve en efsanevi olanı, Fransız makaronlarıyla ünlü Ladurée'ye git-

mek vardı. Anneme, oğlanlara ve Chloe'ye Noel hediyesi olarak krema dolgulu sandviç kurabiyeler almaya giderken ilk durağım Rue Bonaparte olacaktı.

İyi bir gece uykusunun ardından duş ve kahvaltıyı takiben Paris'i gezerek dolu dolu geçireceğim ilk günüme hazırdım.

Bir alışveriş poşetini kutulu makaronlarla doldurduktan sonra metroya binip Haussmann bulvarındaki çok katlı Galeries Lafayette mağazasına gittim. İçeriye girip her biri farklı bir Noel teması içeren güzel vitrin sergilerine hayran hayran bakmadan önce caddenin karşısında durup tüm güzelliğiyle devasa binayı hayretle izledim. Avluya girince birkaç dakikalığına durup seçkin belle *époque** mimarisini uzun uzun seyrettim. Etrafı her katın balkonlarıyla çevrili olan merkezin ortasındaki devasa Noel ağacını gördüm ve başımı havaya kaldırarak hayranlık ve korku duyguları bir arada, nefes kesici turkuvaz camdan kubbe tavana baktım. Son derece etkileyiciydi ve derin bir iç çektim.

Etrafta dolaşmaya başlayınca mağaza boyunca tüm o neseli süslemeler dikkatimi kolayca dağıttı ama birkaç saatin sonunda biraz daha Noel alışverişi yapmayı başardım. Tam ben gitme vaktinin geldiğini düşünürken bir kuaför dükkânı dikkatimi çekti –modaya uygun, üst sınıf bir yerdi– ve daha ne yaptığımı anlayamadan kendime sonraki pazartesi, Worth gelmeden bir gün öncesi için bir randevu almıştım bile.

Yeniden sokağa çıkınca saatime bir göz attım ve neredeyse iki olduğunu gördüm. Acıkmamın nedeni belli olmuştu. Yakınlarda küçük bir bistro buldum, teras katında güneşli bir masa seçtim ve bir bardak Sancerre ısmarladığım sırada cepte telefonum çaldı. Açınca Worth'ün sesini duydum ve gülümsedim.

* 19. yy sonunda Avrupa'da birçok sanat akımının etkin olduğu güzel çağ dönemidir. (ç.n.)

“Parislimiz bugün ne yapıyor, bakalım?” diye sordu ve sesini duymanın bana bu kadar iyi geldiğini fark edince çok şaşırdım.

“Birkaç saattir Galeries Lafayette’te Noel alışverişi yapmakta olduğumu düşünürsek çok iyi derim. Aramak için iyi zamanlama. Öğle yemeği için yol kenarı kafeteryalarından birine henüz oturdum.” Garson şarabımı önüme koydu. Ona, “*Merci*,” dedim.

“Ah, bölüyor muyum?”

“Yo, hiç de değil. Bir bardak şarap söyledim ama yemeğimi henüz sipariş vermedim. Peki, nasılsın, orada işler nasıl gidiyor?”

“İyi. Yün dükkânına az önce geldim. Cam panelli bölümün işleri yolunda gidiyor. Bence beğeneceksin. Dün gece iyi uyudun mu?”

Güldüm. “Kesinlikle. Neredeyse on iki saat ama uçuş sersemliğini atlattım ve dairene bayıldım, Worth. Sıcacık ve çok rahat.” Neredeyse, *eksik olan tek şey sensin*, diyecektim.

“Beğenmene sevindim. Aradığın her şeyi bulabildin mi? Tabaklar falan?”

“Evet, buldum. Evde eksik bir şey yok. Bu sabah kahve mi içerken mutfaktaki radyoyu dinlemek çok hoşuma gitti. Çok meşgul müsün?”

“Çoğunlukla. Buradaki işimi bitirince akşamları evde Suzette’e fazladan ilgi gösteriyorum.”

“Ah, Tanrım, sana sormadım bile. Önümüzdeki hafta buraya gelirken onu bakımevine mi bırakacaksın?”

Worth hattın diğer ucunda kahkaha attı. “Hayır, korkarım ki Suzette kulübe köpeği değil. Henüz küçükken bunu bir kez denedim ve çok üzüldü, bu yüzden köpek bakıcısı tutu-

yorum. Bu sefer ona Doyle Summers bakacak. Bunu kendisi önerdi ve ben de önerisini kabul ettim. Birbirlerini gerçekten çok seviyorlar ve sanırım ben yokken onun yanında kalmak Suzette’i memnun edecek.”

“Ah, iyi. Evet, bakımevinde bir kulübe kiralamaktan çok daha iyi.”

“Biraz düşünecek vaktin oldu mu?” diye sorduğunda Andrew ve Fiona’yı kastettiğini anladım.

Ona, “Henüz değil,” dedim.

“Bu anlaşılabilir. Öncelikle durulmalı, rahatlamalı ve Paris’in tadını çıkarmalısın. Hava nasıl?”

“Olacağını zannettiğimden çok daha yumuşak. Güneş parlıyor ve bugünkü hava sıcaklığı muhtemelen on derece. Dışarıda olup şehrin tadını çıkarmak için mükemmel hava.”

“Harika. Dinle, Marin, seni rahat bırakayım. Senin öğle yemeği yemen, benim de işe dönmem gerek. Güzel bir gün geçir, Marin.”

Duraksadı ve bu arada ben, “Öyle yapacağım ve... seni özledim, Worth,” dedim. “Önümüzdeki hafta sen de gelince çok güzel olacak. Hoşça kal.” Aramayı sonlandırdım, nefes bıraktım ve şarabımdan bir yudum aldım. Bunu söylemeyi planlamamıştım. Kendiliğinden gelmişti ama onu gerçekten özlemiştim. *Onunla* olmayı.

Garson geri gelince *croque-monsieur* ısmarladım. Yıllar önce Paris’teyken ızgara domuz eti ve peynirli sandviç en sevdiklerimden biriydi.

Orada oturmuş şarabımı yudumlarken ve kalabalıkların aylak aylak gezerek veya aceleyle geçişini izlerken düşüncelerim Andrew’ya kaydı. Şu an ne hissediyordum? Evliliğimizin coğrafi konumundan uzaktayken ona karşı farklı bir

şey hissediyor muydum? Ölümüne duyduğum baştaki üzüntü artık hafiflemişti ve sanırım bu doğaldı. Herkes zamanın acıyı hafiflettiğini söylemez miydi? Peki, ya geçtiğimiz ay boyunca sadakatsizliğini öğrendikten sonra yaşadığım incinme, öfke ve aldatılmışlık? Duygularıma odaklandım ve bunların da artık daha hafif olduklarını fark ettim.

Kendime karşı son derece dürüst olursam kabul etmeliydim ki Andrew'nun uzakta olduğu o yaz boyunca ayrılmayı, hatta boşanmayı bile düşünmüştüm. Evliliğimde bir süredir mutlu değildim ve Andrew'nun da olmadığından emindim ama sonra o, Massachusetts'ten dönmüş ve evliliğimiz bir anda romantik veya tutkulu bir yola girmemesine rağmen beraber ilerlememize meydan verecek şekilde değişmişti.

Garson sandviçimi getirdi ve her bir lokması hatırladığım kadar leziz görünüyordu. “*Merci*,” dedim. Şarap bardağımı işaret ederek, “*Encore, s'il vous plait*,” diye ekledim. Şarap çok lezzetliydi ve ikinci bir bardağı garantiliyordu.

Sandviçimden bir ısırık aldım ve Gruyère peynirini andıran şeyin enfes tadını özümstedim. Orada oturmuş tadını çıkara çıkara öğle yemeğimi yerken birkaç masa öteye gözüm takıldı ve muhtemelen üç ve beş yaşlarında olan iki küçük oğluyla oturan genç babayı gördüm. Babanın önünde bir bardak kırmızı şarap vardı, çocuklar da birer fincan zengin, kıvamlı sıcak çikolata içiyorlardı. Oğlanların ilgisini çeken bir konu üzerinde konuştukları belliydi, gülümsedim.

Bir anda Andrew'nun Jason ve John'un o yaşlardaki halleriyle, benzer konuşmalar yaptıkları geldi gözümün önüne. Bu düşünce de ardından Andrew'nun her zaman oğlanlarla ne çok vakit geçirdiğini getirdi. Belki vaktinin çoğunu işin aldığı hafta içi günlerde çok değildi ama hafta sonları bütün

zamanını oğlanlara adardı. Sık sık ailecek dışarıya çıkardık ama hatırladığım kadarıyla eğer ben ütü yapmak veya biraz sessiz zaman geçirmek için evde kalmayı tercih edersem o zaman Andrew çocukları ördek havuzuna, sinemaya veya spor müsabakalarına götürürdü. Akşamları çocukların zor ev ödevlerine Andrew yardım ederdi ve çocuklar liseye geldiklerinde onlarla kariyer seçimi, kolej başvuruları ve potansiyel iş fırsatları konusunda uzun uzun konuşan hep Andrew olmuştu.

Sandviçimin son lokmasını da aldım ve yine babayla oğullarına baktım. Komik bir şey söylemiş olmalıydı çünkü çocuklar gülüyorlardı. Yüzleri neşeyle parlıyordu ama asıl dikkatimi çeken, babalarına bakarkenki yüz ifadeleriydi. Aynı bakışı Andrew'ya bakarken Jason ve John'un yüzünde de görmüştüm: hayranlık ve saygı.

Derin bir iç çektim ve bir yudum şarap aldım. Ne olursa olsun, Andrew iyi bir baba olmuştu. Oğullarıyla kaliteli zaman geçirmişti. İyi bir rol modeldi. Çok çalışkandı ve ailesine iyi bakardı. Oğlanları yüreklendirir, desteklerdi ve önemli olaylar sırasında hep yanlarında olmuştu.

Bir yudum daha şarap aldım ve kendi kendime başımı salladım. Andrew sadece iyi bir baba değil, aynı zamanda iyi bir adamdı. Sadece tek bir hata yapmış iyi bir adamdı ve o tek hatası için affedilmeyi hak ediyordu.

Ertesi sabah biraz daha geç, yediden hemen önce uyan-
dım ve kahvemin yanında kızarmış ekmek yemekten-
se köşedeki *boulangerie*'ye* gidip leziz bir şey almaya karar
verdim. Paris'e has bir şey. Kalorisi hakkında endişelenme-
yeceğim bir şey. Bir gün önceki yürüyüşümden sonra yarım
ya da bir kilo kaybettiğimi görsem şaşırırmazdım.

Saçlarımı öylesine fırçaladım. Spor ayakkabılarımın üs-
tüne bir eşofman geçirdim, cüzdanımı kaptım, Parislilerin
benim aşırı Amerikan rahatlığını hoş görmelerini umarak
dışarıya çıktım. Eksik olan tek şey bir beyzbol kepiydi.

Boulangerie'nin vitrininin önünde dururken tükürük
bezlerimin harekete geçtiklerini hissedebiliyordum. Burada
yaşamak nasıl mümkün olabilirdi; böyle baştan çıkarıcı ye-
meklerle çevrili olup da Parisli kadınlarda hâlâ rastladığım
gibi incecik figürler halinde kalmak? Bu düşünceleri bir ke-
nara itip önümdeki enfes seçeneklere odaklandım. Ağzımın
sulanmasını kontrol altına alınca kapıdan içeriye girdim,

* Unlu mamuller üreten fırıncı dükkânı anlamına gelir. (ç.n.)

hem bir elmalı turta hem de bir *pain au chocolat* seçtim ve mutlu bir halde eve döndüm.

Mutfak tezgâhında oturup kahvemi ve nefis elmalı turtamı zevkle tükettim. İlk fincanım bitince yeni bir fincan daha doldurdum ve *pain au chocolat*'dan da yesem mi, yemesem mi diye kendimle savaş verdim. İçinde çikolata parçaları olan bu yumuşacık pastaya kim hayır diyebilirdi ki? Ben değil, elbette.

Duşumu alıp giyininceye kadar bugünün Amerika'da Şükran Günü olduğunun farkına varmadım. Saat farkı yüzünden annemi kendi saatimle akşam sekizde aramayı planladım. O sırada Sydney'nin evinde olacaktı ve böylece kuzenimle de konuşabilecektim.

Fransa'nın bayramı olmadığı için bugün bütün dükkânların açık olacağını biliyordum ve yerel bir çiçekçiye uğramak için evden çıktım. Fransızlar çiçeklere bayılırlardı, ben de bunun akşam yemeği için Madam Leroux'ya güzel bir teşekkür hediyesi olacağını düşündüm.

Otuz yıl önce Paris dükkânlarıyla ilgili en çok ilgimi çeken şeylerden biri vitrin sergileri ve sunumlarıydı. İster çikolata dükkânı olsun, ister fırın, şarap veya peynir dükkânı, göze hitap eden ve yaratıcı vitrin sergileri başka hiçbir yerde görmediğim türdendi. Kışkırtıcıydılar, müşterileri durmaya, bakmaya ve belki de satın almak üzere içeriye girmeye ikna ediciydiler. Çiçekçi dükkânı da bir istisna değildi.

İçinde zengin çeşitlilik ve renklerden çiçeklerle –mor süsenler, kırmızı, pembe ve beyaz sıklamenler, güller ve tanımadığım daha birçokları– dolu olan teneke kovalar kaldırımın üzerine sanatsal bir incelikle dizilmişti.

İçeriye girip tezgâhtar kıza akşam yemeği daveti için te-

şekkür babında bir aranjman istediğimi açıkladım. Kız gülümsedi ve gidip bir o çiçekten, bir bu çiçekten toplamaya başladı, dükkânın içinde dolaşırken kendi kendine başını sallıyordu ve sonuç olarak sihir gücünü çalıştırıp kocaman, seçkin bir çiçek buketi hazırladı, bunu eve götürebilmem için yeşil bir kâğıtla dikkatlice paketledi.

Çiçekleri eve koyduktan sonra sabahın geri kalanını Latin mahallesindeki sokakları dolaşarak, küçük dükkânların vitrinlerine göz atmak için durarak ve Paris'i içime çekerek geçirdim. Bu eski ve güzel bölgeyi sindirmek için kendime gereken zamanı tanıdım.

Eve döndüğümde Madam Leroux'nun evine gitmeme daha bir saat vardı, bu yüzden kendime bir fincan kahve yaptım ve yumuşak, sallanan sandalyeye oturup biraz örgü ördüm. Ertesi gün, o uçuş görevlisinin tavsiye ettiği yün dükkânlarına uğramaya karar verdim.

Saat birden biraz önce tezgâhın üstünde duran güzel buketi aldım ve üst kata çıktım. İki gün önceki gelişimde olduğu gibi Madam Leroux, kollarında sarmalanmış Jacques'la beraber kapıyı ben çalar çalmaz açtı.

"*Bonjour*. İçeriye gel," derken gözleri çiçeklere takıldı ve bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı.

Ona buketi uzatırken, "*Pour Vous*," dedim.

"*Merci beaucoup*. Çok güzeller. Gel, otur, ben de bunları bir vazoya koyayım."

Ben yerime oturur oturmaz Jacques kucağımdaydı, yumuşak kürkünü okşamaya başladım. "Nasılsın bakalım, yakışıklı oğlan?"

Mırıltılı bir cevap aldığım için gülümsedim. Bu kediye kolayca bağlanabilirdim.

Yemek masasının masa örtüsü, tabak altlıkları, peçeteler, porselenler ve kristallerle üç kişiye göre güzelce hazırlanmış olduğunu gördüm. Ortada iki tane mum titrek alevlerle yanıyordu ve ortama sıcak bir hava katıyordu.

Madam Leroux çiçekleri mermer tepeli bir büfenin üstüne koyarken, “Ah, burada iyi dururlar, değil mi?” diye sordu.

“Mükemmel,” dedim ve bu kelimenin Fransızcasının *parfait* olduğunu hatırladım.

“Annette birazdan burada olur. Yemekten önce bir bardak şarap?”

“Evet, bu çok hoş olur.”

Bir karafa kırmızı şarap konmuştu ve Madam Leroux iki kadeh doldurdu.

Kadehlerden birini bana doğru uzatırken ona, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Peki, dostum Worth nasıl? Ondan haber aldın mı?”

“Bugün görüşmedim ama iyi. Eminim buraya geleceği ve kızıyla torunlarını göreceği için heyecanlıdır.”

Kadının yüzünden bir anlık kaş çatıklığı geçtiğini fark ettim. “Torunları, evet ama kızı? Caroline bazen çok zor biri olabiliyor.”

“Ah, onunla karşılaştın mı?” diye sordum şarabımdan bir yudum almadan önce.

Başıyla onayladı. “Ah, evet. Pek çok kez. Onu küçük-lüğünden beri tanırım. Maalesef Worth’e değil de annesine çok benzemiş.”

Yani Worth’ün karısıyla da tanışmıştı. Ben ikisiyle de tanışmadığım için verecek bir cevabım yoktu ve bu konunun kapandığına sevindim çünkü kapı çalındı ve içeriye benim yaşlarımda bir kadın girdi.

Madam Leroux'ya sarılıp teyzesinin yanaklarından öpe-
rek, “*Tante Blanche*,” dedi. “Ve sen de Marin olmalısın. Ben
Annette. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini uzattı, tutup tokalaştım. “Teşekkür ederim. Ben de
memnun oldum.”

Hâlâ kucağımda olan Jacques'ı okşamak için eğilerek,
“Ve sen, seni şımarık kedi,” dedi. “Görüyorum ki sevimlili-
ğiyle seni de büyülemeyi başarmış.”

Kahkaha attım. “Son derece nefes kesici ve sanırım ona
gittikçe daha fazla bağlanıyorum. Teyzene de söylediğim gibi,
benim geldiğim yerdeki bir kadının da Maine rakunu var.”

Annette, teyzesinin uzattığı bir bardak şarabı alırken gülüm-
sedi ve karşımdaki kanepeye oturdu. “Çok özel kediler, değil
mi? Bir tanesini yanında Amerika'ya götürmek ister misin?”

Şaka yaptığını sandım ama başımı kaldırıp bakınca yüzü-
nün ciddi olduğunu gördüm.

“Ah, doğru. Sen bir yetiştiricisin, değil mi?”

“Aynen, elimde bir tek erkek yavru kaldı. Jacques'la aynı
renk. Beyazları olan klasik bir mavi tekir. Artık üç aylık ve
kendine bir yuva bulmaya hazır.”

Annette şaşkınlığını yakaladı ve benim sadece, “Ah,
gerçekten mi?” deyişim onu güldürdü.

“Üzgünüm, seni böyle bir konuma getirmek istememiştım.”

Fikir kafamda şekillenmeye başlarken “Yo, yo,” dedim.
Maine rakunu kedim olması *çok* hoşuma giderdi ve neden
olmasındı ki? Bir ay içinde kendi evime taşınıyor olacaktım.
Kediler harika dostlardı. Araştırmalar kedilerin kan basıncı-
nı düşürüp sağlığa iyi geldiklerini gösteriyordu. “Ama bir
kediye Fransa'dan Amerika'ya götürmek için ne gerekir?”

Kabinde koltuğunun altına sığan, onaylanmış bir havayo-

lu hayvan çantası alman gerekir. Paris’te nereden bulacağını sana söyleyebilirim, bir de havaalanında sunmak üzere veterinerden alınmış bir sağlık karnesi gerekir, ki bunu sana ben vereceğim. Hangi havayoluyla uçuyorsun?”

Jacques başını kaldırıp bana güzel, badem şekilli gözleriyle bakarken, “Air France,” dedim. Kafamdaki düşünde *şekil almaktan* öteye geçip *bu mümkün olabilece* dönüşmüştü.

“Yapman gereken tek şey, havayolu şirketini arayıp dönüş yolunda kabinde bir taşıyıcının içinde yavru kedi bulunduracağını bildirmek. Bunun çevrimiçi değil de telefon ederek yapılması gerektiğini biliyorum. Charles de Gaulle’deki güvenlikten geçerken kedi taşıyıcıdan çıkarıp röntgen kemerine koymak ve tarayıcıdan geçirmen gerekebilir. Bunun haricinde gereken başka bir şey yok.”

Yine, “Gerçekten mi?” dedim ve bu sefer Madam Leroux’nun güldüğünü duydum.

“Eve bir Fransız kedisi götürmekten daha iyi bir Paris hatırası ne olabilir? Ama seni zorlamamalıyız,” dedi ayağa kalkarken. “Tavuğu fırından alayım, birazdan yemeğe otururuz.”

Annette ve ben, Jacques’m kucakından haliya atlamasına yol açarak yerimizden fırladık.

Annette’le aynı anda, “Sana yardım edeyim,” dedik ve Madam Leroux’nun peşinden mutfaka gittik.

Annette patatesleri ezerken Madam Leroux tavuğu parçaladı, ben de fırınlanmış sebzeleri servis kâselerine koydum.

Onlarla masada otururken ve birbirimize kâselerle tabakları uzatırken evden uzakta, Fransa’da, daha yeni tanıştığım insanlarla beraber bile olsam içimi Şükran Günü *duygusu* kapladı. Samimiyet ve paylaşım duygusu, olduğum yerde bulunduğum için minnettar olmama yol açmıştı.

Sanki aklımı okumuş gibi Madam Leroux şarap kadehini bana doğru kaldırdı. “Mutlu Şükran Günü,” dedi. “Soframa hoş geldin. *Bon appétit*.”

Akşam yemeği nefisti ama yemek sohbeti esnasında Madam Leroux ve yeğenini tanımak çok daha güzeldi. Birbirimiz hakkında çok şey öğrendik. Madam Leroux’nun evlenmemiş tek oğlu vardı ve işi yüzünden Londra’da yaşıyordu. Annette’le ben gerçekten aynı yaşıydık; kocasını iki yıl önce kanserden kaybetmişti ve evli ve iki çocuklu, Lyon yakınlarında yaşayan bir kızı vardı. İkisini de çok sevdim ve içimdeki bir ses, eve döndükten sonra da görüşmeye devam edeceğimizi söylüyordu.

Madam Leroux kalkıp sofrayı toplamaya başladığında saate bakıp beşe gelmek üzere olduğunu görünce çok şaşırdım. Annette’le beraber yardım ettik ve teyzesi bulaşıkları yıkarken biz de kurulayıp yerlerine kaldırdık.

Madam Leroux ellerini önlüğüne kurularak, “Tatlı ve kahve zamanı,” diye duyurdu. Masaya üç fırın kabının içinde, pastane vitrinine yakışır krem brule koydu ama bunların dükkândan alınmadıklarını biliyordum. Madam Leroux kendisi yapmıştı.

Muhallebimsi, kremalı şekerleme şaheserlerine bir göz attım ve sabah yediğim yüksek kalorili kahvaltıdan pişman oldum ama en sevdiğim tatlıyı geri çevirmeme imkân yoktu. Gülümsedim çünkü annemin görse benimle gurur duyacağını biliyordum.

Madam Leroux pürmüz lambasını alıp en üstteki şekerini karamelize etmek için yakmaya başladı. Ustalıkla pürmüzü

dış kısma denk getiriyor, oradan içeriye giriyor, en tepede altınımsı bir görüntü oluşturunuyordu; tıpkı usta baş aşçıların yaptığı gibi.

“Voila,” dedi ve fırın kaplarını yemek odasına taşımak üzere bir tepsinin üstüne koydu. “Annette, kahveyi getirir misin, lütfen?”

Yerimize oturduktan sonra şahane tatlılarımızı yemeye başlamadan önce Madam Leroux, *French press*’in üzerindeki pistonu bastırdı ve fincanlarımızı doldurdu.

Bir lokma aldıktan sonra “Bu harika,” dedim ve öyleydi. Ağzımda eriyordu ve kalorisini düşünmektense sadece bu kuliner hazineyi sindirmeye odaklandım. “Bu en sevdiğim tatlıdır ve senin yaptığın, şimdiye dek yediklerimin en iyisi.”

Madam Leroux, “*Merci*,” dedi ama kendisinin krem brule için yüksek dereceden övgülere alışkın olduğu anlaşılıyordu.

Kahverden bir yudum aldığım sırada Jacques’ın yemek odasının bir köşesindeki tahta bir sandığın üzerine katlanarak konulmuş el örgüsü battaniye yığınının üstüne çöreklenmiş olduğunu fark ettim. Bu örgü battaniyeleri daha önce fark etmemiştim.

“Ah, bu battaniyeleri sen mi ördün?” diye sordum yakından bakmak için ayağa kalkarken. Kullanılan yün eski görünüyordu, bugün bulunan elde boyanmış ve eğrilmiş yünlere benzemiyordu ama örneği çok güzeldi; çizgiler, ponponlar ve diğer çeşitli ve güzel ilmekler vardı. “Çok göz alıcı olmuşlar.”

Madam Leroux sessiz kaldı, arkama dönünce yüzündeki üzgün ifadeyi gördüm. Yavaşça başını salladı. “Evet,” dedi. “Ben ördüm... ama sıcak tutsunlar diye değil. Onlar İkinci Dünya Savaşı sırasında örüldüler... gizli bir mesaj olarak

kullanılmak üzere.”

Masadaki yerime döndüm ve bir anda kendimi sakar hissettım, sanki yanlış bir şey demişim ya da konuşmak istemediği bir konuyu açmışım gibi. Ne olduğunu anlamadan kahvemi yudumladım ve bir şey söylemedim.

Birkaç dakika sonra Annette masanın karşı tarafından uzanıp teyzesinin elini okşadı. “Anlat ona,” dedi. “Bu battaniyelerin arkasında yatan hikâyeyi anlat ona. Üzgün değil, gururlu olmalısın.”

Madam Leroux başını salladı. “Evet, biliyorum ama ülkemiz için zor zamanlardı.” Derin bir iç geçirdi. “Bu battaniyeler... bunlar, iletişim ağını evde sakladığımız çocuklar olduğuna dair uyarmak üzere kullanılırlardı.”

Aman Tanrım. Bunu elbette biliyordum, konuyla ilgili çok kitap okumuştum ve haklıydı. Fransa için zor zamanlardı. Komşular, komşularla karşı karşıya geliyorlardı. Bazen kimin Nazi yanlısı, kimin karşıtı olduğunu anlamak zor oluyordu. Büyük bir güvensizlik vardı.

“Çocukları mı sakladınız?” diye sordum yavaşça.

“Evet, bu cadde boyunca arkadaşlarımla çoğuyla birlikte. İçlerinden biriyle iletişim ağının kıdemli bir üyesi görüştü. Bizim Yahudi olmadığımızı biliyorlardı; genç ev hanımları ve annelerdik, bu yüzden çocukları birkaç gün, bazen daha uzun bir süre boyunca, kâğıtlarını düzenleyip ülke dışına çıkarıncaya kadar saklayarak belki onlara yardım edebileceğimizi düşündüler.”

“Yahudi çocukları mıydılar?”

Madam Leroux başıyla onayladı ve anladım ki o ve diğer birçokları olmasaydı o çocuklar ölüm kampına gönderilmiş olacaktı. Bunu düşünmek bile titrememe yol açtı.

“Ve böylece... bir plan geliştirmemiz gerekti. Geceleyin

bir çocuğun getirilmesinin güvenli olduğunu veya saklanması gerektiğini iletişim ağına bildirecek bir yöntem bulunmalıydı, böylelikle tam olarak ne zaman bir çocuğun veya çocukların ülkeden çıkmak için seyahatlerinin sonraki adımına başlamak üzere getirilmeye hazır oldukları bilinecekti. Bu görevi bir kadına verdiler. Yolun aşağısında yaşıyordu. Ona tüm iletişim şekilleri verilmişti, o bunları bir sonraki kadına devrediyordu ve böylece sürüp gidiyordu.”

“Ve sen de bu battaniyeleri mi kullandın?”

“Evet. Bir çocuğun saklanmak üzere apartmanımıza getirilmesi güvenliyse pencereden dışarıya kırmızı bir battaniye asıyorduk. Elbette battaniyenin asılı olmaması *çocuk getirmeyin* demek oluyordu. Görevli olan kadın, Madam Gadreault bu şifreyi bulmuştu. Benim rengim maviydi. Eğer onun penceresinde mavi bir battaniyenin asılı olduğunu görürsem geceleyin buraya bir çocuk getirileceğini anlıyordum. Mavi battaniye tekrar belirttiğinde o gece gelip yoluna devam etmesi için çocuğu alacaklarını anlıyordum.”

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “Ve battaniyelerden hiç kimse şüphelenmedi çünkü o zamanlarda birçok ev kadını, havalandırmak için battaniyelerini ve çarşaflarını balkona asıyorlardı, değil mi?”

“Bu doğru. Çok zekice bir plandı.”

“Ama yine de tehlikeliydi,” dedim. “Korkmadın mı? Senin de küçük bir çocuğun vardı?”

Madam Leroux, kahve fincanının yanındaki keten peçeteyle oynadı. “Evet, Jean-Luc’üm daha iki yaşında bile değildi ama bunu yapmaya kocamla beraber karar verdik ve evet... çoğu kez yakalanırsam diye çok korktum.”

Derin bir nefes bırakıp, “O halde neden?” diye sordum.

“Bunu yapmak için böyle bir riski neden aldın?”

“Çünkü bu... kadın kadına bir dayanışmaydı,” dedi.

“Çünkü... bu *doğru* olandı, değil mi?”

Uzanıp Madam Leroux’nun elini tutarken, hafifçe sıkarken ve, “Evet... bu doğru *olandı*,” derken gözyaşlarım gözlerime batıyordu.

Cumartesi öğleden sonra yol kenarı kafeteryasında oturmuş bir fincan kahvenin tadını çıkarıyordum. Hava alışılmadık derecede yumuşak kalmıştı ve bu da her zaman Parislileri faydalanabilecekleri güneş ışığını soğurmak için kafelerin teraslarına gitmek üzere dışarıya çekerdi. Saat üç civarında Annette'in dairesine gitmek üzere plan yapmıştım. Worth ve annemle konuşmuştum ve ikisi de en azından gidip yavru kediye görmem için beni ikna etmişlerdi.

Orada kahvemini yudumlayarak otururken aklıma annem ve ilk aşkı Julian Cole geldi. Julian'ın, 1950'lerin başlarında Amerikalıları ele geçiren yanlış önyargılardan kaçmak için geldiği şehir burasıydı ve bu yüzden annem peşini bırakıp kendi yoluna gitmeye zorlanmış, bu süreç boyunca da Julian'ı affetmişti.

Annemin çocukluğunun en iyi arkadaşı Annalou Carter'ı düşündüm. O zavallı kız nasıl kaybolmuş ve yalnız hissetmiş olmalıydı ki çareyi kendi canını almakta bulmuştu. Annem de yanlış yargıladığı için yıllar boyunca o suçluluk duygusunu omuzlarında taşımıştı. Nihayet kendini affetme-

yi öğreninceye kadar dayanmak zorunda kaldığı kalp sancısını ve acıyı düşündüm.

Sonra Blanche Leroux'yu düşündüm. Sayısız çocuğun hayatını korumak için kendisinin ve ailesinin hayatını tehlikeye atmıştı çünkü söylediği gibi *doğru* olan buydu ama çocukları korumanın yanı sıra o çocukların korkmuş annelerine de yardım ediyordu.

Çağlar boyunca günümüze kadar kadınlar hep ortak ilgileri, sosyal olaylar ve en çok da arkadaşlıkla birbirlerine bağlı olmuşlardı. Dostluk bile tek başına bir başka kadına yardım etmenin bir şekliydi. Belki bir telefon görüşmesi veya bir e-posta gününün aydınlanmasına yeterdi, en çok aklının dağılmasına ihtiyaç duyduğunda alışveriş veya bir öğle yemeği, yaslanıp ağlayacak bir omuz veya kendisini dinleyen bir kulak kadar basit bir şey.

Şimdi de on dokuz yaşında genç bir kadın olan Fiona Caldwell gelmişti aklıma. Belli ki elini uzatan, kendi kimliğini belirlemeye, hayatına anlam vermeye çalışan bir kadındı. Kendi hatası olmasa da iki yetişkinin yanlış yapmasının sonucunda ortaya çıkmış bir kadın.

Kahvemin son yudumunu içmeden önce derin bir iç geçirdim. Andrew'nun sadakatsizliğini tam olarak affettiğimden emin değildim. İçimdeki incinmişlik ve aldatılmışlık tam olarak kaybolacak mı, emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı. Kendimi *doğru* olanı yapmaya zorunlu hissediyordum ve doğru olan da Fiona'yı aramak, Noel için planları olup olmadığını öğrenmek ve eğer yoksa onu ağabeyleriyle tanışmak üzere Cedar Key'e davet etmekti.

Fikrimi değiştirmeden çantamda Fiona'nın numarasının yazılı olduğu kâğıdı arayıp buldum, ceptelefonumu çıkardım ve arama tuşuna bastım.

Üç çalıştan sonra cevap verdi.

“Fiona? Ben Marin Kane. Nasılsın?”

Önceki görüşmemizde ona pek sıcak davranmamıştım, bu yüzden sesindeki samimiyeti duyunca şaşırdım.

“Ah, Marin. Sesini duymak ne güzel. Ben iyiyim, ya sen?” diye sordu ama bu sefer sesinde bir tereddüt algılamıştım.

“İyiyim. Aslında... birkaç haftalığına Paris'teyim ve...”

Sözümü keserek, “Bildığımız Paris mi, Fransa?” diye sordu.

Kendimi sırtıtmaktan alıkoyamadım. “Evet, bildığımız, Fransa'daki Paris. Bir süreliğine yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve şey... işte buradayım ama seni aramamın nedeni... acaba Noel için bir planın var mı?”

Sanki kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi, “Plan mı?” diye sordu.

“Noel'i geçirmek üzere bir arkadaşının evine ya da herhangi bir yere gidecek misin?”

“Ah. Hayır. Hayır, gitmeyeceğim. Oda arkadaşım Noel' de kayak tatili için Vermont'a gidecek ama ben gitmiyorum. Ben burada, evde olacağım.”

Annem haklı çıkmıştı, bu kızın Noel gününde tamamen yalnız olacağını öğrenince bir anda hem utanç hem de üzüntünün bir karışımını hissettim.

“Şey, bu konuyu uzun zamandır düşünüyordum, Fiona ve Noel'de gelip bizimle kalman için seni davet etmek istiyorum. Boston bölgesine ne zaman dönmen gerektiğini bilmiyorum ama istediğin kadar bizimle kalabilirsin.”

Bir dakikalık sessizlik oldu, sonra, “Gerçekten mi?” dedi. “Gerçekten benim oraya gelmemi mi istiyorsun? Yani oğullarına benden bahsettin ve benimle tanışmak mı istiyorlar?”

Ah. Tanrım. Bir anlık kararla Fiona'yı ararken Jason ve John'u tamamen unutmuştum.

"Ah, aslında... hayır. Bunu oğlanlarla konuşma fırsatım henüz olmadı ama konuşacağım. Şu sıralar annemin evinde yaşıyorum. Adada kendi evimi satın alma sürecindeyim ama Noel'den sonraki haftaya kadar taşınmayacağım. Annem senin varlığından haberdar ve belki gelip bizimle kalmak istersin diye bu öneriyi yapan annemdi."

"Tanrım, çok nazik biriymiş. Evet. Gelmeyi çok isterim. Uçuş ayarlamaları yapmam gerekecek. Sizin oraya gelmek için en iyisi hangi havayolu?"

Boston'dan Atlanta'ya Delta şirketiyle uçarsın, orada Gainesville için uçak değiştireceksin."

"Tamam. Bunu not ediyorum." Bir duraksama oldu. "Ve Gainesville Havaalanı'na gelince Cedar Key'e gelmek üzere araç kiralayabilir miyim? Cedar Key arabayla ne kadar sürer?"

"Yaklaşık bir saat kadar ama... hayır, araba kiralama. Adada her yere yürüyerek gidebilirsin, bu yüzden arabaya ihtiyacın olmayacak. Ayrıca... seni havaalanından ben alırım, Fiona."

"Alır mısın?"

Bu iki kelimedede duyduğumun heyecan olduğundan kesinlikle emindim.

"Çok nazıksın. Tamam. O halde hemen uçuş ayarlama çalışmalarına başlayayım. Ah, oraya ne zaman gelmemi istersin?"

İyi soruydu. Çantamdan ajandamı çıkardım ve aralık ayı takvimine baktım. Bella 22 Aralık'ta geliyordu, ertesi gün de oğlanlar gelecekti. Tanrım, bu bana pek fazla zaman bırakmıyordu.

“Çok dar bir zamana sıkışacağını biliyorum ama uçuşunu 24 Aralık’a ayarlama şansın var mı?”

“Ah, Noel arifesi. Tanrım, kendimi gökten uçarak gelen Santa gibi hissedeceğim,” dedi ve beni gülümsetti. “Evet, havayolu şirketini hemen arayacağım. Seni bu numaradan geri aramamı ister misin?”

“Bugün öğleden sonrası için planlarım var. Senin saatinle akşam olunca ben seni arasam olur mu?”

“Kulağa harika geliyor. Ah... bir de, Marin?”

“Evet?”

“Teşekkür ederim. Çok.”

Hattın kesildiğini işittim ve Noel’den üç hafta önce uçakta yer ayırtmanın çok pahalı olabileceğini o zaman hatırladım. Neyse, bunu onunla geldiği zaman konuşacaktım.

Paris’teki mükemmel metro sistemi sayesinde Annette’in, on yedinci yerleşim bölgesinde olan evini kolayca buldum.

Kucağıma kıvrılmış olan tüy yumağına baktım. “Çok sevimli,” dedim. Öyleydi de. Annette’in yavru kediyi kucağına verdiği andan itibaren bunun ilk bakışta aşk olduğunu anlamıştım ve bir anda bu Maine rakun yavrunun yeni sahibi oluvermiştim.

“Yani bu, onu eve götürüyorsun anlamına mı geliyor?”

Başımı evet anlamında salladım ve burnumu yavrunun başının tepesine sürttüm. “Kesinlikle. Bu küçük adamın Cedar Key, Florida’da yeni bir evi olacak.”

Annette gülümsedi. “Bu harika. Worth’ün salı günü, neredeyse bir haftalığına geleceğini biliyorum. Eve uçağın zamana kadar yavruyu burada bırakmak ister misin? Emi-

nim dışarıda çok zaman geçirirsiniz, ayrıca uçuş için bir kedi taşıyıcısı satın almanız gerekecek.”

“Bu harika olur. Yarından itibaren bir hafta sonra onu almaya gelirim.” Kahvemden bir yudum almak için kanepeye oturdum, yavrunun da kucağıma kıvrılmasına izin verdim ve göz alıcı güzellikteki anne kediye baktım. Céline, güzel, şampanya ve beyaz renklerdeydi. Ona, “Bebeğini özleyecek misin?” diye sordum.

Annette güldü. “Muhtemelen hayır. Bence dört aktif yavruyla geçen üç ay ona yetti. Muhtemelen bir ara vermek istiyordur. Yavruya bir isim seçtin mi?”

“Onun adı Toulouse olacak,” dedim. “Hem kasabanın adı, hem de ressam Toulouse-Lautrec yüzünden. Bu ismi sevdim.”

“Ah, bayıldım. Mükemmel. Ayrıca yavrunun kökenine dayanarak Fransızca isim seçmen çok hoş.”

Güldüm. “O halde Toulouse isminde karar kılınmıştır.”

Sanki ismini anlamış gibi yavru başını kaldırıp bana baktı, göz kırttı ve hafifçe mırıldandı. “Bence o da adını beğendi.”

Annette ve ben, evinin yakınındaki bir restorana yemeğe gittik ve ben eve döndüğümde saat sekizi geçiyordu.

Önce annemi aradım.

Ona haberi verince, “Tanrım,” dedi. “Bugün ne çok şey olmuş. Bence Fiona’yla ilgili doğru karar vermişsin. O zavallı kız Noel’de tek başına olacaktı, bu yüzden onu davet etmene sevindim.”

O anda misafir odasında Bella’nın kalacağını hatırladım. “Ah, hayır. Fiona’yı nerede yatıracağız? Onu davet ederken bu konuyu düşünmemiştim.”

“Sorun değil. Örgü odamda bir tane çekyat var. Bence orada epey rahat eder.”

“Bu doğru. Tamam, sorun çözüldü. Oğlanlar o gelmeden bir gün önce gelecekler... bu yüzden haberi onlara o zaman vermeyi planlıyorum.”

“Bence bu konuda da endişelenmene gerek yok, Marin. Bu haberi öyle kolay kabullenecekler ki seni şaşırtacaklar.”

Yanımdaki yün çilesinin ipini parmağıma doladım. “Umarım haklısındır.”

“Ayrıca Maine rakun yavrusunu almaya karar verdiğin için çok memnun oldum. Maude’un kedisine bayılıyorum.”

“Sence Oliver, ben kendi evime taşınıncaya kadar birkaç günlüğüne Toulouse’a katlanır mı?”

“Evet, elbette. Oliver kedileri çok sever. Bu hiç sorun olmayacak. Worth salı günü geliyor, değil mi?”

“Evet,” dedim ve onu görme düşüncesi sayesinde kalp atışlarımla biraz daha hızlandığını hissettim. “Oradaki işi yolunda gidiyor mu?”

“Harika. Memnun kalacağından eminim. Cam bölmeli alan tamamen bitti. Worth çok iyi bir iş çıkardı. Arabalıkta yapacak fazla bir işi kalmadı, ayrıca adamlar salı günü çatıda çalışmaya başlayacaklar. Bence ocağın ilk haftası açılabilmen için tam takvime uygun ilerliyoruz.”

“Bu çok güzel haber. Neyse, şimdi Fiona’yı aramalı ve uçuş ayarlayabilmiş mi, bakmam lazım. Hafta içinde seni ararım. Seni seviyorum,” dedim, aramayı sonlandırıp Fiona’yı aradım.

“Selam, Marin,” deyişinden anladığımı kadarıyla uçuşu ayarlayabilmişti. Bana Noel arifesi için yer bulduğunu ve saat on iki buçukta Gainesville’de olacağını söyledi. Sesindeki heyecan duyuluyordu.

“Ah, uçakta yer bulabilmen harika haber ama dinle, eminim neredeyse son anda yer ayırtmak çok pahalıya mal olmuştur. Sana bilet fiyatı konusunda yardım etmek istiyorum.”

“Kesinlikle olmaz. Param vardı. Gerçekten. Eve döndüğünde ve yerleştiğinde ararsan havaalanından beni almanla ilgili ayarlamaları yaparız.”

Telefonu kapattıktan sonra koltukta oturup düşünmeye devam ettim. Uzun zamandır ilk kez kendimi çok iyi hissettiğimi düşünüyordum. Ayrıca herkesin haklı olduğunu da fark ettim. Andrew şimdi merhum olduğuna göre bu hiç de onunla ilgili değildi. O artık geride kalmıştı. Benim odaklanmam gereken şey şimdiki zamandı ve bu da onun kızı, Fiona’yı içeriyordu.

Salı sabahı geldiğinde Worth'ü görecek olmanın heyecanına ek olarak aynı zamanda gergin olduğumu fark ettim ve bunun sebebi hakkında emin değildim. O, beraber olması kolay biriydi. Arkadaşlığından hoşlanıyordum. Acaba onsuz ve yalnızken onu ne kadar özlediğimi keşfettiğim için olabilir miydi? Bu da bana ona karşı duygularımın ne kadar ilerlediğini mi fark ettiriyordu?

Bu düşünceleri bir kenara itip Madam Leroux'nun bana verdiği tarif kartına baktım. Bana Worth'ün fasulyeli, etli güveci ne kadar sevdiğinden bahsetmişti, bu yüzden bir gün önceden malzemeleri taze taze alıp geldiği akşam ev yapımı yemekle ona sürpriz yapmaya karar vermiştim. Duş alıp giyindikten sonra tüm malzemeleri toprak güveç kabına koyup öğleden sonra fırına vermeyi planlıyordum ki gereken üç saatlik süre boyunca pişebilsin.

Kahvemi ve kızarmış ekmeğimi bitirdikten sonra duşa girdim, ardından saçım ve makyajım için fazladan zaman harcadım. Galeries Lafayette'teki kuaförün yeni kesimi ve

röfleleri çok güzel duruyordu, aynada kendime bir kez daha hayran hayran baktım ve acaba Worth fark edecek mi diye düşünerek gülümsedim. Ayrıca L'Oréal tezgâhındaki kadının tavsiye ettiği yeni makyaj malzemelerini de çok beğenmiştim. Mavikantaron rengine, pamuklu dantel atkıyla vurgulanmış mavi kaşmir kazağımı ve siyah pantolonumu giymeye karar verdim. Boy aynasının karşısında kendi etrafımda döndüm ve kendi kendime başımı salladım. *Fena değil*, diye düşündüm. Dinlenmiş görünüyordum. Yeni saç stili ve makyaj, bütün bir yıl boyunca gördüğüm o bitkin görünüşü yok etmekte harikalar yaratmıştı. Yanılıyor olabiliyordum ama genel görünüşümün de artık daha bir genç, canlı ve neşeli olduğuna yemin edebilirdim.

Öğlenden hemen önce oturma odasında durup çabalarımı kontrol ettim. Yerel çiçekçiden alınan iki vazo –biri mut-fak masasının üstünde, diğeri oturma odasında– dolusu taze çiçek vardı. Güveç, birkaç saat içinde fırına sürülmeye hazır halde tezgâhın üstündeydi. CD oynatıcısından hafif bir Edith Piaf sesi yükseliyordu. Tanrım, işin aslını bilmesem yaptıklarımın içinde biraz olsun baştan çıkarıcılık olduğunu düşünürdüm.

Birkaç dakika sonra kilide giren anahtar duyduğum ve kapıdan içeriye Worth girdi. Tamam, kabul ediyorum. Kalbim yerinden oynadı ve yüzümde varlığını hissettiğim o kocaman tebessümün onunkiyle aynı olduğunu biliyordum.

Elindeki bavulu kapının yanına bırakıp kendimi uçarı bir ergen gibi hissettirerek bana doğru gelirken, “Selam,” dedi.

Kollarını bana sararak sıkı bir kucaklaşma için kendine doğru çekerken, “Selam,” diye cevap verdim.

Dudaklarını benimkilerin üstünde hissettim. Öpücük

daha derin, daha anlamlı bir hal almadan önce küçük, nazik dokunuşlar halindeydi. Beni kol boyu uzaklığında tutmak için kendinden ayırdığında nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Başını bir yana eğdi. “Harika görünüyorsun,” dedi ve bu iki kelime bana kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettirdi. “Ne yaptığından çok emin değilim ama çok beğendim.”

Beni tekrar kendine çekti, burnunu boynuma sürterek, “Seni özledim, hem de çok,” diye fısıldadı.

İçimde yarattığı duygunun tadını çıkarırken başımı salladım. “Ben de seni özledim,” diye fısıltıyla karşılık verdim. “Hem de çok.”

Bir süre sarıldıktan sonra tekrar gerileyip elimi tuttu. “Şimdi. Anladığım kadarıyla bu evde kalmak hoşuna gitmiş, doğru mu? Çiçekleri beğendim,” dedi başını vazolara doğru sallayarak.

“Bu evi gerçekten çok sevdim, ayrıca buraya gelmek benim için iyi oldu. Biraz yalnız zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Haklıydın. Doğru düşünebilmem için evden uzakta, tek başıma kalmam lazımdı.” Hiç çekinmeden yanağına dokunmak için uzandım. “Ama burada olmandan memnunum. Bu daire sensiz boştu.”

Bana gösterdiği seksi tebessüm, onun da burada benimle olmaktan mutluluk duyduğunu anlatıyordu.

Elimi hafifçe sıktı. “Ben çantalarımı boşaltayım, sonra günün geri kalanında ne yapacağımıza bakarız. Ne dersin?” diye sordu, bavullarını alıp küçük yatak odasına doğru yönelirken.

“Harika olur,” dedim. “Ama yorgunsan seni biraz şekerlemeden alıkoymayayım.”

“Asla.” Bavulunu yatağın üstüne savurup içindekileri komodin çekmecesine yerleştirmeye başladı. “Ama acaba taze kahven var mıdır?”

“Var tabii. Sen çantanı boşaltmaya devam et, ben bize birer fincan doldurayım.”

O sabah çiçekçiden sonra *boulangerie*’ye uğrayıp dilimlenmiş ayçöreği almıştım, bunları bir servis tabağına yerleştirdim. Hava güneşliydi, bu yüzden oturma odasındaki Fransız kapıları açtım. Orada durmuş taze havayı içime çekerken dünyanın kusursuz bir uyum içinde olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Evet, çok zor bir yıl olmuştu ama sezgilerim bana yukarı doğru bir tırmanışa geçtiğimi söylüyordu.

Worth ensemle bir öpücük kondururken kolunun da belime dolandığını hissettim ve gülümsedim. Böylesi bir sevgiye alışkın değildim ve alışkın olmadığım halde böyle basit bir yakınlığın eksikliğini bütün evlilik hayatım boyunca yaşadığımı fark ettim.

Worth, “Dışarı çok güzel,” dedi. “Hadi kahveyi bahçede içelim. Burayı çok kullandın mı?”

Ona ayçöreklerini uzatırken başımı iki yana salladım, ben de kahve fincanlarını alıp peşinden dışarıya çıktım. “Burada ilk kez oturacağım. Kapıları birkaç kez açtım ama oturmak üzere dışarıya hiç çıkmadım.” Etrafımdaki, kış uykusuna hazırlanıyor gibi görünen çalılıklarla ve bitkilerle çevrili küçük alana bir göz attım.

“Beni bekliyordun,” dedi. “Burada iyi zaman geçirdin, değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet. Görmek istediğim bütün müzelere gittim, yol kenarı kafelerinin tadını çıkardım, Noel alışverişimin büyük bir kısmını yaptım ve tatiller için süs-

lenmiş Paris'in bu halini doyasıya seyrettim. Hatta eve dönerken yanımda bir Maine rakun kedi yavrusu bile götürüyorum."

Worth bir yudum kahve alıp güldü. "Annette'in kedilerinden birini alıyor olmana çok sevindim. Céline harika bir kedidir ve bence Toulouse ile beraber çok mutlu olacaksın. Yarın seyahat çantasını ve başka ne lazımsa almak için alışverişe çıkarız."

"Harika," dedim ve birkaç dakika sonra sessizleştiğini fark ettim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevap verdi ama bu kesinlikle yüzünde boş bir ifadeyle söylenmişti.

"Bir şey mi oldu?"

"Şey... ben bir şey yaptım ve umarım bana kızmazsın."

Sadece şu an endişe taşımakta olan yakışıklı yüzüne baktım ve az önceki bütün olumlu duyguların buharlaşmak üzere olup olmadığını merak ettim.

"Umarım benim cüretkâr olduğumu düşünmezsin." Elini gü, gri saçlarının arasından geçirdi ve bu hareketin onun tarafından bir gerginlik veya öfke göstergesi olduğunu anladım. "Ama... ee... geçen hafta biraz düşündüm."

Aman Tanrım. Eve döndükten sonra artık benimle görüşmek mi istemiyordu? Bir şey diyemeyecek halde sessizliğini sürdürdüm.

"Bilirsin, pazar günü dönmek benim için biraz aptalca görünüyordu. Yani tek başıma. Senin de... pazartesi günü tek başına dönmen aynı şekilde."

Tamam, aklımı kesinlikle karıştırmıştı. Bu adam neyden bahsediyordu böyle? Kaşlarımı havaya kaldırdım, derin bir nefes verdim ve, "Ne?" dedim.

Bu tepkim Worth'ün sırtmasına ve kıkırdamasına yol açtı. “Demek istediğim... havayolu şirketini aradım, pazar günkü uçuşumu iptal ettirdim. Pazartesiye yeni bir yer ayarladım, beraber uçuyoruz. Umarım bana kızmazsın.”

Kızmak mı? Bu adam benimle uçmak için kendi tarifesini mi değiştirmişti? Benimle fazladan bir gün geçirmek için mi? Karşılama zorunda kaldığı fazladan bedelden bahsetmiyordum bile. Ağzımın açık kaldığını ama hiçbir şey söyleyemediğimi fark etmem biraz zaman aldı. Muhtemelen bu, bir aptal gibi görünmeme yol açmıştı.

Kahkahayla birlikte başımı iki yana salladım. “Tanrım, hayır. Neden sana kızayım? Bunu yapmak için birçok sorunla baş etmen beni şımarttı. Elbette sorun olmaz. Bence bu harika.” Ve gerçekten öyle düşünüyordum.

“Ah, iyi ve bu arada... onlara Toulouse'un da bizimle uçağını bildirdim, yani her şey halledildi.”

“Çok teşekkür ederim. Bunu yarın yapmayı planlıyordum.”

“Ah. Bir şey daha.”

Bir an bekledim, sonra, “Artık ekonomi sınıfında uçmana gerek yok,” dediğini duydum. “İkimize birinci sınıftan yer ayırttım.”

Bu adam inanılmaz biriydi.

İkimiz beraber bahçede oturmuş kahve içip konuşurken üç saatin nasıl geçtiğini anlamadık. Hava gittikçe serinliyordu, kollarımla kendimi sarınca Worth saatine baktı.

“Hey,” dedi. “Bir yürüyüş yapıp bir yerde birer bardak şarap içelim, sonra da akşam yemeğimizi erken yiyelim mi, ne dersin?”

Yerimden fırladım, mutfaka gittim güveci fırına koydum, arkama dönüp Worth'e bir tebessüm gönderdim.

"Sana bir sürprizim var," dedim. "Madam Leroux bana fırında beyaz fasulyeli ve etli güvecinin tarifini verdi, ben de akşam yemeğimiz için onu hazırladım. Saat altı gibi hazır olur."

Bu bana bir başka sıkı kucaklaşma kazandırdı. "Sen ciddi misin? Ne harika bir fikir. Tamam, o halde dışarıya çıkarız, biraz şarap içeriz, bir baget alırsınız ve eve dönersiniz."

Kafeye oturup garson şaraplarımızı getirdikten sonra Worth beni şaşırtarak, "Marin, seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Benimle mi? Ne için?"

"Fiona hakkında açık fikirli olduğun ve ona karşı kin beslemediğin için."

Caddenin karşı tarafında, insanlarla dolu olan diğer kafeteryaya baktım. "Bu kolay değildi," diye mırıldandım.

"Öyle olmadığına eminim ve birçok kadın, senin verdiği bu kararı veremezdi."

Worth'e, Fiona'yla yaptığım konuşmayı telefonda söylemek istememiştim, bu yüzden bahçede kahvemizi içerken ona bundan bahsetmiştim. Belli ki üzerine biraz düşünmüştü.

"Şey," dedim. "Şu son birkaç ayda birçok şey öğrendim ve gördüm ki doğru olanı yapmak her zaman öyle kolay değil ve bazen doğru olanın hangisi olduğundan bile emin olamıyoruz ama sonunda, içtenlikle anladım ki artık bunların hiçbirisi Andrew'yla ilgili değil. O artık yok. Bianca'yla bile ilgili değil. Sadece Fiona'yla ilgili ve bence Andrew onun için finansal olarak yaptığı şeyle gösterdi ki bu onun açısından kesin bir hata olmakla birlikte kızı mahrum bira-

kılmamalı. Ayrıca onu ağabeylerinden mahrum etmek bana kalmamış. Bu kararı Jason ve John kendileri vermeliler.”

Worth elime uzandı ve beni öpmek için eğildi. Bu, nazikçe, dudaktan veya yanaktan hafif bir öpücük değildi. Hayır. Derin ve son derece tutkulu bir öpücüktü ama burası *Paris*’ti ve ne de olsa böyle bir sevgi gösterisi burada oldukça *normaldi*.

Perşembe sabahı uyandığımda daireyi Worth'le paylaşıyor olmak artık oldukça rahat ve tanıdık gelmeye başlamıştı. Tavana baktım ve önceki akşam Worth'ün kızının evindeki yemekten sonra eve döndüğü zamanı düşündüm. Ziyaretin iyi gittiğini, güzel bir akşam yemeği yediklerini ve birbirlerine Noel hediyeleri verdiklerini söylemişti ama torunlarıyla zaman geçirmenin onun için anlamının büyük olduğu belli oluyordu. Sonra bana Caroline'ın cumartesi öğleden sonra ikimizi kahveye davet ettiğini söyleyerek beni şaşırtmıştı. Worth'ün kızına benden bahsettiğini bile bilmiyordum. Şimdi bundan haberdardım ama onunla tanışmamızın kimin fikri olduğunu hâlâ merak ediyordum.

Saatime bir göz attım ve yediye gelmek üzere olduğunu gördüm. Sabahlığımı üstüme geçirdikten sonra önce banyoya, ardından da güçlü bir kahve kokusunun beni karşıladığı mutfığa gittim.

Worth dudaklarıma bir öpücük kondurmak için yanıma gelerek, "Günaydın," dedi.

“Günaydın,” diye tekrar ettim ve biraz dağılmış saçlarıyla, yüzündeki hafif kirli sakalıyla ve üzerindeki kot ve eşofman üstüyle ne kadar seksi görüldüğünü düşünmekten kendimi alamadım.

Elindeki *French press*’ten bir fincana kahve dökerken, “Kahve?” diye sordu.

“Teşekkürler,” dedim, kahveden bir yudum alıp kanepeye yöneldim, Worth de bana katıldı.

Ona, “Dün akşamki yemeğin güzel gitmesine sevindim,” dedim.

Başını salladı. “Evet, Caroline’ın morali oldukça iyiydi. Yaklaşan kayak tatilini dört gözle beklediğini biliyorum.”

Dönüp ona bakmama yol açacak şekilde derin bir iç geçirdi.

“Biliyorsun, Marin, sana söylemek istediğim bir şey vardı. Claire hakkında. İlişkımız ve evliliğimizle ilgili.”

Ben sessiz kalınca konuşmaya devam etti.

“Sana kolejdeyken tanıştığımızı anlatmıştım. Ben mezun olduktan sonra onun okuması gereken son bir yılı vardı. Bana hamile olduğunu söylediğinde yeni dönem henüz başlamıştı.”

Yani evlendiklerinde Claire, Caroline’a hamileydi. Bu, alışılmadık bir şey değildi ve bana bunu anlatmaya neden gerek duyduğunu merak ettim.

“Diplomasını almadan kolejden ayrılması hiç hoşuma gitmedi ama derhal evlenmemiz gerektiği konusunda ısrarcıydı. Dürüst olmam gerekirse ona karşı hislerim olmasına rağmen bu duygu evlenmemize yetecek kadar güçlü değildi.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve kahvesinden bir yudum aldı. “Söylemeye çalıştığım şey şu ki, eğer bana

hamile olduğunu söylemeseydi ilişkimizin daha fazla sürecinden emin değildim. Claire’le pek fazla ortak noktamız olmadığını görmeye başlıyordum. Onun gözü benimkinden daha yüksek bir yaşam tarzında ve statüdeydi ama...”

“Ama sen, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıp onunla evlendin.”

Başını salladı. “Evet. Çok ısrar ettiği çok lüks bir düğünle evlendik. Claire varlıklı bir aileden geliyordu, kendi istediğini yapmaya alışkındı ve arkadaşları için hep bir kıskançlık kaynağı olmaktan zevk alırdı. Bu onun için çok önemliydi. Her şeyin en iyisine sahip olmak.”

Bazı kadınlar için görülmedik şey değil, diye düşündüm. “Ama sonra Caroline doğdu ve eminim kızının doğumu evliliği sağlamlaştırdı.”

Worth, “Aynen öyle,” dedi. “Evlendiğimizde Claire, Caroline’a hamile değildi. Caroline ikinci hamileliğinden oldu. Balayımızdan döndükten birkaç hafta sonra Claire düşük yaptı. Şey, en azından o, öyle olduğunu *söyledi*.”

Yüzüne daha iyi bakmak için oturuşumu değiştirdim. “Kürtaj yaptırmış olabilir mi demek istiyorsun?”

“Ah, hayır. Bunu söylemiyorum ama sonrasında, Claire’in başta gerçekten hamile olup olmadığını düşünmeye başladım. Bir gün öğleden sonra işten eve döndüm ve soğukkanlılıkla bana bebeği kaybettiğini söyledi. Onu hastaneye götürmeye çalıştığımda bunu reddetti. Doktoru aradığını, onun da birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söylediğini anlattı. Hepsi bu. Onun hiç üzülmeyeceğini görmeyi ne kadar şaşırttığını hatırlıyorum ve sonrasında benim üzüntüm de boşuna mıydı acaba, diye merak ettim.”

Eline doğru uzandım ve kendi elimi onun avucuna koydum.

“Hımm,” dedim. “Bence sahte hamilelikle bir erkeğe kanca takmaya çalışan ilk kadın o değildir ama sonra Caroline’a gerçekten hamile kaldı,” dedim.

Başını salladı. “Evet ama hamile olduğunu öğrendiğinde kesinlikle mutlu görünmüyordu. Ah, beni yanlış anlama, çok iyi bir anneydi ama sadece bundan gerçekten hoşlandığını sanmıyorum ve elbette başka çocuğumuz da olmadı.”

“Bu da beni karşımızdakini gerçek anlamda tanıyabilir miyiz diye meraklandırıyor,” dedim ve tanışıp evlendiğimizde Andrew’yu nasıl da hiç tanımadığımı düşündüm.

“Çok haklısın. O evlilik yeminini ederken bazen karşımızdakini hiç tanımıyoruz ve yıllar geçip de mutlu olmadığımızı fark ettiğimizde elimizde sadece iki seçeneğin kaldığını görüyoruz. Ya kalıp devam ediyoruz, ki çoğu çift bunu yapıyor ya da ayrı olmanın bizi beraber olmaktan daha çok mutlu edeceğine karar veriyoruz. Caroline büyüyüp kendi ayakları üstünde durmaya başladığında ayrılığın ikimiz için de en iyisi olacağına karar vermiştim. Claire kesinlikle mutlu değildi ve o kocaman evde ikimiz sessiz sinema oynuyorduk adeta.”

Şaşkınlıkla, “Ah,” dedim. “Ayrıldığınızı bilmiyordum. Evliliğiniz o öldüğü için bitti sanıyordum.”

“Sonuçta o nedenle bitti. Avukatımla kontrat yapmıştım, resmi bir ayrılık için gereken tüm mali ayarlamaları yapmıştım... tam o sırada Claire bana kendisine göğüs kanseri teşhisi konduğu haberini verdi. Başta bundan şüphe duyduğumu ve bunun da beni elinde tutmak için uyguladığı bir diğer taktik olduğunu düşündüğümü söylerken kendimden utanıyorum ama hayır, yalan değildi fakat onunla kalmam için bana yalvardı. Bunları yalnız başına atlatamayacağını

söyledi ve haklıydı, bunu yapamazdı. Claire her zaman başkalarına bağımlı olmuştu, bu yüzden kaldım.”

Evlendiğimde veya birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca Andrew’yu pek tanımamış olabilirdim ama o anda *gerçekten* tanıdığımız bazı sıra dışı insanlar olduğunu anlamıştım. İçgüdüsel olarak anladığımız insanlar vardı. Onlarla doğal bir uyum içinde olurduk ve öyle bir bağlanırdık ki herhangi bir açıklaması olmazdı. Aynı zamanda biliyordum ki Worthington Slater benim için böyle biriydi, ayrıca planlamasam da bu adama âşık olduğum gerçeğini de kavramıştım.

Kanepede oturuşumu değiştirdim, göğsüne sokuldum ve kolunun etrafıma dolandığını hissettim. “Ve böylece,” dedim, “onun yanında kaldın ve *doğru* olduğuna inandığın şeyi yaptın.”

Tüm sabahı Toulouse için alışveriş yaparak geçirdik, ona seyahat çantası, birkaç oyuncak, yiyecek ve Worth’ün yeni kedime gerekeceğini düşündüğü ne varsa aldık.

O akşam La Rotonde’de yemek yemeyi önerdi. Montparnasse’ı çok beğendim ve oranın Paris’in en sevdiğim yeri olduğuna karar verdim. Restoranın iç kısmında yemeğimizi yedikten sonra kahve ve konyağımızı keyifle içmek için dış tarafa geçtik. Orada Worth’le otururken bir kez daha Hemingway ve F. Scott’ın hayaletlerinin bizimle olduğunu hissettim ve bu bir klişe olsa da gerçekten Paris’te ve âşık olduğum gerçeğini bir kez daha kavradım.

Metroya binip eve döndük, Worth birer bardak şarap önerdi. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları fırlatıp attım ve kendimi kanepeye bıraktım.

Bana bardağımı uzatırken, “Sana bir sürprizim var,” dedi. “Kadehimi bize ve... tüm yarınlarımıza kaldırıyorum.”

“Ne güzel sözler. Tınısını çok beğendim.” Bir yudum alıp gülümsedim. “Başka sürpriz?”

Ayağa kalkıp televizyona yöneldi, oynatıcıya bir DVD koydu, yanıma geri geldi ve DVD kutusunu bana verip beni güldürdü.

“Aman Tanrım. Çok romantiksin. *Casablanca* mı?”

Worth gülümsedi. “Bu bizim en sevdiğimiz film, değil mi? Burada beraber izlememizin uygun olacağını düşündüm.”

Öpmek için kollarına doğru uzandım. Worth’e karşı hissettiğim şeyin salt arzu olduğuna hiç şüphem kalmamıştı ve bu duyguyu yıllardır hissetmediğim için tamamen yok olduğunu sanıyordum ama şimdi anlıyordum ki sadece içten içe yanıyormuş. Worth’ün yeniden tutuşturmasını bekliyormuş.

Öpüşmemiz derinleştikçe dilinin ağzımın içine kaydığını hissettim ve elleri göğüslerimin üzerinde daireler çizmeye başlamadan önce sırtımdan aşağıya indi. Parmakları bacaklarımın arasında uyluklarıma doğru ilerlediğinde ağzımdan bir inilti çıktığını duydum. Külötümü yana doğru itip bana dokunmaya devam ederken Worth’ün de inlediğini duydum ve bu ses beni daha da azdırdı.

Nefessizce öpüşürken elimin onun sertleşmiş erkekliğine dokunmasına izin verdim ve beni kanepeye yatırıp giysilerimi çıkarmaya başladığında nefesinin kesildiğini hissettim. Kendini üzerime yerleştirdikten sonra önce gözlerimin içine baktı, sonra gözleri bedenimde aşağıya doğru indirdi. Derin bir nefes bıraktım ve yüzündeki onaylayan tebessümü görünce her bir zerremle kadınlığımı hissettim ve o an arzum daha da arttı.

Giysilerinden kurtulup kendini üstüme yerleştirdi, yüzünü boynuma gömdü ve fısıldayarak, “Seni seviyorum, Marin,” dedi. “Seni o bağış yemeğinde ilk gördüğüm andan beri seviyorum.”

Boynumdaki öpücüklerini hissederken, “Ben de seni seviyorum, Worth,” diye fısıltıyla karşılık verdim. “Seni *gerçekten* seviyorum.”

Sesi kısılmış bir halde, “Tanrım, seni istiyorum, Marin,” dedi. “Fena halde istiyorum.” Sonra ağzı, göğsümü buldu.

Başımı sallayıp, “Ben de seni istiyorum. Seviş benimle,” derken arzumun en tepeye tırmandığını biliyordum.

Worth ayağa kalktı, uzanıp elimi tuttu ve Rick ve Ilsa* birbirine âşık olurlarken beni yatak odasına götürdü. Rick’in klasik “Paris her zaman bizim olacak,” cümlesi, ruhuma kazınacaktı.

* *Casablanca* filminin başkarakterleri. (ç.n.)

Cumartesi sabahı gözlerimi açtım ve yanımda kıvrılıp yatan Worth'ün varlığını hissettim. İlk kez sevişmemizden bu yana iki gecedir benim yatağımı paylaşıyordu. Onun sadece yanımdaki varlığını değil, bir âşık olarak doğal davranışlarını da seviyordum. İlk gecemizde sabahın üçünde uyandırılıp ellerinin bir kez daha arzularımı ayaklandırıldığını hissetmek beni şaşırtmıştı. Bana zevk vermenin onun için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğimde de şaşırmıştım. İlk seferimiz birbirimize duyduğumuz aşırı açlık yüzünden çılgınca ve biraz da vahşice olmasına rağmen ikinci sefer daha yavaş, baştan çıkarıcıydı, her birimiz karşı tarafta uyandırdığımız zevklerin tadını çıkardık ve sevişmenin yakınlığına esir olduk.

Worth'ün uyurken yüzünü daha iyi görebilmek için hafifçe kıpırdandım ve o an kalbim yerinden oynadı. Bu adamı çok seviyordum. Evet, yün dükkânından içeriye ilk adım attığında ondan etkilenmiş olabilirdim ve evet, onun çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama çiftler arasında, birbirle-

rini ilk gördüklerinde yaşayabilecekleri o kimya her zaman daha anlamlı ve sağlam bir şeye dönüşmeyebilirdi. Bu, bazen sadece arzu ve fiziksel çekimdi ama söz konusu Worth'ken çok daha fazlasıydı. Onu daha yakından tanıdıkça olduğu haliyle daha çok seviyordum ve hayatıma girdiği için minnettardım. Çene çizgisinde gezdirmek için parmağımı uzattım, gözkapaklarının kırpıştığını, sonra da yüzünü kocaman bir tebessüm kaplarken gözlerinin açıldığını gördüm.

Beni yakınına çekmek için bir kolunu üstüme koyarken, “Günaydın, güzellik,” dedi.

Ona doğru sokulup gülümsedim. Güne başlamanın bundan daha iyi bir şekli var mıydı? “Sana da günaydın,” dedim. “Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedi ve elinin bir kez daha bedenimin kolayca tepki vermesini sağladığını hissettim.

Aynaya bakarken, “Emin misin?” diye ikinci kez sordum. Worth'ün ailesiyle tanışmaya giderken ayak bileğime kadar uzanan siyah etekliğimi, gri kaşmir kazağımı ve modaya uygun siyah botlarımı giymeye karar vermiştim.

Güldü, arkamdan bana yaklaştı ve yüzünü enseme gömüdü. “Göz alıcı görünüyorsun. Mükemmel. Bu kadar gergin olma. Sadece kahve içmeye gidiyoruz.”

“Haklısın,” dedim ama aklımdan geçip de söylemediğim şey ve kızın beni baştan ayağa süzüyor olacaktı. “Ah, bir şey götürmemiz gerekmez mi, çiçek falan...”

Worth yine güldü. “Endişelenecek bir şey yok. Dün sen yün dükkânına gittiğinde ben, Caroline'ın sevdiği çikolatalardan bir kutu aldım.”

Başımı salladım. “Pekâlâ. Tamam. Ben hazırım,” deyip mantoma ve el çantama uzandım.

Caroline ve Roland’m oturdukları daire sekizinci yerleşim bölgesindeydi, Haussmann bulvarına pek uzak değildi ve Parc Monceau’ya yakındı, üst sınıf ve pahalı bir mahaldi. Tam Caroline’a göreydi yani.

Bir dahili haberleşme cihazı bize kapıyı açtı ve asansörle yedinci kata çıktık. Kapılar açılır açılmaz adlarının Yvette ve Christophe olduğunu bildiğim bir kızla bir oğlan, koşarak Worth’ü kucakladılar.

Oğlan, “Büyükbaba, seni gördüğüme çok sevindim,” derken kız da Worth’ün koluna asıldı. “Bu da arkadaşın mı?”

“Evet, Marin’le tanışmanızı istiyorum ve bunlar da Christophe ve onun kız kardeşi Yvette.”

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim,” dedim.

Christophe bana kocaman bir tebessüm etti, ki bunun Worth’e çok benzediğini düşündüm. “Seninle tanıştığımızı memnun olduk,” dedi.

Biz, Christophe’un peşinden koridorda ilerlerken Yvette, “Büyükbabamın kız arkadaşıyla tanışmak için sabırsızlanıyordum,” dedi. “Sen onun kız arkadaşısın, değil mi?”

Worth, “Evet, aynen öyle,” derken ikimiz de güldük.

Uzakta, koridorun ucunda bekleyen uzun boylu, ince bir sarışın gördüm. Yanma vardığımızda Worth’ü iki yanağından öpmek üzere uzanıp, “Seni tekrar görmek güzel, baba,” dedi.

Daireden içeriye girerken Worth, “Caroline, arkadaşım Marin’le tanışmanı istiyorum,” dedi. “Marin, bu benim kızım, Caroline.”

Caroline’ın dudaklarından tebessümün zerresinin bile

geçmediğini fark ederken elimi uzatıp, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Evet, ben de. İçeri gelin. Michelle,” diye seslendi.

Muhtemelen ellili yaşlarında, elbisesi, çorapları ve ayak-kabıları siyah olan bir kadın büyük bekleme salonuna geldi. Bir hizmetçi mi? Caroline’ın bir hizmetçisi mi vardı?

Caroline, “Misafirlerimizin mantolarını al, lütfen,” diye emretti.

“*Bonjour, bonjour.*”

Başımı kaldırıncaya orta boylu bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Worth’ü kucakladıktan sonra beni iki yanığımdan da öptü.

“Ben Roland, Caroline’ın kocasıyım. Evimize hoş geldin,” dedi, sesindeki samimiyetin karısındakinden katbekat olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

“Gelin, gelin oturun,” dedi ve peşinden büyük bir oturma odasına girdik. Odadaki tabandan tavana kadar uzanan pencereler, en karanlık günlere bile aydınlık getirebilirdi.

Üç kanepeden birinde, Worth’ün yanına oturdum ve tek bakışta bütün mobilyaların, pencere süslemelerinin ve dekorasyonun en üst kalite olduğunu anladım. Kendimi 1930’ların antikalarıyla ve güzellikleriyle donatılmış bir Fransız salonunda gibi hissediyordum.

Çocuklar, büyükbabalarının ayaklarının dibine kıvrıldılar. Ona çok bağlı oldukları belli oluyordu.

Caroline bir berjer koltuğun ucuna tünedi ve gümüş bir çaydanlıktan porselen fincanlara kahve doldurmaya başladı.

Roland bana, “Paris’te kalmaktan hoşlandın mı?” diye sordu.

“Evet, hem de çok. Koleji bitirdiğim yıldan beri buraya gelmemiştim, bu yüzden tekrar gelmek harikaydı.”

Caroline, “Yvette,” dedi ve çocuk yerinden fırlayıp annesinin uzanmış elinde duran fincanla tabağını aldı. “Marin’e.”

Kahveyi alırken Yvette’e, “Teşekkür ederim,” dedim ve gülümsedim.

Caroline kahve doldurmaya devam ederken Roland, Worth’le beraber birkaç Fransız spor takımı hakkında konuşmaya başladı ve Michelle, elinde kurabiyeler olan bir tabakla içeriye girdi. Önce bana küçük bir tabak verdi, sonra üzerindikilerden seçebileyim diye kurabiye tabağını eğdi, ufak bir elmalı turta aldım.

Başımı kaldırıp ona, “*Merci*,” dedim ve bana tebessüm edişinin sıcak ve dostane olduğunu gördüm.

Odadaki tek soğukluk Caroline’dan yayılıyordu. Bu buz prensesinin gerçekten Worth’ün kızı olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Yvette bir kurabiyeği ısırarak önümde diz çökerken, “Çocukların var mı?” diye sordu.

“Evet. İki oğlum var ama ikisi de artık birer yetişkin. Biri Atlanta’da, diğeri de Boston’da yaşıyor.”

Yüzünü ciddi bir kaş çatış kaplarken, “Ah, bu çok kötü,” dedi. “Eminim onları özleyorsundur.”

“Evet ama Noel’de eve geliyorlar, böylece beraber zaman geçireceğiz.”

Christophe bana, “Biz Noel’de kayak tatiline gideceğiz,” dedi.

Başımı salladım. “Evet, Wor... büyükbaban bahsetmişti. Harika zaman geçireceğinizden eminim.”

Çocuğun tek söylediği, “Sanırım,” oldu.

Caroline boğazını temizledi ve Roland karısına bakmak için Worth’le konuşmayı bıraktı.

Caroline sandalyesinde biraz daha arkasına yaslandı, kahvesinden zarıfçe bir yudum aldı ve, “Pekâlâ, siz ikiniz *nasıl* tanıştınız?” diye sordu.

Worth’ün yanımda kasıldığını hissettiğime yemin ederim ardından, “Sana zaten anlatmışım, Caroline,” dediğini duy-dum. “Bir arkadaşına iyilik yapıyorum ve Marin’in annesi-nin yün dükkânını yeniliyorum. Çalışmaya ilk gittiğim gün orada tanıştık.”

Manikürlü ellerinden birini havada salladı ve başıyla onayladı. “Ah, haklısın. Unutmuş olmalıyım.”

Hımm, bahse varım, diye düşündüm. Cedar Key’deki kız arkadaşlarım yanımda olsalardı eminim ki bu kadını tanım-lamak için tek bir kelime kullanırlardı ve o kelime de S’yle başlardı.

Kelimenin üstüne güçlü bir baskı uygulayarak, “O halde,” dedi, “annenin yün dükkânında satıcılık mı yapıyorsun?”

Bu soru bana kendimi bir ergen gibi hissettirdi. Worth’ün kızını sevmek istiyor olmama rağmen o bunu zorlaştırıyordu.

Başımı iki yana sallayıp sıırttım. “Ah, hayır. Satıcı de-ğilim. Annem yün dükkânının diğer yanında bir iğne oyası dükkânı açıyor ve işin o kısmını ben yürütüyor olacağım.”

Sadece, “Anlıyorum,” dedi.

Yvette ayağa zıplayarak, “Ben örgü örmeyi biliyorum,” dedi. “Sana kendi ördüğüm atkıyı göstereyim.”

Odadan koşarak çıktı ve babası arkasından gülümsedi. “Evet, Yvette bir yün dükkânında örgü dersi aldı ve bundan hoşlanmış gibi görünüyor. Onunla epey gurur duyuyorum.”

Annesinin bir şey demeyişi dikkatimi çekti ve bir süre sonra Yvette, gül motifi olduğunu bildiğim örnekle örülmüş güzel bir atkıyla geri döndü.

Bana doğru uzatarak, “Bak,” dedi.

Lavanta rengi güzel atkıyı inceledim ve ustalık seviyesine hayret ettim. “Bu muhteşem olmuş,” dedim ve Yvette’in ışık saçtığını gördüm. “Tanrım, bu çok zor bir örnektir, ikisini beraber alıp aynı ilmekle öfersin. Çok güzel bir iş çıkarmışsın. Ne zamandır örüyorsun?”

Annesine doğru bakıp, “Yaklaşık bir yıldır sanırım,” dedi.

“Şey, bence uzman bir örgü ustası olma yolundasın.”

“Teşekkür ederim,” dedi ve bir diğer kocaman tebessümle ödüllendirildim.

Caroline babasına, “Geldikten sonra Amelie’yle görüştün mü?” diye sordu.

Amelie mi? Worth bana bu isimden bahsetmemişti. İsim, Fransız yapımı bir filmde fırlamış gibiydi.

Worth’ün boğazını temizlediğini duydum ve bakınca yüzünde rahatsız bir ifade olduğunu gördüm. Sadece, “Hayır. Hayır, onu görmedim,” dedi.

Tekrar Caroline’a baktım ve yanılıyor olabilirim ama bana bakarken yüzündeki ifade kesinlikle pis bir sırıttı.

Derin bir iç geçirdi. “Ah, bu çok kötü. Onu birkaç hafta önce gördüm ve bana Paris’e ne zaman döneceğini sordu. Eğer kendisi yüz yüze görüşemezse sana mutlaka en iyi dileklerini iletmemi istedi.”

Oda bir anda gergin bir sessizliğe gömüldü ve çok sonra nihayet Worth, “Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun, Caroline?” diye sordu.

Caroline babasıyla göz temasından kaçınarak öksürüp bakışlarını yere indirirken boğazından yukarıya tırmanan bir kızarıklık gördüm. “Hiçbir şey. Ne demek istiyorsun?”

Ben geldiğimden beri kullanmakta olduğu fazla titiz ses tonu şimdi değişip yerini inatçı bir ergeninkine bırakmıştı.

“Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun.” Elime uzandı, hafifçe sıktı ama bırakmadı ve doğrudan bana baktı. “Amelie benim kiralık mülklerimi yönetirdi. Caroline’ın bir arkadaşı. Birkaç yıl önce Caroline korkunç bir girişimde bulunup Amelie ve benim aramı yapmaya kalkıştı. Ona karşı ufacık bir şey bile hissetmiyordum ama Caroline bir şekilde onun kendisini yemeğe davet ettiğime inanmasını sağladı. Kızımı utandırmamak adına Amelie’yi gerçekten tek bir yemeğe götürdüm ve bunu patronu olarak yaptığımı açıkladım, başka bir sebepten değil. Birkaç hafta sonra işten ayrıldı, ki bu ikimiz için de muhtemelen en iyisiydi. Beceriksizliği yüzünden onu işten çıkarmaya çok yaklaşmıştım ve sırf bil diye söylüyorum, Caroline, sana karşı her zamanki gibi son derece açık ve net olmak istiyorum. Ben Marin’i seviyorum ve ne mutlu bana ki o da beni seviyor.” Ayağa kalkıp elimi tuttu. “Ve bence artık gitmemiz gerek.”

Ertesi sabah kanepede oturmuştum, Worth duş alırken keyifle kahvemi yudumluyor, bir gün önceki olayları zihnimde yeniden canlandırıyordum.

Worth'ün duyurusunun üzerine Caroline bir kenarda sessizce dikilirken Roland, Yvette ve Christophe ikimizi de kucaklayıp öpmüş ve tebrik etmişlerdi. Worth'ün damadı ve torunları bizi sevgiyle uğurlarken Caroline, babasıyla tek keline bile konuşmamış, gidişimizi sessizce izlemişti.

Worth akşam yemeği için rezervasyon yaptırdığımız Le Refuge du Passé adlı restorana gidinceye kadar sessiz kalmıştı. Şarap sipariş edildikten sonra elime uzanmış, tutup dudaklarına götürmüş üstüne bir öpücük kondurmuştu.

“Bunun için özür dilerim. Çok üzgünüm.”

Başımı iki yana sallamıştım. “Hayır. Özür dilenecek bir şey yok. Bu senin hatan değildi.”

“Caroline bazen inatçı bir ergen gibi olabiliyor ama senin yanında Annelie'nin adını anması, sende kıskançlık ve güvensizlik yaratmanın dışında anlamsızdı ve bu yüzden ona çok kırlıdım.”

Elini hafifçe sıktım ve yanağını öpmek için ona doğru uzandım. “Sen çok dürüst birisin ve buna ne kadar değer verdiğimi umarım biliyorsundur, bu yüzden benden yana asla bir güvensizlik olamaz. Ben sadece kızm seninle hiç konuşmadan ayrıldığımız için kendimi kötü hissettim.”

Caroline’ın sessizliği Worth’ü endişelendirmiş gibi görünmemiştir ama ertesi gün, aralarındaki anlaşmazlık hallolmadan ayrılacak olmamız hiç hoşuma gitmiyordu.

Worth oturma odasına girerken başımı kaldırıp ona baktım, eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Yanaklarındaki odunsu kolonya kokusunu içime çekerek, “Hımm, çok hoş kokuyorsun,” dedim. “Beni baştan mı çikarmaya çalışıyorsun?”

Worth başını geriye atıp güldü. “Dün gecedan sonra baştan çıkarıcı olan bence sensin.”

Evet, haklı olabilirdi. Üç kadeh şaraptan sonra *gerçekten* biraz cilvelenmişim.

Kahvermin son yudumunu alıp ayağa kalktım. “Tamam. Ben duşa gidiyorum. Saat iki gibi öğle yemeği yiyip Toulouse’u almaya gidelim mi?”

Kucaklamak için beni kendine çekerken, “Harika olur,” dedi.

Duştan çıkınca oturma odasına çırlıçıplak girip Worth’ü şaşırtmayı düşündüm ama vazgeçip giyinmeye karar verdim. İçeriye girip de Caroline’ın sandalyelerden birine oturmuş Worth’le konuşmakta olduğunu görünce yüzüme doğru bir kızarıklığın tırmandığına emindim ve cilve yapmak için o anı seçmemiş olduğuma memnundum.

Bu beklenmedik ziyaretin neyle ilgili olduğundan emin olamayarak önce Caroline’a, sonra da Worth’e bakıp, “Selam,” dedim.

Worth kanepede yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. “Gel, otur,” dedi. “Caroline buraya sana bir şey söylemeye gelmiş.”

Worth’ün yanına oturdum, elini dizimde hissettim, Caroline’a bakıp bekledim.

Bir gün önceki kadının yerinde yeller esiyordu. Onun yerinde sandalyesinde rahat oturamayan ve epey huzursuz görünen bir kadın vardı, boğazını temizleyip, “Evet. Doğru,” dedi. Üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Marin. Dün sana karşı pek nazik değildim ve hem kaba hem de münasebetsiz davrandım. İçime ne girdi de öyle yakışsız davrandım, bilmiyorum ve bunun için özür dilerim.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim. Özür kabul edildi.”

Bakışlarının babasına yöneldiğini ve yüzünden bence bir rahatlama ifadesinin geçtiğini gördüm. “Ayrıca...” diye devam etti, “Amelie’den neden bahsettiğimi bilmiyorum. Babamın ona ilgi duymadığını biliyordum, bu yüzden bunun için de özür dilerim.” Bir an durdu ve tekrar konuşmaya devam etti. “Ve babamın seni ne kadar önemseydiği oldukça açık. Roland ve çocuklar bile bunu anladılar. Mutlu olduğumu bilmenizi isterim. İkiniz için de çok mutluyum ama en çok babamın bundan sonra yalnız kalmayacağı ve zamanını geçirecek özel birine sahip olduğu için mutluyum.”

Pekâlâ, bu onun adına söylemesi oldukça zor bir şeydi ve epey büyük bir itiraftı. Bu, ilişkimize devam etmemiz için kızı olarak bize izin verdiği anlamına mı geliyordu?

“Tekrar teşekkür ederim,” dedim ve gülümsedim. Beni şaşırtarak samimi bir tebessümle karşılık verdi, ki bu onun çekici hatlarını yumuşatmıştı.

Yerinden kalkıp mutfak masasını işaret ederek, “Ah, ikinize bir barış hediyesi getirdim,” dedi. “Paris’teki son gecenizin tadını çıkarmanız için hoş bir şarap ve peynir.”

Kendimi, “Neden birazını şimdi içmiyoruz?” derken buldum. “Böylece sen de bunların keyfini bizimle beraber çıkarabilirsin.”

“Yo, hayır. Bu ikiniz için. Ayrıca, benim eve dönmem gerekiyor. Bu haftaki kayak gezimiz için birkaç parça daha eşya toplamam lazım.”

Worth’le ikimiz ayağa kalktık ve Worth kızını kucaklamak için kendine doğru çekti. Kulağına, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadığını duydum. “Buraya geldiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Caroline.”

“Ben de seni seviyorum, baba,” dedi ve babasıyla kucaklaşması bitince beni şaşırtarak bana döndü, gözlerinde yaşlarla benimle sıkı sıkı kucaklaştı, iki yanağımdan öperek, “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Marin,” dedi. “Lütfen Paris’e tekrar geldiğinde haber ver. Birlikte öğle yemeğine ve alışverişe çıkarız.”

“Bu harika olur, çok isterim,” dedim ve bir kez daha sarıldım.

Babasına son bir kez sarıldı, ikimize de veda etti ve gitti.

Durduğum yerden Worth’e bakıp gülümsedim. “Bence yanıldın. Sanırım kızın zannettiğinden daha fazlasını senden almış.”

O gün öğleden sonra Toulouse oturma odasında zıplayıp oynarken kanepede Worth’ün yanına kıvrıldım ve beraber yavru kediyi izledik. Oyuncu maskaralıkları ikimizi de güldürüyordu.

“Çok sevimli değil mi?” dedim.

“Kesinlikle öyle. Onu aldığına çok sevindim.”

Toulouse sanki ondan bahsettiğimizi anlamış gibi kucağıma atladı ve o harika mırıltı sesini çıkardı.

Worth, “Bence kesinlikle sana bağlanmaya başladı,” dedi.

Kedinin başının üstünü okşadım ve derin bir iç geçirdim.

Worth’ün bana baktığını hissettim. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Yarın Paris’ten ayrılıyor olduğuma inanmak zor. Ne inanılmaz iki haftaydı. Çok şey oldu. Kendimi neredeyse bambaşka biri gibi hissettim.”

“Pek çok yönden öylesin. Paris’ten ayrılacağına üzülüyor musun?”

“Hem evet hem hayır. Burayı seviyorum. Gerçekten. Burada seninle geçirdiğim günler çok özeldi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ama bir yandan da Cedar Key’e dönmek için sabırsızlanıyorum. Yapmam gereken işler var; oğlanlara Fiona’dan bahsedeceğim, Noel için hazırlanacağım, yeni evime taşınacağım ve sonra da iğne oyası dükkânını açacağım. Olup biten çok şey var.”

“Ve hepsi de iyi şeyler. Ne zaman Paris’e dönmeye ihtiyaç duyarsan bana haber vermen yeterli. Seninle buraya gelmek beni çok mutlu eder. Bu daire her zaman bizi bekliyor olacak.”

Gülümsedim. “Bizi bekliyor olacak sözünün tınısını çok beğendim.”

Bir süre sessiz kaldı ve sonra, “Ne zamandır bazı şeyleri düşünüyordum,” dedi. “Cedar Key’e döndüğümüzde *bizimle* ilgili planımızın ne olacağı gibi.”

Yüzüne bakmak için döndüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey, beraber rahat rahat harika altı gece geçirdik. Yalan söylemeyeceğim. Eve döndüğümüzde ayrı yaşama fikri hiç hoşuma gitmiyor.”

Demek istediğini anlamıştım. Ben de bunu düşünüyordum ama nasıl çözeceğimize dair bir fikrim yoktu.

“Bir önerin var mı?” diye sordum.

“Bence seçeneklerimizi tartışıp mantıklı bir çözüme varmalıyız. Noel’den sonraki haftaya kadar annenin evinde kalacaksın, sonra kendi evine taşınacaksın ama Fiona senin evinde konuk olacak.”

“Doğru. O evde benimle kalmanı isterdim ama bu kesinlikle bize mahremiyet sağlamayacak. Ayrıca ne kadar kalmayı planladığını şu an için bilmiyorum.”

“Kesinlikle ve bu sorun değil. Fiona’yla olan ilişkinizi zorlamamalı ve bebek adımlarıyla ilerlemelisin. Yine de senin hafta sonlarını Ocala’da benim evimde geçirmen fikrini bir düşünmeni isterim.”

Güldüm, dudaklarımı büzdüm ve ona cilveli olduğunu umduğum bir ifadeyle baktım. “Demek, Bay Slater, bana hafta sonları sizinle birlikte günah içinde yaşamamı teklif ediyorsunuz?”

Beni kollarına çekerken ikimiz de kahkahayla güldük. “Evet, Bayan Kane, bu tam olarak sizden istediğim şey.”

“O halde kabul ediyorum,” dedim ve uzattığım dudaklarım onunkilerle buluştu.

Toulouse’u oturma odasındaki yuvasında geceyi geçirmek üzere hazırladıktan sonra yatak odasında Worth’e kattım. Yatağa, yanma yattıktan sonra derin bir iç geçirdim.

“Bu kesinlikle hayatımın en parlak iki haftasıydı ve hepsi senin sayende oldu.”

“Gururum okşandı,” dedi. “Ama bu tam olarak doğru de-

ğil. Paris’e gelmeyi göze alan ve tüm bunları gerçekleştiren sendin.”

Daha dik oturup ona bakarak, “Evet,” dedim. “Eğer bunu yapmasaydım ne olurdu? O zaman burada kalmama izin vermezdin ve gelip bana katılmazdın. O zaman nerede olurduk? Hâlâ sadece arkadaş mı olurduk?”

“Ah, bundan ciddi şüphe duyarım. Sen Paris’e gelmeden çok önce arkadaşlığın ötesine geçmiştik. Bazı şeyler kaderde olduğu için yaşanır... ve bence *biz*, kaderimizde vardı.”

Bunun tınısını sevmiştim. “İyi çünkü sen benim için öyle özelsin ki... hem arkadaş hem de sevgili olarak.”

Worth başucundaki komodine uzandı, iki tane şampanya kadehi aldı ve birini bana uzattı. Benim kadehimin kenarına dokunarak, “Seni seviyorum, Marin,” dedi. “Seni çok seviyorum.” Kadehini benimkiyle tekrar tokuşturarak gülümsedi. “Kadehimi sana kaldırıyorum, evlat.”

Paris’in gerçekten de dünyanın en romantik şehri olduğundan kesinlikle emin olurken ben de onunla beraber gülümsedim.

Eve geleli üç gün olmuştu ve uçak yorgunluğunu atlatmışım. Yanımda Worth ve Toulouse varken Paris'ten ve Atlanta'dan uçuşlar iyi geçmişti. Yalan söylemeyeceğim, geriye dönerken Worth'ün yanında oturup birinci sınıfta uçmak çok keyifliydi. Toulouse yeni ve geçici evinde çok rahattı. Annem ona hayran oldu ve Oliver gerçek bir centilmen olduğunu ispatlayıp kendi hükümranlılığına bir kediye kabul etti.

Cedar Key'e dönünce ilk birkaç günümü çantalarımı açarak, çamaşır yıkayarak ve uyuyarak geçirmiştim ama artık kasaba merkezine inip iğne oyası dükkânının son halini göreceğim ve arkadaşlarımı ziyaret edeceğim için heyecanlıydım. Golf arabasını kitap dükkânının önündeki kaldırıma çektim ve Suellen, Grace ve Chloe'nin tanıdık yüzlerini görmek için içeriye girdim.

Yerinden ilk fırlayan Chloe oldu, bana sarıldı ve iki yanağıma birer öpücük kondurdu. "Fransızlar da böyle yapıyor, değil mi?" dedi.

Gülerek ben de ona sarıldım. “Tam olarak böyle yapıyorlar.”
Suellen köşeden seslenerek, “Evine hoş geldin,” dedi.
“Her zamankinden mi?”

Chloe ve Grace’in oturduğu masaya katılırken, “Bu harika olur,” dedim.

Solange arabasında oturuyordu, başının üstünü öpmek için ona doğru eğildim. “Ben yokken bu çocuk daha da büyümüş,” dedim.

Grace başını sallayıp gülümsedi. “Bazen onun büyüdüğünü gerçek anlamda *gördüğümü* düşünüyorum. Neyse... Paris nasıldı? Hakkında her şeyi duymak istiyoruz.”

Chloe, “Bu, doğru,” dedi. “Detaylar. Bütün detayları istiyoruz.”

Worth’le geçen bazı geceler aklımdan flaş halinde geçti ve yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. “Şey... bir bakalım. Daireye bayıldım. Paris’te olmak zamanda geri gitmek gibiydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü büyük bir kısmı tam hatırladığım gibiydi. Bazı müzeleri gezerken, Noel alışverişi yaparken ve... şey, etrafta takılırken harika zaman geçirdim.”

Chloe, “Kulağa harika geliyor,” dedi. “Yani bunu, düşünmek ve rahatlamak için hiç acele etmedin olarak algılıyorum. Kesinlikle dinlenmiş görünüyorsun. Aslında, ah... bekle... yeni bir saç stilin var... ve makyajın. Bu yeni, değil mi?”

Güldüm. “Oradayken bir kuaför salonuna gitmeye ve makyajımla birlikte saç stilimi de yenilemeye karar verdim.”

Grace, “Harika görünüyorsun,” dedi. “Dinlenmişsin ve... ılık saçyorsun.”

Suellen lattemi önüme koyarken, “Al bakalım,” dedi.

“Teşekkürler. Bize katılabilir misin?”

Suellen bir sandalye çekti. “Birkaç dakikalığına. Demek Paris’te harika zaman geçirdin, ha?”

Ben bir şey demeye fırsat bulamadan Chloe, “Grace haklı,” dedi. “Ona bir bak, *gerçekten* parlıyor. Tamam, detayları istiyoruz. Bu değişikliğin sebebi ne?”

Yanaklarımın yeniden ısındığını hissettim. “Muhtemelen yeni allıktır.”

Chloe, “Ah, hadi ama,” dedi öne eğilerek. “Worth’ten bahsettiğimizi biliyorsun. Paris’e, senin yanına uçtu, beraber aynı evdeydiniz, seninle beraber uçabilmek için biletini bir gün ertelettiğini duydum ve...”

Suellen yüzünü kocaman bir tebessüm kaplarken, “Ve senin biletini de birinci sınıfa yükselttiğini duydum,” dedi. “Yani bu ışıltının nedeninin yeni allık olduğunu sanmıyorum.”

Kendimi kıkırdamamak için tutarak, “Sizler çok kötüsünüz,” dedim. “Evet, pekâlâ, Worth’le işler yolunda gitti. Aslında çok iyiydi. O inanılmaz derecede hoş bir insan ve onunla baş başa olmak bize birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı verdi ve... şey... basmakalıp olduğunu biliyorum ama Paris’te birbirimize âşık olduk.”

Grace gülümseyerek elimin üstüne hafifçe vurdu. “Marin, gitmeden önce farkına varmamış olabilirsin ama Worth’ün, Paris’ten haftalar öncesinden beri sana karşı bir şeyler hissettiği çok belliydi. Bence Paris, baştan beri aranızda zaten var olan şeyin ortaya çıkmasını sadece tetiklemiş olabilir.”

Başımı salladım. “Sanırım haklısın. Bağlılıklar veya sorumluluklar olmadan baş başa olmak sadece birbirimizin varlığının tadını çıkarma şansı yarattı. Biz de bunu yaptık.”

Chloe şakacılıkla kolumu dürttü. “Eh, aferin sana, dostum. Hayatını yaşamanla ilgili nasihatime kulak vermene sevindim.”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Eğer Chloe, Worth’le bir çift oluşumuzun övgüsünü almak istiyorsa, bana uyardı.

Grace, “Fiona’yla ilgili bir karara vardın mı?” diye sordu.

“Aslında birçok karara vardım. Bu konuyu çok düşündüm ve fark ettim ki ne olursa olsun, suçlanacak kişi Fiona değildi. Andrew geçmişte kaldı ve ben şu ana odaklanmam gerektiğini hissediyorum, ki bu da Fiona. Dolayısıyla Paris’ten onu aradım ve uzun lafın kısası, biraz zaman geçirip erkek kardeşleriyle tanışmak için Noel arifesinde buraya uçuyor.”

Grace, “Ah, bu harika,” dedi. “Bunun senin için zor bir karar olduğunu biliyorum, ama sanırım yapılacak en doğru şey buydu.”

Chloe, “Katılıyorum,” dedi. “Eğer geçmişe takılıp kalırsak hiçbir yere varamayız.” Onun Grace’e bir bakış attığını gördüm. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Marin.”

“Ben de.” Suellen kolumu hafifçe sıktı. “Oğlanlar Fiona’yı öğrendiler mi?”

“Hayır, ayın yirmi üçünde burada olacaklar, dolayısıyla Fiona gelmeden önce her şeyi onlara açıklamak için bir günüm olacak.”

“Peki, Noel’den sonra yeni evine taşınman için her şey plana uygun ilerliyor mu?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet, Victoria gereken her şeyi imzaladı, ben gitmeden önce belgelere imzamı attım ve avukatım ben yokken her şeyi bana postaladı. Ben artık Güvenli Liman’ın resmi sahibiyim.”

Kafede üç kişinin alkış sesleri yükseldi ve ben güldüm.

Grace, “Bu harika,” dedi. “Tebrikler.”

Chloe, “Eminim, orada çok mutlu olacaksın,” dedi. “Taşınmana yardım edebilir miyiz? Yeni eve taşınma partisi yaptık.”

“Bu eğlenceli olabilir,” dedim. “Depolama firmasını ara-

yıp mobilyalarımı ve eşyalarımı getirmelerini söylemem lazım ve sanırım onlara ayın otuzunda gelmelerini söyleyeceğim, sizi haberdar ederim.” Kahvemin son yudumunu alıp ayağa kalktım. “Geri dönmek çok güzel ve hepinizi gördüğüme çok sevindim ama artık yün dükkânına gitmem gerekiyor.”

Suellen, “Ah, sanırım yapılanları görünce çok beğeneceksin,” dedi. “Geçen gün bir uğramıştım.”

“Harika,” dedim ve kapıya yöneldiğim sırada Chloe arkamdan, “Worth’e bizden selam söylemeyi unutma,” diye seslenerek beni gülümsetti.

Ben içeriye girdiğimde annem tezgâhın arkasında durmuş, Raylene Samuels’la konuşuyordu.

Raylene, “Ah, döndün mü?” dedi. “Paris’teki Şükran Günü’nün nasıldı?”

Annemin dudaklarını sıkarken kaşlarının havaya kalktığını gördüm.

“Aslında, bu yılki Şükran Günü’nü es geçtim ama o gün bir dostumun evinde harika bir akşam yemeği yedim.”

Raylene burnunu çekti. “Eminim Fransızlar, Şükran Günü’yle ilgili hiçbir şey bilmiyordur.”

Kıkırdamamak için kendimi tuttum ve içimden, *ve ben de senin Şükran Günü’nün tarihi hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyorum*, diye geçirdim.

Annem, “Evden çıkarken Toulouse’un her şeyinin tamam olduğuna baktın mı?” diye sordu.

“Evet, her şey yolundaydı. Oliver’ın ona iyi bakacağından eminim.”

“Toulouse mu? Toulouse da kim? Paris’ten gelirken yanında bir arkadaş mı getirdin? Bunu hiç bilmiyordum.” Raylene başını annemden bana döndürdü.

Adada bir şeyi en son öğrenen olmanın onu öldürdüğünden emindim.

Yüzüme ciddi bir ifade takınarak, “Evet, Paris’ten bir arkadaşla döndüm,” dedim. “Kürekli bir arkadaş.”

Raylene, “Ne? Ne demek istiyorsun? Sen neyden bahsediyorsun?” diye tükürük saçarak sordu.

Annem kahkahaya boğuldu. “Marin gelirken yanında güzel bir Maine rakun kedi yavrusu getirdi.”

“Kedi yavrusu mu? Ta Paris’ten buraya mı? Eh, bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey.” Raylene çantasını aldı, başını iki yana salladı ve dükkândan çıktı.

Omuz silktim. “Bu onu bir süre oyalar. Worth yan odada mı?”

“Evet. Çalışıyor. Gel,” dedi annem kolumu tutarak. “Sana onun yaptığı bütün işleri göstereyim.”

Kemerli geçitten geçtik ve Worth arkasını dönüp gülümserken nefesim kesildi. “Beğendin mi?” diye sordu.

Yeni boyanmış mavi duvarlara, kızböcekleri olan güzel bordür baskılarına ve karo döşeli yerlere baktım. “Ah, buna bayıldım. Tanrım, harika bir iş çıkarmışsın, Worth. Hepsi çok güzel görünüyor.”

“Ben de ona bunu söyledim,” dedi annem.

Worth bana doğru gelip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Beğenmene sevindim.”

“Bundan daha fazla beğenemezdim.” Odada bir tur attım. “Şimdi tam bir dükkâna benzemiş. Ismarladığım mallar gelsin de her şeyi düzenlemeye başlayabileyim diye sabırsızlanıyorum.”

Annem, “Hepsi ocağın ilk haftası gelecek,” dedi. “Şimdi gel de avluya bir göz at.”

Annemin peşinden yün dükkânından geçip arka odaya, oradan da dışarıya çıktık. Annem eliyle etrafı gösteren bir hareket yaptı. “Ne düşünüyorsun?”

Ben Paris’e gitmeden önceki otların aşırı uzadığı çimlik alandan eser yoktu. İki yanı camekânla çevrilmişti, arka taraftaki arabalığın tavanından uzanan tavan aydınlatmasıyla birleşen kısmi bir çatı vardı. Önceden yabancı otların olduğu yere çimento bir zemin yapılmıştı ve annem bu alana örgü ören ve iğne oyası yapan kadınlar oturabilsinler diye çoktan rahat, beyaz, sepet örgüsü mobilyalar koymuştu bile.

“Ah, vay canına! Harika görünüyor! Buna bayıldım. Kadınların güzel havalarda oturup rahatlayabilmeleri için ideal bir yer.” Annemi kucakladım. “Sen gerçekten vizyon sahibisin. Müşterilerimiz bunu gerçekten çok sevecekler.”

Annem başını salladı. “Sanırım öyle. Burayı kadınlara resmi olarak açmadan önce senin Paris’ten dönmeni bekledim.”

“O halde resmen hazır olduğunu söyleyebilirim, peki arabalık nasıl gidiyor?”

Annem, “Oldukça iyi,” dedi ve cebinden bir takım anahtar çıkarıp kapının kilidini açtı.

İçeriye girdik ve annem lambanın düğmesini çevirip ışığı açtı. Duvarlar boyanmıştı, tavan bitmişti ve son gördüğüm-den bu yana oda şekle girmişti.

“Burası mükemmel olacak ve yünler için fazladan yer eminim ki Chloe’yi mutlu edecek.”

“Sanırım öyle,” dedi annem yün dükkânına dönerken. “Geriye sadece çatıyı bitirmek, Worth’ün iğne oyası dükkânının aydınlatmasını takması ve adamların da arabalığın

zemin karolarını döşemesi kaldı. Yani yeni işimizi kurup işletmeye başlamanız fazla zaman almayacak.”

Yeni maceram hakkında kesinlikle çok heyecanlıydım. “Bunu gerçekleştirdiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederim.” Saatime baktım. “Önümüzdeki haftaya kadar işe dönmemi istemediğine emin misin?”

“Hayır, bugün burada tek başıma iyiyim, yarın ve cumartesi de Chloe gelecek. Sen bugün biraz Noel süslemesi almak için Gainesville’e gitmeyecek miydin?”

“Gideceğim, şey... gideceğiz. Worth beni götürmeyi teklif etti. Dükkân için de bir şeyler alacağım ve pazartesi akşamı dükkânı kapattıktan sonra süslemeye gideceğim. Evdeki ağacı da yarın akşam süsleriz.”

“Kulağa hoş geliyor. Worth, neden yarın akşam yemeğinde Marin’le ikimize katılmıyorsun? O ışıkları ağaca yerleştirmekte yardımın gerekebilir.”

Worth gülerek, “Bunu çok isterim,” dedi. “Teşekkürler.”

Paris’ten döndüğümüzde annemi ben ve Worth konusunda bilgilendirmiştım. Çok memnun olmuştu ve onun Worth’ten hoşlandığını biliyordum, bu yüzden ikimizin bir çift olması onu mutlu etmişti.

Worth’le beraber dükkândan ayrılmadan önce anneme, “Tamam. Saat yediye kadar dönmüş olurum ama akşam yemeğine beni bekleme,” dedim.

Annemle ikimiz bütün sabahı o akşam yün dükkânındaki Noel partisi için yemekler pişirip hazırlık yaparak geçirdik. Örgü grubumuz için Noel'den önceki perşembe akşamı bir araya gelmek gelenek halini almıştı ve grubumuza her yıl yeni insanlar ekleniyordu.

Tezgâhın üstü kızarmış yeşil domateslerle, tekir balıklı banma sosuyla ve karidesle doluydu. Güveç kabının içinde kokteyl köfteleri kaynıyordu ve antepfıstıklı kek de fırındaydı.

Annem, peşinde Oliver ve Toulouse'la beraber mutfağa girerken, "Kekin son on dakikası," dedi.

Yavru kedimi kucaklamak için eğildiğimde Oliver'ın başını okşadım. Toulouse'un çenemin altında kalan başını burnuyla okşayarak, "Sanırım bu çocuklar yemeklerin kokusunu beğendiler," dedim. "Korkarım sana karides yok. Belki büyüdüğün zaman."

"Noel hediyelerimizi paketledin mi?"

"Hepsi hazır. Yemek odasındaki masanın üstündeki poşetin içindeler."

“Keki beklerken birer fincan daha kahveye ne dersin?”

Toulouse’u tekrar yere bırakırken, “İyi olur,” dedim. Oliver’la beraber koşarak uzaklaşmalarını izlerken gülümse-
dim. Bizimle beraber bir haftadan sadece biraz fazla zaman
geçirmiş olmasına rağmen gayet iyi uyum sağlamıştı. Onun
etrafta olması son derece keyif vericiydi ve annemle beni
bol bol güldürüyordu.

Masada annemin yanına katıldım ve kahvemden bir yu-
dum aldım.

“Pazar günü ev dolup taşacak,” dedi. “Sence Bella saat
kaçta burada olacak?”

“Öğleden sonrayı biraz geçe geleceğini söyledi ve evin
dolmasıyla ilgili söylediğinde haklısın. Onun üç İskoç teri-
yeri, Oliver ve Toulouse’la beraber burası bir mini hayvanat
bahçesi gibi olacak.”

Annem güldü. “Eğlenceye eğlence katacak,” dedi ve bunu
içtenlikle söylediğinden emindim. “Peki, sah günü Fiona’nın
gelişiyle ilgili her şey ayarlandı mı?”

“Evet, saat on iki buçukta geliyor. Onunla pazar günü ko-
nuştum ve buraya geleceği için çok heyecanlı görünüyordu.”

“Eminim öyledir. Onunla tanışmaya can atıyorum.”

“Aslına bakarsan ben de öyle. Umarım oğlanlar bu haberi
iyi karşılarlar.”

“Bence sorun etmezler. Seni ve Worth’ü biliyorlar mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bu haberi de onlar gel-
diğinde vermeyi planlıyordum. Muhtemelen geldiklerine
pişman olacaklar.”

Annemin yüzünden bir tebessüm geçti. “Öyle düşünmü-
yorum. Bu arada, sen ve Worth konusunda çok mutluyum.
Bence o çok hoş bir adam. Sen Paris’teyken biraz daha ya-

kından tanıma fırsatım oldu. Seni ne kadar önemseydiğinden zerrece şüphem kalmadı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sohbetlerimizde senden bahsetmekten çok hoşlanıyordu ve seninle telefonda ne zaman konuşsa bana haber veriyordu. O son birkaç günde seninle birlikte olmak için uçuşuna kalan dakikaları bile saydığı çok belliydi.”

Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Beni sevdiğini biliyordum. Bunu farklı birçok şeyle ifade etmişti ama bu gerçeği bir başkasının da doğruladığını duymak her zaman hoş bir şeydi.

“O çok özel biri,” dedim ve derin bir iç geçirdim. “Onun gibi biriyle tanışacağımı veya öyle birinin hayatıma gireceğini hiç düşünmezdim. Kızıyla ilk tanıştığımızda bana karşı tavrı bir sorun oluşturabilirdi ama onun bu davranışını Worth kabul etmedi.” Worth’ün kızıyla tanıştığımızda olanları, eve döndüğümün ertesi günü anneme anlatmıştım.

Annem başını salladı. “Aynı fikirdeyim. Worth, kızına evden ayrılacağınızı söylediğinde ona kesinlikle net bir mesaj vermiş oldu. O durumda top, kızındaydı ama o, babasının bu aptalca davranışa tolerans göstermeyeceğini biliyordu ve haklısın, eğer farklı bir insan olsaydı, bu büyük bir sorun yaratabilirdi ama kızın geri adım attığına ve bunun işe yaramasına sevindim.”

Annem keki fırından almak üzere ayağa kalkarken, “Ben de,” dedim. “Bu muhteşem kokuyor.”

“Soğumaya bırakalım, sonra üzerine yeşil şekerleme dökeriz.” Keki bir nihalenin üzerine koydu ve bana, “Belki sen de antepfıstıklı pudingi ve krem şantiyi çırparsın?” dedi. “Benim gidip bir şey almam gerekiyor.”

Annem yatak odasına yönelirken, “Elbette,” dedim.

Birkaç dakika sonra elinde orta boy bir hediye paketiyle geri gelip paketi bana uzattı.

Çırpıcıyı kapatarak, “Noel hediyesi bu kadar erken mi?” diye sordum.

“Hayır. Bu Noel hediyesi değil. Sen yokken senin için yaptığım bir şey ve bunu şimdi almanı istiyorum.”

Merakla paketi açtım, ipek kâğıda sarılı bir şeyi aldım ve açınca içindekinin paprika rengi yünden örülmüş harika bir şal olduğunu gördüm. Biraz tanıdık gelen şeklini görebilmek için şalı önümde havaya kaldırırken, “Ah, anne, bu muhteşem!” dedim. “Bu Cedar Key tasarımı mı?”

“Öyle, ayrıca kenarları boyunca, biraz dantelimsi, açık bir görüntü vermek için ilmek atlama yaptım. Bu örneği ben tasarladım ve buna Sevgi Şalı adını verdim.”

Şalı omuzlarıma sardım. “Buna bayıldım. Teşekkür ederim. Peki ama bu adın özelliği ne?”

“Bunu senin için tasarladım, Marin. Andrew’yu bağışlamak ve Fiona’yı kabullenmekte gösterdiğin şefkat ve sevgi için seninle gurur duyuyorum. Dantel örgü, senin açık olmakta gösterdiğin isteği simgeliyor ve ben senin hayatının bu dönüm noktasını hatırlatacak sembolik bir şeyinin olmasını istedim.”

Sarılmak için annemi kendime çekerken gözlerimdeki nemin battığını hissettim. “Çok teşekkür ederim. Bu şal benim için bütün dünya demek ve bunu her giydiğimde öğrenmek zorunda kaldığım en zor hayat dersini hatırlayacağım.”

Annem kulağıma, “İyi,” diye fısıldadı. “Ben de öyle umuyordum.”

Yün dükkânı kadınlarla ağzına kadar doluydu, ses seviyesi en yüksekteydi ve CD’de çalan Noel şarkıları kahkaha

seslerinde boğuluyor olsa da kimsenin umurunda değilmış gibi görünüyordu.

Ben köşede durmuş, meyveli kokteylimden yudumlayıp sohbeti izliyordum. Sydney, Monica ve Clarissa kanepede beraber oturmuş bir şeyler yiyip konuşuyorlardı. Chloe, Grace ve Maude kalabalığın arasındaydılar. Kasabadaki gündüz bakımevinin sahibi Leigh Salenger, Resa ve Berkley'yle bir konu hakkında konuşuyordu ve annem de herkesin tabağında yeterince yiyeceği, bardağında da meyve kokteyli veya kahve olduğundan emin olmak için etrafta dolaşıyordu. İçime bir sıcaklık dolunca gülümsedim. Kadın arkadaşlığı hakkında söylenecek çok şey vardı. Blanche Leroux ve İkinci Dünya Savaşı sırasında kurduğu yaşamsal dostlukları hatırladım. Annemi ve arkadaşlıkları zamanından çok önce biten Annalou Carter'ı düşündüm. Flora ve Corabeth'in Polly ve Raylene'le beraber güldüklerini gördüm. Bu odadaki kadınların her birini farklı nedenlerden de olsa çok seviyordum ve hayatımda oldukları için kendimi son derece şanslı hissediyordum.

Kapı açıldı ve içeriye, kucaklarında bir güveç kabı ve paketli hediyeler taşıyan Josie ile Shelby Sullivan girdiler.

Shelby, "Umarım çok geç kalmamışsızdır," dedi. "Josie işten eve geç döndü."

Annem, "Hiç geç kalmadınız," dedi, ben onları karşılayıp hediyelerini penceredeki Noel ağacının altına koymaya giderken ellerindeki güveç kabını aldı.

Josie, Monica ve Grace'le konuşmak üzere odanın diğer tarafına giderken ben de Shelby'ye, "Nasılsın bakalım?" dedim.

Bıkmış bir iç çekişle, "Ah," dedi. "Yılın bu zamanı git-tikçe daha yorucu bir hal alıyor sanki. Yemek pişirme, fırın-lama ve süslemeyle ilgili yapılacak çok şey var ve keşke, di-yorum, Josie de Noel dönemine benim kadar ilgi gösterse."

Shelby'nin gerçekten yorgun göründüğünü fark ettim ama müsveddesini bitirmek için bütün yıl çok çalışmış, hemen ardından Şükran Günü ve Noel hazırlıklarına girişmişti. Aynı zamanda Josie'nin maddi şeylere annesi kadar önem vermediğini de biliyordum. Onun Noel dönemini sevdiğinden emindim ama daha sakın yoldan seviyordu.

“Evet, çok iş var,” dedim, “ama bu yılki ev önü süslemelerin her zamanki gibi göz alıcı.” Bir gece önce Worth’le birlikte arabayla oradan geçmiştik ve Shelby Sullivan yine mülkünde kış harikalar diyarı yaratmayı başarmıştı, ki bu da Cedar Key yerleşiklerine ve civardakilere görsel bir ziyafet sunuyordu.

Şalıma dokunmak için elini uzatırken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu çok güzelmış. Sen mi yaptın?”

“Hayır, annem yaptı. Örneği kendi tasarladı ve buna Sevgi Şalı adını verdi.”

“Çok beğendim,” dedi ama isminin özelliğini sorgulamadı ama Polly kulak misafiri olmuştu ve bize doğru döndü.

“Sana söylemek istiyordum, Marin, bu şal tek kelimeyle göz alıcı. Bunu senin için Dora’nın mı yaptığını söyledin?”

Ben başımı sallayıp evet derken annem bize doğru geldi.

Polly, “İsminin bir özelliği var mı?” diye sordu.

Annem bana baktı. “Şey, bunun Marin için bir anlamı var, bu yüzden eğer isterse anlatmak ona kalmış.”

Polly, “Ah, lütfen anlat,” dedi. “Ve düşünüyordum da, eğer ikiniz için de uygunsa örgü grubunda hepimiz bu örnekten şal yapıp bunları nisandaki Sanat Festivali’nde satmalı ve iyi bir yere harcamak üzere para toplamalıyız.”

Paylaşmanın, dostluğun büyük kısmını oluşturduğunu hissettim, ayrıca kadınların bir araya gelip başkalarına yar-

dım etmek için bizim burada Cedar Key atkıları yaptığımız gibi bir şeyler üretmesinden daha hoş ne olabilirdi?

Annem bana bakıp bir cevap vermemi bekledi.

“Bence bu harika bir fikir. Hediyelerimizi açtıktan sonra duyuruyu yaparım ve şalın adının hikâyesini hepinize o zaman anlatırım.”

Saat dokuza geldiğinde herkes hediyelerini açmaya hazırdı ve her hediye açılıp diğerleri görsün diye havaya kalktığı anda odadan bir sürü *ah* ve *oh* sesleri yükseliyordu.

Bitirdiğimiz zaman annem ilgi çekmek ve sessizlik sağlamak için kaşığıyla fincanının kenarına hafifçe vurdu.

“Mutlu Noeller ve hepinize yıl boyunca yaptığınız katkılardan dolayı ve bu akşam buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Önümüzdeki yılın, Marin’in Serendipity İğne Oyası dükkânının açılışıyla heyecan verici olacağını düşünüyorum. Tatiller bitince yünlerin çoğunu arabalığa taşımaya hazır olacağız ve bir sürü değişik yüne göz atabilmekten çok hoşlanacağınızı düşünüyorum. Ayrıca bilmenizi isterim ki önümüzdeki haftadan itibaren arka taraftaki kapalı avlu açılacak ve hepimizin kullanımına sunulacak.”

Odayı alkış sesleri ve kahkahalar doldurdu.

“Birçoğunuz Marin’in bu akşam giydiği şalla ilgili yorumlar yaptınız. Örneği ben tasarladım ve bunu Marin için yaptım. Görebileceğiniz gibi tasarımın çoğu kısmı Cedar Key atkılarında kullandığımızla aynı, ama kenarlar boyunca eklenmiş biraz dantel örgü var. Bazılarınız buna neden Sevgi Şalı dediğimi merak ediyorsunuz... ama şal Marin’e ait olduğu için bunu size o anlatacak.”

Annemin durduğu yere doğru gittim ve biraz gerildiğimi hissettirdim. Bu kadınların her birini gayet iyi tanımama rağmen

onlara anlatacağım şeyi nasıl karşılayacaklarından emin olamıyordum. Bakışlarımı aşağı indirip şalımın kenarıyla oynarken derin bir nefes bıraktım, sonra başımı kaldırıncı bir grup beklentili yüzle karşılaştım.

“Şey,” diye başladım. “Bazılarınızın bildiği gibi... yakın zamanda Andrew’nun bir kızı olduğunu öğrendim. Bu, birkaç ay öncesine kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kızdı.” Aklımdaki düşünceleri düzene koymaya çalışarak duraksadım. “Fiona Caldwell şu an on dokuz yaşında ve Boston bölgesinde yaşıyor. Bu haberi aldığımda yaşadığım şoktan ve zorlukla baş ettiğimden bahsetmeme gerek yok. Fiona’nın benimle irtibat kurmak istediğini Andrew’nun avukatından öğrendim. Benimle ve elbette üvey ağabeyleri olan oğullarımla tanışmak istiyordu.” Devam etmeden önce boğazımı temizledim. “Paris’e gitmeden önce onunla bir kez konuştum ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Paris’teyken düşünüp işleri çözümlemek için fırsatım oldu... sonunda Fiona’nın bizi ziyaret etmek için buraya gelmesine karar verdim. Noel arifesinde burada olacak. Oğullarım bir gün önce gelecekler ve haberi onlara o zaman vereceğim.” Anneme bir göz attım. “Ve benim bu kararım yüzünden annem doğru olanı yaptığımı düşünüp bu şalı yapacak ilhamı aldı, adına da Sevgi Şalı dedi.” Devam etmeden önce yutkundum. “Bunun, Andrew’yu affedip Fiona’yı kabullenmekte gösterdiğim sevgi ve şefkatin sembolü olduğunu söyledi.”

Annemin kollarının beni sardığını hissederken odayı ısılıkların ve alkışların doldurduğunu, kadınların arasında sevgi mırıltılarının dolaştığını duydum.

“Ne güzel bir hikâye.”

“Dora, ne güzel akıl etmişsin.”

“Bu harika değil mi? Bu örneği almalıyım.”

Gözlerimi silerek elimi havaya kaldırdım. “Ayrıca size şunu açıklamak istiyorum ki yünün rengi paprika çünkü affediciliğin rengi turuncudur. Daha önce Polly, örgü grubunda bu şallardan yapıp gelecek yılki Sanat Festivali’nde satmalıyız dedi, ki bence bu, harika bir fikir.”

Herkes oybirliğiyle kabul etti ve annem örgü grubunun tatillerden sonraki ilk toplantısında örneği bastırıp dağıtımına hazırlayacağını söyledi.

Akşam sona ermeden önce her bir kadın, Fiona’nın eli kulağındaki ziyaretiyle ilgili beni desteklediğini göstermek için yanıma geldi, onunla tanışmaya ve adaya hoş geldin demeye can attıklarını söyledi.

*Evet, diye düşündüm, kadın dayanışması hakkında söyle-
necek çok şey var ve ben de bunun bir parçası olduğum için
çok mutluyum.*

Worth ve ben, Paris'ten döndükten sonraki iki hafta boyunca birkaç geceyi beraber geçirebildik. Bir-iki geceyi ben, onun Faraway'deki kulübesinde geçirdim, bir akşam da birer bardak şarap içip rahatlamak için Güvenli Liman'a gittik ve planlamadığımız halde geceyi beraber geçirdik ama düzenli bir şekilde beraber olma durumundan çok uzaktık.

Bu yüzden, cumartesi öğleden sonra onunla Ocala'daki evine gidip geceyi orada geçirmeyi teklif ettiğinde bu daveti hemen kabul ettim. Ertesi gün Bella geliyordu, bir gün sonra oğlanlar, peşinden de Fiona. Yakın gelecekte bir daha ne zaman baş başa kalacak vakit bulacağımızı kim bilebilirdi ki?

Başımı arabanın koltuğunun başlığına yasladım, gözlerimi kapatıp arabanın açık üst camından gelen ılık aralık güneşini içime çektim ve CD oynatıcısında çalan Pachelbel'in "Canon"ını dinledim. Birkaç dakika sonra Worth'ün elini dizimde hissettim ve yakışıklı yüzüne bakmak için döndüm. Gözleri yola odaklanmıştı ama dudaklarının gülümsediğini fark ettim.

“Mutlu musun?” diye sordu.

“Çok mutluyum. Ya sen?”

“Öyleyim.” Worth’le beraber olmanın birçok yanını seviyordum ama en iyilerinden biri, onunla beraberken yarattığı huzurlu bir histi. Andrew’yla geçen yıllar boyunca beraber geçirdiğimiz çoğu zaman Andrew’nun ruh hali yüzünden stresli olurdu ve hep gizli gerilim eğilimiyle sonlanırdı ama durum Worth’le çok farklıydı; ne dediğime veya bir fikrimi nasıl ifade ettiğime dikkat etmem gerekmiyordu. Onunla aynı fikirde olmasam da bunun sorun ya da onun tarafından öfke veya şiddetli sözlerin sebebi olmadığını anlamıştım. Bu huzurlu duyguyu, kendim olmayı, zamanı ve sevgiyi bir başkasıyla paylaşmayı seviyordum.

Bana, “Eve gittiğimizde sana bir sürprizim var,” dediğini duydum ve koltuğumda dikleştim.

“Sürprizleri seviyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Sana sürpriz yapmayı seviyorum, evet.”

“Ve bana bir ipucu bile vermeyeceksin, değil mi?”

Yüzündeki şeytani gülümseyişi görünce cevabın hayır olduğunu anladım.

Tam garaj yoluna giriyorduk ki Worth’ün ceptelefonu çaldı. Telefona cevap verdi ve gülerek, “Evet, bu iyi,” dediğini duydum. “Muhtemelen bundan hoşlanacaktır.” Bir duraksamanın ardından, “Tamam, harika,” dedi. “Hoşça kal.”

“Arayan Doyle’du,” diye açıklama yaptı. “Söylediğine göre yaptığı Noel kurabiyeleri Suzette’in ağzını sulandırmış, bir tane versem sorun olur mu diye soruyor.”

Gülümsedim. “O çok iyi bir köpek bakıcısı.”

“Öyle, Doyle’un Suzette’i alması sayesinde baş başa biraz daha zaman geçirebileceğiz.”

Bir gecelik çantamı Worth taşırken peşinden eve gittim. Neredeyse elli yedi yaşına gelmiş olmama rağmen bunun hâlâ biraz uygunsuz olduğunu hissetmek çok tuhaftı ve gülümsedim. Uygunsuz olabilirdi ama bir o kadar da doğru hissettiriyordu.

“Önce öğle yemeği ve biraz şarap,” dedi, çantamı merdiven sahanlığının yanına bırakıp mutfaka yöneldi.

Avluya doğru bir bakış attım ve güneşin yok olduğunu, havanın bulutlandığını gördüm. “İçeride mi, dışarıda mı yiyeceğiz?”

Worth buzdolabını açtı ve dışarıya bakmadan önce bir şişe şampanyayla birkaç yemek aldı. “Sanırım dışarıda sorun olmayacaktır. Yağarsa diye masa çatının altında duruyor.”

Başımı salladım ve tabakları almak için mutfak dolabına, çatal kaşık almak için de çekmeceye gittim. Bu mutfakta kendimi evde gibi hissetmeye başlıyordum ve gülümsedim çünkü bu çok iyi bir şeydi.

Avludaki masayı hazırladım ve mutfaka döndüğümde şampanya şişesinin tıpasının açıldığını duydum. “Bu sese bayılıyorum.”

“Ben de.” Worth iki şampanya kadehini amber rengi sıvıyla doldurdu. Birini bana uzatıp diğerini havaya kaldırarak, “Mutlu Noeller, Marin,” dedi. “Gelecek hafta boyunca işlerin epey sıkışık olacağını biliyorum, bu yüzden bugünün bizim baş başa özel Noel’imiz olmasını istedim. Seni seviyorum... ve daima seveceğim.”

Elimdeki bardağı havaya kaldırıp, “Mutlu Noeller, Worth,” dedim. “Yollarımız çakıştığı için mutluyum ve ben de seni seviyorum. Benim için anlamın çok büyük.”

Elimdeki kadehi aldı, tezgâhın üstüne koydu ve beni kollarına çekip dudaklarını benimkilere dokundurdu. Bana

yakınlığının bedenimden alışkın olmadığım bir ısıнын yayılmasına neden olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Öpüşmemiz derinleştikçe elinin sırtımdaki baskısının güçlendiğini hissediyordum. Birbirimizden ayrılınca derin bir nefes bırakırken hafif bir sarhoşluk ve baş dönmesi hissettim.

“Bu güzeldi,” dedim.

Dudakları benimkilere yeniden dokundu ve başını salladı. “Çok hoştu ama... bence fazla kaptırmadan önce öğlen yemeğimizi yemeliyiz.”

Şampanya kadehimi alıp peşinden avluya çıkarken kahkahayla güldüm.

Kiş ve salatadan oluşan leziz yemeğimiz boyunca sohbetimiz hiç duraksamadı. Bu da Worth’le ilgili sevdiğim şeylerden biriydi; çeşitli konularda konuşabiliyor ve bunları olduğundan daha ilginç hale getiriyordu.

Tam kahve ve konyak içmek üzereyken ilk yağmur damlaları suda halkalar oluşturarak havuza düşmeye ve hava da soğumaya başladı.

“Bunları neden içeriye taşımıyoruz?” dedi Worth. “Oturma odasında oturabilir ve bir ateş yakabiliriz.”

Güldüm. “Ne kadar romantik olduğunu biliyorum ama ateş yakmak için sence de fazla sıcak değil mi?”

“Hayır, hava sadece, ne? On beş derece falan mı?” Üzerinde kahvemiz ve konyak olan tepsiyi kanepenin önündeki masaya bıraktı ve ben yerdeki kocaman yastıkların üzerine kıvrılırken o da şöminede ateş yakmaya gitti.

Ateşi harlandırıktan sonra hemen yanımdaki minderin üstüne oturdu.

Kahvemden bir yudum aldım ve bedenimin gerçek anlamda rahatladığını hissettim. Worth’leyken keşfettiğim

şeylerden biri de buydu; hissettiğim ne kadar stres varsa onun yanında sihir yapılmış gibi yok oluyordu.

Elime uzandı, kendi avucunun içine aldı ve gülümsedi. “Bu çok hoş,” dedi.

Memnuniyet dolu bir iç geçirdim.

“Bizim uzun vadeli düzenlemelerimizle ilgili hiç düşündün mü?” diye sordu.

“Pek değil. Fiona’nın burada ne kadar kalmayı planladığını bilmiyorum ama birkaç haftadan fazla olacağını da sanmıyorum. Yani, sanırım benden çok aslında Jason ve John’la tanışmak istiyor ve onlar da beş günlüğüne burada olacaklar. Ben kendi evime taşınmadan önce bile gidebilir.”

Omzuma yaslı başıyla onayladığını hissettim. “Doğru. Peki, Fiona gidince benim senin evinde kalmam sorun olur mu? Hafta içinde orada kalabilirim, hafta sonlarında da... buraya gelebiliriz.”

“Kulağa iki dünyanın en iyileri bir araya toplanmış gibi geliyor.”

Ayağa kalkarak, “İyi,” dedi. “Senin için bir şeyim var.”

Odadan çıktı ve elinde Noel kâğıdı ve kurdesiyle güzelce paketlenmiş küçük bir kutuyla geri geldi.

“Sürprizim mi?” diye sordum.

Yanıma oturup başını iki yana salladı. “Yani, onlardan bir tanesi olabilir. Sana asıl bahsettiğim daha sonra gelecek. Bu senin Noel hediyen ve daha birkaç gün olmasına rağmen bunu sana vermek istedim. Baş başayken.”

Paket kâğıdını dikkatle çıkarıp Paris’teki bir mücevher dükkânının markasıyla karşılaştım ve başımı kaldırıncaya Worth’ün bana gülümsediğini gördüm.

Kutuyu açınca ortasından bir Eyfel Kulesi tılsımı sallanan muhteşem bir altın bilezik gördüm. “Ah, Worth! Bu çok

güzel.” Şöminenin ateşinin ışığına doğru tuttum ve ancak o zaman fark ettim ki... kulenin altına dizilen o şeyler pırlanta mıydı? Aman Tanrım, öyleydi! Bunun şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı mücevher olduğunu anlamıştım.

“Beğendin mi?” diye sordu.

“Beğenmek mi? Tanrım, buna bayıldım ama... bunu kaybedersem ya da başına bir şey gelirse diye çok korkarım.”

Worth kahkahayla güldü. “Aptal olma. Eğer keyfine varamayacaksan sevdiğin, çok sevdiğin bir şeye sahip olmanın anlamı ne? İşte,” dedi bileğime uzanırken. “Takabil diye kancasını geçireyim.”

Kolumu uzattım ve bileziği koluma takarken yüzündeki salt neşeyi izledim. “Mükemmel. Tam sana göre. Paris’te beraber geçirdiğimiz zaman öyle özeldi ki o günleri... ve geceleri hatırlatacak anlamlı bir şeyinin olmasını istedim.”

Sanki unutabilirmişim gibi. Kollarımı boynuna doladım. “Teşekkür ederim, Worth. Çok teşekkür ederim ama Paris’te beraber geçirdiğimiz zamanı hep hatırlayacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

Ona Noel hediyesi olarak ördüğüm çizgili kazak ve ona uygun atkıyı düşününce utandım. Hediyeği gece için hazırladığım çantanın dibine sokuşturmuştum ama Worth’ün bana verdiği bu aşırı pahalı hediye den sonra benimki nazaran çok cüzi kalıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

Worth’ün sevdiğim yanlarına bir ilave daha. Sadece yüzüme bakarak duygularımı deşifre etmek gibi olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

“Sana aldığım hediye de benim yanımda ama...”

“Ama?”

Bileğimi havaya kaldırdım. “Bu sıra dışı hediyeden sonra... korkarım benimki bununla kıyaslanamaz bile.”

Beni kollarının arasına çekti. Kulağıma fısıltıyla, “Aptal olma,” dedi. “Lütfen. Böyle hissetme. Bu bileziği sana fiyatı yüzünden almadım. Bunu aldım çünkü senin için özel bir anlamı olsun istedim. Lütfen bunu sevgimle birlikte kabul et.”

Haklıydı. Ben fiyatının, bu bileziği seçmesinin içten nedeninin önünde gelmesine *izin* veriyordum. Başımı sallayıp ayağa kalktım, fuayede duran çantamın yanına gittim.

Geri gelip neşeyle paketlenmiş kutuyu ona uzattım. “Mutlu Noeller, Worth. Umarım beğenirsin.”

Hediye paketinin kâğıdını yırtıp kutuyu açınca yüzünde beliren gülümsemenin beş yaşındaki bir çocuğunkine benzediğine yemin edebilirdim. Önünde burkularak inen çizgileriyle soluk mavi kazağı çıkardı ve havada tuttu. “Bunu benim için sen mi yaptın?”

Başımı salladım.

Kutuyu tekrar alıp içindeki atkıyı çıkardı.

“Ve bunu?”

Yine başımı salladım ve ancak o zaman gözlerinin nemlendiğini fark ettim.

Derin bir biçimde yutkunarak, “Bu hayatımda birinin benim için yaptığı en güzel şey,” dedi. Beni kollarına çekti ve fısıltıyla, “Teşekkür ederim, Marin,” dedi. “Buna bayıldım ve seni seviyorum. Hem de çok.”

Kesinlikle haklıydı. Sevgiyle verildikten sonra bir hediye için fiyatıyla ilgisi yoktu. Yıllar boyunca Andrew ve oğlanlar için bir sürü şey örmüştüm ve karşı taraftan böylesine derin bir duyguya şahit olduğumu hiç hatırlamıyordum.

Kulağına, “Beğenmene sevindim,” dedim. “Ve seni seviyorum, Worth. Sen hayatımın aşkıydın.”

Geri çekilip kazağını eliyle yokladı. “Bunu giydiğimde senin kolların beni sarmış gibi hissedeceğim. Tekrar teşekkür ederim.” Kazakla atkıyı kutuya geri koydu ve ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi. “Senin için hazırladığım öteki sürpriz var ya? Onu biraz ayarlamam için bana azıcık zaman vermen gerekiyor.”

Yüzümde şaşkınlık olduğundan emin olduğum bir ifadeyle başımı kaldırıp ona baktım.

Güldü ve gözünde yaramaz bir ışıltının parlamadığını gördüm. “Konyağının kalanının tadını çıkar. Ben üst kata çıkıyorum ve birazdan dönmüş olurum.”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Bu adam neyin peşindeydi acaba?

Yaklaşık on beş dakika sonra Worth odaya girdi, eğilip elimi tuttu ve beni üst kattaki ana yatak odasına götürdü.

Elimi bırakmadan, “Gözlerini kapat,” dedi.

Kapattım ve beni ileriye doğru yönlendirdiğini hissettim.

“Tamam. Şimdi gözlerini açabilirsin.”

Açtığımda, içinde jakuzi olan bir odanın eşiğinde durduğumuzu gördüm ve nefesimi tuttum. Tüm oda, küvetin her yanına, tuvalet masasına, her yere konulmuş mumların ışıltısıyla parlıyordu; hepsi farklı boylardaydı ve baştan çıkarıcı bir loşluk yaratıyordu. Küvetin bir tarafında sarı güllerle dolu bir vazo vardı. Karşı tarafındaysa Piper-Heidsieck olduğuna şüphe duymadığım bir şişe şarabı barındıran gümüş bir buz kovanı duruyordu. Tavandaki hoparlörlerden Edith Piaf’ın insanın içine işleyen sesi geliyordu. Havada asılı duran koku silhat ve misk karışımıydı, küvetin fiskiyeleri insanı ayartacak şekilde köpürüyordu.

“Bunları sen mi yaptın?” Gözlerime inanamıyordum. Son derece romantikti ama bunun Worth’ün fikri olduğunu bilmek her şeyi daha da inanılmaz kılıyordu.

Kulağıma, “Öyle,” diye fısıldadı. Dudaklarıma kısa öpücük patlamaları kondururken kotumun fermuarını açtığını hissettim. Dudaklarını göğüslerime koymadan önce külotumu sıyırıp yere attığında bedenimden bir ısı yayılmaya başladı. Tam ona duyduğum arzuyu bir dakika daha bekletemeyeceğimi hissettiğim anda geri çekildi, seksi bir tebessümle bana baktı, elime uzandı ve beni jakuzinin basamaklarına yönlendirdi.

O şeytani tebessüm yüzüne geri dönerken, “Şimdi...” dedi, “sana gerçek rahatlamanın ne olduğunu göstereceğim.”

Ertesi sabah Cedar Key'e dönerken aklımın bir gece öncesine ait anlık görüntülere kaymasına izin verdim. Şimdiye kadar hiçbir erkekle böyle baştan çıkarıcı ve tatmin edici zaman geçirmedigimi biliyordum. Worth bana zevk yaşatma ve kendi zevk alma yöntemleriyle kesinlikle benzersizdi. O, SR 24 boyunca araba sürerken ve CD oynatıcısından gelen yumuşak müzik arabayı doldururken gülümsedim. Ergenler ve gençler sekste doruğa ulaştıklarını sanırlar ama buna katılmıyordum. Hormonları aşırı çalıştığı ve akıllarında en önde gelen şey tutku olduğu için, seks konusunda belki ama anlamıştım ki seks ve sevişmek arasında çok büyük bir fark vardı ve Worth'le benim yetişkin bir çift olarak paylaştığımız şey iki insan arasındaki gerçek bağıdı; sadece aşкта değil, uyumda da.

Bacağımı okşamak için uzanarak, "İyi şeyler mi düşünüyorsun?" dedi.

Gülümsedim. "Daima. Dün geceyi düşünüyordum. Bunun için teşekkür ederim. Harikaydı. Her açıdan."

“Benim için zevkti,” dedi ve bunu gerçekten kastettiğini biliyordum.

Yolun geri kalanında rahat sessizliğimizi sürdürdük. Dört Numaralı Köprü’ye yaklaşıncı sağıma baktım ve suların yükseldiğini gördüm. Bir gün önceki yağmur dinmişti ve güneş, denizin üzerinde parlıyordu.

Worth uzanıp elimi tuttu. “Seni özleyeceğim,” dedi.

Gelecek hafta boyunca birbirimizi görecektik olmamıza rağmen ne demek istediğini anlıyordum. “Ben de seni özleyeceğim.” Derinden bir iç çektim. Ona, “Birlikte olmak için yaratıcı yöntemler geliştirmeliyiz,” dedim ve bunun üzerine Worth kahkaha attı.

“Şey, bu spor arabanın arka koltuğu yok, bu yüzden evet, epey yaratıcı olmamız gerekebilir.”

Bu düşünce beni de güldürdü.

Worth beni annemin evine bıraktı ve yemek saatinde döneceğine dair söz verdikten sonra Suzette’i almaya gitti. Bana Bella’yla beraber kız kıza biraz zaman vermek istiyordu, ki bence bu düşünceli bir davranıştı.

Ben oturmuş örgü örerken Toulouse kanepede yanıma kıvrılmıştı. Saat ikiden hemen önce evin önüne bir arabanın yanaştığını duydum ve pencereden bakınca Bella’nın gelmiş olduğunu gördüm. Onu karşılamak üzere dışarıya çıkmadan önce mutfaktaki anneme, “Geldi,” diye seslendim.

Bella arabadan yeni inmiş, geriniyordu.

Ona doğru giderken, “Yolculuk uzun muydu?” diye seslendim, kendime doğru çekip sarıldım.

“Hayır, iyi bir yolculuktuk ama nihayet burada olduğum

için mutluyum,” dedi, bana daha iyi bakabilmek için bir geri adım attı. “Harika görünüyorsun. Paris sana iyi gelmiş olmalı –ayrıca belki başka şeyler de vardır?”

Kahkaha atıp, “Ah, evet, öyle diyebiliriz,” dedim. “Worthington Slater adında biri bunun sorumlusu olabilir.”

Bu, Bella’nın bana yeniden sarılmasına yol açtı. “Aferin sana. Peki, bu özel adamla ne zaman tanışıyorum?”

“Bu akşam yemeğe geliyor.” Arabanın arka koltuğuna doğru uzandım ve Bella’nın üç İskoç teriyerinin sabırla oturduklarını gördüm. “Ay, Silas, Sammy ve Sylvia çok tatlılar. Gel, arabadaki eşyalarını boşaltmana yardım edeyim.”

“Köpeklerin tasmaları takılı, bu yüzden sen onları alabilirsin, ben de bavulumu alırım.”

Annemle Oliver bizi ön kapıda karşıladılar. Dört köpek birbirinin etrafında daireler çizerek döndü ve gereken kokuyla karşılaşma gerçekleşti, sonra Oliver koşarak topunu almaya gitti ve Sylvia’nın önüne bıraktı.

Bella arkamdan yanıma yaklaşıp güldü. “Sanırım bu Oliver dilinde hoş geldin demek. Minik Toulouse nerede?” diye sordu ve bir yandan sarılmak üzere anneme doğru gitti.

“Hoş geldin, Bella. Bizimle kalmaya gelebilme çok sevindim. Sanırım Toulouse yatak odasına kaçtı. Misafir odasının yerini biliyorsun. Bavulunu oraya koyabilirsin.”

Bella kucığında Toulouse’la beraber oturma odasına dönerken ben köpeklerin kayışlarının tokasını açtım.

“Onu buldum,” dedi. “Çok tatlıymış.” Kanepeye oturarak üç köpeğini yanına çağırdı. “Şimdi, bunun adı Toulouse ve o daha bir yavru, dolayısıyla hepinizden ona karşı uslu davranmanızı bekliyorum.”

Toulouse, Bella’nın kucığında sessizce oturup köpek-

lerin onu koklamasına izin verdi, sonra üç köpek Oliver'a katılmak üzere koşarak gittiler.

"İşte bu kadar," dedim gülümseyerek. "Sanırım önümüzdeki hafta boyunca hayvan krallığında işler yolunda gidecek."

Annem, "Fırında domuz rostosu var," dedi. "Akşam yemeği beş buçukta. Neden siz kızlar birer bardak şarap alıp avluda keyif yapmıyorsunuz? Ben sebzelerin kabuklarını soyacağım."

Bella, "Ah, yardım edemez miyiz?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Siz ikinizin konuşacak çok şeyi var. Ben iyiyim."

Mutfağa gittim, bir şişe Beaujolais açtım, iki bardak doldurdum ve dışarıda Bella'ya katıldım.

Yanındaki şezlonga otururken kadehlerden birini ona uzatıp, "İşte, buyur," dedim.

Öne doğru uzanıp kadehinin kenarını benimkiyle tokuşturdu. "Teşekkürler. Arkadaşlığın şerefine."

Başımı salladım. "Çok uzun bir arkadaşlığımız oldu." Şarabımdan bir yudum aldım ve Oliver'ın bahçede teriyerlerle sıçrayıp oynayışını izlerken gülümsedim.

Bella, "Ee," dedi kelimeyi uzatarak. "Bana Paris'i anlat. Daha da önemlisi, Worth'ü anlat."

"Paris harikaydı. Hatırladığım kadar muhteşem ve Worth." Derin bir iç çektim. "O da oldukça harika."

Bella bana bakabilmek için şezlongda şeklini değiştirdi. "Senin adına sevindim, Marin." Bileziğime dokunmak için uzandı. "Worth'ten mi? Göz alıcı."

Başımı salladım. "Noel hediyem. Paris'te geçirdiğimiz zamanın anısına özel bir hatıram oldun istedi... ama bunun için bir bileziğe ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

“Kulağa epey harika biri gibi geliyor.”

“Bence öyle. O iyi biri. Beraberken eğlenceli, çok düşünceli, son derece romantik olduğundan bahsetmiyorum bile... ve bence beni tüm diğer erkeklerden çok daha iyi tanıyor.”

Bella şarabından bir yudum aldı. “Andrew’yla taban tabana zıt gibi görünüyor.”

“Sanırım öyle.”

Bella uzanıp elimin üstüne hafifçe vurdu. “Mesele Andrew’dan hoşlanmamam değil, Marin. Ben sadece, onun sana göre olmadığını düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, beraber çok doğru düzgün bir hayat yaşadınız, iki harika erkek evlat yetiştirdiniz ama... ben her zaman sen Andrew’yla tanıştıktan sonra tutkunu yitirdin diye endişeleniyordum. Sanki olman gereken kişi olmana izin vermiyormuşsun gibi, daha çok Andrew’nun isteklerine uyum sağlıyordun.”

Şarabımdan bir yudum daha alıp başımı salladım. “Sanırım haklısın. Worth’le beraberken kendimi farklı hissediyordum. Her şey kolay ve rahat hissettiriyor.”

Kolumu hafifçe sıkarak, “Ve öyle olduğu görülüyor,” dedi.

Saat beşten hemen önce Worth kapıyı çaldı ve kapıyı açınca onun için ördüğüm mavi çizgili kazağı giymekte olduğunu gördüm, yüzümden kocaman bir tebessümün geçtiğini hissettim.

Beni kollarına çekip dudaklarımdan hafifçe öperken, “Selam,” dedim. “Bu kazak sana çok yakışmış.”

“Beğenmene sevindim. Bunu bana çok özel bir kadın ördü.”

Yanağını öptüm. “Ve o özel kadın ben olduğum için çok memnunum.”

Elindeki güzel çiçek buketini uzattı. “Annen için.”

“Bella’yla beraber mutfaktalar. Hadi, gel.”

En iyi arkadaşımın sevdiğim adamı tanıştırdım ve Worth, Bella’ya sarılıp ona, “Nihayet tanıştığımıza sevindim,” derken gülümsedim.

Bella bana onaylarcasına göz kırparken, “Ben de,” dedi.

Annem, “Harika çiçekler için teşekkür ederim, Worth,” dedi. “Ben bunları bir vazoya koyayım. Neden avluda hep beraber şu güzel Beaujolais şarabından birer bardak içmiyoruz? Akşam yemeği de birazdan hazır olur.”

Yemek boyunca Bella ve Worth’ün sürekli ve akıcı bir diyalog halinde olduklarını gördüm. Andrew ve Bella arasında alışkın olduğum o sarsak boşluklar yaşanmıyordu. Gülümsedim ve ertesi gün Worth oğullarıyla tanıştığında işlerin nasıl gideceğini merak ettim.

Bella, “Yani, salı günü gidip Fiona’yı havaalanından almak için hepiniz hazır mısınız?” diye sordu ve başımı salladım.

“Olabileceğim kadar hazırım. Şu an asıl bu haberi yarın Jason ve John’a nasıl vereceğim konusunda endişeliyim. Bunu atlattıktan sonra Fiona konusunu düşünürüm.”

Worth elimi tutmak için uzandı. “Her şey iyi gidecek. Göreceksin.”

Annem, “Bence Worth haklı,” dedi. “Oğlanlar artık birer yetişkin. Henüz genç olsalardı bu, rahatsızlık verici bir durum olurdu ama bence hepimizin hataları olduğunu anlayacaklardır.”

Bella, “Ve Fiona’nın ne kadar kalacağını bilmiyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Onun sadece belli bir süreliğine kalabileceğini düşünmesini istemedim. Ben de bu kararı ona bırakmayı uygun buldum.”

Aynı akşam ilerleyen saatte Worth yanımdan ayrılıp eve gitti ve annem de yatmak üzere kendi odasına çekildi, Bella ve ben kanepenin birer ucuna kıvrılıp oturduk ve bitki çaylarımızı yudumladık. Bu bana Gainesville’de aynı evi paylaştığımız zamanları hatırlattı.

“Bu çok eğlenceli,” dedim. “Senin burada olman. Adada bazı çok iyi arkadaşlarım var ama en iyi arkadaşın yerini kimse tutamaz. Senin başından geçenleri bilen birinin. Seni diğer bütün kız arkadaşlardan daha iyi tanıyan birinin.

Bella başını salladı. “Sana katılıyorum. Yıllar boyunca ortak bir sürü şey yaşadık ama benden sır saklayacağını hiç düşünmezdim.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Worth hakkında. Onu tarif ederken nokta atışları yapıyorsun. Ne kadar harika bir adam olduğu gün gibi ortada. Ayrıca sana bakışlarından, senin için deli olduğu da çok açık ama bana onun ne kadar yakışıklı biri olduğunu söylemeyi göz ardı etmişsin.”

Güldüm. “Hımm, bunu yapmış olabilirim, sanırım. Bence o bir koruyucu.”

Bella bir kaşını yay gibi havaya kaldırıp gülümsedi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Jason ve John, pazartesi öğleden sonra Gainesville'e uçtular, orada buluşup bir araba kiraladılar ve adadaki Faraway'e geldiler.

Jason'dan, otele giriş yaptıklarını ve bir saat kadar sonra yanımızda olacaklarına dair bir telefon aldım.

Annem mutfığa girerken, "Oğlanlar gelmiş mi?" diye sordu.

Derin bir iç geçirerek, "Evet," dedim.

Bir demlik kahve hazırlarken başını salladı. "Onlarla konuşurken odamı kullanmak veya dışarıya çıkmak istemediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Bella'nın bile gitmesine gerek yoktu ama köpekleri yürüyüşe götürmekte ısrar etti."

Kırk beş dakika sonra oğullarımın arabadan inip gülümsemediklerini gördüm. Artık küçük birer *oğlan çocuğu* değillerdi. Yetişkin adamlardı. Kapıdan girdikleri anda birkaç saniye içinde beni kollarına almışlar gülüp heyecanla konuşuyorlardı ve o zaman onların hep benim *küçük oğullarım* olacaklarını anladım.

Jason, “Harika görünüyorsun, anne,” dedi. “Paris sana gerçekten çok iyi gelmiş olmalı.”

John, “Evet,” dedi. “Tanrım, daha genç görünüyorsun.”

Güldüm ve söylediklerini iltifat olarak kabul ettim. “Hadi, büyükanneniz mutfakta.”

Biraz daha öpüşme ve kucaklaşmadan sonra oğlanlar birer tabure alıp oturdular.

Ben tezgâhta önlerine bir tabak Noel kurabiyesi koyarken annem de fincanlara kahve doldurdu.

Jason kurabiyelerden birini alıp ısıtırken, “Ah, ikinizin de bunlardan yapmış olmasını umuyordum,” dedi. “Hatırladığım kadar iyiler.”

Jason oturma odasına doğru bakarak, “Noel ağacı muhteşem görünüyor,” dedi.

Gerçekten de harika görünüyordu ve Worth’ün yardımıyla ağacı süslemek çok eğlenceli olmuştu.

“Ee, anlatın bakalım, ne var ne yok?” dedim tezgâhta yanlarına katılırken.

Jason, “Hayır, önce senin Paris gezinin detaylarını duymak istiyoruz,” dedi, John da başını salladı.

Anneme doğru bir bakış atıp boğazımı temizledim. “Harika zaman geçirdim. Tam hatırladığım gibiydi. Kaldığım daire muhteşemdi.” Worth’ün dairesinde kalmam için bana izin veren herhangi birinden fazlası olduğundan hiç bahsetmedim. “Müzelere gittim, yol kenarı kafelerde oturdum, Noel alışverişi yaptım ve... şey, umduğum her şey vardı... hatta fazlası ama... size söylemek istediğim bir şey var. Bunu sizinle konuşmak istiyorum.”

Düşüncelerimi bir düzene koymak için duraksadım ve oğlanların birbirine baktıklarını gördüm.

Jason, “Ters giden bir şey mi var?” diye sordu.

Onları temin etmeye çalışarak, “Yo, yo,” dedim ve derin bir iç çektim. “Tanrım, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ah, şey... birkaç ay önce Gainesville’deki Mail Boxes’tan bir arama geldi ve bana babanıza ait bir posta olduğunu söylediler. Babanızın böyle bir posta kutusu olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bana orada bekleyen bir mektup bulunduğunu söylediler. Babanızın öldüğünden haberleri yoktu ama babanız acil durumlar için onlara benim ceptelefonumun numarasını bırakmış, bu yüzden beni aradılar.” Nefes almak için bir an durdum.

John yüzünde büyük bir merak ifadesiyle, “Mektubu aldın mı?” diye sordu.

“Evet, aldım ve Boston’daki bir avukattan geliyordu. Aslında geçen Mayıs ayında gönderilmişti.”

Jason, “Babam öldükten iki ay sonra mı?” dedi.

Başımı salladım. “Evet. İşte bu kısmı açıklamakta zorlandığım yer. Görünen o ki... bin dokuz yüz doksan üçte, babanız Amherst Kolej’de yaz dersleri verirken... biriyle tanışmış.”

John kesinlikle şaşırmış bir ifadeyle, “Biriyle mi tanışmış?” dedi. “Bir kadın gibi mi?”

“Evet, bir kadın. İsmi Bianca Caldwell’miş. Bu yıl nisan ayında vefat etmiş. Ölümcül bir araba kazası ve... ikisinin bir kızları varmış.”

“Ne?” John’un şaşkınlığı seviye atlayıp şoka dönüşmüştü. “Yani babam seni aldatıyor muymuş?”

Her zaman daha duyarlı olan Jason, “Bundan haberin var mıydı?” diye sordu.

“Hayır, *kesinlikle* bilmiyordum. O mektubu alıp Boston’daki avukatı arayınca ve o da bana her şeyi anlatınca ka-

dar değil. Kızları, Fiona bin dokuz yüz doksan dört yılının nisan ayında doğmuş ve...”

John tezgâhın üstüne doğru eğildi. “Yani o doğduğunda ben üç yaşındaydım.”

Tekrar başımı salladım. “Evet, öyleydin.”

“Babam onunla veya annesiyle irtibat kurmuş mu? Kız doğduktan sonra onlarla görüşmüş mü?”

“Zannetmiyorum ama emin değilim.”

Jason, “O halde babama o mektup neden gönderiliyor-muş?” diye sordu.

“Çünkü babanız Fiona’ya aylık destek parası yolluyormuş; on sekiz yaşına gelinceye kadar yıllar boyunca... Yine de kızın annesi paranın çoğunu çekmemiş, dolayısıyla meblağ bu hesapta öylece durmuş. Babanızın emrine göre eğer anneye bir şey olursa hesapta kalan tüm para, kızı on sekizini geçtikten sonra ona devredilmesi üzerineymiş. Babanıza bunu bildirmek ve gerekli belgeleri imzalatmak istemişler.”

Jason başını iki yana salladı. “Ah, vay canına! Ve şimdi de babamız öldüğüne göre... en yakını sensin ve bu yüzden tüm bunların içine çekilmiş oldun.”

Jason yerinden kalkıp yanıma gelerek beni kollarına çekerken başımı salladım. Omzunun üstünden, sessizce oturmakta olan anneme baktım ve gözlerinin nemle parladığını gördüm.

Jason bana bakabilmek için bir adım geri çekilirken, “Peki, sen iyi misin, anne? Tüm bunlarla nasıl baş ediyorsun?” diye sordu. “Tanrım, tüm bunları öğrenmenin senin için ne kadar büyük bir şok olabileceğini sadece tahmin edebilirim.”

Öncelikle duygularım konusunda endişelenme işini her zaman büyük oğluma bırakın. “Şimdi daha iyiyim. Tüm

bunları düşünecek zamanım oldu. İlk öğrendiğimde bunlardan ikinize de bahsedemedim. Bunu sindirecek ve her şeyi yoluna koyacak zamana ihtiyacım vardı.”

Ağabeyinin yolunu takip eden John, “Evet,” dedi. “Bunu anlayabiliyorum. Paris’e neden gittiğine şaşmamalı.”

Gülümседim ve, “Oldukça kızgındım,” dedim. “İncinmiş, aldatılmış ve kızgın ama bu son iki ayda anladım ki babanız sadece bir insandı ve insanlar hata yapar. Şimdi artık onu affediyorum.”

İki oğlum da anlayışla başlarını salladılar.

Jason, “Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu. “Fiona hesaptaki parayı aldı mı?”

Açıklamaya devam edip henüz belgeleri imzalamadığımı söyledim. Sonra derin bir nefes aldım ve, “Onunla telefonda konuştuk,” dedim. “Ve bizimle tanışmak istedi. Belgeleri imzalayıp parayı ona devretmeden önce bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm.”

Olacakları anlayan John, “Ah, vay canına!” dedi. “O bizim *kız kardeşimiz*, değil mi? bizim bir kız kardeşimiz var.”

“Aynen öyle. Teknik olarak üvey kardeşiniz sayılıyor olmasına rağmen ikinizle de tanışmak istediğini bildirdi.”

“Peki, ne zaman geliyor, anne?” diye sordu Jason ve konuşmamız boyunca ilk kez güldüm.

“Seni tanıyorum,” dedi. “Onun bizimle tanışma şansını elinden almazsın. Sen öyle biri değilsin.”

Anneme doğru baktım ve gözlerinin yaşardığını gördüm.

Gülümseyerek, “Yarın geliyor,” dedim.

Jason, “Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedi. “Kolay olmadığını biliyorum ama bize anlatığına sevindim ve bilmeni isterim ki bu, babama olan sev-

gimi azaltmadı. O bize her zaman iyi babalık etti... ve senin de dediğin gibi, bir hata yapmış.”

Şimdi de benim gözlerim yaşarmıştı. Andrew ve ben mükemmel bir çift olmamış olabilirdik ama oğullarımızı yetiştirirken kesinlikle doğru bir iş çıkarmıştık. Kocaman adam olan iki oğlumuz vardı ve ikimiz de onlarla gurur duyardık. Epey genç yaşlarına rağmen insanların zayıflıklarının olabileceğini ama bunun iyi bir insan olmalarına engel olmayacağını anlayan adamlardı oğullarımız.

John, “Jason’a katılıyorum,” diyerek bu fikrimi doğruladı. “Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ama... ben *hep* bir kız kardeşim olsun istemişimdir.”

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken gülümsedim çünkü yüzünde gördüğümün kesinlikle heyecan ifadesi olduğundan emindim.

Worth, Fiona'yı almak için beni havaalanına götürmeyi teklif etti ama ben onunla ilk karşılaşmamızda yalnız olmanın en iyisi olabileceğini hissettim. Teklifinde biraz ısrar etse de dönüş yolunda Fiona'yla konuşmak için o bir saate ihtiyacımız olabileceğini kabul etti. Jason ve John da onu almak için yalnız gitmem gerektiğini düşündüler.

Archer Yolu boyunca oğlanlarla bir gün önce yaptığımız konuşmayı düşündüm. Gerçekten şanslı biriydim. Konuşmamız umduğumdan da iyi gitmişti. Bunun nedeni onların erkek olması ve bunun kıskançlık unsurunu ortadan kaldırması mıydı, emin değilim ama durumu tam olarak annemin ve Worth'ün tahmin ettiği gibi karşılamışlardı.

Worth. Yüzümden bir tebessümün geçtiğini hissettim. Oğullarıma Fiona'dan bahsettikten sonra şansımın açıldığını fark etmiş ve akşamüstü olmadan önce işe girişip onlara Worth'ten de bahsetmiştim. Onun bir arkadaştan fazlası olduğunu, Paris'te birbirimize âşık olduğumuzu ve artık birlikte olduğumuzu anlatmıştım. Bu habere ne tepki vermele-

rini beklediğimden emin değildim ama yine, beklediğimden fazlası olmuştu. İki oğlumun da benim adıma hissettikleri mutluluk gerçek gibi görünüyordu. Worth'ün de Faraway Inn'de kaldığını öğrenince tanışmaları için onu davet etmem konusunda ısrar ettiler. Bir önceki akşamı beraber geçirmiş-tik ve oğullarımla sohbet edip gülmekte olan Worth'e bir bakış attığımda bana çok doğal görünmüştü. Akşam sona ermeden önce iki oğlum da bu ilişkiyi onayladıklarını bil-memi istediler.

Havaalanındaki kısa süreli park yerine girerken morali-min gayet yerinde olduğunu hissediyordum. Geçen bu bir yıl içinde birkaç büyük sorunla karşılaşmıştım ama zorluk-ların üstesinden gelmiş ve diğer taraftan bambaşka bir insan olarak çıkmıştım; öğrenmiş ve büyümüş bir insan olarak. Kendine gelmiş ve dünyasındaki her şeyin yerli yerinde ol-duğunu hisseden birisi olarak.

Küçük havalimanına girdim, Fiona'nın uçağının gelme-sine daha on beş dakika vardı, ben de kendime bir fincan kahve aldım. Bardaktaki sıvıyı yudumlayarak dikilirken gözüm, gelen yolcuların giriş yaptığı kapılara kilitlendi ve kendimi Fiona'yla tanışma konusunda Jason ve John kadar heyecanlanırken buldum. Daha önce hissettiğim gerginlik yok olmuştu. Onun gelip bizimle kalmasının iyi bir şey ol-duğuna dair inancım tamdı.

Ve sonra... Kapılar açılırken başımı kaldırıp baktım ve içeriye ilk girenlerden birinin uzun, ince, uzun koyu saçlı ve yüzü hafifçe Jason'a benzeyen genç bir kadın oldu-ğunu gördüm. Beni nasıl tanıdığından emin değilim ama bana doğru gelmeye başladığını gördüm ve onu o zaman fark et-tim. İnce olmasına rağmen karnından fırlayan bir şişkinliği

vardı. Bana, “Marin?” diye seslenince bakışlarım orta kısımdan tekrar yüzüne doğru yükseldi.

Aklımdan milyon tane düşünce geçerken başımı salladım. Tanrım, *hamile* miydi? Bu genç kadın Andrew’nun *torununu* mu taşıyordu? Bana neden bir şey söylememişti? Hangi lanet yöne doğru gidiyorduk böyle?

Sanki bana sarılmaya yeltenecekmiş gibi görünüyordu ama yüzümdeki ifadenin onu durdurduğuna eminim.

“Biliyorum,” dedi. “Üzgünüm. Sanırım sana söylemeliydim ama... bana gelemeyeceğimi söylemenden korktum ve ben de bu durumdan birkaç hafta önce emin oldum.”

Başımı salladım. *Tamam, Marin, kafanı topla*, diye düşündüm. Yapmam gereken ilk şey uçaktan inen insanların yolundan ikimizi de uzaklaştırmaktı. Kolunu tutup onu bir kenara çektim.

İşte o sırada yüzündeki korku ifadesini ve gözlerindeki yaşları fark ettim. “Sorun değil,” dedim, söylediğimin tek kelimesine bile inanmadan. Kollarımı ona doladım ve ne kadar zayıf olduğunu hissettim. “Florida’ya hoş geldin. Sorun yok.” Onu kolundan tutarken derin bir nefes aldım, hem onu hem kendimi inandırmaya giriştim. “Her şeyden önce, gidip bavulunu alalım.”

İki çantasını alıp arabama yöneldik, bu arada ikimiz de sessizdik. Yolcu koltuğuna geçti, bu arada ben de bavulları bagaja koyup sürücü koltuğuna yerleştim. Paneldeki saatin 1.05’i gösterdiğini gördüm.

Park görevlisinin parasını öderken ve havaalanının çıkışına yönelirken, “Muhtemelen acıkmışsındır,” dedim. Cedar Key’e gitmeden önce durup öğle yemeği yemeye ne dersin?”

“Bu harika olur,” dedi ve ben arabayı Archer Yolu’ndaki Cracker Barrel’ın önüne çekinceye kadar sessizce oturdu.

Noel arifesi olduğu için mekân oldukça tenhaydı ve arka tarafta, bize biraz mahremiyet sağlayacak bir masa istedim.

Onun için pastırma, marul ve domatesli bir sandviç ve bir kâse çorba, benim için de yutamayacağımı bildiğim bir salatadan oluşan siparişlerimiz verilir verilmez ona, “Pekâlâ, evli misin?” dedim. Onun hakkında öyle az şey biliyordum ki arabada gelirken aklımdan, *belki hiç de bekâr bir hamile değildir*, düşüncesi geçmişti.

Bu fikri derhal püskürttü ve başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Değilim. Ne düşündüğünü biliyorum.”

Biliyor muydu? Ne düşündüğümden ben bile emin değildim. Bir açıklama bekleyerek ona baktım.

“Armut, dibine düşermiş.”

“Ah,” dedim ve sonra ağzımdan birdenbire, “Çocuğun babası evli mi?” diye kaçııverdim.

“Hayır. En azından evli biriyle birlikte olarak annemin izini takip etmedim.”

Garson önümüze birer buzlu su koyarken başımı salladım.

Ben daha fazla bilgi beklerken, “Ama Greg benden on yaş büyük,” diyerek başımın aniden yukarıya kalkmasına yol açtı. “Kendisi Boston Üniversitesi’nde profesör. İngiliz edebiyatı öğretiyor.”

Tamam. O halde adam yirmi dokuz yaşındaydı, evli değildi, iyi bir eğitimi ve kariyeri vardı.

“Bebek hakkında ne düşünüyor?” diye sordum.

Fiona sanki karnında taşıdığı bebeğin babasına hamile olduğunu söylememek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, “Bilmiyor,” dedi.

“Ah.” Suyumdan bir yudum aldım. “Neden bilmiyor?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına iterken iç geçirdi.

“Şey... bir yılı biraz aşkın bir süredir beraberiz. Onunla geçen yıl ağustos ayında tanıştım.” Suyundan içmek için durakladı.

Tamam. Yani, Fiona on sekizine yeni girmişti ama kolejdeki birinci sınıfa henüz başlamamıştı, yani onunla orada tanışmış olamazdı. “Nasıl tanıştınız?” diye sordum.

“Oda arkadaşım, Katy. Greg onun büyük ağabeyi. Önceden batıda öğretmenlik yapıyormuş, ama geçen temmuz ayında Boston Üniversitesi’nde geçici görev almış. Katy bizi tanıştırdı, biz de bir ay sonra çıkmaya başladık ve Noel geldiğinde... birbirimize âşık olmuştuk.”

Sorunu görmekte zorlanıyordum. “O halde iyi geçinemediniz mi? Sana iyi davranmadı mı?”

Garson kız yiyeceklerimizi önümüze koydu ve Fiona cevap vermeden önce bekledi. “Ah, hayır, oldukça iyi geçiniyorduk. Bana karşı çok iyiydi ama... onun evlenmek istemediğini de biliyordum. Bu konuda hiç yalan söylemedi. Doktorasına devam etmek istiyor ve hayatını birine adanmaya hiç hazır değil, bu yüzden dikkatliydik ve korunuyorduk... ama belli ki işe yaramamış.”

Fiona sandviçinden bir ısırık alırken ben suyumdan bir yudum daha içtim. “Yani ona bebekten bahsetmeyerek onu korumaya mı çalışıyorsun? Nerede olduğunu biliyor mu?”

Başını iki yana salladı ve ağzını peçeteyle sildi. “Hayır, onu korumaya çalışmıyorum. Ben sadece bu şartlar altında bilmesine gerek olmadığını düşünüyorum. Ne anlamı olacak? Sonra da benim babama benzeyecek.” Durup bana baktı. “Annemin ona söylemeye neden zahmet ettiğini bile anlamıyorum. Ziyaret etmemize asla izin vermedi. Hiç iletişiminiz olmadı. Birbirimizi tanı mıyorduk bile. Madem

iletişimimizin olmasını istemiyordu, o halde neden ona söyleme ihtiyacı hissetti?”

Ona, “Belki yanılyorsundur,” dedim. “Belki geri çekilip herhangi bir iletişimden kaçınan Andrew olmuştur.”

Çantasına uzanıp masanın karşıısından siyah beyaz bir fotoğraf uzattı. “Bu babam mı?” diye sordu.

Başımı eğince gür siyah saçlı, çekici, uzun boylu, zayıf bir kadın gördüm, üzerinde pantolon ve pamuklu bluz vardı, yanında da altı yaşlarında görünen ve Fiona’ya çok benzeyen küçük bir kız çocuğu duruyordu. Diğer tarafta da... Andrew vardı, kolunu çocuğun omzuna dolamış, kameraya gülüyordu. Midemin ortasında bir sancı hissettim. Eğlenceli bir gün geçiren tipik bir Amerikan ailesine benziyorlardı.

Gözlerimi fotoğraftan ayıramadan, “Evet,” diye fısıldadım. “Evet, bu Andrew.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Onunla buluştuğumuz o gün hep onun babam olduğunu düşündüm ama annem hayır dedi. Onu bana bir *arkadaşı* olarak tanıştırdı. Bana o günle ilgili söylediği tek şey buydu. Beraber parka ve öğle yemeğine gittik. Yıllar sonra bile ona sorduğumda bana sadece bir arkadaşı olduğunu söyledi. Asla babam olduğunu söylemedi ama onu bir daha hiç görmedim.”

Kendimi toparlamaya çalışırken Fiona’nın yüzündeki incinmeyi gördüm. Bir yandan da Andrew’nun kızıyla olan tek görüşmeyi ayarlamayı nasıl başardığını merak ediyordum ama bir seminer veya atölye çalışması dersi vermek için yaptığı seyahatlerden birinde olması gerektiğini fark ettim.

“İşte, görüyor musun?” dedi. “Neden en azından buraya gelip seninle ve ağabeylerimle tanışmaya ve belki biraz da

babam hakkında bir şeyler öğrenmeye mecbur hissettiğimi anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Anlıyorum ama hiç olmazsa kendi be-beğinin babasına hamile olduğunu neden söylemediğini anlamıyorum. En azından bunu bilmeye hakkı yok mu sence?”

Başım iki yana salladı. “Hayır. Annemin yaptığı şeyi yapmayı reddediyorum. Bir adama onu kabullenmesinin imkân-sız –evli olduğundan veya kendi hayat planlarıyla çakışacağından– olduğunu bile bile çocuğu olduğunu söylemek istemiyorum. Hamile olduğumu öğrenince Greg’den ayrıldım. Kolay olmadı ama hayatımda annemin ölümü, babamı öğrenmem, kolejden ayrılmam gibi olagelen birçok şey olduğunu söyledim. Fikrimi değiştirmeye çalıştı ama birbirimizi tekrar görmemeyi sonunda kabul etti. Katy benim en iyi arkadaşım ve Greg’den ayrılmamın asıl nedenini o biliyor ama bunun muhtemelen en iyisi olacağını o da kabul etti.”

Ben bundan pek emin değildim ama elbette beni ilgilendirmezdi. Çatalım salatamdaki bir domatese sapladım ve yemeye çalıştım. Bu arada Fiona da çorbasından bir kaşık aldı.

Bir süre sonra, “O halde planın ne?” diye sordum.

Sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi, “Plan mı?” dedi.

“Bebeği tutmayı mı planlıyorsun? Evlatlık mı vereceksin? Bir iş mi bulacaksın? Oda arkadaşınla yaşamaya devam mı edeceksin?” Son derece gençti, muhtemelen tuttuğu bir yön falan yoktu ve buna rağmen artık bir başka insanın sorumluluğunu taşıyordu. Tüm bunları düşünmek içime öfkeyle bir sancı saplanmasına yol açtı.

Ağzını tekrar peçetesiyle silerken, “Ah,” dedi. “Evet, bebek kesinlikle benimle kalacak. Kendi çocuğumu bir başka-

Kapıya doğru yaklaştığımızda oğullarım Fiona'nın karın kısmındaki şişkinliği fark ettilerse bile bundan bahsetmediler ama annemin yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladım. Jason ve John, Fiona'yı sıcak bir kucaklamaya çekerken, kendilerini tanıtırken, onu kanepeye yönlendirirlerken ve yanına oturlurken izledim.

Annem elini uzattı. "Ben Dora, Marin'in annesiyim. Cedar Key'e hoş geldin."

Fiona, "Teşekkür ederim," dedi. "Ayrıca evinde kalmama izin verdiğin için de çok teşekkür ederim. Çok nazık bir davranıştı."

Annem, "Kahve veya çay isteyen var mı?" diye sordu.

Jason ve John kahve istediler, Fiona ise, "Bitki çayınız var mı?" diye sordu.

Annem mutfığa yönelirken, "Elbette var," dedi.

Peşinden giderek, "Sana yardım edeyim," dedim.

Diğerlerinden yeterince uzaklaşınca annem, "Nasıl gitti?" diye sordu. "Karnındaki o şişlik benim düşündüğüm şey mi? Yoksa fazla kilosunu sadece bir noktasında mı taşıyor?"

“O, hamile. Onu gördüğümde gözlerime neredeyse inanamıyordum. Hamile ve... karnında Andrew’nun torununu taşıyor. Evli değil, sonradan anlatacağım nedenlerden dolayı bebeğin babasına henüz haberi vermemiş ama... on dokuz yaşına göre oldukça olgun görünüyor, bu yüzden ne diyeceğimi veya ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Annem kahve makinesini hazırlarken başını salladı. “Şey, senin şaşkınlığını anlayabiliyorum ama sana söylese buraya gelmesiyle ilgili fikrini değiştireceğini düşünmüştür.”

“O da aynen böyle söyledi. Tanrım, tam krizlerin bittiğini düşünürken şimdi sadece Andrew’nun kızı gelmekle kalmadı, bir de hamile.” Annemin güldüğünü duydum ve ona döndüm. “Ne?”

“Ah, Marin. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın. Hayat peş peşe gelen krizlerle doludur. İlerlememizi sağlayansa bu krizler arasında olan iyi şeylerdir. Sana her zaman ne derim, hatırla. Eğer zayıf düşmezsen hayat muhteşemdir ve sen de zayıf düşmeyeceksin. Bunu atlatacaksın.”

Annemin o sabah fırınladığı muzlu ekmeği dilimlerken, “Doğru,” dedim. “Ayrıca sadece kısa bir süreliğine burada.” Annem sadece, “Hımm,” dedi.

Öğleden sonra Bella şehir merkezinden döndüğünde oğlanlar ve Fiona fotoğraf albümlerine dalmışlardı, oğullarım Andrew’yla büyüdükları zamanlara, onun nasıl biri olduğuna dair anekdotlar anlatıyorlardı ve Fiona’nın yüz ifadesine bakılırsa büyülenmişti, gülüyor, sorular soruyor ve her bilgi kııntısını iyice içine sindiriyordu.

Bella’yı tanıştırdıktan sonra çocuklar birbirlerini tanışın-

lar diye onları yalnız bırakıp birer bardak şarap için avluda anneme katıldık.

Şezlonglardan birine yerleşen Bella, “Çok hoş birine benziyor,” dedi.

Fiona, Bella’yla tanışırken ayağa kalkmadığı için Bella’nın onun hamileliğinden haberdar olmasının mümkün olmadığını fark ettim. “O hamile,” dedim.

Kaşlarını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Ah? Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.” Anlatmaya devam edip ona ve anneme bildiklerimi açıkladım.

Bella, “Babanın hiç katkısı olmadan çocuğunu kendi başına büyötmeyi planlıyor gibi görünüyor,” dedi. “Bu kesinlikle kolay olmayacak.”

Annem, “Hayır, olmayacak,” diye Bella’ya katıldı. “Ayrıca babasını tanıma fırsatı vermediği için annesine de son derece kırgınmış gibi görünüyor ama aynısını şimdi kendisi yapacak.”

Başımı salladım. “Evet ama sanırım bu durumu babaya hiç haber vermeyerek haklı çıkartıyor. Bianca’nın aksine. O üçünün bir arada fotoğrafını görünce gözlerime inanamadım ve kadın, kızına o adamın babası olduğunu bile söylememiş.”

Annem, “Bu çok üzücü,” dedi. “İçimde Fiona’nın büyöerken annesi tarafından pek yönlendirilmediğine dair bir his var. Onu buraya gelmesi için davet ettiğin iyi oldu, Marin. İçeriden gelen kahkaha seslerine bakılırsa bence oğlanların gönlünü fethetmiş.”

Aynen öyleydi. İçeriye döndüğümüzde John’un ağzından duyduğum ilk kelimeler, “Hey, dayı oluyorum,” oldu.

Jason güldü. “Evet, bir kız kardeş bulmakla kalmadık, mayısta yeğenimiz oluyor.”

Yargılamak yok. Zalimce sözler yok. Oğullarım Fiona’yla ilgili haberi sadece kabul etmemişler, aynı zamanda bu konuda heyecanlanmışlardı. Gülümsedim. Bir kez daha, *Andrew ve ben doğru bir şey yapmış olmalıyız*, diye düşündüm.

Annemle ikimiz Noel sabahı bir ev dolusu insana hazırlanmak için erkenden kalktık. Günün ilerleyen saatinde masa etrafında oturularak yenen yemektense büfe tarzı yemeği tercih etmiştik ama yine de bunun için bir sürü iş ve hazırlık yapmamız gerekiyordu.

Bella mutfağa geldiğinde ilk kahvelerimizi daha yeni birtirmiştik.

Gözlerini ovalayıp gerinirken, “Beni neden kaldırmadınız?” diye sordu.

Ona, “Ah, endişelenme,” dedim. “Aramıza girip yardım edebileceksin ama önce bir fincan kahve kap, yanında yemek için tezgâhın üstünde biraz kek var. Sonra seni çalıştırırız.”

Bella fincanını doldururken güldü. “Fiona hâlâ uyuyor mu?”

Başımı salladım. “Evet, çünkü gibi bir günden sonra eminim çok yorgundur.”

Annem patates salatası için patatesleri soymaya başladığında, “Bir doğum uzmanıyla görüşmüş mü?” diye sordu.

“Ah, bilmiyorum. Ona bunu sormayı akıl bile edemedim. Sanırım bebekle ilgili uzun vadedeki planlarıyla daha çok ilgileniyordum.”

“Ee, senin anlattığın kadarıyla sonbaharda koleje dönmek ve eğitimini tamamlamakla ilgili iyi planları var ama o kız arkadaşı –ev arkadaşı– hariç, Boston’da ona destek olacak hiç kimse yok.”

Sadece, “Hayır, yok,” dedim.

Saat dokuzdan hemen önce Fiona, kucağında Toulouse’la beraber mutfığa girdi. Duş almış, giyinmişti ve bir gün öncesine göre daha dinlenmiş görünüyordu.

“Bu senin kedin mi, Dora? Çok güzel.”

“Hayır, Toulouse benim,” dedim. “Paris’ten dönerken onu da yanımda getirdim ve evet, oldukça yakışıklı, değil mi?” Kedinin başının tepesini okşadım. “Kedileri sever misin?”

“Ah, severim. Köpekleri de ama annem eve bir hayvan almama hiç izin vermedi. Bütün gün tamzamanlı çalıştığı için bunun çok meşakkatli olacağını söylerdi.”

Oğullarımın beraber büyüdüğü kedileri ve köpekleri hatırlayınca Fiona için içim burkuldu.

Artık patatesleri bir tencereye küp küp doğramakta olan annem, “Hep tamzamanlı mı çalışıyordu?” diye sordu.

Fiona başını salladı ve fazladan ilginin tadını çıkaran Toulouse’u kucağında tutmaya devam etti. “Evet. Ben büyüyünceye kadar annemin derslerini bitirmesini beklerken birkaç saatlik etüt programlarına katılırdım.”

Yine kendi çocuklarımın küçüklüklerini düşündü. Eve her geldiklerinde beni, atıştırmalık bir şey hazırlamış, onları beklerken bulurlardı.

Toulouse’u yere bırakıp ellerini yıkamak için evyeye giderken, “Pekâlâ,” dedi. “Nasıl yardım edebilirim?”

“Biz seni işe koşmadan önce bir fincan çay veya kahve ve biraz keke ne dersin?” dedim.

Bir parça kek alıp masada oturan Bella’ya katılırken, “Teşekkürler,” dedi. “Bu harika olur. Çok tatlı oğulların var. Ben her zaman bir kardeş istemişimdir ve şimdi iki ağabeyim oldu.”

Keki parçalar ve ağzına atarken ona bir bakış attım. “Teşekkür ederim. Sana bir şey soracağım... bir doktorla görüştün mü? Yani, bebek için.”

“Evet, gördüm. Bir kez. Kan testiyle hamileliğimi doğruladı. Ayrıca bana vitamin reçete etti. Ah,” dedi, yerinden kalkıp öbür odaya gitti. “Hemen dönerim.”

Birkaç dakika sonra büyük bir şişeye geri geldi. “Bunları almayı unutmamam lazım. Bir bardak su alabilir miyim?”

Bebeğin iyiliği için endişelendiğini görmek kendimi iyi hissetmemi sağladı. “Meyve suyu sever misin? Taze sıkılmış portakal suyumuz var.”

“Bu harika olur. Teşekkürler.”

Annem, “Gün ilerlediğinde kendini yorgun hissetmezsin umarım,” dedi. “Evimiz epey dolu olacak. Jason ve John’la zaten tanıştın ama akşam yemeğine yeğenim Sydney, arkadaşı Noah ve Marin’in arkadaşı Worth de gelecek.”

Fiona, ona verdiğim meyve suyundan bir yudum aldı ve bir elini havada salladı. “Ah, hayır. Hiç de değil. Ben insanlarla beraber olmayı severim. Özellikle böyle tatil toplantılarında. Bizim ev her zaman çok sessiz olurdu. Bilirsiniz, sadece annem ve ben.”

Tatiller bitinceye kadar onu çağırmamayı ciddi ciddi düşündüğümü hatırlayınca içimde bir suçluluk duygusu hissettim.

“Bu yıl bizimle olabilmene sevindik,” dedim. Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

Saat iki olduğunda yemeklerin hepsi hazırды ve kapaklı kâselerle kapların içine konmuş, tezgâhın üstünde ve oğlan-

ların mutfakta hazırladıkları masanın üstünde bekliyorlardı. İlk gelen Worth oldu, yanında balkabağı güveci ve enfes görünen elmalı turta getirmişti. Ardından gelen Sydney ve Noah, pişirdikleri hindi ve birkaç kâse ve tabak daha getirdiler.

Ben başlangıçları hazırlarken Jason ve John da bardaklara şarap ve soda doldurmaya başladı. Bir akşam öncesinden Sydney ve Worth'e hemen bir mesaj gönderip haberleri olsun diye onları Fiona'nın hamileliğiyle ilgili uyarmayı başarabilmiştim.

Fiona'nın karnının şişliğini bir gün önceki kot pantolon ve bluzdan daha iyi saklayan uzun, yeşil bir etekle bol bir bluz giydiğini fark ettim.

Sydney, Fiona'ya sarılarak, "Seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Umarım burada güzel zaman geçirirsin."

Elini uzatan Noah, "Evet," dedi. "Noel'de bize katılabilmem çok güzel."

Worth de elini uzattı ve, "Cedar Key'e hoş geldin," dedi.

Birkaç dakika sonra Worth elime bir bardak şarap verdi ve herkes konuşup sohbet ederken beni dışarıya, avluya çekti.

Dudaklarıma bir öpücük kondurarak, "Mutlu Noeller," dedi. "İşler nasıl gidiyor?"

Bir yudum almadan önce omuz silktim. "Yolunda sanırım. Çok hoş biri gibi görünüyor. Beni sadece hamileliği biraz şaşırttı."

"Tahmin edebiliyorum ama planladıklarına bakılırsa akli başında biri gibi görünüyor demiştin."

"Doğru. Öyle ama Tanrım, bu kesinlikle onun için kolay olmayacak. Öyle yalnız ki."

Worth başını salladı. “Hayır, hiç kolay olmayacak. Burada ne kadar kalacağını söyledi mi?”

“Tek kelime etmedi.”

Worth evin içine doğru bir bakış attı. “Eh, görünüşe bakılırsa iyi zaman geçiriyor. Jason ve John’la tanışmalarının iyi gitmesine sevindim.”

Bakışlarını takip edince oğullarımın arasında dikilen Fiona’yı gördüm, Bella ve Sydney’le konuşuyordu, başını geriye atıp gülüyordu. Yüzümden bir tebessüm geçtiğini hissettim. “Gerçekten de iyi atlattılar. Onu böyle kabullendikleri için oğullarımla gurur duyuyorum. Onlarla tanışsın ve tatili bizimle geçirsın diye Fiona’yı buraya getirtmekle doğru olanı yaptığımı düşünüyorum.”

İçeriye dönerken Worth’ün kolunu omuzlarıma doladığını hissettim ve kulağıma, “Doğru olanı yaptığını *biliyorum*,” dediğini duydum.

Salı sabahı geldiğinde annemin evi Noel öncesi sessizliğine bürünmüştü. Bella ve oğlanlar hafta sonunda evlerine dönmek üzere ayrılmışlardı, ben de ilk kahvemi yudumlayarak mutfak masasında oturmuş, ziyaretin nasıl iyi geçtiğini düşünüyordum.

Bella'yla kaliteli zaman geçirmek çok iyi olmuştu. Cuma günü oğlanlar Fiona'yla muhabbet etmeye devam ederken biz bir kaçamak yapıp beraber şehir merkezinde dolaşmış ve öğlen yemeği yemiştik. Cuma akşamıysa Bella ve Fiona yakın çevrede köpekleri dolaştırmaya çıktıklarında ben avluda oğlanlarla baş başa zaman geçirmiştım.

Oğlanlar yeni buldukları üvey kardeşlerine düşkünlüklerinde içtenlerdi. İrtibatta kalma sözleri eşliğinde telefon numaraları ve e-posta adresleri alınıp verilmişti. İki oğlumun da yaşanan olaylardan sonra gerçekten iyi olup olmadığını sorarak beni düşündüklerini göstermeleri kendimi iyi hissettirmişti. Onları iyi olduğuma ikna ettim.

Her şey yolunda gitmişti –hem de çok iyi– ve rahatla-

mıştım. Beni rahatsız eden tek şey Fiona'nın ne zaman Boston'a gideceğine dair hiçbir şey söylememesiydi ve ben bugün kendi yeni evime taşmıyordum.

Fiona mutfığa girerken başımı kaldırıp baktım. Çayı için çaydanlığın düğmesine basmaya gitmeden önce, "Günaydın," dedi.

"İyi uyudun mu?"

"Evet. Sen?"

Başımı salladım. "Evet, bu çok iyi çünkü bugün yeni evime taşınmakla epey yoğun olacağım. Nakliyeciler öğlen civarında eve gelmiş olacaklar."

"Çok heyecanlı olmalısın. Bunun hoş bir duygu olduğuna iddiaya girerim."

Noel ve kalabalık yüzünden Fiona'yı alıp taşınacağım yeri göstermeye götürmek için hiç zamanım olmamıştı.

"Biraz heyecanlıyım. Yeni bir macera ve evet, ev benim için ideal olacak bence. Daha sonra benimle birlikte eve gelebilirsin."

"Ah, evi görmeyi çok isterim. Evet, evle ilgili dört gözle beklediğin çok şey olmalı, sonra da iğne oyası dükkânını açacaksın."

Neredeyse *gelmek üzere olan bebekle senin de önünde çok iş var*, diyecektim ki bir şey demekten kendimi alıkoydum.

Dumanı tüten suyu fincanına boşalttı ve masada bana kattı. "Worth çok hoş bir adam gibi görünüyor."

"Öyle."

"Ondan hoşlandım. Babamdan farklı biri mi?"

"Ne demek istediğinden pek emin değilim."

Cevap vermeden önce çayından bir yudum aldı. "Şey, Jason ve John'dan öğrendiğime göre Andrew onlar için iyi

bir babaymış ama... aynı zamanda bazen içe kapanık olabiliyormuş gibi geldi bana. Belki çok dışadönük değilmiş. Worth çok dost canlısı. Bana burada hoş karşılandığımı hissettirdi, tıpkı senin ve oğlanların yaptığı gibi.”

Gülümsedim. “Evet. Bence o açıdan Worth, Andrew’dan epey farklı.”

Ağzından, “Onu sevmiş miydin?” diye kaçırdı, sonra, “Ah, üzgünüm,” dedi. “Sana bunu sormaya hakkım yok.”

“Sorun değil. Evet, onu gerçekten sevdim ama bazen, yıllar geçince bazı şeyler değişiyor. İnsanlar değişiyor. Yine de yolumuza devam ediyoruz.”

Anlamış gibi başını salladı. “Ben annemin onu sevdiğini hiç sanmıyorum.”

Onun bu dürüstlüğü beni şaşırtmıştı. “Neden öyle düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Bence annem son derece kendine yeten bir kadındı. Ah, eminim babamın çekiciliğine kapılmıştır ama... sadece onu gerçekten sevdiğine inanmıyorum. Bence eğer sevseydi bizim ilişki kurmamıza izin verirdi ama ikimizi de bundan mahrum bıraktı.”

Yıllar önce Andrew henüz hayattayken, oğullarımız henüz küçükken ilişkimizin üzerine kızını getirip koysaydı kendi evliliğim ne halde olurdu diye merak etmekten kendimi alamadım.

“Bunu ister miydin? Yılda bir-iki kez gelip babanı ziyaret etmeyi veya babanın gelip seni görmesini? Sence bu hayatta bir şeyi değiştirir miydi?”

Fiona birkaç dakika boyunca bunu düşündü ve sonra, “Emin değilim,” dedi, “ama asla öğrenemeyeceğim, değil mi?”

Saat altıda taşınma işinin büyük bir kısmı bitmişti. Chloe, Grace, Sydney, Monica, Suellen ve Fiona'nın yardımı olmasaydı bu asla mümkün olmazdı.

Dolabıma bardakları yerleştirmeyi bitirdim ve mutfak örtülerinin olduğu koliyi boşaltıp dolaba dolduran Fiona'ya bir göz attım. Bütün gün bizimle birlikte olması hoşuma gitmişti. Çok yardımcı olmasının yanı sıra etrafımdaki varlığı keyif vericiydi. Arkadaşlarımdan da onun varlığından hoşlandığından emindim.

Chloe, "Yemek zamanı," diye duyuru yaptı ve içeriye büyük kutular halindeki pizzalarla girdi.

Yatak odasının o taraftan gelen Grace, "Mükemmel zamanlama," dedi. "Banyodaki havlu kolisini boşaltmayı yeni bitirdim."

Beaujolais şişesinin tıpasını açarken, "Sizler harikasınız, çocuklar," dedim. "Hepinize çok teşekkür ederim."

Sydney, Monica ve Suellen mutfığa geldiler. Suellen, "Misafir odasındaki yatak tamam," dedi ve pizzayı gördü. "Ah! Yemek! Açlıktan ölüyorum."

Güldüm ve masada onlara katıldım. "Soda ister misin, Fiona?"

"Ben kendime biraz buzlu su alacağım," dedi ve fark ettim ki geldiğinden beri hizmet görmeyi hiç beklememişti.

Hepimiz pizzaya yumulduk ve yerken zevk dolu sesler çıkardık.

Suellen dolu ağzıyla, "Peki, Cedar Key'de ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Fiona bir haftadır benimleydi ve ne zaman gideceğine

dair hiç konuşmamıştık. Konuyu gündeme taşıdığı için Suellen’a sessizce teşekkür ettim.

Ama masanın karşı tarafına bakınca Fiona’nın rahatsız olduğunu anladım.

Bana bir bakış atarak, “Ah, şey... ee... emin değilim,” dedi.

“Doğru.” Bir yudum şarap içtim. “Bildiğiniz gibi Fiona hamile, bu yüzden şu an koleje gitmiyor ve restoran da birkaç hafta önce işine son vermiş, bu yüzden... derhal eve dönmesi için onu bağlayan bir şey yok.”

Bana attığı bakışın minnet dolu olduğuna yemin edebildim.

Chloe, “O halde bu harika. Yani Marin iğne oyası dükkânını açarken burada olabileceksin ve elbette bu da yeni bir parti demek,” dedi ve hepimizi güldürdü.

Monica, “Örgü örer misin?” diye sordu. “Çünkü perşembe akşamları yün dükkânında toplanırız ve sen de bize katılmak isteyebilirsin.”

“Ah, gerçekten mi?” Yüzündeki ifadeden bu davete çok sevindiği anlaşılıyordu. “Örgü örerim.”

Bunu öğrenmek beni şaşırttı. “Ah, hiç bilmiyordum.”

Fiona başını salladı. “Evet, kapı komşumuz olan yaşlı bir kadın vardı. Yaklaşık on yaşındayken bana örgü örneyi öğretti. Annem hiç örmezdi, bu yüzden o yaşta öğrendiğim için şanslıyım. Örgümü yanımda getirdim ama öyle meşguldüm ki henüz dokunmadım.”

İkinci bir dilim pizzaya uzanırken, “Bu harika,” dedim. “O halde perşembe akşamı ben ve annemle kesinlikle gelmelisin.”

Suellen, “Ne örüyorsun?” diye sordu.

Fiona cevap vermeden önce bir an duraksadı. “Bebek ka-
zağı.”

Monica başını salladı. “Ben hamileyken çok ördüm. Bu
da iyi oldu, zira üzüzler geldi.”

Hepimiz güldük ama Fiona hariç. Onun rengi attı. “Üzü-
lerin mi var?”

Monica, “Aynen,” dedi. “İki oğlan bir de kız. Şubatta
dört yaşına girecekler.”

“Aman Tanrım! Tek seferde üç bebekle nasıl baş ettin?
Ben biriyle bile baş edeceğimden emin değilim.”

Masanın karşısından uzanıp Fiona’nın eline hafifçe vur-
dum. “Elbette yapacaksın.”

Monica, “Çok yardım aldım,” diye devam etti. “İnan bana,
kasabanın büyük bir kısmı yardım için işe girişmeseydi bunu
atlatamazdım. Ailem ve dostlarım bir harikaydılar.”

Monica, sanki Fiona’nın Boston’a dönüp bebekle tek ba-
şına ilgileneceğini fark etmiş gibi aniden konuşmayı bıraktı
ve sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi Fiona da sessizleşti.

Huzursuzluğu dağıtmak için Grace, “Ama bence üzü-
ler hakkında endişelenmene gerek yok,” dedi. “Hatta ikizler
konusunda bile. Mayısta mı bekliyorsun? Tanrım, karnın o
kadar bile büyük değil. Dört aylıkken Monica’nın karnını
görmeliydin.”

Bebeklerle ilgili konudan uzaklaşıp başka şeylerden ko-
nuştuk.

Pizzamız bitinceye kadar Fiona kendine gelmiş gibi gö-
rünüyordu.

Bulaşık makinesini doldurmak için kalktım ve, “Siz ço-
cuklar artık eve dönmelisiniz,” dedim. “Tanrı aşkına, bugün
Noel arifesi. Sizi bu kadar oyaladığım için kendimden uta-
nıyorum.”

“Evet, doğru,” dedi Chloe. “Sanki bu akşam için büyük planlarım varmış gibi.”

Suellen güldü. “Al benden de o kadar.”

Sydney bardakları makineye getirdi. “Noah ve ben sadece sessiz bir akşam geçirip gece yarısı şampanya açacağız.”

Monica, “Adam ve ben de muhtemelen saat onda uyuyor oluruz,” dedi ve hepimizi güldürdü.

“Lucas’ın bir şişe çok hoş Fransız şarabı var ama gece yarısına kadar süreceğine söz veremem.” Grace masayı silmeye başladı.

Bulaşık makinesinin düğmesine basarken, “Ee, hepinizi bekleyen erkekler var,” dedim. “Ben de sizi dışarıya atmıyorum ama...”

“Peki ya sen?” diye sordu Chloe. “Worth bu akşam nerede olacak? Bu sizin birlikte ilk Noel arifeniz.”

Öyleydi ama o benim taşınmam ve arkadaşlarımla yardım etmesi konusunda çok anlayışlıydı.

“Bizim eve taşınma partimizi biliyor ve... şey... kendisi Faraway’de. Yarın görüşeceğiz. Sorun yok.”

Fiona’nın, “Evet, sorun var,” dediğini duydum ve hepimiz ona baktık. “Acaba biriniz beni Dora’nın evine bırakabilir mi, lütfen? Bu gece orada kalabilirim ve Marin... sen de gidip Worth’ü arayacaksın. Saat daha sekiz. Ona buraya gelip Noel arifesini seninle geçirmesini söyle.”

Ben itiraz edemeden altısı birden eşyalarını aldılar, beni kucaklayıp öptüler ve mutlu bir yeni yıl dilediler, sonra da gittiler.

Ben mutfakın ortasında dikilir halde kalakaldım, ceptelefonuma uzanırken yüzümde kocaman bir tebessüm vardı.

Ertesi sabah uyandıgımda perdelerin arasından güneş ışığı süzülüyordu ve Worth yanımdaydı. *Kız arkadaşlardan iyisi yok*, diye düşündüm. Tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu bilirler ve Worth'le hafta boyunca neredeyse hiç görüşmediğimiz için Noel arifesini beraber geçirebilmek çok özel bir şey olmuştu ama aynı zamanda Fiona'yı da düşündüm çünkü annemin evinde kalıp Worth'le bana biraz mahremiyet tanımak onun fikriydi.

Fiona'yı tanımaya başladığım bir haftada ondan hoşlandığımı fark ettim. Bu o kadar da şaşırtıcı değildi çünkü kısa telefon görüşmemizde onun hoş biri olduğunu zaten anlamıştım. Beni asıl şaşırtan şey, onunla tanıştığım an kendimi ona bağlanmış gibi hissetmiş olmamdı. Bu aptalcaydı çünkü ne de olsa Andrew'yla olduğu şekilde bir kan bağıımız yoktu ama beni ona çeken bir şey vardı; onu daha yakından tanımak istememe yol açan bir şey. Worth'ün yanımda kıpırdandığını hissettim ve iç çektim. Çok geçmeden Boston'a dönüp bebeğini doğuracağı ve yeni hayatına alışacağı için

bunun mümkün olmadığını fark ettim ve Jason ve John’la irtibatla kaıacak olmasına rağmen ondan bir daha haber bile almayabilirdim. Worth’ün kolunun bedenime dolandığını hissetmeden ve kulağıma, “Yeni yılın kutlu olsun,” diye fısıldadığını duymadan hemen önce içimde bir boşluk hissettim.

Worth ağzını peçeteyle silerken, “Bu krepler ve yulaf harika olmuş,” dedi.

“Beğendiğine sevindim.” Kahve demliğini alıp fincanlarımızı yeniden doldurmak için taburemden kalktım.

Yanağıma bir öpücük kondururken kolunun belime dolandığını hissettim.

“Fiona’nın dün gece beni aramanı önermesi çok düşünceli bir davranıştı.”

Tabureme dönmenden önce, “Öyleydi,” diye onu onayladım.

“Bu sabah sessiz görünüyorsun. Her şey yolunda mı?”

Ona bir gülücük attım. “Beni gereğinden fazla tanıyorsun diye düşünmeye başlıyorum.”

“Ee, bu kötü bir şey mi?” diye sorarak beni güldürdü.

“Sanırım kendimi Fiona’yla ilgili biraz tedirgin hissediyorum. Ben ona Andrew’nun ayırdığı paradan bahsedersem yakında Boston’a döneceğini söyler diye düşündüm. Dün sabah o belgeleri imzalayacağımı, paranın onun hakkı olduğunu ve bebeği doğurmakla koleje gitmek arasında parayı iyi bir şekilde değerlendireceğinden emin olduğumu söyledim.”

“Peki, o ne dedi?”

“Teşekkür ederim.”

“Hepsi bu kadar mı?”

Başımı salladım. “Evet, hepsi bu kadar. Ne zaman gitme-

yi düşündüğünü söylemedi.”

Worth sadece, “Hımm,” dedi.

“Bununla ne demek istiyorsun?”

“Aklından hiç geçti mi, Marin, belki gitmek *istemi*yordur?”

“Sence burada kalmak istiyor olabilir mi? Benimle? Bunu neden yapmak istesin?”

“Çünkü o, yalnız. Çünkü Boston’da hiç ailesi yok. Son bir haftadır gördüğüm kadarıyla Fiona burayı ve seni seviyor. Bence kendini mutlu ve güvende hissediyor. Senin kendi ailen ve dostların onu kabullendiler ve ona kendini evinde gibi hissettirdiler.”

Worth’ün söylediklerini iyice düşünürken şimdi, “Hımm,” deme sırası benideydi.

“Bu konuda ne hissederdin?” diye sordu.

“Fiona’nın sürekli olarak burada kalmasıyla ilgili mi? Bilmiyorum. Onu ziyaret için buraya çağırırken bunun olasılık dahilinde olmasını hiç beklemiyordum. Onu çok seviyorum. Hoş biri, beraber zaman geçirmek kolay ve ayrıca harika bir konuk.”

“Bence bunu enine boyuna düşünmelisin ve sonra... Fiona’yla da konuşmalısın. Konuyu ortaya at. Eğer onun sürekli burada kalması senin için sorun olmayacaksa bunu ona söyle ve eğer söylersen ikinizin birlikte ayarlamalar hakkında fikir birliğine varmanız gerekir.”

Başımı salladım. Worth haklıydı. “Sanırım burada benimle kalması hoşuma gider ama daha önemlisi, hiç kimseden destek almaksızın evine dönmesi fikrinden nefret ediyorum. Hamile olmasaydı bu kadar endişe etmezdim ama... tek başına bebek sahibi olmak kolay değil ve bir şey daha var. Hamile olduğunu bebeğin babasına bildirmemesi hakkında onunla

aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Onun mantığını anlayabiliyorum ama... bunun doğru bir şey olduğundan şüpheliyim.”

“O halde ona karşı dürüst olmalısın. Ona neler hissettiğini söyle ve neden öyle hissettiğini açıkla. Unutma, Marin, bu konuları konuşabileceği, kendisine yol gösterecek bir annesi yok.”

Worth yine haklıydı. Fiona sadece annesiz değildi, hayatında bir babası da olmamıştı.

Ertesi hafta Fiona’yla ikimiz mutfakta ertesi gün açılacak olan iğne oyası dükkânı için kurabiye pişiriyorduk. Onun buradan gitmesiyle ilgili planları hakkında konu henüz açılmamıştı ama biraz daha düşününce onun kalmayı seçmesini umuyordum.

Bana, “Yani büyük açılışta çok kalabalık mı olacağını düşünüyorsun?” diye sorduğunu duydum.

Çikolata parçacıklı kurabiye hamurunu kaşıkla teflon kâğıda aktarmaya devam ettim ve başımı salladım. “Geçen perşembe akşamı tanıştığın bütün kadınların ve birçok yerelin geleceğinden eminim. Ayrıca bir sürü turist de uğrayacaktır.”

Fiona masaya yaydığı bir kurabiye hamuru topağını ezmeye devam etti. “Çok tatlı bir grup, değil mi? Örgü grubundaki bütün kadınlar.”

Güldüm. “Çoğunlukla evet. Fark ettiğin gibi Bayan Raylene biraz küçümseyici olabiliyor.”

“Evet ama onu sevdim. Girişken biri. Hamileliğimi sorduktan sonra kendi zamanının *evlenmemiş annelerinden* bahsetmeye girişirken en ufak bir utanç duymadı.” Fiona

gölerek başını iki yana salladı. “Bence onun yaş grubundaki kadınlar toplumun ne kadar değıştiğini ve daha kabullenici hale geldiğini kabul etmekte zorluk yaşıyor.”

Bu kız düşünce tarzında kesinlikle olgundu. “Sen mükemmel bir hemşire olacaksın,” dedim. “Harika bir anlayış yeteneğin var.”

“Umarım bu yetenek harika bir yeni anne olmama da yardımcı olur.”

Kurabiye tepsisini fırına sürdüm, ellerimi bir havluya sil-dim ve, “Mola zamanı,” dedim. “Bir fincan çaya ne dersin?”

“İyi olur. Bunları kurabiye kâğıdının üstüne koyayım da seninkilerle beraber pişsinler.”

Fırının saatini kurdum, çaydanlığı çalıştırdım ve sabah yaptığımız fıstık ezmeli kurabiyelerden birkaçını bir tabağa koydum. “Dışarıda hava çok güzel. Hadi molamızı avluda geçirelim.”

Fiona’yla beraber çayımızı yudumlarken ılık ocak güneşinin tadını çıkardık.

“Dışarısı çok hoş,” dedi Fiona. “Demek evinin adı Güvenli Liman? Bunu sevdim. Sakinleştirici tınısı hoşuma gitti. O ev güvenliği ve aileyi temsil edebilir.”

Gözüme kıyıdaki hareketlilik takıldı ve ürperdiğimi hissettirdi. Kızböcekleri. Kızböcekleri geri gelmiş, suyun yakınında, havada dönüp duruyorlardı.

“Sen bu güvenlik ve aile duygusunu büyüdüğün evde hissetmedin mi?” diye sordum.

Fiona kurabiyeden kemirerek bir ısırık aldı. “Tek çocuk olmak her zaman zordu. Oynayacak, sırlarını paylaşacak ve beraber bir geçmiş oluşturacak kimse yoktu ama bir babanın da olmaması bunu daha da zorlaştırıyordu bence. Annem hep

çalışırdı ve eve geldiğinde kendi hayatına gömülürdü. Ah, beni yanlış anlama, iyi bir anneydi. Ben de bütün çocukların yaptıklarını yaptım; bale ve piyano dersleri aldım, jimnastik yaptım, yaz kampına gittim ama annemin bir işi değil, bir kariyeri vardı, bu yüzden vaktinin çoğunu evde sınav kâğıdı değerlendirerek, araştırma yaparak, bu tür şeylerle geçirirdi. Bazen beraber bir şeyler yapardık ama pek sık değil. O, iyi bir anneydi ama işte, yakın bir anne-kız ilişkimiz yoktu.”

İçim acıyla burkuldu. Fiona iyi bir çocukluk geçirmesine rağmen yalnız büyümüş gibi görünüyordu.

“Hamileliğini öğrense nasıl tepki verirdi?” diye sordum. “Sence destek mi olurdu, yoksa kızar mıydı?”

Fiona kıkırdadı. “Kendi durumuna dayanarak kızacağınızı sanmıyorum. Muhtemelen bana destek olurdu ama büyükanne olma düşüncesinin onu heyecanlandıracağını hiç sanmıyorum. Dürüst olursam, bence çocuklara o kadar düşkün değildi, hatta bazen beni neden tuttuğunu merak ederdim. Evlatlık vermesi daha kolay olurdu, özellikle hayatıma babamı dahil etmediği için.”

Kızböceklerini izlemeye devam ederken nefesimi bıraktım. Bu genç kadının epey bir gerçeklik anlayışı vardı. Anlıyor gibi görünmekle kalmıyor, herhangi bir eksikliği yüzünden annesini de suçlamıyordu.

“Fiona,” dedim. “Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Senin Boston’a dönmen hakkında.”

Bana bakmak için başı aniden kalktı. “Gereğinden fazla mı kaldım?”

Sözlerindeki kaygıyı duyabiliyordum. “Hayır, hayır. Hiç de değil. Ben sadece... şey... iki haftadır buradasın. Burada olman hoşuma gidiyor. Hem de çok ama... tam olarak ne

yapacağını açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Muhtemelen bir doktora tekrar görünme vaktin gelmiştir, doğumla ilgili planlar yapılmalı ve açıkçası senin eve dönüp sadece ev arkadaşına güvenerek yaşamam fikri hoşuma gitmiyor.”

Gözlerini yüzümden ayırmadan sessizliğini sürdürdü.

“Ve bu yüzden... acaba... belki burada kalmak istersin. Sürekli. Bebeğini doğurursun ve hatta diplomanı almak için Gainesville'deki üniversiteye devam edersin. Burada sana destek olacak çok insan var –sana yardım edecek insanlar– ama bu senin kararın olmalı ve elbette bazı konularda fikir birliğine varmalıyız.”

Başımı kaldırıncı gözlerindeki yaşları gördüm. Elinin tersiyle silmeye bile yeltenmediği gözyaşlarıydı bunlar.

“Bunu içtenlikle mi söylüyorsun? Gerçekten burada kalmamı istediğini mi söylüyorsun? Seninle?” Gözyaşları artık yüzünden aşağı süzülüyordu, eliyle sildi. “Seninle havaalanında ilk karşılaştığımızda senden hoşlandığımı anlamıştım. Hem de çok. Babamın neden seninle kalmayı seçtiğini anlamıştım. Annem ve benim için ailesini neden parçalamadığının... ve buraya geldiğimden beri kendimi *gerçekten* buraya ait hissettim ve bunun nedeni sendin ama kalabileceğimin mümkün olduğuna kendimi... hiç inandırmadım.”

Bu kızın söyledikleri beni onurlandırmıştı.

Gözyaşlarını yine sildi. “Burada kalmayı çok isterim. Her zaman bir ailemin olmasını istemiştım ve bana sizin bir parçanızmışım gibi hissettirdiniz.”

Başımı salladım ve boğazımda bir yumru hissettim. “Tamam,” dedim. “Tamam. Pekâlâ, konuşmamız gereken bazı şeyler olacak. Bu işin yürümesi için ikimizin de hemfikir olmamız gereken şeyler.”

Fiona yüzünde beklentili bir ifadeyle bana baktı.

“Bunun üstüme vazife olmadığını biliyorum ama... bence bebeğin babasına en azından hamile olduğunu ve nerede olduğunu bildirmelisin. Bunun ötesinde, onunla ilgili ne yapacağına karar vermek sana kalmış ama bence, hamile olduğunu bilmeye hakkı var. Gainesville’de bir doğum uzmanına kaydolman gerek, ayrıca not çizelgenin Florida Üniversitesi’ne nakledilmesini sağlamalı ve sonbahardaki derslere başlamayı umduğunu anlatan bir mektup eklemelisin.”

“Hepsi bu mu?” dedi ve yerinden fırlayıp beni kucakladı.

Gülerek, “Evet, hepsi bu,” dedim. Bana sarılı kollarını ve yanağıma yaslı yanağını hissettim ve hayatımda ilk kez bir kızının olmasının nasıl bir duygu olabileceğini anladım.

Şubat ortasına geldiğimizde hayat biraz daha dengelenmiş gibiydi. Fiona benim yanıma taşınmıştı, Gainesville’de onun seçtiği bir doğum uzmanını ziyaret etmiştik, not çizelgesini buradaki üniversiteye aktartmış ve güz dönemi için başvuruda bulunmuştu; etrafa mutluluk saçıyor olmasının hamileliğinden mi, yoksa gerçekten ailenin bir parçası gibi hissetmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Berkley, “Selam,” dedi. “Dün getirttiğin şu el boyaması yeni kanavalara bayıldım. Kedililerden bir tanesini yapmayı düşünüyorum. Elindekilerden biri benim Sigmund’a müthiş derecede benziyor ama o zaman da elbette Brit kendini dışlanmış hissedecek.”

Doğru çekmecelere yerleştirmeye çalıştığım ipek ipliklerden başımı kaldırıp güldüm. “Ah, senin için Brit’e benzeyen bir tane sipariş verebilirim. Köpek resimleri iğne oyasında epey popüler.”

“Bu harika olur ama bugün o kedili olanı kesinlikle alacağım. Her şey nasıl gidiyor?”

Söylemeye neredeyse korkuyordum. “Aslında çok iyi.

Fiona saat on iki buçukta Gainesville’de olacak ve Worth benim adıma onu almak için havaalanına gitti.”

“Ah, doğru. Geçen hafta işlerini yoluna koyup bebeğin babasıyla konuşmak için Boston’a uçtu, ha? Nasıl gitmiş?”

Başımı salladım. “Evet, doktoru yedi aylıktan sonra uçamayacağını söyledi, dolayısıyla o da şimdi gitmeye karar verdi ve sanırım gayet iyi gitmiş. Detayları Fiona geri gelince öğreneceğim ama Greg’le konuştu ve anladığım kadarıyla bebek konusunda oldukça heyecanlanmış.”

“Ah, bu harika. Onun adına sevindim. Çok tatlı bir çocuğa benziyor.”

Gülümsedim. “Artık çocuk sayılmaz. Nisanda yirmi olacak ve bir sonraki ay da kendi çocuğunu doğuracak.”

Berkley başını salladı. “Doğru. Doğum ne zaman bekleniyor?”

“Mayısın onu ama doktor daha erken doğabileceğini söyledi. Bebeğin gelişimi epey ileriymiş.”

“Şey, en azından Monica gibi üçüzleri olmayacağını biliyor. Kız veya erkek olup olmadığını öğrendiniz mi?”

“Fiona bilmek istemiyor. Sürpriz olmasının daha eğlenceli olacağını söyledi, bu yüzden bebek eşyalarını yeşil, sarı veya beyaz örüyoruz.”

“Bu hoşuna gidiyor gibi, Marin. Müstakbel büyükanne olarak yeni rolün.”

“Ah, ben büyükanne değilim.” Öyle miydim?

“Elbette öylesin. Fiona senin kocanın kızı. Kan bağıınız olmayabilir ama... yine de büyükanne olacaksın.”

Gülümsedim. Bunu kesinlikle düşünmemiştim ama fikir hoşuma gitmişti.

Kedili kanavayı asılı durduğu kışkaçtan aldım. “İstediğin bu muydu?”

“Evet, işte bu. Şimdi de ipliklerimi seçmem lazım,” dedi ve her çeşitten ipek ve pamuklu ipliklerin durduğu dolaba gitti.

Ben satışı yazar kasaya işledikten ve Berkley ayrıldıktan sonra durup dükkânda bir göz gezdirdim ve içimde bir ferahlık duygusu hissettim. Gecikmelere ve hayal kırıklıklarına rağmen iğne oyası dükkânı nihayet gerçekleştirmişti ve geçtiğimiz ay boyunca epey iyi iş yapmıştım. Berkley’nin büyükanne olmam konusunda söylediklerini düşünüp gülümsedim. Fiona bana öyle demese de Berkley haklıydı. Andrew hâlâ hayatta olsaydı ve kızıyla irtibat kursaydı Fiona’nın çocuğu *bizim* torunumuz olurdu.

O akşam yemek sırasında masada otururken Worth ve Fiona’nın bazı haberler hakkında tartışmalarını dinledim ve geçen yıl hayatımın geçtiği yollar için minnet duydum. Sadece Worth hayatıma girip sevgisini benimle paylaşmamıştı, aynı zamanda Fiona da benim olmuştu ve yakında da onun bebeği aramıza katılacaktı. Worth’le Fiona’nın iyi geçinmeleri hoşuma gidiyordu. Birbirlerini sevdikleri belliydi ve acaba Fiona bir baba figürü olarak ona hayranlık duyar mı diye düşünmeden edemiyordum.

Fiona’nın, “Tamam,” dediğini duydum. “Bu kadar sohbet yeter. Eminim ikiniz de Greg’le aramızda neler olduğunu merak ediyorsunuzdur.”

Worth havaalanından dönünce bana Fiona’nın bizimle akşam yemeği masasındayken neler olduğunu anlatmak istediğini söylemişti.

“Bana anlattıklarına bakılırsa sanki iyi gitmiş gibi?”

“Sanırım öyle.” Tabağının yanındaki peçeteyle oynadı.

“Bana beni sevdiğini, ondan ayrılmamı istemediğini söyledi ama... eğer bende onun sevgisinin karşılığı yoksa hiç umudumuzun olmadığını düşünüyor.” Başını kaldırıp masanın karşısından ikimize baktı. “Greg’i gerçekten seviyorum. Hem de çok. Bebeği duyunca epey heyecanlandı,” dedi ve yüzünden bir tebessüm geçti. “Ve haklıydın, Marin. Ona söylemek, yapılacak en doğru şeydi.” Derin bir iç geçirdi. “Ama ikimiz de akılcı olmaya karar verdik. Başka bir deyişle, şu an alelacele evlenmek aptallık olur. Eğitimimi bitirmem gerek ve bu üç yıl sürecek. Greg de doktorası üzerinde çalışmak istiyor, dolayısıyla... birbirimize söz vermeye karar verdik. Greg bebeğimizin hayatının bir parçası ve olaylara dahil olacak. Birkaç hafta içinde buraya uçmayı planlıyor. İkinizle de tanışmak istedi. Bir de bebek doğar doğmaz gelmek istiyor ve... Florida Üniversitesi’nde öğretmenlik pozisyonu için başvuruda bulunma sürecinde.”

Hayat kesinlikle daha bir dengede idi. “Ah, Fiona, bu harika. Anlaşılan ikiniz de epey bilgece kararlar vermişsiniz. Önümüzdeki yıllarda ikinizden birinin eğitimini tamamladığı için pişman olacağını sanmıyorum ve elbette Greg’le tanışmayı sabırsızlıkla bekliyoruz.”

Worth başını salladı. “Akıllı bir adama benziyor. Ben onay veriyorum,” dedi ve bu sözü Fiona’nın kıkırdamasına yol açtı.

Uzanıp Fiona’ya sarılmak için yerimden kalktım. “Seni yüzde yüz desteklediğimi bilmeni istiyorum ve... baban olsa o da planlarını mutlaka onaylardı.”

Takip eden perşembe akşamı, Yarning Together’da örgü grubu toplanmıştı.

Raylene, “Buna inanabiliyor musun?” dedi. “Adada gerçekten bir film çekilecek. Carl’la ikimizin haklı olduğumuzu biliyordum.”

Corabeth başını iki yana sallayıp güldü. “Evet, Raylene ama teknik olarak bu bir film *değil*. Cedar Key’de deniz hayatıyla ilgili bir belgesel. Senin rol alacağından epey şüpheliyim, dolayısıyla aktris günlerin daha başlamadan sona erecek derim.”

Raylene başını savurup burnunu çekince yün dükkânında bir kakhaha tufanı koptu. “Ah, bundan o kadar emin olma. Onları çok bilgisi olan bir yerele ihtiyaç duyacakları konusunda ikna edebilirim.”

“Doğru ama ben olsam Academy Ödülleri için koşa koşa bir elbise almaya gitmezdim,” dedi Flora ve hepimiz bir kez daha kakhahaya boğulduk.

Annem, “Belgeseli yapan, üniversite değil mi?” diye sordu.

Chloe başını salladı. “Evet. Sanıyorum gazetecilik bölümü, bilim departmanııyla işbirliği halinde çalışıyor.”

Sydney, “Yine de bu iyi bir şey,” dedi. “Bilgilendirici olacak ve adaya olan ilgiyi artıracak.”

Odaya bir göz atıp bütün kadınların Sevgi Şalı ördüklerini gördüm ve gülümsedim. Gözlerim Fiona’ya takıldığında tebessümümün büyüdüğünü hissettim. Şu şal artık çok daha anlamlı görünüyordu. Annem haklı çıkmıştı çünkü Andrew’yu affetme konusunda kendime izin vermiştim ve bu sayede Fiona’yı kabullenmiştim, hayatım tamamen yeni bir yön almıştı ve bunun gerçekleşmesinde sevginin büyük rol oynadığını fark ettim.

Ayağa kalkarak, “Hey, millet,” diye seslendim. “Pasta-börek molası zamanı geldi. Tatlı bu akşam benden ve adı Arkadaşlık Ekmeği.”

Berkley, “Ah, buna bayıldım,” dedi. “O tatlının bir sürü çeşitlemesi var ve asıl sevdiğim yanı ne istersen onu yapma konusunda yaratıcı olabiliyorsun.”

Ben fincanları doldururken annem ekmeği keserek yardımcı oldu.

Corabeth, “Bu nefis,” dedi. “Peki, bu özel tat da neyin nesi?”

Güldüm. “Misket limonu. Hamura misket limonu suyu ekledim, bu sayede benzersiz bir tadı oldu.”

Monica, “Ah, kesinlikle öyle olmuş,” dedi. “Buna bayıldım.”

Herkes kahve ve ekmeğin tadını çıkara çıkara biraz oturduktan sonra Monica, “Fiona,” dedi, “sana söylemek istiyordum, bebek için ne aldın bilmiyorum ama bende her şeyden üçer tane var. Neye ihtiyacın olursa alıp kullanmanı çok isterim. Bebek beşikleri, yataklar, salıncaklar, araba koltukları... ne istersen bende var.”

Fiona güldü. “Sanki bebek mağazası gibisin. Teşekkür ederim. Birkaç parça için önerine başvurabilirim.”

“Bu da bana hatırlattı ki,” dedim, “gelecek ay doktor randevundan sonra alışverişe gideriz diye düşünüyordum. Bebek için bazı şeyler almak istiyorum.”

Fiona’nın yüzü aydınlandı. “Ah, bu harika olur. Büyükannesi sen olacağın için bu bebeğin biraz şımarık olabileceğini düşünüyorum.”

Kalbimin ters döndüğünü hissettim. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Büyükannesinin *ben* olacağımı? “Gerçekten mi? Beni bebeğin büyükannesi olarak mı göreceksin?”

Yüzündeki ifade bunda şüpheye yer olmadığını gösteriyordu. “E, elbette sensin. Tanrım, bunu bildiğini sanıyordum ancak... bunu istemezsen o başka.”

“Delirdin mi?” diye güldüm. “Çok heyecanlandım. Bun-

dan daha mutlu olamazdım,” dedim ve odadakilerin alkışladığını duydum.

Chloe, “Tebrikler,” dedi. “Beni geçtin. Ben hâlâ bekliyorum.”

Sydney bize, “Hayatınız bir daha asla eskisi gibi olmayacak,” dedi. “Büyükanne olmak eve çok fazla neşe ve mutluluk getirir.”

Fiona, “Pekâlâ, söyle bakalım, ne olarak adlandırılmak istiyorsun?” diye sordu. “Çünkü elbette Dora büyük büyükanne olacağı için ona Gran denecek.”

Dönüp bakınca annemin yüzünü kocaman bir tebessümün kapladığını gördüm.

“Bana *Nana* diyebilirsiniz,” dedim ve odanın yine kahkaha ve alkış sesleriyle dolduğunu duydum.

Mart ayının o harika ilkbahar günlerinden biriydi, kuzeydeki bazı kesimlere hâlâ kar yağarken Florida güneşin, yumuşak havanın ve açmakta olan çiçeklerle ağaçların keyfini sürüyordu. Yanımda Fiona'yla Toys "R" Us oyuncak mağazasından içeriye girdim. Doktor randevusundan yeni çıkmıştık ve her şey zamanına uygun ilerliyordu. Fiona artık tam anlamıyla hamile görünüyordu. Gainesville'de farkına vardığım hafif şişlik şimdi bir tepecik halini almıştı. Sağlığı yerindeydi, epeyce kilo almıştı ve hamile olduğu için son derece mutlu görünüyordu.

"Tamam," dedim. "Eğlence şimdi başlıyor. Bebek alışverişi yapılacak en eğlenceli şeylerden biri olmalı."

Fiona, gözü bebek arabası için harika bir pelüş ayıdan bebek dönencesine takılırken bir yandan güldü.

"Aklında bebek için herhangi bir tema var mı?" diye sordum.

"Hayvanlar. Köpekler, kediler, tavşanlar... bu tür şeyler."

"O halde bence bu dönence mükemmel olur." Dönenceye

bağlı müzik kutusunun ipini çektim ve Brahm'ın ninnisinin melodisini duydum.

Fiona, "Buna bayıldım," dedi ve dönenceyi alışveriş arabasına koydum.

"Şimdi, beşiği, salıncağı ve araba koltuğunu ödünç aldığını biliyorum ama karyolayla bebek arabasını ben almak istiyorum," dedim önden giderek.

"Ah, Marin, hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Olmadığımı biliyorum," dedim kolunu hafifçe sıkarak. "İstiyorum. Hey, büyükanneler imtiyazlıdır, değil mi?"

Gülerek başını salladı. "Kesinlikle öyledir."

Alışverişten en son ne zaman bu kadar zevk aldığımı hatırlamıyordum. Fiona'yla beraber iyi vakit geçirmiştik. Koridorlarda dolaştık, bir sürü eşyayı inceledik, bazılarını ciddiyetle göz önünde bulundurup bazılarına güldük. Farklı markalar üzerine konuştuk, hangisinin bebek için en güvenlisi olacağına karar vermeye çalıştık. Kucağıma dolgu bir hayvan alıp Fiona'nın tepkisini bekledim ve başını bir taraftan diğerine eğip onaylar veya onaylamaz şekilde sallarken gülümsedim. Alışveriş arabası dolup taşıtığında bir şeyi kesin olarak biliyordum. Aldığım keyif sadece bebek alışverişi yapmaktan kaynaklanmıyordu. Asıl, hayatımda ilk kez bir kız evladının olmasının neye benzediğini anlıyor olmamdan kaynaklanıyordu. Hayır, o benim öz kızım değildi ama bunun önemi yoktu. Yaş aldıkça, ailenin doğumla ilgisinin olmadığını daha iyi anlıyordum. Aile bizim yarattığımız bir şeydi ve bunu *sevgi* yüzünden yapıyorduk.

Dört saat sonra çok başarılı bir alışverişin ardından Cedar Key'e döndük. Bebek karyolasının ve arabasının yanı

sıra yeni doğmuş bebekler için gecelikler, kucaklama battan-
niyeleri, tişörtler, küçük giysiler, biberonlar –Fiona bebeği
biberonla beslemeyi tercih etmişti– ve daha bir sürü şey al-
mıştım. Bagaj ve arka koltuk tepeleme doluydu.

“Önce annemin evine uğrasak sorun olur mu? Doktor
randevusunun ve alışverişin nasıl gittiğini öğrenmek için
heyecanla beklediğini biliyorum.”

“Kesinlikle. Ayrıca yine tuvalete gitmem gerekiyor.”

Güldüm ve Andrews Meydanı’na yöneldim.

İçerkiye girerken bizi annem ve Oliver karşıladı.

Fiona koşarak yanımızdan geçerken, “Banyo,” diye açık-
lama yaptı.

Annem güldü. “Bunu her şey yolunda gitti olarak mı an-
lamalıyım?”

Peşinden mutfağa giderken, “Öyle,” dedim.

“Kahveyle biraz yabanmersinli ekmeğe ne dersin?”

“İyi olur ama Fiona bitki çayı içer.”

Mutfağa girerken, “Aslında kahveye bayılırım,” dediğini
duyduk. “Bu yüzden bebek doğunca kahveye dönüş yap-
maktan memnuniyet duyacağım.”

Annem çaydanlığı çalıştırırken, “Demek doktor ilerle-
menden memnun?” diye sordu.

Fiona başını salladı. “Evet, her şey yolunda gidiyor ama
korkarım senin bu kızın alışveriş yaparken delirdi. Bugün
aldığı her şeyi görmelisin. Araba ağzına kadar dolu.”

Annem güldü. “Ve eminim bunu yaparken harika zaman
geçirmiştir.”

“Öyle. Tanrım, John’un doğumundan beri yirmi iki yıldır
bu ailede bebek görmüyoruz.”

Annem masaya bir tabak dilimlenmiş yabanmersinli ek-
mek koydu. “Bebeğe bir isim düşündünüz mü?”

Fiona bir dilim ekmek almak için uzandı. “Ben birkaç tane düşündüm ama hiçbirisi kesin değil.”

Bir sebepten dolayı isimler hakkında konuşmaktan sakınıyordu.

“Bugün dükkân kalabalık mıydı?” diye sordum.

Annem başını iki yana salladı. “Chloe’yle birlikte baş edemeyeceğim bir şey değildi. Senin birkaç iğne oyası satışın oldu ve onlarla Chloe ilgilendi. Raylene uğradı ve belgesel ekibinin kendisiyle röportaj yapmak isteyeceğine ikna olmuş.”

Çaydanlığı almak için ayağa kalkarken güldüm. “Asla vazgeçmeyecek, değil mi? Bence Hollywood aktrisi olarak çağrılmayı özledi.”

Bir fincan çayı Fiona’nın önüne koydum.

“Teşekkürler. Aslında bence kararlılığına hayran olmalısınız.”

“Doğru,” dedi annem. “Worth evde mi?”

“Evet. Akşam yemeğimiz için spagetti ve köfte hazırlayacağını söyledi.”

Fiona gülümsedi. “Marin’e onun kesinlikle bir bakıcı olduğunu söylemiştim.”

Anlaşılan bu sözleri daha önce de duymuştum. “Buna katılıyorum,” dedim.

Akşam yemeğinin temizliği bittikten sonra Fiona kendi odasında dinleneceğini söyledi. Doktor, alışveriş ve Gainesville’den buraya yolculuk nedeniyle onun için uzun bir gün olmuştu.

Odasına gitmeden önce yanağından öptüm. “Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa, gece yarısı bile olsa bana haber ver.”

Başını sallayıp gülümsedi. “Tamam.”

Worth, “Dışarıda birer bardak şaraba ne dersin?” dedi.

“Harika olur.” Bana katılmasını bekleyerek avluya yöneldim.

Bir ay önce Worth’le, Faraway’daki kulübesinden ayrılıp hafta içi günlerde benim evimde kalması konusunda anlaşmıştık. Aslında bunun üstüne giden Fiona olmuştu. Eğer benim yanımda kalmasaydı bunun muhtemelen çoktan olacağı konusunda ısrar etmişti. Haklıydı ve beraberliğimiz gayet iyi ilerliyordu. Suzette yanıma gelip ayaklarımın dibine kıvrılınca gülümsedim. Worth’ün köpeği bile güzel uyum sağlamıştı, Toulouse’la çok iyi geçiniyordu ve rahatına düşkün bir kedi olan Toulouse, Oliver’la olduğu gibi Suzette’le de çok iyi geçiniyordu. Cumartesi öğleden sonraları Worth’le birlikte baş başa zaman geçirmek için onun evine, Ocala’ya gidiyorduk ve bence biz yokken biraz başını dinlemek Fiona’nın da hoşuna gidiyordu.

“Al bakalım,” dedi Worth bana bir kadeh uzatarak. “Geçen hafta Gainesville’den güzel bir şişe Santa Cristina Sangiovese seçtim.”

Bir yudum aldım. “Mükemmel,” dedim. “Teşekkürler.”

Uzanıp elimi tuttu. “Yorgun musun?”

“Biraz ama mutluyum.”

Elimi hafifçe sıktı. “İyi.”

“Haklıydın, biliyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana aylar önce her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin. Öyle de oldu.”

“İşler her zaman yolunu bulur.”

“Greg’den de çok hoşlandım. Geçen ay onunla tanışalım diye buraya geldiği için memnun oldum.”

Çok hoş bir adamdı, uzun boylu, yakışıklıydı ve Fiona'ya âşık olduğu çok belliydi. Ona bakışları çok şey anlatıyordu ama aynı zamanda ona karşı çok da korumacıydı ve Boston'a dönmek üzere ayrılmadan önce Fiona'dan habersiz beni bir kenara çekip Andrew'nun kızını sevdiğini, bebeğe çok sevindiğini, Fiona'yla bebeğine maddi ve manevi destek vereceğini söylemişti. Bana da Fiona doğuma girer girmez ona haber vereceğime dair söz verdirdi çünkü ilk uçakla hemen Gainesville'e gelmeyi planlıyordu.

Worth, "Ben de ondan hoşlandım," dedi. "Burada birkaç gün geçirebilmesine de sevindim. Bu sayede ikisi birlikte planlarını derinlemesine tartışacak zaman buldular. Bence yavaş ilerleme kararları iyi bir seçim."

Başımı salladım. "Evet ama umarım burada öğretmenlik pozisyonu bulabilir. Bu ona bebeğin hayatında daha fazla rol alma fırsatı verir."

"Bunun olacağı konusunda oldukça kendinden emindi. Anlaşılan İngilizce bölümünden onun hakkında iyi şeyler söyleyecek birkaç profesör tanıyor."

"Ayrıca Katy'nin, Fiona'nın evinde kiracı olarak kalmaya devam etmek istemesi de çok iyi oldu. Bu ona fazladan biraz gelir sağlayacak ve bence henüz evi satmaya hazır değil."

"Eh, bence bildiği tek ev o. Oraya annesiyle beraber beş yaşındayken taşınmış."

"Bahsedecek bir ailesi olmayan bir kız olarak aile onun için çok şey ifade ediyor."

"Eminim bu yüzden burada seninle kalmasını istediğin zaman çok anlamlı oldu."

Worth elimi dudaklarına götürerek üstüne bir öpücük kondurdu.

“Bana bu fikri veren sendin ve sana teşekkür ettiğimden bile emin değilim, bu yüzden teşekkür ederim. Bilirsin... senin sayende aile tanımının *kan bağıyla* bir ilgisi olmak zorunda olmadığının farkına vardım.”

“Kesinlikle değil.”

Başımı salladım. “Aile, ev halkını oluşturan bir grup insandan oluşabilir. Sadece ortak ilgi alanlarını, iyi vakitlerini ve en çok da... sevgiyi paylaşan insanlardan.”

“Bu doğru.”

Şarabımdan bir yudum aldım ve Worth’ün elini sıkmadan önce gülümsedim. “O halde Fiona ve ben yeni bir aile bulduk. Tam burada, Güvenli Liman’da. Bu evde.”

Mayısın biri Cedar Key’e güneş ışığı ve düşük nemle geldi ve daha gün bitmeden kasabanın bir yerlisi daha olmuştu.

Saat altı buçuktan hemen önce kalktım ve Worth’ü çoktan kalkmış, mutfakta kahve makinesini hazırlarken buldum.

Sarılip öpmek için yanma giderken, “Günaydın,” dedim.
“Günaydın. İyi uyudun mu?”

Toulouse’u kucağıma almak için eğilirken, “Her zaman,” dedim. “Peki, benim minik oğlum nasılmış bugün?” Cevap olarak müziksel bir mırlama aldım.

Tezgâha gidip kedi mamasını Toulouse’un mama kabına kaşıkla koymaya başladım ve camdan dışarıya baktım. O zaman onları gördüm. Aşağıda, suyun yanında, parlak güneş ışığında bir grup kızböceği havada dönüyordu. Geri gelmişlerdi. Bu eve bakmaya ilk geldiğimde onları gördüğümü ve Berkeley’nin onlar hakkında anlattıklarını hatırladım. Yenilenmeyi, olumlu kuvveti ve hayatın gücünü sembolize ediyorlardı. Aynı zamanda değişimi ve olgunlaşmayla gelen benlik bilincini simgeliyorlardı. Toulouse’un kâsesini yere bırakırken bir iç geçirdim.

Dışarıya yönelerek, “Haydi, kahvelerimizi avluda içelim,” dedim.

Worth peşimden geldi ve masada yanıma oturdu.

Başım la suya doğru işaret ettim. “Kızböcekleri geri gelmiş.”

“Fark ettim.”

Bir yudum kahve aldım. “Bilirsin, dün, bundan bir yıl önce bulunduğum noktayı düşünüyordum. Andrew öleli daha iki ay bile olmamıştı. Bir dul olduğum gerçeğini henüz kabullenmemiştim. Hayatımın ne yöne gittiğinden emin değildim.” Saydam kanatları günışığında parlarken dönen ve dalış yapan kızböceklerini izlemeye devam ettim. “Seninle henüz tanışmamıştım ve Fiona’dan haberim bile yoktu ve şimdi... ikinizden biriniz hayatımda olmasanız ne yapardım, bilmiyorum.”

Worth eğilip alnımdan öptü. “Bunu öğrenmek zorunda kalacağını sanmıyorum. Seni seviyorum, Marin ve hep seveceğim.”

Aynı gün sabahın ilerleyen saatlerinde Worth kasaba merkezindeki kitapçıya gitmek için çıktı. Bir gün önce Lucas’ın arayıp sipariş ettiğı kitabın geldiğini haber verdiğini söylemişti.

Fiona her zamankinden biraz fazla uyuyup Worth gittikten hemen sonra çıkageldi.

Bulaşık makinesini doldurmak için eğilirken, “Günaydın,” dedim. “İyi uyudun mu?”

“Pek sayılmaz,” dediğini duydum ve arkama dönünce yüzündeki tuhaf ifadeyi gördüm.

“Sorun ne? Sen iyi misin?”

“Bu sabah dört gibi belim ağrımaya başladı. O zamandan beri uyanığım.”

“Ah, Tanrım, Fiona. Neden beni uyandırmadın?”

Kendine bir bardak meyve suyu almaya giderken bir elini havada sallayarak, “Endişelenecek bir şey olduğunu düşünmedim,” dedi.

Daha bunu söyler söylemez durduğu yerdeki zemin göl oldu ve Fiona tezgâhı kavradı.

“Aman Tanrım! Sanırım suyum geldi.”

“Sanırım haklısın.” Kolunu tutmak için yerimden fırladım. “Tamam. Hadi. Ben birkaç havlu alırken sen burada otur,” dedim. Havlu dolabına giden yolu yarılamışken, “Ama belki önce Worth’ü aramalıyım,” dedim. “Hayır, önce havlular.” Bir kucak dolusu havlu kaptım, kendimi tamamen altüst olmuş hissederken koşarak mutfağa döndüm.

Havluları yere attım, yerdeki sıvıyı emdirmeye çalışırken Fiona’ya sorular yağdırdım. “Kan var mı? Krampların arttı mı? Hâlâ sadece belin mi ağrıyor? Ah, Worth’ü aramalıyım. Bizi hastaneye götürmek için haber bekliyor. Çantan. Çantan toparlanmış ve hazır, değil mi?” Başımı kaldırıncı Fiona’nın iki büklüm halde güldüğünü gördüm.

Endişem daha da artarak, “Ne?” dedim. “Sen iyi misin?”

Bir elini havaya kaldırdı. “Ben iyiyim ama bence sen pek iyi değilsin. Sakinleş, Marin. Gerçekten, iyiyim,” derken birden, “Ay,” dedi ve öne eğildi, bu seferkinin gülmekten olmadığını biliyordum.

“Pekâlâ. Tamam, ben Worth’ü arayacağım. Sen sadece kıpırdamadan otur.” Sanki zavallı çocuğun bir yere gidecek hali varmış gibi. Tanrım, kendimi bir *sitcom* karakteri gibi hissediyordum.

Worth, ikinci çalışta telefonuna cevap verdi.

“Sanırım Fiona’nın doğumu başladı. Az önce suyu geldi. Sabah dörtten beri beli ağrıyormuş. Bence zamanı geldi. Hastaneye gitmemiz lazım, Worth. Hemen.” Sözleri ağzımda gevelediğimin farkındaydım ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

Hattın diğer ucundan duyduğum şey bir kıkırdama sesi miydi? Lanet olsun. Erkeklerin bunun ne kadar ciddi bir şey olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Demek istediğim, Tanrım, acele etmezsek Fiona’nın bebeği tam burada, mutfak zemininde doğabilirdi.

Worth’ün, “Marin,” dediğini duydum. “Biraz sakinleşmen gerekiyor. Bir saniye bekle. Josie burada, kahve dükkânında. Bilgileri ona aktarmama izin ver, bakalım o ne diyecek.”

Josie mi? Josie Sullivan mı? Ah, şükürler olsun! O bir hemşireydi.

Birkaç dakika sonra Worth, “Tamam, Marin,” dedi. “Hemen oraya geleceğim. Şimdi, sakin ol. Bir saat içinde hastaneye varmış oluruz.”

Worth peşinde Josie’yle geldiğinde Fiona’nın kuru giysiler giymesine yardım etmeyi yeni bitirmiştım. Koşup kızı öpmek istedim ama Fiona’nın kanepeye gitmesine yardım ediyordum.

“Ah, Josie, buraya geldiğin için çok teşekkür ederim. O iyi olacak mı? Hastaneye gitmek için yeterli vaktimiz var mı?”

Josie, Fiona’nın önünde diz çökerken bana gülümsedi. “İlk bebeklerin doğumu genellikle biraz uzun sürer. Bunun Cedar Key’de doğacağını sanmıyorum.” İşine devam edip Fiona’ya birkaç soru sordu, başını sallayıp elini Fiona’nın karnına koydu.

Ayağa kalkarak, “Doğum kesinlikle başlamış,” dedi. “Ama hastaneye gidecek kadar zamanınız var. Yardım için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Emin misin?” diye sordum. “Sence onu alması için belki bir ambulans çağırmalı mıyız?”

Josie hafifçe omzuma vururken güldü. “Hayır, buna gerek yok. Onu arabayla götürün, dikkatli sürün ve bebeğin yolda doğmayacağına size garanti veririm.”

Biraz sakinleşmeye başladığımı hissederek, “Tamam,” dedim. “Eğer yün dükkânından annemi arayıp bizim hastaneye gitmekte olduğumuzu söylersen çok memnun olurum. Ona ileri bir saatte gelip Suzette’i dışarıya çıkarabilir miymiş, bir sor ve mümkün olan en kısa zamanda onu arayacağımı söyle.”

Josie, “Olur,” dedi. “Şimdi gidin. Ben buraları kilitlerim.”

Koşarak dışarıya çıktığımda Worth’ün çoktan yardım edip Fiona’yı arabamın arka koltuğuna oturtmuş ve çantayı da bagaja koymuş olduğunu gördüm. Ben de Fiona’nın yanına bindim ve Worth yola koyulup Gainesville’e yönlendi.

Yol boyunca Fiona’nın kasılmaları iyice arttı. Alnında ve üstdudağında damla damla ter birikirken elimi sıkı sıkı tuttu.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet ama, Marin... benimle doğum odasına girer misin?”

Bunu daha önce konuşmamıştık, bu yüzden şaşırdım.

“Emin misin? Beni de içeride, yanında istediğinden emin misin?”

“Evet. Çok. Lütfen.”

“Elbette,” diye onu temin ettim. “Elbette girerim.”

Fiona yeni bir kasılmayla iki büküm olup elimi daha sıkı kavrarken Worth acil servisin kapısına yanaştı.

“Tamam,” dedim. “Geldik. Biraz daha dayan.”

Worth arabayı kenara çekti, hemen inip içeriye koştu ve tekerlekli sandalyeyi itmekte olan bir hemşireyle geri geldi.

Ben arka koltuktan indim, Fiona’nın kenara yanaşmasına izin verdim, sonra kolunu tutup tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettim.

Hemşire, “Selam,” dedi. “Ben Susan. İlk bebek mi?”

Ben onlara yetişmek için hızlanırken Fiona başını salladı.

Hemşire, “Burada doğum yapmak için kaydolmuş muydunuz?” diye sordu.

“Evet, Fiona Caldwell.”

Şu an bulunduğumuz bölmedeki kadına bu bilgi verilmişti. Fiona bir sigorta kartı çıkarırken, bilgiler bilgisayara girilirken ve bu arada Fiona iki defa daha kasılma geçirirken Worth arabayı park etmeye gitti ve geri döndü.

Ben belki Fiona bebeğini Cedar Key’de doğurmamış olabilir ama kesinlikle kabul odasında doğuracak diye endişelenirken hemşire, “Tamam, gidiyoruz,” dedi. “Ben doğum servisindenim, bu yüzden sizi oraya ben götüreceğim.”

Nihayet, diye düşündüm.

Hemşire bana bakarak, “Doğum sırasında yanında siz mi olacaksınız?” dedi.

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Fiona, “Evet, o olacak,” dedi. “O benim üvey annem.”

Bayan Neşeli Hemşire, “Tamam, o zaman,” dedi, sanki bu onun vardiyasında olan sıradan bir olaymış gibi. Worth’e bakarak, “Peki, siz kimsiniz?” dedi.

“O benim sevgilim,” dedim.

Artık asansörün eşiğine gelmiştik ve doğum odasına yetişmek için dua ediyordum.

Bayan Neşeli Hemşire, “Tamam, güzel,” dedi. “Muhtemelen siz sancı ve doğum odasına gelmeyeceksiniz ama beklemeniz için güzel bir bekleme odamız var, bu yüzden bizi takip edin.”

Asansörün kapıları yeni kapanmıştı ki Fiona’nın şimdiye kadarki en büyük kasılması geldi. Eli hemen benimkine uzandı ve elimi sıktı. Sımsıkıydı.

Kapılar açılırken hemşire, “Nefes al, tatlım,” dedi. “Al ve ver. Sancın geldiğinde bunu yap.”

Hemşire noktasını geçerken, “Caldwell,” diye seslendi ve kolunu sağa doğru salladı. “Bekleme odası bu tarafta.”

Worth’ün omuzlarımı tutup dudaklarıma bir öpücük kondurduğunu hissettim. “İkiniz de iyi olacaksınız,” dedi. “Şimdi git ve büyükanne ol.”

Fiona’yı ve hemşireyi yakalamak için koştum.

Peşlerinden güzel döşenmiş bir odaya girerken, “Tamam,” dedi. Bir hastane odasından çok lüks döşenmiş bir otel odasına benziyordu. “Öncelikle hangi noktada olduğumuzu görmek için muayene edeceğiz ve seni monitöre bağlayacağız. Sonra ona göre devam edeceğiz. Doktoruna haber verildi.”

Odada etrafıma bakıp derin bir iç geçirdim. Stres seviyem iyice düşmüştü. Artık kontrollü şartlar altındaydık. Ters giden bir şey olursa diye yanımızda işini bilen tıbbi personel vardı. Güvendeydik.

Hemşire muayeneden sonra duvara yaslı duran akçaağaç çalışma masasından bir not panosu alarak, “Her şey yolunda

görünüyor. Aktif doğum başlamış ve yaklaşık beş santimetre açılma var,” diye bilgi verdi. Fiona’nın yatağının yanma tekerlekli bir tabure çekti, kolunu hafifçe sıkmak için uzandı ve, “İyi misin?” diye sordu. “Sancıların için bir şeye ihtiyacın var mı?”

Fiona başını iki yana salladı. “Hayır, şimdilik iyiyim.”

Hemşire not panosuna tutturulmuş kâğıtlara baktı. “Pekâlâ, doktor, ihtiyacın olursa birkaç ağrı ilacı yazmış ve doğumdan hemen önce epidural yapacaklar. Suyun saat kaçta geldi?”

“Saat on civarı mı?” Fiona bana baktı.

“Evet, ondan hemen sonra diyebilirim.” Saatiye bir göz attım ve neredeyse bir buçuk olduğunu görünce şaşırdım.

Hemşire rutin soruları sorduktan sonra, “Bebegi burada mı doğuracak?” diye sordum.

Susan gülerek başını salladı. “Evet, yatağın alt yarısı ayrılıyor ve doğum yatağına dönüşüyor. Başka soru?”

Fiona, “Ben çok susadım,” dedi. “Biraz su alabilir miyim?”

Hemşire odadan çıkarken, “Sana biraz buz kırıntısı getireyim,” dedi.

Fiona’nın alnındaki saçları geriye iterken, “Harika gidiyorsun,” dedim.

Yeni bir sancı geldi ve bu sancıların sıklaştığını ve daha uzun sürdüklerini anladım.

İçeriye elinde kâğıt bardak ve kaşıkla giren hemşire, elindekileri Fiona’ya uzatırken, “Hâlâ iyi misin?” diye sordu.

Fiona ağzına kaşıkla buz doldurmadan önce, “Kasılmalar gittikçe güçleniyor,” dedi.

“Bu iyi bir şey.” Hemşire başını salladı. “Biz de bunu istiyoruz.”

Fiona bir eliyle yatağın kenarındaki rayı tutup diğerini bana uzatırken hemşire monitöre baktı.

Yaklaşık on dakika sonra doğum uzmanı odaya girdi.

Kusursuz bir rahatlık ve samimiyetle, “Selam, Fiona,” dedi. “Demek 1 Mayıs bebeği doğurmaya karar verdin, ha?”

Fiona güldü. “Sanırım öyle.” Ve bir dakika sonra sancıyla tekrar iki büklüm oldu.

Doktor sancının hafiflemesini bekleyerek, “Tamam,” dedi. “Bir bakıp nasıl ilerlediğini görelim.”

Ben Fiona’nın yatağının başucunda dikilip derin bir nefes bıraktım.

Doktor birkaç dakika sonra, “İşler artık epey hızlı ilerliyor,” dedi. “Neredeyse yedi santimetrede sin. Bebek pozisyon almış, yani sancılar daha da güçlenecek ve daha uzun sürecek. Şimdi nefes tekniklerini kullanıp odaklanmanı istiyorum.” Bana bakıp, “Annesi,” dedi. “Yakında doğurmaya başlayacak, bu yüzden senin işin, onun alnına soğuk bir havlu bastırmak, sırtını ovalamak, onu rahatlatacak ne varsa yapmak.”

Başımı sallayıp derin bir nefes daha verdim ve diğer tarafa bakınca hemşirenin yanımdaki masaya bir kap su ve bir havlu koyduğunu gördüm.

On beş dakika sonra daha fazla beklemeyeceğimizi anladım. Fiona duruşunu korumak için mücadele ediyordu ama on beş dakika sonra inlemeye, bir yandan diğerine kıvranmaya başladı. Yüzünün bir yanından ter akıyordu, ben de havluyu alnı, yüzü ve boynu boyunca gezdiriyordum.

“Yapamam,” dediğini duydum. “Bunu *yapamam*.”

Yüzünü çevirip benimle göz kontağı kurmasını sağladım. “Evet, *yapabilirsin*,” dedim hissettiğimden daha fazla zorlayarak.

Doktorun, “Bebek epidural yapılamayacak kadar hızlı geliyor,” dediğini duydum. “Fiona, bebeğin başı kanala girmiş, şimdi ittirmen lazım.”

Fiona, öfke nöbeti geçiren beş yaşındaki bir çocuk gibi başını iki yana salladı. “*Yapamam*. Eve gitmek istiyorum.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp zorla bana bakmasını sağladım. “Bunu yapabileceğini *biliyorum*. Fiona, beni dinle. Odaklanmalı ve ıkınmalısın. Bebeğin neredeyse geldi.”

Gırtlığından bir ses geldi ve doktorun, “Aferin, Fiona,” dediğini duydum. “Çok iyi. Gayret et. Bir kez daha ıkın.”

Tüm bedeninin çabayla gerildiğini hissettim ve bir dakika sonra doktorun, “Bir kızın oldu, Fiona,” dediğini duydum. “Bu bir kız. Aferin sana, Fiona.”

Yatağın ayakucuna baktım ve Fiona, “Bir kız mı? Gerçekten mi? İyi mi?” derken hayatın bir başka mucizesine şahitlik ettim.

O an fark ettim ki ikimiz de gülüyor, ağlıyor, birbirimizin elini sıkıca tutuyorduk.

Doktor, hayatımda gördüğüm en güzel yeni doğanı havaya kaldırarak, “Kendin bak,” dedi. “Onu temizlememiz için bize bir dakika ver, sonra kucağına alabilirsin.”

Fiona gözlerinde saf sevgiyle bana baktı. Ağlamaya devam ederek, “Teşekkür ederim,” dedi. “Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim, Marin. Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum.”

Bu sözleri duyunca ben de Andrew’nun kızına karşı duyduğum derin sevgiyle ve bu unutulmayacak anın bir parçası olduğum için minnet duyarak hıçkırmaya başladım.

Hemşire, sarmalanmış bebeği Fiona’nın kollarına bıraktığında Andrew’nun torununa baktım. *Benim* torunuma. Fiona’nın

yüzündeki ifade salt neşe saçıyordu, kızının yüzüne bakarken geçtiğimiz bir saat içinde çektiği bütün acıyı unutmuştu.

Fiona bebeğin alnını nazikçe okşadı. Yavaşça, “Onun bir adı var,” dedi. “Ona babamın adından yola çıkarak Andrea adını vereceğim, ikinci adı da seninki olacak, yani Marin.”

O anda kızgınlığın, incinmenin veya aldatılmışlığın varlığını bile unuttum çünkü hissettiğim tek şey beni çevreleyen yoğun ve güçlü bir sevgiydi.

Ertesi gün öğleden sonranın ilk saatlerinde Fiona ve Andrea'yı Güvenli Liman'a geri getirdik. Böylesi duygusal bir tecrübeden sonra, önceki gece gözümü bile kırpamaya-çağımdan emindim ama torunumun doğumunu kutlamak için içtiğim bir bardak şarabın ardından yatakta Worth'ün omzuna yaslı halde uyuyakaldım ve hatırladığım bir sonraki şey saatin sabahın altısı olduğuydu.

Worth'e Fiona'nın kızı olduğu ve ikisinin de iyi olduklarını söylemek için bekleme odasına çıktığımda aklıma ilk gelen Greg olmuştu.

Worth'e, "Aman Tanrım," demiştim. "Onu hemen aramalıydım. Doğum başlar başlamaz onu aramam gerekiyordu."

Worth beni kollarının arasına çekip gülmüştü. "Ben onu arabayı park etmeye gittiğimde aradım, Marin. Senin biraz fazla heyecanlandığını biliyordum."

Ve Greg, kızıyla tanışmak üzere bir saat içinde gelmiş olacaktı.

Daha sonra, deniztarağı çorbasının yanında sandviç için

yengeç hazırlamayı daha yeni bitirmiştım ve tencerede haşlanıyorlardı ki telefon çaldı.

Açınca arayanın annem olduğunu anladım. “Herkes nasıl? Anladığım kadarıyla Fiona ve bebeği bugün erkenden hastaneden ayrılmışlar, ha?”

“Evet, öyle. İkisi de dinleniyor ve Greg de birazdan burada olur. Kızının torununu görmek için gelecek misin?”

Annem, işinize burnumu sokmak istemem,” dedi. “Sence gelsem uygun olur mu? Onu görmeyi gerçekten çok isterim.”

“Aptallık etme. Elbette sorun olmaz. Eğer gelmezsen Fiona hayal kırıklığına uğrar.”

“Bir saat içinde orada olurum,” dedi ve yüzünü bir tebessümün kapladığından emindim.

Greg geldiğinde annem, Fiona ve bebeğini görmüştü ve Worth’le beraber avluda oturuyorduk.

Fiona etrafı yastıklarla çevrili halde kanepede dinleniyordu ve Andrea da yanındaki beşiğinde uyuyordu. Greg doğruca Fiona’ya gitti, dudaklarına bir öpücük kondurdu ve ona şimdiye kadar gördüğüm en büyük çiçek buketini uzattı.

Fiona, “Ah, Tanrım, Greg,” diye seslendi. “Çiçek dükkânında çiçek bıraktın mı?”

Greg güldü. “Hey, bir adam her gün baba olmaz ve sen de harika bir iş çıkardın,” dedi.

“Öyle, değil mi?” diye onu onayladım. “O bebeği hastaneye vardıktan sonraki üç saat içinde doğurdu. Onunla gurur duyuyorum. Ayrıca, sen hayatında hiç bu kadar güzel bir bebek gördün mü?”

Fiona’nın elini tutarak beşiğin üstüne doğru eğildi. “Çok güzel,” diye fısıldadı.

Fiona kanepede doğrulmak için biraz döndü ve tekrar arkasına yaslanmadan önce bebeği kollarına almak için beşiğe doğru uzandı. “Andrea,” dedi. “Babanla tanışmanı istiyorum.”

Greg’in gözlerindeki yaşları ve yüzündeki aşırı sevinçli ifadeyi gördüm ve bu sözlerin Fiona’ya asla söylenmemiş olduğunu fark ettim.

Mutlu çifte biraz mahremiyet tanıyarak Worth ve anneme katılmak üzere avluya döndüm.

Worth buz kovaşından bir şişe şampanya çıkarıyordu. Tıpasını açarken, “Bunun bir kutlama gerektiğine kesinlikle inanıyorum,” dedi.

Gülümsedim ve birini anneme verdikten sonra bana uzattığı kadehi aldım. Kendi kadehini havaya kaldırarak, “Bebek Andrea şerefine,” dedi. “Uzun ve mutlu bir hayatı olsun. Ve bir de Andrea’nın büyükannesiyse büyük büyükannesinin şerefine.”

Annemle ikimiz, “Andrea’ya,” dedik ve kadehlerimizi tokuşturduk.

Annem bir yudum aldıktan sonra, “Çok hoşmuş,” dedi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir iç geçirdi. “Hayatı çok özel kılan, bunun gibi anlar, değil mi?”

Başımı salladım. “Öyle.”

Üçümüz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş olarak birkaç dakika öylece oturduk, sonra annemin, “Annalou çok mutlu olurdu, anlarsın,” dediğini duydum.

Anneme doğru döndüm ve yüzündeki tebessümü gördüm. “Bu evi satın almanı istemediğimi biliyorum ve sen de sebebini biliyorsun ama yanılmışım. Burada trajik bir şey oldu diye senin için uygun bir yer olmadığını düşünmüştüm ama buna karar vermek benim üstüme vazife değildi, bu

yüzden kendi kalbini dinlediğin için çok memnunum, Marin. Son birkaç ayda bu eve çok fazla sevgi getirdiğini biliyorum ve şimdi de buraya bir bebek getirildi. Çok istenen ve çok fazla sevgiyle sarmalanmış bir bebek.” Başını yavaşça salladı. “Evet, kesinlikle biliyorum ki Annalou bu yüzden çok mutlu olurdu ve bu beni de mutlu ediyor.”

Annemin elini sıkmak için uzanırken, “Beni de,” dedim.

Şampanyamızı bitirdik ve annem gitmek üzere ayağa kalktı.

Yanağımı öperek, “Sadece hoşça kal demek için içeriye uğrayacağım,” dedi. “Ama o güzel bebeği görmek için yarın geri geleceğim.”

Güldüm. “Gelsen iyi olur.”

Worth beni kendine çekip sarıldı ve alnımdan öptü. “Bir bardak daha şampanya?”

Gözlerimi sahile çevirip, “Evet,” dedim.

Kadehlerimizi yeniden doldurup kendi kadehini benimkiyle tokuşturdu. “Şimdiye kadar gördüğüm en güzel büyü-kannenin şerefine.”

Gülümsedim. “*Büyükanne* sözünün çok hoş bir tınısı var.” Elini tuttum. “Benimle deniz kenarına yürü.”

Orada el ele durduk, şampanyamızı yudumladık, tekir balıklarının sıçradığı yerde suyun hafifçe dalgalanışım izledik. Julian Cole’u düşündüm. Annalou Carter’ı ve Andrew’yu düşündüm.

Worth’ün yanağını öpmek için uzandım. “Biliyorsun,” dedim. “Eğer Andrew olmasaydı Fiona ve Andrea gibi bir lütfu asla elde edemezdim.”

Bir kolunu omzuma atarken, “Haklısın,” dedi.

“Teşekkür ederim, Andrew,” diye fısıldadım ve suyun üstünde uçuşan kızböcekleri gözüme takılınca gülümsedim.

TEŞEKKÜRLER

Bu romanda okuyucularımı, ana karakterim Marin’le birlikte Paris, Fransa’ya kısa bir geziye çıkaracağım. Bu yılın başlarında kocamla birlikte Latin mahallesinde kiraladığımız gerçek daire Marin’in yaşadığı daireyi yaratırken ilham kaynağım oldu. Bu yüzden dairenin sahipleri Amy ve Oscar Schatcher’a bu ilham ve özellikle Paris gezimiz esnasında kocamın beklenmedik sağlık sorunları çıkınca gösterdikleri nezaket ve anlayış için teşekkür ederim.

Alabama, Tuscaloosa’daki Serendipity İğne İşi adındaki gerçek dükkanın sahibi Ellen Johnson’a da, kitap imzalamak için oraya her geldiğimde sınısıcak karşılama ve gösterdiğin destek için kocaman bir teşekkür. Ayrıca kitaplarıma karşı her zaman gösterdikleri cesaretlendirme ve sevgi için Ellen’in patronları Dolores DelRio Tabor, Lois Kramer ve Mary Rhodes’a da teşekkür ederim.

İçim, *Spinnig Forward* adlı kitabımdan bu yana Cedar Key dizimi desteklemiş olan diğer yün dükkânı sahiplerine karşı duyduğum minnetle dolup taşıyor. Florida’da, Ball of

Yarn yün dükkânını işleten anne-kız ekip Pauline ve Sandi'ye; Alabama Fairhpoe'taki Yarn Cottage adlı yün dükkânından Rhonda Jones'a; Georgia, Alpharetta'daki Only Ewe & Cotton Too adlı yün dükkânından Elyse Anderson'a; Güney Carolina Inman'daki Northwoods Fiber Farm yün dükkânından Teri Gabric'e ve son olarak "kendi" yün dükkânım gibi gördüğüm, Florida, Gainesville'deki Yarnworks adlı dükkândan Barbara Zory'ye teşekkür ederim.

Ayrıca daha yakın zamanda Cedar Key serimi desteklemeye ve imza günlerime ev sahipliği yapmaya başlayan yün dükkânı sahiplerine de çok teşekkür ederim. Florida Sarasota'da A Good Yarn dükkânından Susan Post; Florida Odessa'da Fiber Art dükkânından Roz Moore; Georgia Cumming'te Fleece dükkânından April Cordell ve Florida Summerfield'taki Yarn Lady dükkânından Diane Hardin. Umarım desteğinizin benim için ne çok şey ifade ettiğini biliyorsunuzdur.

Bir diğer büyük teşekkür de Sue Hootman, Jan Holman ve Linda White'a gidiyor. Benimle örgü köşeme katıldınız ve sonra da yerel yün dükkânlarınızda imza günü düzenlememe aracılık yaptınız. Desteğinize büyük bir minnet duyuyorum!

Anne ve kız olan Barbara ve Marjorie Competiello'ya da, yaptığım işe duyduğunuz sarsılmaz inanç, beni asla yarı yolda bırakmayan desteğiniz, dostluğunuz ama hepsinden öte, anne-kız ilişkisinin her zaman karmaşık ve zor olması gerekmediğini gösterdiğiniz için büyük bir minnet borcum var.

Tasmania'da, yerel kitap dükkânında Cedar Key dizisini mutlaka bulunduran hayranım Robbie Lee'ye. Bana olan desteğin için ne kadar teşekkür etsem azdır! Ayrıca Cedar

Key'i ziyaret etmek için gerçek anlamda dünyanın öbür ucundan geldiğin için kocaman bir teşekkür. Sen en iyisisin!

Geçen dört yılı aşkın bir süredir Facebook üzerinden harika bir hayran kitlesi oluşturabilecek kadar şanslıyım. Siz sadece benim işimi desteklemekle kalmayıp gülümsemeye ihtiyaç duyduğum zamanlarda beni güldürdünüz, bazı zor zamanlarımda bana cesaret verdiniz ve eğlenceli zamanlarımı benimle paylaştınız. Tüm bunlar ve daha fazlası için: Mary Jane Hoffman, Janice Freedman, Denise Woods, Christine Murphy, Darlene Gibson, Bonnie Thomas, Fran Currier, Gayle Cooper, Angelique Carlson, Mary (Mar) Little, Linda Wilson, Karla Bradbury, Carolyn Biddle, Terry ve Gloria Irvin, Leslie Ann Beaster, Becky Whitt, Agatha P. Townsend, Dirk Bauman, Joyce King Collins, Jackie Imhoff, Linda Thurmond DeCristofaro, Mary N. Conolly ve yer darlığı yüzünden adını listeye ekleyemediğim diğer birçokları. Hepinize milyon kez teşekkür ederim!

Harika Fransız dostum Nicole Coutand'a; yıllar önce bana Le Bourget mutfağında krem bruleyle pürmüzün nasıl kullanılacağını gösterdiğin için teşekkürler ve hâlâ söyleyirim, seninki hayatımda tattığım en iyi krem bruleydi! Yapımını benimle paylaştığın ve dostluğun için çok teşekkür ederim. Sen ve Jean-Jacques sayesinde Paris ziyaretlerimiz çok daha özel bir anlam kazandı.

Eserlerimi okuyucularla paylaşmama izin veren tüm Kensington ekibine ve özellikle editörüm Audrey LeFehr, asistanı Martin Biro, yayımcım Vida Engstrand ve her yeni kapakta kendilerini aşan Sanat Bölümü ekibine çok, çok teşekkür ederim.

İlk iki okuyucum Alice Jordan ve Bill Bonner'a özellikle

teşekkür ederim. İkiniz de en baştan beri benimleydiniz ve katkılarınız, önerileriniz ve desteğiniz için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur, umarım.

Her zamanki gibi, kızım Susan Hanlon'a ve kocam Ray'e teşekkürler ve sevgiler. Bunca yıldan sonra... Sebebini biliyorsunuz.

Ve okuyucularıma... Hikâyelerimle zamanınızdan çalmama izin vermeniz benim için ne kadar kıymetli olduğunu bildiğinizi umuyorum. Benim için gerçekten dünya kadar anlamı var!

YAZARIN NOTU

Hikâyede adı geçen Maine rakun kedisi, benim kendi Maine rakun kedim Toulouse'dan uyarlandı. Bu bizim sahiplendiğimiz üçüncü kedi ve bütün kedileri (ve köpekleri!) çok seviyor olsam da kalbimde bu ırkın yeri başkadır. Bizim Toulouse'umuz Ekim 2012 doğumlu ve Florida Youngstown'daki Icoons Cattery'de yetiştiricilik yapan Lisa Red'den aldık. Hikâyemde kurgusal Toulouse'dan bahsederken çok keyif aldım ve umarım okuyucularım da bu tüy yumağını çok sevmişlerdir. Eğer Toulouse'un gerçek hayat antikalıklarını ve fotoğraflarını takip etmek isterseniz Facebook'ta kendi hayran sayfası vardır: *The Maine Coon Cat On Cedar Key*.

Hayranlarımın çoğu örgü grubunda ikram edilen Cedar Key Dostluk Ekmeği'nden hayranlıkla bahsettiler ve ben de bu kitaba dahil ettim. Ekmek, adanın bir yerlisi olan Dottie Haldeman tarafından yapıldı. Herkes içindeki özel malzemeyi merak etti; taze sıkılmış misket limonu suyu! İnternette temel bir Amiş ekmeği tarifi kullanılabilir ama içine

biraz gerçek limon suyu sıkarsanız o ekstra özel tadı elde edersiniz.

Bu kitapta, biri örgü grubunda kahvenin yanında yensin diye getirdiğinde Cedar Key şekerlemesi'nden de bahsedildi. Artık Cedar Key adasında gerçekten bu şekerlemelerden var ve son derece enfes olduklarına garanti verebilirim! Ve hiç tatlı değiller çünkü tamamen kremadan yapıldılar. Bu harika şekerlemeyi yaptığınız için SR 24'teki Ada Blue'nun sahipleri olan Roberta ve Bruce Wilson'a çok teşekkürler. Bir anda adanın favorisi haline geldiler!